

Volumul 3 din trilogia TREI METRI DEASUPRA CERULUI

FEDERICO MOCCIA

DE TREI

ORI

TU

PARTEA I

//bestseller

FEDERICO MOCCIA
DE TREI ORI TU

- Partea I -

Traducere din limba italiană
de Viorica Ungureanu

//bestseller

Federico Moccia, Tre volte te

© 2017 Agreement with Pontas Literary & Film Agency

© 2019 Editura Bestseller, pentru traducerea în limba română

Editor: Ion Bargan

Redactor: Rodica Roșca

Foto copertă: Ivan Troyanovsky

Design: Georgeta Vrabie

Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Moccia, Federico.

De trei ori tu / Federico Moccia;

trad.: Viorica Ungureanu;

cop.: Ivan Troyanovsky, Georgeta Vrabie.

Chișinău, Editura Bestseller, 2019.

(Tipografia Centrală). - 480 p.

ISBN 978-9975-3248-5-4

Partea I. - ISBN 978-9975-3248-6-1

821.131.1-31=135.1

M 84

Website: www.bestseller.md

Facebook: Bestseller

Instagram: [@bestseller_books](https://www.instagram.com/bestseller_books)

Printed in Moldova

*Fiului meu, prietenul meu de suflet, care în fiecare zi îmi
dăruiește toate amintirile care nu mai sunt.*

*Fiicei mele, care e cea mai frumoasă
și mă face să râd de fericire.*

*Iubirea este atunci când fericirea celui alt este mai
importantă decât fericirea ta.*

H. Jackson Brown

I

„O iubesc pe Constanța fără speranță.” O inscripție strălucește în toată dezamăgirea ei pe marginea porții. Zâmbesc, Constanța poate că s-o fi răzgândit, dar nu mi-e dat s-o știu, și astfel, emoționat, intru în vilă. Pășesc în tăcere până ajung în acea cameră și de la acel geam privesc marea. Totul îmi aparține, terasa care coboară lent spre stânci, treptele rotunjite, dușurile în aer liber protejate de țigle galbene și albastre, pe care se ivesc niște lămâi pictați de mână, masa de marmură așezată în fața geamului care reflectă orizontul. Un val de mare rebel, încă neobișnuit cu prezența mea, sau poate pentru a sărbători această nouă sosire a mea, se ciocnește de stâncile care susțin vila construită în acea parte foarte frumoasă a coastei înalte. Soarele asfințește și lumina lui colorează în roșu peretele din spatele meu și interiorul salonului. Exact ca în acea zi, cu nouă ani în urmă.

— Stați pe gânduri? Nu mai doriți să cumpărați casa?

Proprietarul mă privește cu un aer întrebător. Apoi își desface larg brațele, senin, calm și liniștit.

— Sunteți liber să faceți ce doriți, dumneavoastră sunteți cel care plătește. Totuși, dacă nu mai sunteți sigur, trebuie să-mi dați dublul avansului, ori vă dau în judecată și, având în vedere vârsta mea, n-am să mai apuc să văd banii.

Îl privesc amuzat. Bătrânul e mai avan decât un băiețandru. Încruntă sprâncenele.

— Desigur, dacă sunteți atât de ambiguu, n-o să vă grăbiți. Cu siguranță veți câștiga procesul împotriva mea, dar nu și împotriva copiilor sau nepoților mei. Chiar dacă în Italia procesele ar putea dura foarte mult timp!

O tuse obositoare îl doboară, făcându-l să închidă ochii și să-și încheie discursul de ultim senator roman. Rămâne pentru o clipă în tăcere ca să-și reia respirația, își sprijină spatele de fotoliul de pânză, apoi se șterge pe la ochi și îi deschide din nou.

— Dumneavoastră vreți casa aceasta, nu-i așa?

Mă așez alături de el și iau foile pe care le am în față. Semnez paginile, fără să le verific. Avocatul meu deja s-a uitat prin ele. Îmi pun semnătura pe ultima pagină.

— Atunci o cumpărați?

— Da, nu m-am răzgândit. E tocmai ceea ce doream...

Bătrânul adună actele și i le dă omului său de încredere.

— Trebuie să vă spun adevărul. Aș fi acceptat și mai puțin.

— Și eu vreau să vă spun adevărul: aș fi fost gata să plătesc de două ori mai mult.

— Nu cred, o spuneți intenționat...

— Credeți cum vreți, îi zâmbesc.

Într-un sfârșit proprietarul se ridică, se duce spre barul din lemn vechi și îl deschide, scoate din frigider o sticlă de șampanie și după un pic de chin, o destupă cu o adevărată plăcere și satisfacție. Toarnă de băut în două pahare.

— Într-adevăr ați fi plătit dublu?

— Da.

— Nu mi-ați spus-o ca să mă înfuriați?

— De ce-aș face-o? Îmi sunteți simpatic, îmi oferiți cea

mai bună șampanie.

În timp ce vorbesc iau paharul.

— Mai ales foarte rece, tocmai cum îmi place mie. Nu, nu aș fi vrut deloc să vă înfurii.

— Mmmm.

Proprietarul ridică paharul spre mine și spre cer.

— I-am spus avocatului meu că am fi putut cere mai mult...

Ridic din umeri și nu zic nimic, nici despre cei zece mii de euro pe care i-am dat avocatului ca să-l convingă să accepte oferta. Îi simt privirea ațintită asupra mea, cine știe la ce se gândește. Clatină din cap și zâmbește încrezător.

— A fost o afacere bună, sunt mulțumit... Să ciocnim pentru fericirea pe care o emană această vilă.

Hotărât, duce paharul la gură și îl golește dintr-o răsuflare.

— Totuși sunt curios. Cum ați reușit să puneți mâna pe casă când eu de-abia o scosesem la vânzare?

— Cunoașteți supermarketul Vinicio de la capătul străzii?

— Desigur, cum să nu.

— Să zicem că de ceva timp țin legătura cu proprietarul...

— Căutați o casă prin zonă?

— Nu, voiam să știu când o să hotărâți s-o vindeți pe-a dumneavoastră.

— Tocmai pe aceasta? Aceasta, și nu alta?

— Aceasta. Această vilă trebuia să fie a mea.

Și într-o secundă mă regăsesc înapoi în timp.

Eu și Babi ne iubim. În acea zi, ea era la Fregene, sărbătoreau cu toată clasa o sută de zile la Mastino. Mă vede venind cu motocicletă și se apropie cu zâmbetul ei în stare să lumineze tot întunericul din mine. Merg spre ea, scot eșarfa albastră pe care i-o furasem și îi acopăr ochii. Urcă în spate, pe motocicletă, lipită strâns de mine, cu muzica lui Tizziano Ferro în căști, parcurgem toată Aurelia până ajungem la Feniglia. Marea argintie, grozamele, arbuștii de-un verde-închis și apoi casa dintre stânci. Opresc motocicletă, coborâm. Într-o clipă găsesc cum să intrăm. Pășim în casa visurilor ei, mi se pare incredibil și de parcă ar fi aievea, o țin de mână, ea este legată la ochi, și în liniștea acelei zile, a apusului de soare, auzim numai respirația mării și frazele noastre răsunând ca un ecou în odăile goale.

— Step? Unde ești? Nu mă lăsa singură aici! Mi-e frică...

O iau de mână, iar ea tresare speriată.

— Sunt eu...

Mă recunoaște, se lasă condusă, pare mai liniștită.

— Cel mai absurd e că tu poți face cu mine tot ce vrei....

— De-ar fi așa...

— Cretinule!

E încă legată la ochi și lovește în gol, dar până la urmă îmi găsește spatele și mă ia la pumni.

— Vai! Să știi că mă doare!

— Așa-ți trebuie... voiam să zic că mi se pare absurd că sunt aici. Am intrat într-o casă spărgând un geam și fac toate astea cu tine, fără discuții, fără să spun ceva și pe lângă toate, nu văd nimic, adică am încredere în tine...

— Și nu e frumos să ai încredere deplină în cineva?

Să te lași în mâinile lui, să-i încredințezi orice posibilă incertitudine, orice îndoială, exact cum faci tu cu mine? Cred că e cel mai frumos lucru din lume.

— Dar tu? Te lași și tu în mâinile mele?

Rămân pentru o clipă în tăcere, îi privesc chipul, ochii ascunși sub eșarfă. Apoi văd cum îmi dă drumul și rămâne așa, suspendată în gol, poate dezamăgită de răspunsul pe care nu i l-am dat. Neclintită, independentă, singură. Atunci hotărâsc să mă destăinui.

— Da. Și pentru mine e la fel. Și eu am încredere în tine. Și e foarte frumos.

— La ce vă gândiți? Vă văd atât de absent, reveniți printre noi. Haideți, sus, fiți fericiți! Tocmai ați cumpărat casa pe care ați dorit-o, nu-i așa?

— Aveți dreptate, m-am lăsat răpit de amintiri. Mă gândeam la vorba aceea hazardată care se spune despre lucrurile trăite.

— Ah, da, un déjà-vu! Mi se întâmplă și mie deseori.

Mă ia de sub braț și ne apropiem de geam.

— Priviți ce frumoasă e marea în acest moment.

Șoptesc un „da”, dar sincer să fiu, nu înțeleg ce vrea să-mi spună. Mirosul exagerat de parfum care iese din părul lui mă dezgustă. Voi fi și eu așa într-o bună zi? Mă voi clătina și eu la fel? Voi avea mersul nehotărât și legănat? Îmi va tremura mâna cum tremură mâna lui în timp ce îmi arată cine știe ce altă noutate misterioasă?

— Priviți acolo, odată ce ați cumpărat vila. Vedeți scărița care duce spre mare?

— Da.

— Păi, cu ceva timp în urmă se urcau pe acolo. E un pic cam periculos pentru că uneori vin dinspre mare, trebuie să fii atent dacă veți hotărî să trăiți aici.

Îmi zice cu viclenie despre un lucru ținut intenționat în tăcere.

— Dar cine a venit dinspre mare?

— Cred că un cuplu tânăr sau nu prea. Au spart un geam, au umblat prin casă, au stricat totul și pe urmă, de parcă nu era de-ajuns, mi-au profanat până și patul. Erau și urme de sânge. Ori au sacrificat un animal, ori fata era virgină!

Și în timp ce rostește aceste cuvinte, pufnește în râs. Apoi continuă să povestească.

— Am găsit halatele ude, s-au distrat, au luat o sticlă de șampanie pe care o lăsasem în frigider și au golit-o, dar cel mai grav a fost că au furat bijuterii, argint și alte obiecte de preț în valoare de cincizeci de mii de euro... Din fericire, aveam asigurare!

Mă privește mândru de toate acele minunății.

— Știți, domnule Marinelli, ați fi putut evita să mi-o spuneți, poate ar fi fost mai bine.

Mă privește curios și surprins, speriat de cuvintele mele, poate și ușor contrariat.

— Pentru că acum vă este frică?

— Nu, pentru că sunteți un mincinos. Pentru că n-au venit dinspre mare, pentru că sticla de șampanie au adus-o de-acasă, pentru că nu au furat absolut nimic și unica daună pe care au provocat-o a fost geamul de-acolo, i-l arăt. De lângă ușă.

— Cum vă permiteți să puneți la îndoială cuvintele mele?

Cine vă închipuiți că sunteți?

— Eu? Nimeni, doar un băiat îndrăgostit. Am intrat în această casă, cu mai mult de nouă ani în urmă, am băut un pic din șampania mea și am făcut dragoste cu iubita mea. Dar nu sunt un hoț și nu v-am furat nimic. Ah, da, am împrumutat două halate...

Și îmi revine în minte imaginea când eu și Babi ne jucam inventând nume cu inițialele de pe halate, un A și un S. După ce ne-am întrecut să născocim nume cât mai ciudate, ne-am oprit la Amarildo și Sigfrida și le-am lăsat pe stâncă.

— Ah... deci știți adevărul?

— Da, și ce dacă? Îl cunoaștem numai noi doi, iar casa deja mi-ați vândut-o.

2

O zi importantă, nu una oarecare. Giuliana, secretara, mă urmează, ca în fiecare dimineață, cu agenda sa în care își notează toate lucrurile importante de făcut.

— Vă amintesc că peste jumătate de oră aveți o întâlnire în Prati, la Rete, pentru achiziționarea emisiunii dumneavoastră, apoi prânzul cu De Girolami.

Își dă seama că nu pot asocia acel nume cu cineva cunoscut și îmi vine în ajutor.

— E autorul care lucrează pentru televiziunea greacă.

— Ah, da, anulează-l, nu vom mai lucra cu ei, avem o ofertă mai bună din Polonia.

— Și ce trebuie să-i spun? Sunt sigură că mă va întreba...

— Nu-i spune nimic.

— De Girolami a insistat o lună ca să obțină această întâlnire și, cu certitudine, acum, când a obținut-o, nu va fi bucuros să vadă că-i scapă așa, fără vreun motiv.

Rămâne în tăcere așteptând un răspuns. Dar nu am nicio soluție pentru De Girolami, și cu atât mai mult pentru ea.

— Anulăm prânzul, ce altceva mai avem pentru astăzi?

— Aveți o întâlnire la studiourile Dear, apoi, pe la șase, trebuie să mergeți la expoziția foarte importantă despre care chiar dumneavoastră mi-ați spus să vă amintesc ca să nu lipsiți.

Giuliana îmi întinde invitația și eu o răsucesc în mâini.
Balthus, Villa Medici.

— De la cine este invitația?

— Mi-a fost înmănată personal, dumneavoastră sunteți unicul destinatar. Nu scrie nimic, nu are timbru, nu are semnătură, nu are niciun bilet de însoțire. Trebuie să fie una dintre acele expoziții-eveniment obișnuite pe care le organizează Tiziana Forti, sau mai rău, Giorgia Giacomini, frecventate de critici de artă, femei ciudate, parfumate și machiate în exces, dar și de producători și directori de canale și emisiuni televizate, oameni potriviți cu care să închei afaceri, mai ales într-un oraș cum e Roma.

— Nu-mi amintesc nimic despre această expoziție. Ești sigură?

— Da, mi-ați spus chiar dumneavoastră și eu v-am întrebat: „Trebuie să notez ca ceva deosebit?”, și dumneavoastră mi-ați spus pur și simplu, cum faceți de obicei: „Da, trebuie să merg la această expoziție.”

Îmi strecor invitația în buzunar și iau geanta întunecată

de piele neagră, cu diverse proiecte de prezentare de la reuniunea de la Rete.

— Pentru orice întrebare mă găsești la telefon, spunând acestea, ies din birou.

Giuliana, secretara, rămâne să mă fixeze.

Pentru mine expoziția era doar ultima întâlnire din acea zi. Pentru ea, în schimb, însemna să-și pună cinci sute de euro în buzunar ca să-mi spună o minciună. Giuliana zâmbește în timp ce mă privește cum plec. Tot ce s-ar fi putut întâmpla după asta, nu erau problemele ei. Dar nu știa cât de mult s-a înșelat în ambele cazuri.

3

Intru în sala mare de la etajul șapte, unde mă așteaptă directorul împreună cu alte persoane.

— Bună ziua, Stefano. Te rog, ia loc.

Îmi face semn să mă așez pe un scaun din mijlocul sălii de ședințe.

— Pot să-ți ofer o cafea?

— Cu plăcere.

Culege imediat numărul de la un telefon negru de pe marginea biroului și comandă cafeaua.

— Sunt fericit să te văd... foarte fericit.

Și se întoarce spre un tip, care este șef de departament și stă de cealaltă parte a mesei. Revine la mine și, zâmbind, adaugă:

— Am câștigat pariul, o cină și un prânz pentru doi. El nu

credea că vei veni.

Șeful de departament mă privește fără să zâmbească. Tace, jucându-se cu unghiile mâinilor sale îngrozitor de slabe. Despre el, despre Mastrovardi, se spune că a fost adus la companie de un politician care a murit a doua zi după ce l-a numit și a făcut acest frumos cadou societății: un șef de departament pe cât de inutil, pe atât de sinistru. Are un nas încovoiat, pielea gălbuie de parcă nu și-a mai revenit după un icter și, plus la toate, provine dintr-o familie de gropari. Nu se știe dacă e doar o legendă, dar la înmormântarea lui Di Copia, politicianul care l-a adus aici, Mastrovardi era aproape de nerecunoscut în costumul cenușiu cu două rânduri de nasturi. S-a ocupat de ceremonie până la ultimul detaliu, fără să-i pese de cheltuieli, poate și pentru că, după cum se povestește, nici n-au existat.

În sfârșit vine cafeaua.

— Cu zahăr?

— Nu, mulțumesc, o prefer amară.

Doar în acest moment, fără vreun motiv, șeful de departament zâmbește. Îi zâmbesc și eu.

— Nu-ți face griji, sunt sigur că la prânz sau la cină vei merge cu altcineva, cu vreuna dintre fetele frumoase cu care te văd că apari în ziare.

Îl privesc amuzat pe director, zâmbește și el, dar mai puțin. Eu continui:

— Nu-i nimic rău în asta, nu? Așa ne este munca.

Șeful de departament încetează să mai zâmbească, la fel ca și alții doi așezați acolo în față. Se tem toți să nu-și piardă funcția, deoarece peste câteva luni vor fi numiri noi și, în timp ce directorul pare să fie deja confirmat, în jurul lui vor

urma schimbări importante.

— Așadar, ce spuneți? Vreți să repetați această emisiune despre părinți și copii? Drepturile expiră peste două luni și eu de-acum am primit o ofertă de la Medinews.

Scot din geantă o mapă neagră, închisă, pe care o pun în mijlocul mesei.

— Mi se pare că emisiunea e mult mai urmărită decât *Affari tuoi* și se detașează mult de *Striscia*. Și evident am primit o ofertă de cumpărare foarte bună. Înțelegeți? Dar eu vreau să rămân aici. Îmi place să fiu aici... și îmi place cum voi faceți emisiunea.

Cu mâna pe mapă, bat lent dar hotărât de trei ori, dându-i produsului meu o mai mare importanță pentru canalul lor și mai ales, accentuând faptul că l-ar putea pierde.

— Minți.

Șeful de departament, cu nasul încovoiat, pielea icterică și părul cărunt și gras, pieptănat peste cap și dat după urechi, zâmbește.

Zâmbesc și eu.

— Poate da. Dar poate nu. Vreau cu 20 de procente mai mult decât anul trecut pentru darea în cesiune a proiectului și pentru fiecare emisiune.

Directorul ridică sprânceana.

— Îmi pare mult, mai ales în vremurile noastre și, în special, pentru că am plătit deja destul de bine...

— E adevărat. Dar dacă nu avea ratingul pe care îl are, voi nu l-ați mai vrea, nu mi-ați fi răspuns la telefon și ar fi trebuit să ascult mereu aceleași scuze de la secretară.

Mă uit undeva în gol.

Acel director nătâng, inutil, și el cu sprijin politic, nu

mi-ar fi permis să intru decât după vreo lună de așteptat la coadă. Ar fi trebuit să-l sun pe vreun prieten de-al unui prieten de-al meu, ca să-l oblighe să mă primească.

Dacă am devenit un nume în lumea televiziunii, se datorează numai tenacității mele, flerului pentru formate reușite și furiei pe care o port înăuntru. Am un câștig foarte bun în fiecare an din emisiunile cumpărate de la MIPCOM sau Cannes, adaptate puțin pentru piața italiană și apoi vândute mai scump. Am un mic oficiu în sediul Rai, două secretare și un grup de autori foarte tineri, care lucrează conform indicațiilor mele.

— Minți. Nu ai nicio ofertă de la Medinews.

Îmi schimb complet expresia feței. Bat din nou în mapa de piele, de data aceasta numai de două ori, însă cu mai multă putere.

— Okay. Atunci facem așa, dacă aici înăuntru nu am oferta de la Medinews, accept același comision ca și anul trecut... Iar dacă am oferta lor, atunci voi luați formatul de emisiune la prețul pe care mi l-au propus ei, plus încă o mie de euro.

Un alt tânăr șef de departament, cu părul întunecat și stufos, fiul unui jurnalist cunoscut, căruia i-ar fi fost rușine de întrebarea fiului său, îmi zice perplex:

— Păi, dacă ai oferta de la Medinews, de ce nu te duci la ei? Doar pentru o mie de euro în plus?

Râde, demonstrând cât de idiot este într-adevăr. Mă uit în jur, râd toți, cu excepția directorului. Mă uit prin sală, fotografi frumoase cu motociclete, călătorii, insule, niște sculpturi moderne, o poză mică cu Marilyn Monroe, alta cu Marlon Brando, un premiu primit cine știe unde, câteva

cărți de scriitori tineri sau în vârstă, dăruite cu speranța de a obține un pic de vizibilitate. Întâlnesc privirea directorului.

— Frumoasă sală.

Apoi văd pe masă pistolul cu apă cu care l-am văzut de câteva ori umblând și stropind dansatoarele, ca cel mai vesel copil de pe planetă. Dar, bineînțeles, păstrez această observație pentru mine.

— Sala e într-adevăr frumoasă.

Directorul jubilează.

— Mulțumesc.

Apoi devine serios și îi explică tânărului idiot, șef de departament:

— Dacă există o ofertă de la Medinews, ar putea fi mai mare decât cele 20 de procente în plus pe care le-a cerut. Noi îi oferim condiții mai bune: ratingul emisiunii va fi mai înalt, prin urmare Stefano ar putea încasa mai mulți bani pentru drepturile de autor dacă rămâne la noi, pentru că noi difuzăm și noaptea, și ziua la Rete 4 și Rete 5, cât și vara, în timp ce acolo nu ar folosi atât de mult acest produs.

Șeful de departament e gata să intervină, dar directorul continuă:

— Iar suma de o mie de euro o cere ca să ne ia peste picior.

— Dacă oferta e adevărată, intervine ictericul. Iar eu zic că nu este. Ne-ar conveni s-o vedem.

Îmi revin în minte partidele de poker, serile petrecute la Lucone cu Pollo, Bunny, Hook și toți ceilalți, când ne prindeau zorii jucând, râzând, fumând numai țigări, cel puțin eu, și bând rom și bere. Pollo striga:

— La naiba, Step, știam că aveai toate punctele!

Și bătea tare cu pumnii în masă. Iar Lucone se înfură.

— Hai că așa mă desființezi.

Și atunci Pollo începea să danseze și îl trăgea și pe Schello în dans și râdea, și bea, ca cel mai fericit dintre jucători, de parcă el câștigase partida. Pollo...

— Vasăzică tu ai miza pe posibilitatea de a încheia contractul cu 20 de procente, mai mult cu ochii închiși, pe întuneric...

Ictericul rămâne de neclintit, convins și surâzător pe poziția lui.

— Dacă are o ofertă de la Medinews. Dar eu sunt sigur că nu are nimic.

Și mă privește hotărât, fără măcar să zâmbească, pur și simplu sigur, amuzat de ceea ce crede el că ar putea fi jenant pentru mine. Iar eu îl privesc și zâmbesc, și deși am antipatie firească pentru el, mă prefac că îmi place, până în momentul când îl văd albind la față, auzind replica directorului.

— Și ai fi la fel de sigur dacă pe lângă banii canalului nostru, ar fi în joc și fotoliul tău?

Șeful de departament tresare, dar e numai o clipă. Mă privește și decide să-și păstreze punctul de vedere.

— Da, nu are nicio ofertă de la Medinews.

Zâmbesc și împing mapa spre directorul, care imediat devine copilul curios căruia îi place să se joace cu pistolul cu apă. O ia în mână, o învârte căutând să-i scoată elasticul, dar îl opresc.

— Dacă oferta există, câștigă oferta voastră plus o mie de euro.

— Dacă nu, rămâne ca anul trecut, zice ictericul urmat de cel cu părul stufos.

— Da, da, desigur, zic eu întinzând o mână spre director, ținând cu cealaltă mapa și așteptând să accepte înainte de a-l lăsa s-o deschidă.

— Da, desigur, suntem de acord.

Îmi strânge mâna cu putere. Așa că îi dau politicoș mapă.

Și atunci el, într-un mod aproape frenetic, trage elasticul, scoate hârtiile, le înșiră pe birou și pare cu adevărat fericit când găsește oferta de la Medinews. Probabil șeful de departament nu-i era nici lui simpatic și căuta doar un motiv ca să se debaraseze de el.

— Dar e de două ori mai mult decât îți dăm noi.

— Plus o mie de euro, zâmbesc eu amuzat.

— Și ai fi acceptat să închei cu 20 de procente.

— Da, desigur, nu știam că voi avea acest ajutor atât de neașteptat.

Și-l privesc pe tipul icteric, șeful de departament. Acum nu mai zâmbeste, se lasă în fotoliul care nu va mai fi mult timp al lui.

— Da, voiam să închei cu orice preț anume cu Rete. Din motivele pe care le-ați enumerat dumneavoastră. M-aș fi mulțumit și cu 15 procente.

Mă gândesc la Pollo, care ar fi bătut cu pumnii în masa acelei săli de ședințe și ar fi început să danseze. Iar eu aș fi dansat împreună cu el.

— Am făcut o partidă bună! Așa-i, Step?

— Da, dar cel mai important e că nu-l vom mai vedea pe-acel mârlan icteric.

Intru în Circolo Parioli, îl salut pe Ignazio, portarul scund și complet chel.

— Bună ziua, Stefano, ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Și dumneavoastră?

— Foarte bine.

— Am lăsat mașina în fața Range Rover-ului lui Filippini.

— Ah, da, acela stă aici până la nouă.

Se apropie ca să-mi facă o ditamai confesiune.

— Ar face orice numai să nu se întoarcă acasă.

Mare noutate. De parcă n-ar cunoaște-o toți. Totuși îl las să creadă că mi-a dezvăluit un secret, îl bat cu palma peste umăr și îmi iau rămas-bun, lăsându-i cheile de la mașină și cinci euro.

Să-l ai drept aliat pe portarul de la Parioli nu e doar o garanție că el se va ocupa de mașina ta mai bine ca oricare altul, e și certitudinea că vei fi mereu binevenit în acea sală.

Îi salut pe câțiva cunoscuți pe care îi văd discutând.

— Vai, nu... Trebuie să-l schimbăm, crezi că va continua să fie președinte? E un idiot.

Ridică bărbia, îmi fac semn că m-au văzut, dar fără să-mi acorde prea multă importanță, dat fiind că aș putea fi vreun susținător de-al președintelui.

Sunt gata să mă strecor la vestiare, când aud că mă strigă cineva.

— Step!

Mă întorc și o văd venind, elegantă, cu o geantă în dungi colorate, într-o rochie albastră, subțire și deloc transparentă, dar contururile ei oricum se văd, precise și inconfundabile. Ochii ei verzi, ușor șterși, de parcă ar avea mereu un văl de nostalgie și tristețe, de parcă în pofida frumuseții ei incredibile, nu reușește să fie fericită.

— Ciao, Francesca, ce mai faci?

Și atunci ea zâmbeste și, ca prin minune, din ochii ei dispare tristețea și mă salută înviorată.

— Sunt bine acum că te-am văzut! apoi mă privește uimită. De ce râzi?

— Pentru că mereu spui asta...

Și mă gândesc oare câtor bărbați încă le mai spune astfel.

Mă privește în ochi serioasă.

— Adică?

— Am răspuns la ce te gândeai. Ești previzibil, Mancini. Păi, nu le-o spun și altora. Nu mă crezi? Vrei să umblăm prin toată sala și să întrebăm? N-o spun nimănui în afară de tine. Numai ție.

Rămâne în tăcere pentru o clipă, apoi mă fixează și, brusc, un alt zâmbet frumos.

— Sunt bine când te văd. Sunt bine numai când te văd pe tine.

Mă simt responsabil de o fericire neîmplinită, pentru că eu nu simt nimic pentru ea.

— Francesca.

Ea își desface larg brațele.

— Nu spune nimic mai mult. Dar tu știi că jumătate de sală umblă din urma mea, iar eu evit orice posibilă invitație, în timp ce bărbatul care-mi place nu mă ia în seamă?

Face o scurtă pauză.

— Da, nu mă ia! Îți place să mă exprim ca o fătuică din provincie? Cel puțin te excită... dar, oricum în zadar îți spun că unicul bărbat care îmi place ești tu. Dacă n-ai înțeles până acum, e poate din cauză că ai dat și ai primit prea multe lovituri cu capul și te-ai prostit. Și nu-mi place că ai fost și tu un bătauș.

— Eu nu sunt un bătauș și nici n-am fost vreodată...

— Ei lasă, erai... Ce absurd e că aceasta ar trebui să mă îndepărteze de tine, dar de fapt îmi plăci și mai mult.

O femeie de serviciu trece pe alături.

— Bună ziua!

— Bună ziua, spunem aproape într-un glas.

Poate a auzit ceva, dar nu contează.

— Ascultă, Francesca...

— Nu, ascultă tu. Știu că vrei să te căsătorești. Dar n-am de gând să-ți zic fraza aceea ridicolă pe care o spun unele, nu sunt geloasă... Sunt discretă, nu vorbesc cu nimeni, nu va afla niciun suflet. Ai auzit vreodată ceva despre mine?

— Nu, niciodată.

Își pune mâinile în șolduri, mișcă din cap, eliberându-și părul castaniu-închis, bogat și stufos, ca al lui Erin Brockovich.

— Okay, bine, îți spuneam că aici n-am avut cu nimeni istorii, poți sta liniștit, cu toate că tu ai putea da jos pe oricine...

Vede că vreau să spun ceva și se corectează din mers.

— În anumite situații poți fi violent.

— Uite așa e bine. Mai bine.

— Ascultă, Step, chiar n-ai putea să faci un efort? Să încercăm, să vedem cum ar fi. Eu nu vreau să fac prostii, dar

de când te cunosc... Da, mai pe scurt, îmi doresc să te ating...

Și, pe neașteptate, face o mișcare ciudată, se lasă cu toată greutatea pe un picior și obține, poate fără să vrea, o poziție mai lascivă. Da, se înclină poficioasă. Într-un cuvânt, îmi vine să iau în considerație propunerea ei. Stă în fața mea, își lasă capul pe-o parte, ca și cum ar vrea să spună: păi, ce vrei să faci? Îmi amintește de Kelly LeBrock la finalul filmului *The Woman in Red*, când, goală în pat, îi spune lui Gene Wilder: „Apucă-te de treabă, cowboy.”

Francesca mă privește curioasă, veselă, cu un pic de speranță care va fi în curând spulberată.

— Îmi pare rău, pe bune, și acum scuză-mă, dar trebuie să plec, sunt așteptat la o partidă la Padel.

Și plec fără să privesc în urmă, și-mi vine a râde la gândul că ea ar putea avea totul: nu pot să cred, am preferat o mingiuță în locul balcoanelor ei.

5

Când intru pe terenul de la Padel, echipele sunt deja formate și mie îmi revine să joc cu un oarecare Alberto, pe care nu-l prea cunosc. Ceilalți doi, în schimb, se privesc chicotind ca și cum ar avea de-acum victoria în buzunar.

— Bați tu?

— Nu, aș prefera să începi tu.

— Sunteți gata?

Ambii încuviințează. Așa că eu bat și ajung lângă plasă, ei caută să încrucișeze trăgând exact între mine și

Alberto, poate și pentru a ne face să ne lovim cu paletele, dar nu-mi fac probleme, cel mult se poate rupe, în timp ce Alberto, sensibil și îngrijorat, nu încearcă nici măcar să prindă. Răspund din zbor și o zdrobesc atât de tare, încât îi depășește ridicându-se și devenind imposibil de prins.

— Bine, 15-0!

Hm, probabil nu va ieși rău deloc. Cei doi se privesc între ei, par mai puțin entuziasmați spre deosebire de cum erau la început. Am doar un singur dubiu: nu era prea exagerat zâmbetul lui Alberto? Ar putea fi gay? Dar chiar și de-ar fi, nu-mi prea fac griji, adunăm puncte într-o sincronizare perfectă. Eu și Alberto nu ne suprapunem, nu ne ciocnim, înțelegem cum să acoperim spațiile, cum să nu le lăsăm goale. Ei transpiră, insistă, aleargă de colo-colo și de fiecare dată se lovesc unul de altul și ajung la pământ, ca și acum... Iar eu, cu multă fericire, trimit mingea de cealaltă parte a terenului...

— Marcat!

Și continuăm așa, transpirând, alergând, obosind. Alberto se întinde după o minge și reușește să răspundă căzând la pământ și ridicându-se. E de treabă totuși, oricare i-ar fi orientarea, e într-adevăr rapid și atent, și mai are și-o intuiție bună. Nu e viguros, e uscățiv și flexibil.

— Marcat!

De data aceasta Alberto îmi aruncă din dreapta, dezbate cinciul cu putere, mândru de acel punct obținut după un schimb de lovituri. Acum e rândul lor. Tipul încarcă, lansează mingea în sus, dă înapoi paleta scurtă și se avântă în sus ca s-o lovească cu și mai multă putere. Mingea zboară cu o viteză incredibilă. Reușesc la timp să aduc paleta

instinctiv în fața mea și s-o resping, și îl lovesc în plin pe celălalt adversar, în partea de jos. Acolo unde sunt și alte mingiuțe.

— Scuze, n-a fost cu intenție...

Mingea își încheie cursa jos, urmată în cădere de tipul lovit și desființat.

— Pe bune, îmi pare rău.

Alberto se apropie prefăcându-se îngrijorat, dar apoi, cu pretextul că se aranjează, se înclină și îmi șoptește:

— Drăcie, ce lovitură bună...

Îmi vine a râde când îi aud cuvintele șoptite în acel mod atât de intim și complice și mi se pare că îl reaud pe vechiul meu prieten dintotdeauna, Pollo. Mă întorc de parcă l-aș căuta, dar îl văd pe Alberto care zâmbește și îmi face cu ochiul. Eu îi răspund la fel, dar o secundă mai târziu, dacă ar ști să-mi citească bine chipul, ar vedea toată tristețea mea.

Cu Pollo n-am jucat niciodată la Padel, ni s-ar fi făcut greață numai gândindu-ne la un sport ca acesta. Însă împreună ne-am luat de multe ori la pumni cu viața. Mi-l amintesc cu unghiile rupte și roase și cu vechiul lui Kawa 550 supranumit „sicriul”, un nume pus în glumă, care apoi a devenit fantoma unei povestiri. Pollo, cu toată nefericirea și veselia lui, mergea cu viteză maximă fără să privească în urmă.

Continui să joc, ochii mei sunt învăluiți, și nu doar de transpirație. Mai înscriem un punct și râdem iar. Alberto îmi mai spune ceva înainte de a bate, acum e rândul lui. Încuviințez, dar nici măcar nu am înțeles bine ce-a spus, poate „i-am doborât”...

De fapt, par extenuați. Pollo, în schimb, era neobosit, era

într-o continuă mișcare, de parcă nu dorea să se oprească niciodată, de parcă îi era teamă să gândească, să calculeze ceva, de parcă fugea. Mereu fugea. Încă o lovitură, o succesiune interminabilă, un schimb nesfârșit, părea că cei doi nu voiau să renunțe. Într-o zi va trebui să merg la părinții lui, până acum n-am avut curajul s-o fac. Durerea ne ține nemișcați, ne înspăimântă ceea ce am putea simți și ne închidem în carapacea noastră, care e mai dură decât durerea ce ne înțeapă în inimă. Și fără să stau mult pe gânduri, mă arunc după mingea care vine spre mine, o zdrobesc cu putere, cu o furie care aproape că te doboară la pământ....

— Marcat! Victorie!

Alberto strigă fericit. Ne dăm mâna și ne îmbrățișăm cu o bucurie adevărată și numai după aceea îi salutăm pe adversari.

— Vrem o revanșă.

— Da, bineînțeles.

Zâmbesc. Dar sunt deja în altă parte. Cine știe dacă părinții lui Pollo mai locuiesc tot acolo. Și cu acest ultim gând, ies din teren și cu toate că am câștigat, mă simt atât de înfrânt.

6

În timp ce eu sunt gata să mă strecor sub duș, Alberto începe să se dezbrace.

— Ce faci, rămâi să iei prânzul? mă întrebă amabil.

— Da, dar mai am și niște chestii.

— Okay. A fost bună partida. Întotdeauna e plăcut când câștigi.

— Da, dar e și mai plăcut când câștigi în fața unor îngâmfați. Când au intrat pe teren, păreau plictisiți de ideea de a juca cu niște tipi ca noi!

— E adevărat, însă până la urmă ne-am distrat.

— Da, mai ales eu când i-am bătut măr.

Și râzând, ne luăm rămas-bun strângându-ne mâinile cu un gest aproape frățesc, de parcă am fi fost prieteni dintotdeauna, și nu începând cu această partidă. Deschid robinetul, așez șamponul în nișa din perete și mă strecor sub jet, fără să-mi pese de temperatura apei. E rece, e plăcută. Apoi devine puțin mai caldă. Îmi relaxează mușchii, mă las dus, închid ochii și simt cum apa descătușează și cea mai îndepărtată încordare, durerile bruște ale unor amintiri răscolite. Dorul de Pollo care îmi lipsește încă și astăzi, afecțiunea lui mai presus de orice. Când am văzut filmul *Good Will Hunting*, m-am gândit la raportul dintre Ben Affleck și Matt Damon. Asta e, pentru mine el este un fel de Ben, chiar dacă eu nu m-am considerat niciodată un geniu. Mi-am deschis firma și am început să lucrez într-un noroc și, ghidat de intuiție, mi-am inventat o biografie de muncă fără calcule, dar când mi-am dat seama că mergeam pe drumul cel bun, nu am mai dat înapoi și am hotărât să accelerez la maximum. Acum apa este mai caldă, gândurile mi se amestecă. Să pierzi un prieten atât de bun când încă ești tânăr e ca și când te-ai trezi pe neașteptate. Te credeai nemuritor, dar de fapt te regăsești un nenorocit. Amputat. Viu, dar fără un prieten. Să fi pierdut o mână, m-aș fi simțit

mai întreg. Cu moartea lui Pollo m-am obișnuit puțin câte puțin. A fost ca o revenire la lumină după o perioadă grea de întuneric. Nu mai căutam emoții tari, zvâcnirile pe care ți le dă noaptea, adrenalina curselor de motocicletă. Am revenit la viață, lăsându-mă răpit de micile ei detalii. Uneori mă amuză lucrurile caraghioase care se întâmplă și cărora nu li se acordă importanță, o doamnă care traversează strada și i se rupe punga cu portocale, iar un băiețaș ridică una și și-o strecoară în buzunar. O mamă și o fiică care discută pe stradă după ce fata de-abia a ieșit de la ore.

— Diseară cineva sărbătorește împlinirea majoratului.

— Încă unul?

— Mamă, m-ai dat cu un an mai devreme la școală. Anul acesta toți împlinesc optsprezece ani!

— Bine, dar la ora unu să fii acasă.

— La unu? Dar la ora unu petrecerea de-abia începe!

— Optsprezece ani se împlinesc la miezul nopții.

Un băiat și o fată care se sărută sprijiniți de motocicletă, în soare, la ora prânzului, în timp ce oamenii trec pe alături și-i privesc cu invidie. Iar în buzunare probabil le sună telefoanele. Zadarnice sunt apelurile părinților îngrijorați, care se pierd în zâmbetele lor. Se privesc în ochi, se sărută cu gurile deschise, cu limbile îndrăznețe, atât de mândri de iubirea lor, de dorința lor. Zâmbetele lor sunt pline de dorință și de sex, iar ochii lui caută o promisiune în ochii ei. Dacă nu au făcut-o deja. Apa curge pe mine, ca și imaginea lui Pollo care își ia zborul, în timp ce eu mă duc la petrecere cu Babi. Ultima cursă. Apoi totul se stinge. Pollo este la pământ, căzut într-o cursă de imbecili, iar eu îi șoptesc singurele cuvinte ce mai pot fi spuse: „Îmi vei lipsi.”

Îi mângâi chipul cum nu am mai făcut-o niciodată. Pollo trece prin gândurile mele cu motocicleta lui, vede cum mă distrez, de parcă ar ști totul despre viața mea, despre ce s-a întâmplat și despre ce se va întâmpla. Poate râde și clatină din cap, ca și cum ar spune: de ce naiba râzi, nici eu nu știu ce va fi mai departe... Îmi închipui ce ar zice Alberto dacă ar intra acum și m-ar vedea cum vorbesc, ținând para de la duș în mână, cu cineva care nu mai este. Dar el este întotdeauna. Și imediat după ce Pollo dispăre din amintirile mele, mă întâlnesc cu altcineva. Da, mă întorc și ea e acolo, pe bancă, citește o carte. E tânără, frumoasă, are părul până la umeri, poartă niște ochelari mari și, brusc, își duce mâna pe pagina cărții, de parcă n-ar vrea să piardă semnul și apoi își ridică privirea, își așază ochelarii pe cap ca să vadă mai bine, și poate din cauza soarelui prea puternic, mijește un pic ochii. Apoi zâmbește senină. Da, m-a văzut. Și eu, dorind să mă mai asigur o dată, apar în mijlocul scenei.

— Sunt aici, mamă! Uită-te ce-am găsit!

Alerg spre ea cu părul meu lung în vânt, ținând îndârjit ceva în mână. Când ajung în fața ei, țin pumnii strânși pe burtă, pășesc un pic înainte și fac o grimasă ciudată, de parcă aș ști deja că voi fi pedepsit.

— Hai, dă-mi să văd.

Nu aștept prea mult, desfac mâinile și zâmbesc.

— O săgeată veche, a romanilor antichi sau a indienilor Sioux.

Și țin strâns între degetul mare și cel arătător o bucățică de lemn, cu un capăt triunghiular de piatră distrusă, veche.

— Unde ai găsit-o?

— Acolo jos.

Și-i arăt un loc la spatele meu, mai mult sau mai puțin precis.

— Pot s-o iau acasă?

— Da, dă-o încoace.

Și îmi amintesc că a scos un șervețel de hârtie dintr-o pungă și a înfășurat bucățica aceea de săgeată, dându-i o anumită importanță, cel puțin după părerea mea, dar în același timp eram îngrijorat.

— Mamă, încetișor...

— Da, da, am grijă, chiar dacă ți-am spus de o sută de ori să nu strângi lucruri de pe jos.

Am dus-o acasă și i-am arătat-o imediat lui tata, de-abia întors de la muncă, și a fost și el fericit de descoperirea mea.

— Am găsit-o la Villa Borghese.

— Atunci trebuie să fie cum zici tu, e a indienilor. Într-o zi, într-o vară, au trecut pe acolo, iar eu i-am văzut.

— Pe bune?

Voiam să știu mai multe despre acești indieni și l-am întrebat dacă polițiștii, pe care îi vedeam mereu călare la Villa Borghese, i-au urmărit. Tata a râs, la fel și mama.

— Poate că da, mi-a spus el.

Apoi a îmbrățișat-o pe mama și s-au sărutat, iar eu eram fericit că ei râdeau și se simțeau bine.

Apa din duș a devenit prea caldă, mă simt bine. Mi-a trecut oboseala, dar această ultimă amintire cu mama persistă. Mă gândesc la frumusețea ei, la momentul când am văzut-o cu altul, la cum s-a prăbușit totul între noi doi și între mama și tata. Nu s-au mai iubit. Și la cum s-a stins, și la cum se schimbă viața. Și cum totul de fapt continuă.

— Ați avut noroc...

Deschid ochii. Au intrat cei doi tipi care au jucat împotriva noastră, se pare că iar au devenit siguri de sine. Îi studiez mai atent. Nu sunt într-atât de „valoroși”. Izbucnesc în râs.

— Da, e adevărat. Chiar e adevărat. Am avut noroc.

Și ies din duș. Bine că se mai găsește câte unul care mă face să râd.

7

— Da, exact, dă-mi-l pe acela.

Un chelner pregătește niște bucățele de carne. Iau un amestec de legume la grătar și o porție de anghinare cu un pic de grana de la bufet.

O doamnă parfumată excesiv trece înaintea mea, dar mă prefac că n-o observ. După ce și-a umplut farfuria cu tot felul de biftecuri, se întoarce, îmi zâmbește și fără pic de jenă, continuă să ciupească de ici și de colo, umplându-și farfuria peste măsură. Rămân perplex pentru o clipă. Să mai zici că aici e Circolo Parioli. Aici ar trebui să fie elita Romei, iar eu văd cum prin fața mea defilează o doamnă plină de riduri și neagră ca o ciocolată! Chelnerul mă privește, zâmbește, ridică din umeri, ca și cum ar spune: eu nu pot să fac nimic. Apoi mă întrebă pe un ton profesionist:

— Pot să vă servesc?

— Da, mulțumesc. Dă-mi jumătate din ce-a luat cucoana aceea.

El râde, clatină din cap și îmi umple farfuria cu cele mai bune bucăți de carne.

Mă așez în fața unei ferestre masive ce pare a fi un tablou impunător. Sub ea se află o canapea frumoasă, cu aplicații de bronz în jur. A devenit unul dintre cele mai bune cluburi din capitală. Privesc în depărtare. Cineva joacă tenis, îi văd pe jucători alergând pe teren, dar nu aud zgomotul mingii.

Alberto mă vede de departe cu farfuria în mână, îmi face un semn cu capul și se alătură unui cunoscut de-al său, hotărând să mă lase în pace. Astfel mai înfulec o bucațică, îmi torn niște bere și după ce mi-am șters gura cu șervețelul, zâmbesc larg. Calm, fără grabă. M-am îngrășat, Gin mereu mă ia peste picior că mănânc prea repede, zice că am o tulburare oarecare, că sunt obsesiv în ceea ce fac și lacom, mai ales când am în fața mea cartofi prăjiți și bere. Una după alta, fără să mă opresc, uneori cu un alt ritm ca să le înmoi pe una în muștar, pe cealaltă în maioneză, iar apoi din nou și mai hapsân, câte trei-patru odată.

— Ai să te îneci!

— Ai dreptate...

Zâmbesc și încetinesc, mă complac. De parcă nu m-aș mai grăbi și n-aș mai fi atât de lacom. Frumoasă, cu părul ei negru care acum e mai scurt, zveltă, cu picioare și sâni frumoși, cu acel zâmbet pe care uneori, în momentele cele mai frumoase, îl ascunde printre șuvițele de păr, deschizând puțin gura, dându-și capul pe spate, lăsându-se între brațele mele... Gin.

— Doriți o cafea?

Chelnerul întrerupe amintirile mele erotice cu un ibric în mână, un talger cu o ceașcă de cafea care nu așteaptă altceva decât să fie băută.

— De ce nu?

— Poftiți una. Zahăr?

— Nu, mulțumesc, e bine așa.

Chelnerul acesta e perfect. Cu sincronizarea sa, apare și dispare fără să-ți dai seama. Și cafeaua e bună. Zâmbesc gândindu-mă iar la Gin, la familia pe care o formăm, la cine vom deveni, poate părinții unui băiețel sau ai unei fetițe. Va semăna leit cu Gin? Va avea ochii mei? Sper că nu și caracterul meu. În frumusețea unui zâmbet de copil vei recunoaște ceva din tine, îți vei vedea proiecția, calitățile și defectele, continuitatea ta.

— De mic am avut o pasiune pentru motociclete, am renunțat la ea pentru că altfel bunica ta nu s-ar fi căsătorit cu mine.

Îmi amintesc că așa spunea bunicul, tatăl mamei mele, atunci când stăteam de vorbă cu el. Mereu avea ceva frumos și vesel de povestit. Beau ultima picătură de cafea, las ceașca pe masă și mi se pare că în sfârșit viața mea se află pe calea cea dreaptă.

— Domnule...

Mă întorc, chelnerul e la spatele meu, se ridică după ce a luat un plic de jos.

— V-a căzut din buzunarul de la geacă.

— Ah, mulțumesc.

Iau plicul din mâinile lui sau, mai bine zis, el mi-l dă și mă privește timp de o secundă, de parcă s-ar feri, de parcă i-ar fi teamă de secretul pe care îl conține. Ia ceașca goală de pe masă și se îndepărtează, fără să se mai întoarcă. Eu deschid plicul, curios, dar fără prea multă tensiune. Și văd un bilet. Ce șoc, e tocmai acela despre care mi-a spus secretara de câteva ori. Îl învârt în mâini. „Zilele frumoase. Balthus.

Expoziție la Villa Medici, Academia Franței la Roma, Viale della Trinità dei Monti.” Rămân să fixeze acea foaie de hârtie, fără nicio informație despre cine o organizează, niciun nume. Numai denumirea, *Zilele frumoase*. Îmi place. Știam ceva despre Balthus, despre expoziția lui cenzurată, când la aproape optzeci de ani se încăpățâna s-o picteze pe o copilă, despre acele tablouri discutate. A fost acuzat că a folosit „al treilea braț”, polaroidul său era plin de fotografii dezordonate, dar detaliate, cu ușoare urme de pedofilie. Copila se prezenta la atelierul lui de la vârsta de opt ani, în fiecare miercuri, cu consimțământul părinților și lua poziția pentru a fi pictată. Și toate acestea s-au întâmplat până când a împlinit șaisprezece ani. Balthus, nesătutul, Balthus, incurabilul ordinii burgheze. Și, brusc, mă regăsesc fascinat, atras într-un mod bizar, intrigat de acel om despre care am auzit vorbindu-se atât de mult. Desigur că-i cunosc lucrările, dar nu foarte bine. Și apoi, denumirea acestei expoziții: *Zilele frumoase*. Hotărâsc să mă duc fără să știu cât de mult voi fi implicat, regăsindu-mă pe mine însumi, protagonist al unui tablou nebănuț.

8

Villa Medici e impunătoare, ordonată și elegantă, cu Sala Păsărilor și un parc încântător. Cu câteva fântâni și garduri vii îngrijite și care, într-o oarecare măsură, te obligă să ai un anumit parcurs. Ajuns la poartă, o hostess îmi zâmbește și îmi ia biletul, iar astfel nu-mi rămâne

altceva decât să intru și să-i urmez pe oamenii care merg pe covorul roșu, fără să-și permită să-l abandoneze. Din niște boxe ascunse în verdeață răsună muzică de fundal. Câțiva chelneri însoțesc plimbarea noastră escortându-ne cu șampanie. O doamnă din fața mea, cu părul întunecat, într-o rochie lungă de mătase de culori stridente, de parcă ar fi o odaliscă obligată să se acopere cu ceva, ia un pahar și îl bea iute, apoi își accelerează pasul. Se împiedică în tocurile înalte, dar reușește să-și mențină echilibrul și-și sprijină mâinile de umerii unui chelner. El se întoarce, se oprește, îi oferă timp să lase paharul gol, în timp ce ea se întinde spre talger ca să mai ia unul. Chelnerul pleacă, iar ea golește dintr-o înghițitură și al doilea pahar de șampanie. Mă face să cred că și ea frecventează Parioli.

Puțin mai târziu suntem înăuntrul vilei. Tavanele sunt foarte înalte, colorate de lumina asfințitului, dulapurile vechi, divanele mari purpurii și pardoseala perfectă și imaculată. Calorifere vechi de fontă odihnesc tăcute în diferite colțuri ale sălii. Deasupra fiecărei uși aurite, inscripții în latină fac referință la posibilele virtuți ale omului. Și iată că în prima sală stă expus un splendid tablou de Balthus. Mă apropiu ca să citesc data și istoria sa. 1955, *Nude before a mirror*. E o femeie goală în fața unei oglinzi, dar chipul ei e ascuns, acoperit de brațele care se încăpățânează să țină în sus părul lung și întunecat, ușor umed și ondulat. Iar alături e schița în creion și câteva explicații: „*Nud în fața oglinzii impresionează prin monumentalitatea sculpturală a modelului și lumina difuză, argintie care scaldă silueta și umple odaia.*” Puțin mai jos, proveniența, *Pierre Matisse Gallery*. A fost o

concesiune amabilă din partea lor. Apoi numele integral, *Balthasar Klossowski de Rola, pictor francez de origine poloneză*. Balthus. Și iată o serie de tablouri reprezentând fete: Alice, o fată cu sânul gol și piciorul ținut sprijinit de un scaun, într-o manieră dizgrațioasă, în timp ce își irosește vremea legându-și inutil părul lung. Și încă o copilă așezată, cu mâinile pe cap, picioarele puțin îndepărtate unul de altul și fusta ridicată, și toate acestea au loc într-o odaie pictată în culori calde, în timp ce un motan, de aceleași nuanțe, pare să mănânce lapte dintr-o farfurioară, pur și simplu plictisit de orice s-ar putea întâmpla. Continui să merg de-a lungul pereților acoperiți cu schițe, cu ipoteze trasate în creion, care prind viață puțin câte puțin, revărsându-se în tablouri mari, pictate în ulei, abundând de senzualitate. Mersul ușor al vizitatorilor se aude până când toți ajung într-o sală mică, cu o fereastră splendidă care dă spre roșul incendiar al asfințitului. Mă sprijin de balustradă și privesc departe. Niște copaci de pin se înalță în grădina care seamănă cu o manta verde ce se desprinde de un covor de acoperișuri, de antene parabolice, dintre care unele sunt rebele. Cupola Catedralei San Pietro, puțin mai departe, pare să dea indicații precise pentru a fi găsită. Și în timp ce mă pierd în acest infinit orizont roman și plutesc în gânduri distrase: o ședință din ziua următoare, un proiect de citit, o idee pentru o posibilă emisiune estivală.

— Step...?

Acea voce preschimbă totul pe neașteptate, face praf orice certitudine, îmi blochează orice gând. Mintea mea este goală.

— Step?

Cred că visez, vocea aceea care mă cheamă răsună în albastrul ușor înroșit al cerului, poate vreuna din copilele lui Balthus a coborât de pe pânză și se joacă cu mine. Poate...

— Step? Tu ești?

Înseamnă că nu visez.

9

E la spatele meu, modestă, cu mâinile unite pe geanta Michael Kors, pe care o ține de mânere sus, la nivelul abdomenului. Îmi zâmbește. Are părul mai scurt decât era în amintirile mele șterse, ochii ei albaștri, în schimb, sunt expresivi ca întotdeauna, zâmbetul frumos ca atunci când, de multe ori, mi se datora mie. Rămâne să mă fixeze în tăcere și stăm așa, neclintiți, în această vilă, la spatele meu se întinde o panoramă imensă a tuturor acoperișurilor din Roma, iar în fața mea este ea, scăldată de asfințitul roșu pe care-l văd reflectându-se în ochii ei și pe dulapul de la spatele său. Suntem singuri în sală și nimeni nu întrerupe momentul acesta magic, deosebit și unic. Câți ani au trecut de când ne-am văzut ultima oară? Paisprezece? Șaisprezece? Cinci? Șase? Da, poate șase. Și ea e frumoasă, grozav de frumoasă, din păcate. Tăcerea care se prelungește devine aproape stânjenitoare. Și totuși nu reușesc să spun nimic, continuăm să ne fixăm cu privirea, să zâmbim, atât de prostuți, atât de copilăroși. Dar, brusc, o umbră îmi traversează zâmbetul, tocmai acum, mă gândesc, tocmai acum când viața mea a luat o direcție atât de importantă,

tocmai acum când sunt sigur de alegerile mele, convins și senin cum n-am mai fost vreodată. Mă înfurii, aș vrea să fiu indiferent, rece, neinteresat de prezența ei, dar nu e așa. Nu e deloc așa. Simt curiozitate și durere pentru timpul pe care l-am pierdut, ne-am pierdut, pentru tot ceea ce nu am trăit cu ea, toate lacrimile, zâmbetele, bucuriile ei, momentele ei de fericire fără mine. S-a gândit la mine? Am apărut din când în când în mintea ei, în inima ei? S-a întâmplat vreodată? Sau poate m-a dorit, dar s-a luptat, s-a luptat mai mult decât mine ca să nu aibă regrete, ca să mă îndepărteze, ca să se convingă că a făcut alegerea corectă, că ar fi fost totul greșit dacă rămânea cu mine? Și continui să-i privesc zâmbetul, dând la o parte orice altă reflecție inutilă, orice alt gând, orice altă încercare zadarnică de a căuta un sens, de a înțelege de ce suntem din nou aici, unul în fața celuilalt, de parcă însăși viața ne-ar obliga să ne punem această întrebare. Apoi, Babi face o strâmbătură ciudată, își lasă capul pe-o parte și zâmbește cu acea grimasă a ei cu care m-a cucerit, pe care încă o mai port ca pe o cicatrice pe inimă.

— Știi că arăți mai bine? Voi, bărbații, sunteți niște smecheri, arătați mai bine îmbătrânind, în schimb noi, femeile, nu.

Îmi zâmbește. Vocea ei s-a schimbat. A devenit mai feminină, mai slabă, are părul mai întunecat, un machiaj precis, ordonat, neexcesiv. E mai frumoasă. Dar nu vreau să i-o spun. Încă mai stă și mă privește.

— Tu ești cu totul altul și, drăcie, și îmi placi mai mult.

— Vrei să zici că acela de atunci nu-ți plăcea?

— Nu, nu, nu asta era. Tu știi cât îmi plăcea acela de

atunci, care era de-ajuns să mă atingă și mă făcea să mă simt... electrocutată.

— Aceasta s-a întâmplat când împodobeam pomul de Crăciun!

— Adevărat!

Și brusc râde, ușoară, închide ochii, dă capul pe spate și îi întredeschide din nou, de parcă într-adevăr ar vrea să-și amintească ziua aceea.

— Pe urmă ne-am sărutat.

Zâmbesc. Ca și cum ar fi un moment determinant pentru a clarifica caracterul relației noastre.

— Ne sărutam mereu. Apoi am făcut schimb de cadouri.

Mă privește și continuă să povestească, de parcă ar vrea să înțeleagă ce îmi amintesc eu din acea seară. Nu știe că am încercat cu disperare s-o șterg din mintea mea fără să reușesc vreodată, că am privit obsedat *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, filmul lui Jim Carrey, cu speranța că în final se va întâmpla.

— Îți amintești acel moment?

Zâmbește într-o manieră perfidă, crezând că m-a prins în capcană.

— Aveau ambalaj diferit.

— Dar cadourile erau la fel!

E foarte fericită și lasă să-i cadă jos geanta Michael Kors și se aruncă spre mine, își duce brațele după gâtul meu, se lipește de mine și își lasă capul pe pieptul meu. Eu rămân așa, nesigur, surprins, cu brațele larg deschise, neștiind unde să le pun, de parcă ar fi fost rupte, de parcă oriunde s-ar fi terminat, oricum ar fi fost neîndemânatică.

— Sunt foarte fericită să te văd!

Auzind aceste cuvinte, o îmbrățișez și eu.

IO

Ne regăsim într-o grădină perfect îngrijită. Soarele dispăre după ultimele acoperișuri ale celor mai îndepărtate case. Nu e nicio adiere de vânt. E 4 mai și deja e cald. Stăm așezați unul în fața celuilalt, tocmai am comandat ceva. Da, ceva de băut, poate și de mâncat. Nici nu știu bine ce anume, poate un cappuccino rece.

— Nu te schimbi niciodată.

— Nu.

Nu știu ce ne-am mai spus. Am stat în tăcere uitându-ne la mâini, haine, centură, pantofi, nasturi, detalii din îmbrăcămintea noastră care ar putea spune ceva despre noi. Dar nu pricep nimic și nici nu vreau. Mi-e teamă că mi se va face rău, că voi suferi, nu vreau să mai aud nimic.

— Îți amintești, am deschis pachetele și am rămas fără cuvinte, erau aceleași pulovere groase de marinar, de-un albastru celest. Trecusem prin fața magazinului și ne-au plăcut și am vorbit entuziasmați despre ele. Eu am hotărât să ți-l cumpăr, ca apoi tu să-mi dăruiești unul la fel de ziua mea. Dar, de fapt l-am găsit în cadoul tău de Crăciun. A fost ceva foarte frumos.

— Dentice.

— Ce spui?

Mă privește mirată, crede că sunt nebun.

— Dentice. Dentice se numea magazinul unde am intrat

și pe urmă ne-am mai dus separat și am cumpărat puloverele.

— Da, e adevărat, în piazza Augusto Imperatore. Îmi pare că mai este deschis, nu-i așa?

Este, dar nu adaug nimic. Ea bea un pic de Crodino și mănâncă o felie de cartof, și în sfârșit își șterge gura. Când lasă șervețelul pe masă, o clipă rămâne nemișcată. Apropie o mână de cealaltă și începe să se joace cu inelul. Nu s-a schimbat nimic, până la urmă s-a căsătorit. Și pentru o clipă mi se taie respirația, simt un nod în gât, mă doare stomacul, aproape îmi vine să vomit. Încerc să mă controlez, să găsesc oxigen, să-mi recapăt respirația, să-mi opresc bătăile accelerate ale inimii și puțin câte puțin reușesc. Dar de ce te miri, la urma urmei? Știai, Step, nu-ți amintești? Ți-am spus în seara aceea, când am fost ultima oară împreună, când am făcut dragoste în ploaie. Ți-am spus când ne-am întors la mașină.

„Step, trebuie să-ți spun ceva. Peste câteva luni mă căsătoresc.”

Și acum de ce să-mi pară de necrezut că s-a întâmplat. Mă prefac că nu observ, iau ceașca de cappuccino și privesc în depărtare. Ochii mei sunt un pic tulburi, dar sper să nu-și dea seama și beau încet, fără să mă opresc, mijesc un pic ochii ca să fac impresia că aș căuta cine știe ce răspuns. Sau că aș urmări zborul vreunui pescăruș dispărut și care nu se mai vede.

— Am mers înainte. Da.

Când o regălesc, o văd cum zâmbește liniștită, senină, vrea să fie înțeleasă.

— N-am fost în stare să mă opresc.

Îmi arată inelul de cununie, trecându-și cu mâna peste

deget.

— Poate a fost mai bine pentru noi așa, nu crezi?

— De ce mă întrebi? Nu m-ai întrebat nimic când aş fi putut să-ți răspund.

Și aş vrea să continui: când ai fi putut să oprești toate acestea, când viața ta ar fi putut încă să fie a noastră, când încă nu ne-am fi pierdut, când am fi crescut, am fi plâns, am fi fost fericiți și am fi putut fi totuși noi, împreună, fără acest gol înspăimântător, acest timp care oricum ne lipsește, această viață trecută, spulberată, consumată poate în zadar. Totul mi se pare atât de gol, îngrozitor de pierdut și risipit. Nu pot să accept că am pierdut până și o secundă din fiecare moment al vieții tale, fiecare respirație a ta, fiecare zâmbet sau durere, eu aş fi vrut să fiu acolo, chiar și în tăcere, dar acolo, aproape de tine, lângă tine.

— Ești furios?

Mă privește serioasă, dar mereu calmă. Își pune mâna stângă pe mâna mea și mă mângâie.

— Nu, nu sunt furios.

Atunci încuviințează, zâmbește din nou, e mulțumită.

— Da, sunt de fapt, răspund nereținut.

Și-mi trag mâna înapoi. Ea clatină din cap.

— E corect, ai dreptate, nu ai fi tu. Dar...

Nu mai adaugă nimic. Lasă spațiu imaginației, acelor lucruri care ar fi putut fi, s-ar fi putut întâmpla, pe care le-aș fi spus, pur și simplu salutând-o când aş fi văzut-o. Stăm iarăși în tăcere.

— Step?

Caută aprobarea mea, ar fi vrut să fiu de acord, s-o iert cumva. Da, caută indulgența mea, dar eu nu știu ce să zic.

Nu găsesc cuvinte, nu găsesc nicio frază, nimic ce ar putea face ordine într-un fel printre lucruri, sau ar înlătura acea jenă ciudată care s-a creat între noi. Își pune iar mâna peste a mea și îmi zâmbește.

— Știi ce ai în vedere, știu de ce ești furios...

Aș vrea să-i răspund și să-i spun că nu știu absolut nimic, nu poate să știe ce am simțit, de câte ori mi-a venit în minte și de câte ori am încercat s-o alung din gând pentru totdeauna. N-am fost în stare s-o scot din gândurile mele. Îmi mângâie mâna și continuă să mă fixeze cu ochii aproape umezi, de parcă ar vrea să plângă. Sau poate între timp a devenit o mare actriță, sau într-adevăr simte o emoție puternică. Dar nu înțeleg, care e rostul acestei tulburări? Poate a aflat despre mine și Gin? Și ce dacă? Nu am nimic de ascuns. Apoi, expresia feței i se schimbă, face ochii mari de parcă ar vrea să mă facă să râd și, cu o bucurie neașteptată, exclamă:

— Ți-am adus un cadou!

Scoate din geantă un pachet de hârtie albastră cu margini azurii. Îmi cunoaște gusturile și firește că are și un bilețel. E atașat cu o sfoară și e lipit cu o jumătate de monedă de plumb. Îl privesc, și trebuie să spun că sunt zăpăcit și confuz. Vreau să-l deschid, dar ea mi-l smulge repede din mâini.

— Nu! Așteaptă...

O privesc uimit.

— Ce este?

— Mai întâi trebuie să vezi ceva, altfel n-ai să înțelegi.

— Chiar îți jur că nu înțeleg.

— Vei înțelege imediat și vei vedea că după asta va fi mai simplu.

Și o spune cu o voce de femeie, sigură și hotărâtă. Acum

Babi se uită în depărtare, ca și când ar ști că un pic mai încolo, sub copacii din spatele grădinii ar fi cineva care așteaptă semnalul ei. Dar e dezamăgită, de parcă nu ar găsi ceea la ce se aștepta și oftează că cineva nu ar fi respectat pactul și-ar fi trădat-o.

Apoi:

— Iată-l! exclamă și se luminează.

Ridică mâna și-o duce streășină la ochi, ca să vadă unde este cel pe care-l caută, apoi se ridică și strigă fericită:

— Sunt aici! Aici!

Mă uit în aceeași direcție și văd un copil care aleargă spre noi, în timp ce o femeie îmbrăcată în alb a rămas pe loc, cu o bicicletă lângă ea. Se apropie tot mai mult, strecurându-se printre oameni, iar Babi își desface larg brațele și-l prinde când el se aruncă spre ea, făcând-o să se clatine cu tot cu scaun.

— Mamă! Mamă! Nu știi, nu știi, e foarte frumos!

— Ce s-a întâmplat, scumpule?

— Am făcut o plimbare cu bicicleta. Leonor m-a ținut un pic și pe urmă m-a lăsat, și eu am continuat să pedalez și n-am căzut!

— Bravo, scumpule!

Se cuprind cu putere. Ochii lui Babi îi caută pe ai mei printre firele de păr ale copilului, încuviințează, de parcă ar vrea să mă facă să înțeleg ceva. Copilul se desprinde brusc de ea.

— Sunt un campion, mamă! E adevărat? Sunt un campion?

— Da, scumpule. Pot să ți-l prezint pe acest prieten al meu? Îl cheamă Stefano, dar toți îi spun Step!

Copilul se întoarce și mă vede, mă privește un pic nesigur de hotărârea pe care s-o ia. Apoi, deodată zâmbeste.

— Pot și eu să-i spun Step?

— Desigur, îi zâmbesc.

— Atunci te voi numi Step! Frumos nume. Îmi amintește de Stitch!

Băiețelul fuge. E frumos, are pielea închisă, gura cărnoasă, dinții albi, perfecți și ochii negri. Poartă un tricou cu dungi albe și albastre.

— Un copil foarte frumos.

— Da, mulțumesc.

Îmi zâmbeste satisfăcută, e mamă și trebuie să spun că îmi place s-o văd frumoasă în fericirea ei, aceea pe care eu probabil n-aș fi știut să i-o ofer. La aceasta trebuie să se fi gândit când a hotărât să rupă relația noastră. Babi pătrunde în gândurile mele.

— E inteligent și foarte sensibil, romantic. După părerea mea, înțelege mult mai mult decât alții. Uneori mă surprinde și mă face să mi se strângă inima.

— Da.

Dar mă gândesc că acestea sunt gândurile firești ale oricărei mame. Babi îl urmărește cu privirea pe copilul care a ajuns la dădacă, și-a luat bicicleta și a urcat pe ea, încearcă să pedaleze și până la urmă reușește, parcurge o porțiune de drum fără să cadă.

— Bravo!

Babi bate din palme.

E plină de bucurie pentru cea reușită care i se pare superbă, se întoarce apoi spre mine și îmi dă pachetul.

— Ține. Acum poți să-l deschizi.

E adevărat. Uitasem de el. Și pentru o clipă mă simt incomod.

— Nu e nici carte și nici armă! Deschide-l, hai!

Îl desfac și când scot hârtia, care într-un fel îl proteja, găsesc un tricou XL, mărimea mea, cu guler alb. Îl privesc mai atent. Nu pot să cred. Are dungi albe și albastre, e identic cu cel pe care îl poartă copilul ei. Îmi ridic privirea spre ea și o găsesc serioasă.

— Da, așa este. Poate de aceea nu mi-ai lipsit.

Simt că nu pot respira, mi se învâрте capul, rămân cu gura deschisă, stupefiat, emoționat, surprins, furios, confuz, da, exact, sunt amețit. Nu pot să cred, nu poate fi adevărat. Așadar, în seara aceea, ultima oară... s-a transformat într-un „pentru totdeauna”?

— Mamă, privește! Privește, pot merge bine!

Trece prin fața noastră și zâmbește, cu părul în vânt, pedalând mica bicicletă. Îl privesc și el râde, pentru o secundă ia mâna de pe mâner și mă salută.

— Ciao, Step!

Apoi îl apucă imediat cu putere, ca să nu-i scape, ca nu cumva să cadă, se întoarce înapoi spre dădacă și dispăre așa, cum a și apărut în viața mea. Ochii lui, gura, zâmbetul, revăd ceva de la mama mea și un pic mai mult din fotografiile mele de copil din albumul de familie. Atunci Babi îmi atinge iar mâna.

— Nu spui nimic? Ai văzut cât e de frumos copilul tău?

II

Un fulger a intrat în viața mea, dezmembrând-o. Am un fiu. Și când te gândești că a fost mereu una din dorințele mele cele mai profunde. Să fii legat de o femeie cu o promisiune de iubire sau cu o căsnicie, dar și cu un fiu. Două persoane unite într-o creație, acea clipă aproape divină care se manifestă în întâlnirea dintre două ființe, într-un vârtej care se rotește amețitor, alege detalii, nuanțe, culori care zugrăvesc ici și colo un viitor tablou. Acel puzzle incredibil care, piesă cu piesă, se adună, ca apoi să răbufnească într-o zi din pântecul unei femei. Și de atunci își ia zborul ca un fluture sau un porumbel, sau un vultur, sau un șoim într-o altă incredibilă viață, poate diferită de a acelora care au generat-o. Eu și ea. Eu și tu, Babi. Și acest copil. Încerc să silabisesc ceva cu sens.

— Ce nume i-ai dat?

— Massimo. Un nume de conducător, chiar dacă acum reușește să conducă doar o bicicletă. Deși, e deja o victorie.

Râde, pare liniștită și respiră aerul parfumat care ne înconjoară, își lasă părul în bătaia vântului, care în realitate nu e. Nu caut iertare, nici împărtășire, nici achitare. Totuși e fiul nostru. Într-o clipă mă întorc înapoi cu șase ani, la acea petrecere, la acea seară într-o vilă splendidă, unde m-a dus prietenul meu Guido. Și trec printre oameni, iau un pahar de rom din mers, un Pampero, cel mai bun. Apoi mai golesc unul, și încă unul. Și cu muzica lui Battisti în cap, merg prin

sală. *Cum poate o stâncă să stăvilească marea?* Nici până azi nu știu să răspund la această întrebare. Mă apropiu de un tablou, e natură statică de Eliano Fantuzzi. Îmi amintesc că m-am simțit atras de un pepene verde mare, tăiat pe masă, puțin neclar, așa cum sunt lucrările lui, unde totul este reprezentat de parcă ar fi văzut de un miop fără ochelari, aproape decolorat, în acel verde, acel roșu nu prea întunecat, acel alb și toate punctele negre care ar trebui să fie semințele. Deodată îmi apare în minte Babi, aplecată în față, cu felia de pepene în mână, râde și își cufundă chipul în mijlocul acelei felii roșii, drept la jumătatea ei. E vară, suntem pe corso Francia, în partea dinspre Fleming, la capătul viaductului, sub ultimul vultur. E cald, e noapte, chioșcul acela e mereu deschis și puțin mai departe se fac cârnați, îți dai seama după miros și după fumul alb, gros și dens care se ridică de la coșul de fum, ca o așteptare împlinită a unui nou papă în sfârșit ales. Auzim cum sfârâie grăsimea din cârnați. Dar, din fericire, vântul împrăștie mirosul sau cel puțin mi se pare că o face.

— Salut, Step! Luați, luați, achitați mai târziu...

Îl salut pe Mario cu un zâmbet, iar Babi se avântă asupra unei felii de pepene verde, fără să aștepte să i se spună de două ori.

— Eh, bravo, ai ales-o pe cea mai coaptă...

— Da, dar dacă vrei, îți dau și ție o bucațică.

Dărnicia ei mă face să râd.

— Nu, am să iau una numai pentru mine, generoasă!

Mușc din felia mea de pepene un pic mai roz, dar la fel de gustoasă, îmbietoare, ca și seara splendidă pe care o petrecem împreună. Babi mănâncă de la dreapta la stânga,

de parcă ar fi o mitralieră. Și se amuză scuipând semințele care-i rămân în gură.

— Ptiu! Exact ca Julia Roberts în *Pretty Woman*.

— Ce? râd vesel. Adică?

— Cretinule... Când scuipă guma de mestecat.

Iată așa eram într-o noapte frumoasă de la mijlocul verii. Și în timp ce mă gândesc la ea, mă regăsesc la acea petrecere și, ca un ecou din camera vecină, ajunge la mine un râset cunoscut, îl ascult și mi se schimbă expresia feței. Nu am îndoieli. E ea. Babi. Ea râde și îi face și pe alții să râdă povestind ceva. Eu îmi las paharul, merg printre oameni, înaintez printre persoane necunoscute, printre chelnerii care trec pe lângă mine, aproape că încetinesc și apoi o văd, stă așezată pe marginea canapelei din mijlocul salonului. Nu reușesc să mă întorc înapoi, să mă amestec printre ceilalți care stau acolo, la câțiva metri de mine, că ea se întoarce, de parcă ar fi presimțit ceva, de parcă inima ei, mintea ei sau cine știe ce motiv misterios ar fi impus-o să o facă. Chipul ei se acoperă de uimire și apoi de fericire.

— Step... ce drăguț! Ce faci tu aici?

Se ridică și mă sărută ușor pe obraz, iar eu rămân aproape emoționat, mă ia de mână și mă simt dus prin fața unor persoane așezate în jurul acelei canapele. Beat, nu pricep nimic, doar îi urmez aroma de Caronne.

Dar ce fac aici? Cum am ajuns? Babi... Babi... Trecem printre oameni, iar ea, din când în când, fură câte ceva de pe masa bufetului sau de pe talgerele chelnerilor. Îmi amintesc că am telefonul la mine, îl scot din buzunar, setez modul silențios și îl fac să dispară, uitând de el. Dar nu și de ea. Îi zâmbesc și iau din mers un pahar de șampanie.

— Nu, scuze... două.

Aproape că s-a supărat că nu m-am gândit și la ea. Îi întind paharul.

— Scuză-mă...

— Nu-i nimic.

Îl bea privindu-mă de după pahar, cu acea privire pe care o cunosc foarte bine.

— Sunt fericită să te văd.

— Și eu, spun fără să vreau.

Beau șampania dintr-o înghițitură. Las paharul pe pervazul unei ferestre.

— Nu, cântecul acesta îmi place foarte mult. Mă duc să dansez. Mă privești, Step? Am să țopăi doar un pic și apoi plecăm împreună. Te rog, așteaptă-mă...

Mă sărută pe obraz, dar destul de înfocat, încât îmi atinge și buzele. Și fuge. A fost ceva întâmplător? Dansează printre oameni, se învârtește cu ochii închiși, e singură în centrul terasei, își ridică brațele spre cer și cântă cu glas tare cuvintele cântecului. *Semplicemente* de Zero Assoluto. Astfel îmi termin și eu șampania, las paharul meu alături de al ei și aș vrea să plec. Da, acum plec, dispar, poate se va supăra, dar e mai bine așa. Însă nici nu reușesc să mă mișc, că ea mă apucă de braț.

— E prea frumos acest cântec... *e le passioni che rimangono..., semplicemente non scordare nananana! Semplice come incontrarsi, perdersi, poi ritrovarsi, amarsi, lasciarsi, poteva andare meglio può darsi... Semplicemente.*¹

¹ Iar iubirile care rămân..., pur și simplu nu se uită... nananana! E simplu să întâlnești, să pierzi, apoi să regăsești, să iubești, să părăsești, putea să fie mai bine... Pur și simplu. (it.)

Mă îmbrățișează, mă strânge cu putere și-mi șoptește:

— Pare scris pentru noi.

Rămâne în tăcere în brațele mele și nu mai știu ce să fac, ce să zic. Ce se întâmplă, Babi? Ce se petrece?

Babi mă ia de mână și mă scoate de la petrecerea aproape terminată și mă duce afară, dincolo de pajiște, de poartă, spre mașina ei, în noapte. Am făcut dragoste de parcă ne-am fi regăsit, de parcă din acel moment nimic nu s-ar mai fi putut schimba. Ca un semn al destinului, de parcă acea petrecere a însemnat o dată, un de ce, o reluare. Începe să plouă și ea mă scoate afară din salon, și-a descheiat deja bluza, vrea să facă dragoste sub ploaie. Se lasă mângâiată de apa care curge și de săruturile mele pe sfârcurile ude. Nu are nimic sub fustă. E senzuală, dornică, pofțicioasă. Mă las în voia ei, Babi se urcă deasupra mea, mă strânge cu putere și mă ține așa, iar eu pierd orice control. Îmi șoptește:

— Încă, încă, încă.

Și continuă așa până la sfârșit. Se relaxează și când mă sărută ușor, mă simt vinovat. Gin. După ce intrăm înapoi în mașină, cuvintele ei sunt mai tăioase decât un cuțit.

— Peste câteva luni mă căsătoresc.

Asta mi-a spus Babi, caldă încă după dragostea noastră, după săruturile mele, după suspinele noastre.

— Peste câteva luni mă căsătoresc.

Ca un cântec pus pe repeat.

— Peste câteva luni mă căsătoresc.

A fost o secundă, mi s-a strâns stomacul, mi s-a oprit respirația.

— Peste câteva luni mă căsătoresc.

Mi s-a părut că în acea seară totul s-a sfârșit. M-am simțit murdar, prost, vinovat și de aceea am hotărât să-i spun totul lui Gin. I-am cerut iertare pentru că voiam s-o șterg din viața mea pe Babi și pe acel Step îmbătat de rom și de ea. Dar oare există iertare în dragoste?

— Încerci să înțelegi când s-a întâmplat?

Vocea lui Babi mă readuce la realitate.

— Nu cred că ar putea fi dubii, ori vreo greșeală. S-a întâmplat când ne-am văzut ultima oară. Când ne-am întâlnit la o petrecere.

Mă privește răutăcioasă. Din nou pare să fie cea de odinioară. E dureros să-i înfrunt privirea, dar trebuie, trebuie.

— Eram băut.

— Da, e adevărat. Poate de aceea săruturile tale păreau mai pasionale. Nu te controlezi.

Apoi rămâne în tăcere.

— A fost în acea seară.

Schițează un zâmbet, sperând să împartă cu mine această certitudine a ei. Lasă ochii în jos, ca și cum i-ar fi mai ușor să vorbească uitându-se în jos, la prundișul surd de sub picioarele noastre. Și începe o rugăciune ciudată:

— Știam că într-un fel anume ai rămas înăuntrul meu, sau că oricum s-a întâmplat ceva, s-a pierdut... sau s-a regăsit. Dar dacă te-aș fi urmat, sunt sigură că viața mea s-ar fi schimbat, mi-aș fi modificat alegerea, aruncând în aer hotărârea pe care o luasem. Pasiunea e altceva decât viața de toate zilele. Mama mea mereu mi-a spus așa, după câțiva ani rămâne totul în afară de pasiune. Îți amintești cât de mult ne certam în ultimul timp? Creșteam, dar în mod diferit.

E adevărat, ne certam des, n-o mai recunoșteam, mă temeam să n-o pierd și nu știam cum s-o țin lângă mine. Valurile care ne-au doborât se loveau de malul nesigur și fragil. Cel puțin așa o simțeam eu.

— A doua zi după aceea am fost cu el. M-a costat foarte mult, deoarece încă mai simțeam mirosul tău, dar a trebuit să mă conformez. Am plâns. Am simțit golul, melancolia, absurditatea. Aș fi vrut să fiu liberă să-mi decid soarta... Dar nu eram liberă, nu știam ce să decid.

Își ridică un pic ochii, se întoarce spre mine, simt că mă privește, dar eu mă uit în jos, apoi ridic și eu capul, privesc departe, cât mai departe posibil. Ce vrea să spună cu „să fiu liberă, să-mi decid soarta”? Păi, dacă nu-i a ta, soarta ta, atunci a cui e? A cui poate fi? De ce Babi a avut mereu aceste gânduri bizare pe care chiar nu le-am înțeles niciodată? De parcă viața ei ar fi fost condiționată de cineva sau ceva, de parcă ar fi aparținut altora, de parcă nu reușea să-și trăiască visele până la capăt, ori să fie ea însăși. Doar în unele momente mi se părea independentă, veselă, rebelă și liberă, când pierdeam simțul datoriei și al timpului, întoarcerea acasă, școala și examenele, când era cu mine, spunea că mă iubește și mă strângea cu putere, și când făceam dragoste și își încolăcea picioarele la spatele meu ca să fie și mai mult a mea, ca să nu mă lase să plec. Ca în seara aceea.

— De ce crezi că trebuie să fie copilul meu?

Dar nu reușesc să spun, că îl văd venind cu bicicleta. Merge sprinten, în picioare pe pedale, ridicat de pe șa, și când ajunge lângă noi, frânează numai cu roata din spate, derapând ciudat, într-un fel al lui, dar până la urmă bicicleta cade la pământ și el, chiar dacă rămâne în picioare, ne

privește un pic jenat.

— Mamă, dar băiețelului de-acolo i-a reușit.

Arată cu bărbia undeva în spatele lui.

— Cine știe de când el poate merge cu bicicleta! Pentru tine e prima zi.

Auzind această explicație, devine mândru și încrezător.

— E adevărat, dar vreau să mai încerc.

Și parcă amintindu-și de mine:

— Step, poți să mergi pe bicicletă?

— Da, un pic.

— Ah...

Îmi pare mulțumit. Și de parcă n-ar fi de-ajuns, Babi continuă:

— E modest, conduce foarte bine, știe să facă niște trucuri cu bicicleta de care nici nu-ți imaginezi...

— Foarte tare!

Îmi zâmbește privindu-mă cu alți ochi.

— Atunci, poate mai vii aici în parc, dar iei și bicicleta ca să mă înveți.

După această ultimă frază, ca să nu mai aștepte un răspuns, ca să nu primească un „nu” și să rămână dezamăgit, ori din alt motiv, o zbughește la fugă.

Babi continuă să-l privească.

— Încă mai ai îndoieli că n-ar fi copilul tău? Este exact ca tine, în toate, chiar și în ceea ce face. Dar este un lucru care îl deosebește de tine.

Și pe neașteptate, de parcă m-am trezit, mă întorc repede spre ea, curios cum n-am mai fost niciodată.

— Care?

— E mai frumos!

Și izbucnește în râs, amuzată pentru că m-a păcălit, închide ochii și-și dă capul pe spate, își mișcă picioarele și i se ridică rochia, dezgolindu-le. E frumoasă. E foarte frumoasă, e mai feminină, e mai senzuală, dar mai e și mamă. Poate anume acest lucru o face mai atrăgătoare? Îmi revin în minte cuvintele ei de mai devreme.

„A trebuit să mă conformez...”

Și lucrul acesta mă excită într-un mod ciudat și anume din această cauză mă simt vinovat. Babi nu mai râde, îmi atinge brațul cu mâna.

— Scuze, nu știu ce m-a apucat.

Devine serioasă, chiar dacă îi vine iar să râdă, dar încearcă să se stăpânească și, în tăcere, face semn cu mâna, ca și cum ar spune: așteaptă, îmi reușește imediat. Și, de fapt, mai are o ultimă izbucnire de râs și apoi se liniștește.

— Uite, sunt serioasă, își reia respirația. Nu știi cât sunt de fericită, în fiecare zi de când s-a născut mi-am imaginat acest moment. Nu voiam altceva decât să te întâlnesc, să ți-l arăt, să-l împart cu tine, în fiecare zi când l-am ținut în brațe, când l-am alăptat, singură, noaptea sau în zori. În fiecare din acele momente tu erai cu mine.

Mă privește tulburată, cu ochii plini de lacrimi.

— De aceea nu mi-ai lipsit, pentru că n-ai dispărut niciodată din viața mea.

Nu zic nimic și privesc tricoul identic cu cel al lui Massimo, fiul nostru. Apoi Babi se ridică. Lasă un bilet pe masă și banii pentru nota de plată pe care ne-au adus-o. Nu reușesc să zic nimic. Ea face totul.

— Îmi face plăcere să-ți ofer... De fapt, eu am sperat să te întâlnesc. Aici sunt numerele mele. Sună-mă când vrei. Aș

vrea să ne revedem. Am multe să-ți povestesc.

Și pleacă fără să privească în urmă. Îmi vine în minte cântecul lui Baglioni: *E quel disordine, che tu hai lasciato nei miei fogli, andando via così, come la nostra prima scena, solo che andavamo via di schiena...*² L-am urât întotdeauna, poate pentru că mi-a fost mereu frică că ar putea veni și pentru mine acel moment. Așa e și acum. *Se c'è stato per davvero quell'attimo di eterno che non c'è...*³ O văd trecându-și mâna prin părul băiețelului, întunecat ca și al meu. O privesc pe femeia aceea, geaca ei de blugi peste rochia albă cu desene roșii și albastre, care par a fi niște bărci cu pânze, asemănătoare cu cele de pe haina pe care o strâng în brațele mele de foarte multe ori, și totuși încă nu mi-e de ajuns. Va veni vreodată momentul când mă voi sătura de iubirea ta? Orice s-ar întâmpla, chiar dacă într-o zi vei fi numai a mea, se va domoli această foame pe care o am pentru tine? Dar îmi răspund că nu, nu te voi avea niciodată de ajuns.

Sunt condamnat. Babi e făcută tocmai pentru mine și tot ceea ce nu înțeleg și îmi înlătură orice raționament, îmi sustrage posibilitatea de a fi hotărât, determinat, aspru, poate furios. Continui să te privesc cum pleci, cu mersul care e numai al tău, și cu toate că au trecut șase ani, eu nu te-am uitat și poate nu te voi uita niciodată. Spatele tău, picioarele tale ușor bronzate și pantofii albaștri, care îți însoțesc fiecare pas. Tu nu te întorci, dar se întoarce copilul care ridică mâna, își ia rămas-bun și îmi zâmbește, făcându-mă să sufăr mai mult decât am suferit până acum.

2 Dezordinea, pe care ai lăsat-o în lucrurile mele, plecând așa, ca prima noastră scenă, doar că mergeam cu spatele... (it.)

3 Dacă a fost într-adevăr acea clipă de eternitate care nu mai este... (it.)

Mă întorc la mașină. Nu pot să cred că dintr-odată, într-o zi obișnuită, una ca multe altele, viața mea se schimbă: am un fiu. Și nu e o noutate despre ceva ce se va întâmpla, ce se formează și într-o zi va apărea. Nu, fiul meu e acolo, e la fel ca și mine, frumos, zâmbitor și vesel. Și deodată sunt gelos cum n-am fost niciodată. Gelos ca un bărbat sau, mai degrabă, ca un adolescent. Pentru că mi-l închipui pe tatăl lui, care nu îi este tată, cum îl ceartă, cum îl îmbrățișează, cum îl sărută, cum îl strânge la piept spunându-i cuvinte drăgăstoase. Cuvinte care sunt ale mele, care mă așteaptă, care ar trebui să-mi aparțină mie, numai mie și nimănui altcuiva. Apoi îmi apare conturul acestui tată ipotetic care îl trage cu putere de mână și o ridică pe a lui, îl lovește, îl ceartă, se poartă urât cu el, îl umilește în fața unor oameni necunoscuți, așa cum am văzut că făcea odată un tată într-un restaurant, în timp ce-mi așteptam prietenii. Bărbatul, doar pentru că fiul lui făcea puțin zgomot în timp ce mânca, l-a apucat de umăr și l-a scuturat, făcându-l să plângă în tăcere. Iar femeia, mama copilului, n-a scos niciun cuvânt, s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic și a continuat să-și savureze vinul. Apoi, s-a întors brusc, de parcă ar fi simțit privirea mea, și când și-a dat seama că am văzut tot ce s-a petrecut, atunci, doar atunci, a roșit și i-a șoptit bărbatului ceva la ureche. Am rămas să mă uit la masa lor, la copilul care plângea în tăcere. Lacrimile îi curgeau șiroi, ținea capul

plecat, cum fac copiii când vor să-și ascundă tristețea.

A făcut ceva atât de grav? A fost pedepsit pentru că a făcut un pic de zgomot? Femeia era jenată, se uita în ochii soțului ei ca și cum îi spunea: suntem priviți. S-a comportat așa numai pentru că a simțit dezaprobarea unui străin? Dar oare ne corectăm comportamentul numai atunci când ne privește cineva? Nu suntem în stare să judecăm singuri greșeala din acțiunile noastre? Avem nevoie de cineva de care să ne fie rușine? Am continuat să privesc masa lor. Ea se prefăcea că nu mă vede, dar simțeam că mă privea cu coada ochiului. Bărbatul s-a întors pentru o clipă, uitându-se în jur, și când mi-a întâlnit privirea, a ridicat din umeri și a continuat să mănânce ce avea dinainte. Apoi a îmbrâncit brusc copilul, care a tresărit speriat. Bărbatul i-a arătat farfuria și și-a agitat iarăși mâna pentru a-i spune: „Hai, mănâncă, nu sta, ce mai aștepți?” Copilul, cu capul mereu aplecat, a luat o furculiță și cu cealaltă mână, a început să se joace cu ceea ce avea în farfurie, și după ce tatăl său i-a mai dat o palmă la ceafă, a reînceput să mănânce. Totul părea normal, dar umerii lui tresăteau din când în când, într-un ritm cu sughițul care nu-l mai lăsa. Aș fi vrut să întâlnesc încă o dată privirea bărbatului și să-mi ridic bărbia în semn de sfidare, și dacă el ar fi reacționat, ne-am fi certat probabil acolo, în local, sau eu l-aș fi chemat afară. Dar apoi copilul s-a uitat în jur, m-a văzut și când eu i-am zâmbit, un pic jenat, mi-a zâmbit și el. Nu, poate de dragul lui nu aș fi făcut-o, nu l-aș fi umilit pe tatăl său. Tatăl său. Bărbatul care îl trata astfel.

Iar Massimo? Cum se comportă cu el bărbatul căruia îi spune tată? Cum se comportă soțul lui Babi cu fiul meu? E răbdător, atent, se joacă cu el? Sau e sătul de țipetele lui, de

plânsetul lui, de dorința de a se juca? Da, uite, mi-l imaginez pe Massimo, oprit între el și televizor în timpul unui meci de fotbal, dacă bărbatul acela e din Roma, și fiindcă nu i-a dat voie să vadă un gol inutil, când deja s-au înscris trei goluri și meciul e pe sfârșite, bărbatul acela îl lovește pe fiul meu și apoi împrăștie cu piciorul piesele unui joc, care e preferatul lui Massimo. Strică în mii de bucăți o mașină de pompieri care nu va mai putea salva pe nimeni, ori rupe ursulețul Paddington, sau face orice altceva, cu multă furie, aducându-l la disperare pe Massimo, care încearcă să adune bucățile dezmembrate și să le repare. Gândurile mele, proiecții dureroase, imaginea aceluia copil, apoi totul explodează. Negru.

— Drăcie, uită-te pe unde mergi, dobitocule!

Mă ciocnesc de privirea cuiva, fața lui e înaintea mea, îi văd ochii mari, părul întunecat, ciufulit, barba, geaca, un adult, un bărbat binefăcut, cu voce mormăită. Instinctiv, mâinile mele se ridică la gâtul lui și îl trântesc de peretele de la spatele lui. Îl strâng cu putere de gât, îl ridic în sus, continui să-l împing și îi văd picioarele bălăbănindu-se în aer la câțiva centimetri de pământ, în timp ce eu îl împing și-l împing, îl strâng și mai tare, și apoi, brusc, îl văd pe Massimo care vine cu bicicleta și îmi zâmbește. Mișcă dezaprobat din cap.

— Step... nu, el nu are nicio vină.

E adevărat. Îmi dau seama de ceea ce se întâmplă, îl țin de gât pe acel om. Are în jur de patruzeci de ani, are ochii închiși strâns, de parcă s-ar forța să-și recapete răsuflarea, să respire. Îi dau drumul, îl eliberez din prinsoare, iar el se clatină puțin, tușește. Mă uit la mâinile mele încă roșii și

umflate. Le privesc oripilat, de parcă ar fi murdare de sânge, și doar acum îmi dau seama că m-a orbit furia. Bărbatul din gândurile mele se purta urât cu fiul meu. Fiul meu. Mă întorc, Massimo nu mai este, nu mai e nimeni. Îl ajut pe tip să se ridice.

— Mă scuzați.

Nu știu ce altceva să zic.

— N-am vrut să vă fac niciun rău...

Dar văd că mă privește năucit și înțeleg că e mai bine să plec fără să mai adaug ceva ca să nu înrăutățesc situația.

13

Intru și mă închid în biroul meu fără să salut pe nimeni, deschid frigiderul și scot o sticlă de Cola. Mă sprijin de ușă, simt la spatele meu magnetii din diferite călătorii, încerc să recunosc vreunul, dar nu reușesc. Totuși, dacă m-aș concentra cu adevărat, i-aș ști pe toți. Dar n-o fac. Nu sunt dispus s-o fac. Aș vrea ca în loc de Coca-Cola să am o sticlă de rom, un John Bally și aș bea-o pe toată, ca în filme. Cu toate că știu că, în acele scene, romul nu este altceva decât apă și Cola... Cineva a băut pe bune, ca să fie mai credibil, ca să vadă ce va ieși. În filmul *Apocalypse Now*, Martin Sheen a făcut așa și scena aceea e foarte credibilă. Se povestește că a dat cu pumnul într-o oglindă și s-a tăiat la mână. Poate pentru că în ziua în care au filmat scena, Martin Sheen împlinea treizeci de ani și a sărbătorit beat criță. Eu am aproape treizeci, nu e ziua mea, dar poate am și

eu ceva de sărbătorit. Și mereu în aceeași stare care trebuia să dureze „numai” cinci luni, dar în schimb s-a prelungit la infinit, Martin a avut un atac de cord. Așa că deschid sticla și o duc la gură, încercând să-l imit cât mai bine pe Martin Sheen, dar fără alcool! Înghit cu lăcomie toată sticla de Cola și îmi vine în minte un lucru: Martin Sheen are mai mulți copii, câțiva dintre ei au folosit numele lui adevărat: Estévez. Numai unul l-a folosit pe cel de scenă: Charlie Sheen. A avut un mare succes, dar s-a pus pe băut. A făcut multe prostii, ca până la urmă să fie alungat dintr-un serial televizat în care câștiga două milioane de dolari pentru un episod, un record în comparație cu mulți actori americani. Un fir subțire și blestemat leagă viețile turbulente ale lui Martin și Charlie Sheen, de necrezut e totuși și asemănarea fizică. Ar putea fi la fel între mine și Massimo? Poate nu voi afla niciodată. Și gândul acesta mă face să disper și chiar aș vrea să am o sticlă de rom și s-o dau peste cap, fără pahar, fără să mă opresc, dintr-o înghițitură, până amețesc.

Aud cum cineva bate la ușă, așa că înghit ultima picătură și arunc sticla în coșul de gunoi, nimerind drept în mijloc.

— Cine-i?

— Eu.

Recunosc vocea și siguranța ei. Da, mi-ar ajuta să vorbesc cu cineva.

— Intră.

Deschide ușa, intră și se apropie de frigider, își ia și el o sticlă de Cola și înainte de a închide ușa mă privește, zâmbește și-mi pune o întrebare retorică:

— Îmi permiteți?

— Mărlanule... îi răspund.

Atunci zâmbește, deschide sticla și se așază în fotoliul mare de piele de lângă geam.

— Bine, „mârlanule” mă face să cred că nu e totul atât de grav, nimic nu-i pierdut...

Mă uit la Giorgio Renzi, râde convins că le știe pe toate. E mai în vârstă decât mine cu vreo cincisprezece ani, dar are încă un aspect adolescentin, poartă părul lung, face surf, kitesurf, a câștigat multe competiții prin toată lumea și doar o dată l-am văzut certându-se. Mai pe scurt, n-aș vrea să fac teoria luptelor. Specialitatea lui sunt banii. Știe cum să-i facă să rodească, știe cum să-i împrumute și cum să-i întoarcă având deja un profit. Lui îi datorez faptul că mă aflu în acest birou. De fapt, Coca-Cola, frigiderul și tot restul mi le-a dăruit el. Dar lucrul cel mai important este că am încredere în el. Nu l-a putut înlocui pe Pollo, asta nu, însă mă face să mă simt mai puțin rău când îi simt lipsa.

— Așadar? Spune-i lui Giordino...

— Ce anume?

— Ah, nu știu. Dacă te închizi așa în birou, trebuie să se fi întâmplat ceva, și dacă atunci când intru tu termini deja de băut o sticlă de Coca-Cola, înseamnă că lucrurile nu merg deloc bine... Acum îți pun o singură întrebare: ai fi vrut să ai o sticlă de rom sau de whisky în loc de cea de Cola?

— Da...

— Atunci situația e mult mai gravă decât am crezut.

Își încrucișează picioarele și bea o înghițitură.

— Am un fiu.

Approape că se îneacă. Își stropește puloverul, se șterge imediat cu mâna și se ridică din fotoliu sărind drept în picioare.

— Fir-ar! Ce noutate, trebuie să sărbătorim! Mă bucur pentru voi! E foarte frumos! Ți-a spus azi Gin?

— Am un fiu de șase ani.

— Ah.

Nu mai zice nimic și cade înapoi în fotoliu, adâncindu-se în el.

— N-am zis că Gin așteaptă un copil. Ți-am spus că am...

— Da, n-am observat această nuanță. Atunci lucrurile sunt mult mai complicate. Și de la cine? Eu o cunosc?

— Babi.

— Babi. Dar cum e posibil? Mi-ai vorbit despre ea, da, dar nu știam că vă vedeți. Cum s-a întâmplat? Cum ai aflat?

— Am întâlnit-o azi la Villa Medici, întâmplător...

Și în momentul când spun asta, totul mi se pare incredibil de clar.

— Giuliana.

— Ce are a face Giuliana?

În timp ce Giorgio încearcă să înțeleagă ceva, eu o chem prin telefonul interior.

— Poți să vii la noi? Mulțumesc.

Câteva secunde mai târziu bate la ușă.

— Intră.

E îmbrăcată sobru și pare liniștită. În mână are o mapă.

— V-am adus schițele pentru alte proiecte de emisiune pe care le-a scris Antonello conform indicațiilor dumneavoastră. Trebuie semnate.

— Da, mulțumesc, lasă-le pe masă. Închide ușa. Mulțumesc.

Ea vrea să iasă.

— Nu, nu, rămâi aici, ori te grăbești undeva?

Văd cum roșește, observă și Giorgio cum i se schimbă expresia feței, de parcă ar spune: drăcie, nu știu de ce anume, dar oricum are dreptate.

— Ia loc, ia loc...

Giuliana se așază pe scaunul din mijloc, în fața mesei mele de scris. Fac câțiva pași cu spatele la ea.

— Nu m-ai întrebat dacă mi-a plăcut expoziția lui Balthus...

— Într-adevăr. Dar v-am văzut cum ați intrat în grabă și ați închis ușa. M-am gândit că nu doriți să fiți deranjați.

— Ai dreptate, dar acum ești aici, poți să mă întrebi.

Mă întorc și o fixez, ea mă privește pe mine, apoi pe Giorgio, căutând ajutor, dar nu găsește nicio susținere, așa că respiră adânc și începe să vorbească.

— Ați fost la expoziție? V-a plăcut?

Mă uit la mâinile ei. Sunt ambele pe genunchi. E modestă, educată, are trăsături elegante, dar dacă s-ar uita cineva la gâtul ei, i-ar observa pulsul accelerat. Zâmbesc.

— Mi-a plăcut foarte mult, dar nu-mi dau seama cât a costat biletul...

Mă privește, ridică o sprânceană, zâmbeste, clatină din cap surprinsă.

— Dar nu... Era un bilet gratuit... Era o invitație.

Brusc, devin dur și rece.

— Știu. Ziceam cât a costat-o pe femeia aceea să mă faci să merg acolo.

— Dar într-adevăr...

Îi fac semn să nu mai adauge nimic, închid ochii, apoi iar îi deschid, fixând-o cu privirea. Tăcere. Poate începe să înțeleagă cum sunt eu când îmi pierd controlul. Însă,

deocamdată, îi vorbesc pe un ton calm, calculând bine cuvintele.

— Tu ai numai o posibilitate. Îți repet o singură dată: câți bani ți-a dat?

Giuliana râde ciudat, aproape pufnește.

Într-o secundă ajung în fața ei și strig cât pot de tare:

— Giuliana, nu mă lua de prost! E important să știu.

Giorgio Renzi saltă în fotoliu, ea pălește la față, înghite în sec, înțelege că situația e serioasă, foarte gravă.

Vocea lui Giorgio ajunge la urechile ei, calmă dar fermă:

— E în interesul tău să vorbești.

În încăperea se lasă o tăcere profundă, nicio răsuflare. Giuliana începe să se joace cu arătătorul stâng, îl atinge nervoasă, îl roade, încearcă să desprindă o bucățică de piele din jurul unghiei și, fără să ridice capul, mărturisește:

— Mi-a dat cinci sute de euro.

Mă uit la Giorgio, zâmbesc și îmi desfac brațele, mă duc să mă așez în fotoliu și pun mâinile pe masă.

— Cinci sute de euro? Și cât câștigi la noi?

Giorgio oftează.

— O mie cinci sute.

— Cinci sute de euro sunt ca cei treizeci de arginți, comentez sarcastic.

Giuliana își ridică privirea care mă imploră s-o iert.

— Povestește-mi cum a fost.

Și atunci ea respiră adânc și începe să vorbească.

— O vedeam în fiecare zi la barul unde iau dejunul. Venea mereu acolo înaintea mea. Așezată într-un ungher, citea ziarul, *la Repubblica* cred, dar gândurile îi erau în altă parte. Într-o dimineață eram la teighea, am cerut obișnuitul meu cornet cu cereale și miere, dar nu mai erau. Atunci ea s-a apropiat de mine și mi l-a oferit pe al ei. Nu voiam, dar ea a insistat cu amabilitate și într-un final l-am împărțit și am luat dejunul împreună. Așa am făcut cunoștință. Din acea zi am început să vorbim și, într-un fel, am devenit prietene.

Giorgio Renzi ascultă cu atenție și-mi face semn cu mâna de parcă ar spune: ai necazuri mari, dragul meu, femeia aceasta a planificat totul, și eu nu pot decât să-i dau dreptate.

— Ah, și ce, mă rog, i-ai destăinuit noii tale prietene?

Giuliana tace. Eu insist:

— Ce i-ai povestit despre mine?

Giuliana mă privește și clatină din cap.

— Nu i-am spus nimic.

Dar eu n-o cred.

— Nu pierde firul, continuă.

Giuliana înțelege că a intrat într-un joc mai mare decât ea, poate se gândește că era mai bine dacă înlocuia cornetul de cereale cu o prăjitură cu frișcă. Și continuă:

— M-a întrebat lucruri banale, cum ar fi, unde lucrez, cu ce mă ocup și când i-am explicat care sunt sarcinile mele și compania pentru care lucrez, ea m-a umplut de

complimente. Dar altceva nu m-a întrebat.

Ce altceva ar fi putut să te întrebe, mă gândesc eu, dar n-o întrerup.

— Altă dată mi-a povestit despre ce face ea, e ilustratoare pentru copii, mi-a spus că a devenit mai mult din întâmplare, că după liceu s-a înscris la Economie și Comerț, dar nu i-a plăcut. Mi-a arătat o carte de-a ei, a studiat la Institutul European de Design și mi s-a părut că este foarte cumsecade. Într-un fel foarte drăguț a adăugat: „Poate companiei voastre i-ar plăcea dacă i-aș face un logo puțin mai artistic.” Și în acel moment m-a întrebat cum îl cheamă pe șeful meu. I-am spus, că doar nu-i secret. Ea a rămas surprinsă: „Dar nu, nu pot să cred, e un prieten foarte drag de-al meu.” Și atunci i-am spus: „Cu atât mai bine, înseamnă că nu ai nevoie de ajutorul meu ca să-i arăți lucrările tale.”

Mă uit la Giorgio, ambii suntem dezorientați.

— Ea s-a întristat un pic, eu mi-am dat seama și am întrebat-o ce nu era în ordine. Atunci ea mi-a dezvăluit că a avut probleme în trecut și că, din păcate, dar nu din vina ei, voi nu ați rămas în relații bune.

Acum sunt și mai confuz. Din fericire, Giorgio îmi sare în ajutor:

— Și totuși nu înțeleg, atunci ea ți-a dat cinci sute de euro ca să-l întâlnească pe Step întâmplător? Spune mai clar, în povestirea sunt multe lucruri care nu se leagă.

— În realitate, în ziua aceea nu s-a întâmplat nimic. În următoarea n-am mai văzut-o. Mi-a părut rău, apoi a reapărut, trecuse o lună sau poate mai puțin. Ea luase deja cornete de cereale, zicând că așa nu se vor termina, și în timp ce stăteam la masă, i-a făcut semn chelnerului să-mi

aducă un cappuccino cu lapte rece fără frișcă. Îmi cunoștea deja gusturile.

Începe să râdă, iar eu îl privesc pe Giorgio care îmi evită privirea, dar îi spune simplu:

— Mai departe, ce-a fost?

— De fapt, în acea zi s-a întâmplat ceva. Cu același aer drăguț, mi-a zis: „Trebuie să știi adevărul, numai așa vei putea hotărî dacă mă ajuți sau nu...” Și a rămas în tăcere, de parcă intenționat dorea să creeze un pic de suspans. Eram puțin stânjenită și am mers la baie. Când m-am întors, am văzut o servietă pe masă. Am crezut că erau lucrările ei, dar m-am înșelat.

De data aceasta Giuliana într-adevăr a reușit să creeze o anumită tensiune. Poate s-a uitat la multe episoade din *The Secret*, din fericire, nu era pauză de publicitate așa că ea a continuat să povestească.

— Mi-a spus: „Deschide-o.” Am văzut că înăuntru era o pagină veche de ziar, *Il Messaggero*.

Giorgio ridică sprânceana în semn de nedumerire, eu în schimb înțeleg totul.

— Era fotografia voastră, erați pe o motocicletă, fugeați de poliție, cel puțin așa scria acolo. Eu nu am înțeles nimic și am întrebat-o: „Ce înseamnă toată povestea asta?”

Giuliana amuțește, de parcă retrăiește acea scenă, numai că eu și Giorgio suntem prezenți acolo și, într-un mod diferit, suntem devorați de curiozitate. Așa că la unison, fără semne că am fi înțeles, zicem:

— Așadar...?

— Nu mi-a explicat nimic, doar mi-a spus: „Am pierdut ocazia de a fi fericită.”

Grecii ziceau că destinul te lovește pe neașteptate, cu puterea unui uragan. Sunt devastat. Într-o singură zi mi se întâmplă ceea ce nu mi s-a întâmplat timp de șase ani. De aceea grecii mergeau la oracole, ca să întrebe cum să transforme destinul în caracter. Spre norocul meu, îl am pe Giorgio care ia situația în mâini, chiar dacă el nu e tocmai oracolul din Delfi.

— Acum, lasă-ne singuri, te rog.

Giuliana se ridică și în tăcere ajunge până la ușă. Înainte de a ieși, se întoarce și mă privește.

— Nu știu de ce, dar anume acea frază m-a tulburat. Am crezut că și pentru dumneavoastră ar fi putut fi la fel. Da, într-un oarecare sens am făcut-o pentru fericirea dumneavoastră.

Schițează ușor un zâmbet, ca cineva care știe că a călcat strâmb. După care iese închizând ușa după ea.

Giorgio se ridică din fotoliu, se duce spre frigider și-l deschide. Se uită înăuntru.

— Va trebui să schimb tipul băuturilor, ținând cont de ce se întâmplă în acest birou. De acum încolo să nu mai ții aici Coca-Cola și ceai verde, ci bere, votcă, rom, într-un cuvânt, va trebui să treci la băuturi alcoolice tari. De altfel, ne îndreptăm spre ceva nou, nu-i așa? Mi se pare că ne aflăm în fața unui caz de căutare a fericirii.

— Drăcie, nu mă face să râd, mai bine mai dă-mi o Cola...

— Dar cine vrea să te facă să râzi, îmi zice uitându-se nu prea convins la sticlă.

— Păi? Ar putea ieși un subiect de film foarte reușit.

— Ah, cu siguranță. De fapt facem emisiuni de divertisment, quiz și jocuri. Ar fi o idee bună să ne apucăm de filme.

— Acesta ar fi un foarte bun început pentru un episod. Întrebarea este: ce urmează mai departe?

În acest fel, aproape mă văd nevoit să privesc situația din alt unghi.

— Am ajuns, prin urmare, la expoziția lui Balthus pentru că ea dorea să mă întâlnească. Acesta e primul lucru sigur. Al doilea, însă, este faptul că Babi nu are nicio intenție să lucreze cu noi.

— Ești sigur?

— Babi n-ar face una ca asta.

Și în timp ce pronunț aceste cuvinte, îmi dau seama că nu mai pot fi sigur de nimic. Cine e Babi cu adevărat? Ce s-a întâmplat în tot acest timp? Cât de mult s-a schimbat? Rămân așa, privind țintă sticla de Cola. Într-adevăr, e nevoie de băutură foarte tare în acest birou, mi-ar fi de folos în astfel de situații.

— Să zicem că Babi nu caută o ofertă de angajare. Era acolo ca să mi-l arate pe fiul meu.

Când spun aceasta, am o nouă senzație, mi se strânge stomacul și, în același timp, inima. Îmi pierd luciditatea, simt că mă cuprinde un atac de panică, dar reușesc să-mi recapăt calmul, să nu mă gândesc, să trag adânc aer. Giorgio, într-o oarecare măsură, și-a dat seama și mă lasă în pace, îmi dă răgaz, nu mă asaltează cu întrebări.

— Vrei să te las un pic singur?

— Nu, nu-ți face griji.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Da, chiar dacă te asigur că nici nu știu ce să zic.

Și dintr-odată îmi vine în minte tricoul pe care mi l-a dăruit Babi, identic cu cel purtat de fiul meu.

— Îl cheamă Massimo, are șase ani și îmi seamănă leit. Însă el e foarte frumos.

Giorgio izbucnește în râs.

— Ce altceva se mai poate de spus, e fiul tău!

— Da, dar mă întreb de ce a așteptat atât. De ce a vrut să aflu anume acum.

— Pentru că ai fi făcut prostii, ai fi vrut o altă viață pentru ea.

— Da.

Sunt năucit. O altă viață cu ea. Purtându-mi fiul, s-a căsătorit. Câtă nedreptate. A făcut totul de capul ei, fără să se gândească la mine, și totuși eu eram o parte din viața care se crea atunci. Și brusc, îmi amintesc acea ultimă noapte cu Babi când ea îmi spunea: „Continuă, nu-ți face griji.” Și apoi cuvintele ei în mașină când am încercat să înțeleg de ce nu ne-am protejat. Ea m-a liniștit: „Fii pe pace, eu iau pastile.” Eu nici nu m-am gândit. Am uitat totul când i-am auzit ultimele cuvinte: „Peste câteva luni mă căsătoresc.”

Mi-a înghețat inima în mine. De parcă a dispărut totul, s-a rupt pelicula, așa cum se întâmpla uneori acasă când tata pornea proiecția cu Super8 în salon și pe neașteptate se auzea acel zgomot surd, pelicula care se rupea, iar ecranul devenea complet alb, invadat din nou de lumina liberă. Dar știam că tatăl meu va lipi pelicula și voi putea vedea mai

departe filmul, să văd cum se va sfârși. Cu Babi în schimb, după acea noapte, pelicula s-a rupt pentru totdeauna.

— Ce-ai hotărât? Ce vrei să faci?

Mă uit surprins la Giorgio, care e încă uluit.

— Te gândești să le spui celor de-acasă?

— Nu știu. Totul e atât de ciudat... Trebuie să mă gândesc.

— Babi vrea ca tu să recunoști copilul?

— Nu cred, n-am vorbit despre asta.

— Vrea bani pentru întreținere, pentru școală?

— Ascultă, poate n-ai înțeles. Nu știu absolut nimic din ce mă întrebi. S-a petrecut totul în grabă. Am fost catapultat în trecut fără să vreau și descopăr că acel trecut nu e numai prezent, dar e de-a dreptul viitor... Credeam că am uitat-o pe Babi, dar, de fapt, am ceva ce mă leagă de ea și e pentru totdeauna: am un fiu.

— Desigur. Totuși un lucru îmi este clar...

Se ridică și merge hotărât spre ușă, iar eu, în această determinare, văd în sfârșit un strop de lumină, pentru că atunci când ești confuz, ai nevoie de cineva care să aibă idei clare pentru tine. Așa că îl privesc cu multă curiozitate:

— Ce anume?

— Că o voi concedia imediat pe Giuliana.

Mă așez la masă hotărât să lucrez. Verific niște acte, citesc scenariul unei emisiuni de după-amiază. Mintea mea se distrage, urmăresc amuzat pasajele. Nu-i rău deloc.

E un joc despre școală, cu subiecte și întrebări de cultură generală. Participă directorul, profesorii și evident elevii care sunt și concurenți. Ajung să fie chemați la tablă când greșesc de trei ori răspunsul la întrebare și se prezintă în fața directorului pentru întrebarea finală. La început sunt șase participanți, apoi rămân patru și la sfârșit doi. Mi se pare perfect pentru *acces prime time* de la Rete 2, după Telejurnal. Chiara Falagni, asistenta directorului, l-a anunțat pe Giorgio ce anume caută și pare să aibă nevoie tocmai de un așa tip de emisiune. Avem fixată o întâlnire pentru mâine. Atutul lui Giorgio e acesta: folosește banii în mod inteligent. El vrea să investim 40 de procente din profit în legături, relații, achiziții, cote din companie, cote din lucrări noi, din posibile aplicații, din rețele nou apărute, din producții mici.

— Nu trebuie să ne oprim niciodată. Să mergem înainte, acesta e viitorul Viitorului.

Așa se numește compania noastră. Giorgio a studiat, a calculat riscurile și investițiile, vrea să deschidă o companie la Miami, una la Marbella, una la Berlin.

— Oficii mici care să asigure circulația produsului, spune el.

După șase ani de muncă, acum avem pe post diferite emisiuni, iar două le-am vândut peste hotare. N-am de ce să mă plâng. Giorgio Renzi e cel mai bun colaborator pe care l-aș fi putut avea. Mi l-a recomandat Marcantonio Mazzocca, graficianul cu care mi-am început munca la Rete. Ne vedem din când în când și am rămas în relații bune. A fost ciudat că Giorgio Renzi n-a vrut să intre în Viitorul atunci când i-am propus. Poate nu avea încredere. Inițial trebuia să investească o sumă de bani în capitalul companiei și era

nevoie de curaj și voință. Bani și i-ar fi recuperat în scurt timp, având în vedere cum mergeau treburile. Dar a preferat să rămână liber, mai ales că nu era dispus să riște. Un tip ca Renzi ar fi putut deschide de unul singur o companie, nu avea mare nevoie de cineva ca mine, totuși, când l-am întâlnit, datorită lui Mazzocca, m-a surprins fermitatea lui.

— Îți cunosc povestea, vreau să lucrez cu tine, a spus.

Și când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns simplu:

— E ca și atunci când faci kite sau surf. Nu aștepți decât vântul.

Am încuviințat pretinzând că am înțeles, dar în realitate nu îmi era clar sensul aceluia răspuns. Trebuie să spun că în ziua aceea eram perplex și m-am gândit: fac bine dacă mă asociez cu el? Mi s-a părut unul dintre tipii cu mușchi pe care-i întâlneam la sală. Totuși, în unele cazuri este bine să ai încredere în oamenii care au încredere în tine și să dai la o parte temerile și prejudecățile. Cele mai bune lucruri se fac mereu în doi. Doi este număr pozitiv, ca două mâini care încheie șireturile la pantofi sau îl ajută pe altcineva să-o facă. Și atunci mă gândesc cum a fost viața mea în trecut, mă gândesc la grupul nostru. Eram mulți, dar uneori acolo, în mijlocul tuturor, mă simțeam singur. Și așa îmi revin în minte Sicilianul, Hook, Schello, Bunny, Lucone și, bineînțeles, Pollo. Nume stranii pentru băieți dificili, cu motociclete puternice, replici tăioase, mâini aspre și grosolane, potrivite pentru încăierări și scandaluri. Cum mai râdeam cu ei. Nu simțeam cum trec orele. Dimineața, ziua, noaptea, eram mereu împreună, într-o continuitate absurdă. Dacă m-ar vedea acum, câte mi-ar mai spune! Eu știu doar că, în urmă cu șase ani, m-aș fi văzut cel mult un avocat mediocru. Da,

unul din acei avocați care, pentru a-și câștiga pâinea, se ocupă de cazuri minore, cum ar fi accidentele de mașină despre care află prin intermediul unor rude sau prieteni.

Mă întreb ce fac oare ei acum, dacă și-au deschis poate vreun bar pe vreo plajă necunoscută, în Italia sau peste hotare, sau vreun *bed&breakfast*, sau poate lucrează în vreun atelier. Cu ceva timp în urmă am trecut prin față la Piper și l-am văzut pe Hook la ușă, cu obișnuitul bandaj pe ochi, de la care i s-a tras și porecla, le zâmbea mucoșilor care intrau la discoteca de după-amiază. Nu-mi puteam crede ochilor, era încă acolo, în aceeași geacă de piele, cu un pic de burtă și cu mai puțin păr pe cap. Poate măcar vreunul dintre ei și-a întemeiat o familie. Și atunci, pe neașteptate, mă lovește un fulger care despică în două cerul senin. Eu am un fiu. Nici nu știu când s-a născut, dacă e botezat, unde trăiește, cine e tatăl lui. Tatăl lui? Tatăl lui sunt eu, celălalt e tată vitreg, soțul lui Babi. Dar Massimo știe toate acestea? Dar Babi? Ce vrea să facă Babi? Îi va spune vreodată? A trăit șase ani fără mine, câte lucruri s-au întâmplat de-atunci. Scot din buzunar cartea ei de vizită. O privesc, este elegantă, cu caractere precise, Fabrizia Gervasi. Pe ea sunt numerele ei de telefon, cel personal și cel de la birou. Ar trebui să-i scriu. Ar trebui s-o întreb ca să aflu mai multe. Dar oare vreau să știu mai multe? Și în timp ce iau telefonul și rămân să-l fixez indecis, primesc un mesaj. E de la ea.

*P*e aceea pagină îngălbenită de ziar, am revăzut toată povestea noastră. Îți amintești cât de tare te strângeam? Știi prea bine, pentru că te plângeai mereu. Sunt năucit de acele cuvinte. Mă regăsesc zburând pe motocicletă, cu poliția municipală pe urmele noastre, într-o urmărire în care Babi a rămas numai în sutien și chiloți, cu geaca mea deasupra. A căzut în noroi, dar, de fapt, nu era noroi, ci bălegar. M-am amuzat luând-o peste picior în noaptea aceea, i-am spus că așa murdară și puturoasă nu are ce căuta pe motocicleta mea. Iar ea, resemnată, s-a dezbrăcat. N-am putut să nu observ cât era de frumoasă, iar furioasă devenea și mai atrăgătoare, însă ajunși la ea acasă, nu voiam s-o las să plece. Părul ei lung, despletit, pielea albă și înghețată. Albastrul ochilor ei în care îmi plăcea să mă pierd, ca atunci când am văzut-o dansând la Vetrine și, amețit de iubire, am fugit în noapte pe Honda mea albastră-închis. Simt emoția fiecărei clipe, se întorc ca o furtună de sentimente și mă întreb de ce Babi a renunțat la toate acestea, de ce a vrut să nege totul, să dea la o parte până a făcut să dispară tot ce-a fost între noi. Totodată simt și furie, a dispărut pentru șase ani, ca apoi să apară așa, de parcă n-ar fi fost nimic, cu un fiu drept surpriză. Mereu a făcut totul de capul ei, așa cum dorea și mai continuă s-o facă. Mă mai uit o dată în telefon și citesc: *Chiar dacă nu crezi, am suferit foarte mult încercând să mă îndepărtez de tine. Și scriu „încercând” pentru că dacă lucrurile s-au petrecut astfel și până*

la urmă eu sunt aici căutându-te, poate trebuie să recunosc că nu am reușit niciodată.

Desigur... Însă te-ai căsătorit, l-ai adus pe lume pe fiul meu, cine știe la ce clinică, făcându-l tată pe alt bărbat și împreună cu mama ta, acea femeie care m-a urât mereu, luându-l în brațe, poate înaintea ta, egoistă cum e. Da, în acel moment aș fi vrut ca Massimo să facă pipi pe ea, udându-i bluzița de mătase sau orice altă haină exagerat de elegantă pe care ar fi purtat-o în acea zi. Și, gândindu-mă la fiul meu, răzbunătorul, îmi vine să râd.

Acum sunt din nou aici. Te-am văzut și mi-a făcut o mare plăcere, sunt fericită că l-ai cunoscut pe Massimo. Nu știu nimic despre viața ta și aș vrea mult să ne vedem din nou. Poate ca niște vechi prieteni, chiar dacă tu nu crezi în prietenia dintre un bărbat și o femeie. Îmi spuneai mereu: „E o prostie... Poate e posibilă într-un singur caz, dacă cei doi oameni s-au săturat unul de altul și a trecut mult timp de când au fost împreună.”

E adevărat. Îmi amintesc, luam cina cu Pollo și Pallina, Pollo a intervenit cu una din replicile lui trăsnete. „Dacă aș fi gay, m-aș încurca cu tine!”, a spus arătând spre mine. Am râs și am continuat să bem bere într-o seară veselă și fără griji, când totul era posibil și infinit, iar pentru zâmbetele noastre fericite nu existau limite. Văd cum Pollo ridică halba de Heineken și o ciocnește de a mea, după care se spulberă în vânt ca și această amintire a mea, ca și destinul care mi l-a luat. În schimb, tu ești aici. Babi, tu, care nu ai niciun merit, tu, care n-ai respectat jurământul nostru și m-ai făcut să sufăr la nesfârșit. Îmi vine să-l invoc pe Dumnezeu.

„Doamne, ce rău am făcut? De ce mi-ai trimis-o din nou?”

Nu găsesc niciun motiv și mă uit în telefon căutând vreo

explicație.

Orice-ar fi, un lucru e sigur: sunt fericită că te-am revăzut, și nici nu-ți imaginezi cât de mult. Hai să ne mai vedem dacă vrei. Îți voi scrie cel puțin atâta timp cât nu-mi vei spune că nu vrei să auzi de mine. Ciao, Babi.

De ce? De ce destinul te pune iar la încercare? Ca să vezi că alegerea pe care ai făcut-o este cea corectă? Dar oare era nevoie? Mă uit ținută la telefon. Ar putea fi foarte simplu: *Nu mă mai căuta. Dispari pentru totdeauna din viața mea, și așa așa proceda la fel ca ea. Dar nu, nu reușesc. Rămân suspendat în nehotărârea mea și las ca viața să hotărască în locul meu. Doar de un lucru sunt sigur, așa că sun pe cineva.*

— Giorgio?

— Da?

— Ai concediat-o pe Giuliana?

— Da. De ce? Te-ai răzgândit?

— Nu. I-a dat până și numărul meu de telefon.

Când ies, e de-acum întuneric. Mi-am luat geanta și i-am trimis un mesaj lui Gin, anunțând-o că mă întorc mai târziu. N-am mai adăugat nimic. Nu știu ce să zic. Și iată că îmi trimite îndată răspuns: *M-am întors deja. Nu-ți face griji, iubitele. Luăm cina când termini. Și pentru prima dată, cuvântul „iubitule” îmi pare oarecum fals. De parcă, brusc, ceva s-a sfărâmat în mii de bucăți. De parcă din lipsă de respect pentru ea, am păstrat în tăcere un secret despre care*

nici măcar eu nu știam. Lucrul care mă surprinde cel mai mult este însă altul: nu sunt singur, mai există o părticică, care va rămâne pe lume chiar și după mine. Și aceasta îmi provoacă o senzație inexplicabilă de confort. Fiul meu. Massimo. Vreau eu sau nu, el oricum există, și într-un mod cu totul de neînțeles zâmbesc, simțindu-mă legat de cineva necunoscut. Îmi amintesc primele lui cuvinte, părul întunecat, ochii, zâmbetul.

— Pot și eu să-ți spun Step?

Îmi pare rău că n-am fost în stare să-i mai spun ceva, să pălăvrăgim un pic, să-i pun toate întrebările care îmi mișună acum prin cap. O salut pe fata de la intrare și mă îndrept spre vestiare. Într-o zi și fiul meu va merge la sală, iar eu nu voi ști. În sala mare răsună muzica la volum maxim, se aude în pofida peretelui de sticlă. Înăuntru sunt numai fete, zvelte, sprintene, musculoase, fac mișcări acrobatice destul de dificile. Se apropie de bară, se rotesc, încearcă să se miște pe verticală sau pe orizontală. O fată cu pielea închisă și păr lung blond execută „drapelul”, burta i se dezgolește lăsând să se vadă niște abdominali sculptați perfect. În această poziție se simte în largul ei. Nu reușesc să mi-o imaginez în altele... Mă refer la *pole dance*, evident. Și, de parcă a auzit, fata schimbă mișcarea, rămâne să atârne în aer, susținută doar de forța picioarelor sale. Apoi coboară și-și desface larg brațele, de parcă dorește să sublinieze încheierea execuției. Celelalte fete bat din palme și ea, bucuroasă, se închină. Trebuie să fie antrenarea pentru această probă nouă. O tânără în leggings elastici, albaștri-închis și tricou lung s-a pregătit să-i ia locul. Dar în încercarea disperată de a reuși să facă măcar ceva asemănător, pare mai degrabă unul din acei

cârnăciori ciudați, agățați de copacul de carton din piețele rustice, pe care trebuie să-i găsești cu ochii legați. Fata rămâne un pic în poziție verticală, în timp ce antrenarea îi strigă cu voce ridicată niște recomandări, apoi continuă să strige cu mâinile în jurul gurii. Una din două: sau e surdă, sau chiar este ca niște cârnăciori.

Îmi las prosopul pe marginea unei bănci și mă întind exact la timp ca s-o revăd pe fată coborând și clătînând din cap nemulțumită. Hotărâsc să nu-i mai dau atenție și încep să încarc greutatea, vreau să-mi antrenez pectoralii. Mă întind pe bancă și pornesc încet, ridic douăzeci de kilograme ca să mă încălzesc. Și mi se pare că m-am întors în vremurile frumoase, când mergeam la Budokan, sala unde am început să mă antrenez după ce m-a bătut Poppy, un tip zdravăn, care m-a prins lângă Caffè Fleming. Poppy m-a pus la pământ și eu m-am gândit să-mi iau revanșa. Dar fără mușchi nu puteam face nimic. Pe Lucone, Pollo, Hook, Bunny, Sicilianul i-am cunoscut la Budokan. Acolo unde am început să „pompez”, unde la dejun se mâncau ouă și anabolizante, de la Deca-Durabolin până la steroizi extraordinari folosiți pentru vite și cai de curse. Dar poate erau doar niște legende. Și totuși la câte unul i se schimba vocea, devenea mai profundă, aproape cavernoasă și îi apărea barbă acolo unde mai înainte nu avea niciun semn de pilozitate. Și se spunea că anabolizantele, utilizate în abuz, îți tăiau apetitul sexual. Îmi amintesc că Sicilianul obișnuia să spună: „Cu atât mai bine... Mă mai calmează un pic, că așa multe se mai plângeau!” Și râdea cu râsetul lui făcut din țigări și bere și „pompa” mai mult decât toți, 140, 160, 180, 200... Și ajungea până la 240 urlând atât de tare,

încât se speriau fetele care făceau gimnastică la etajul de sus. Sicilianul continua să se dopeze în pofida pericolelor și efectelor adverse, ca faptul că, după cum se spunea, îți crește totul, mai puțin „chestia aceea”, care de-a dreptul se micșora. Deseori am văzut imagini ce accentuau cât de mari erau mușchii în comparație cu restul, și chiar la Budokan, la duș, pe timpuri am observat acea contradicție ciudată, dar puneam totul pe seama caracterului individual al fiecăruia. Eu n-am folosit niciodată nimic. Am mâncat mult, da, am consumat multe ouă și ficat dimineața, mestecam cu mare plăcere drojdii de bere, iar Pollo mă privea uimit pentru că lui i se făcea greață. Mergeam la sală în fiecare zi, disciplinat, cu voință și cu furie. Fiecare antrenament însemna atingerea unei greutăți, ținerea ei sub control, perfecționarea și avansarea cu puterea minții, până când simțeam cum îmi urlau mușchii de durere, iar carnea cerea îndurare sub efortul exercițiilor.

Cobor de pe bancă și încarc 50 de kilograme de-o parte și 50 de cealaltă. Mă așez dedesubt și ridic de cinci ori, de șase ori cu viteză, acum simt greutatea și la ultimele obosesc un pic, dar le fac până la capăt. Mă odihnesc. Îmi reiau respirația. Închid ochii, apuc bara și mai fac încă zece. De această dată e dificil de la bun început. Dar nu din cauză că sunt grele. Iarăși mă apucă furia. Zâmbetul lui Babi și acel pachet, un cadou frumos și crud, pe care mi-l pune în față, mă lasă să-l privesc și într-un final îmi permite să-l deschid. Văd tricoul cu dungii albe și albastre, identic cu cel al copilului, al fiului meu. Furia crește, s-a întâlnit cu Giuliana, au hotărât totul pe la spatele meu. Nu, a hotărât ea, mereu ea, Babi, când să între și să iasă din viața mea. Aproape că arunc bara, îmi pare

ușoară și fără greutate din cauză că atât de mare mi-e furia. O trimit în sus, și mai sus, apoi o las să cadă pe suporturi, ea saltă și oscilează de la dreapta la stânga, riscând să cadă la pământ, dar, cu mâinile, o opresc.

— Hei! Tu ești, Step?

Mă ridic și încerc să înțeleg cine îmi vorbește. În fața mea stă un băiat.

— Stefano Mancini, tu ești? Erai un mit pentru noi. Iubita mea a decupat poza ta pe motocicletă împreună cu tipa aceea, care te strângea cu putere și mereu îmi spunea: „Trebuie să fii rebel ca el, nu așa molatic cum ești.” Fir-ar să fie, mi-ai distrus adolescența. De fapt, ne-am despărțit și eu n-am mai reușit să i-o trag!

Râde alături de un prieten de-al lui.

E slab, uscățiv, dar bine plasat, are păr bogat, stufos și lung și ochi întunecați. Ar semăna cumva cu Renga, cântărețul, dacă nu ar avea dinți urâți. Amicul îl bate peste palmă de parcă ar fi spus cine știe ce replică incredibilă.

— Mă cheamă Diego, vin de mult la sală, dar nu te-am văzut.

— Eu merg la Circolo și nu mă antrenez deseori pe aici, joc mai mult la Padel.

— Ah, jocul fraierilor!

Prietenul lui începe să râdă ca un nebun.

— Nu, ești tare! Foarte tare! Nu mai pot de râs!

Și de asta îi dă un pumn în spate.

— Au, drăcie! Mă doare! În schimb tu ești un grăsan!

Într-adevăr, prietenul lui e peste măsură de gras.

— Lui i-ar face bine să joace la Padel. Poate nu crezi, dar se descurcă bine, să știi. Te lasă fără respirație și scoate totul

din tine.

Iau prosopul de pe bancă, mă ridic, mi-l pun pe umeri și mă îndepărtez.

— Hei, Step, de ce să nu ne dezmoțim un pic?

Mă întorc, iar Diego ține pumnii strânși în față și saltă pe loc, îmi face cu ochiul și ar vrea să fie simpatic, dar nu e.

— Hai, este un ring acolo...

Mi-l arată cu bărbia, își apleacă capul pe umăr, ca și cum ar zice: ei, lasă, nu mă face să te rog. Și clipește dintr-un ochi. E prea de tot. Sau poate are un tic.

— Nu, mulțumesc.

— Hai, vreau să văd dacă iubita mea avea dreptate. Dacă sunt un molatic.

Tipul de alături iar începe să râdă, aproape se strâmbă.

— Sau ți-e frică?

Iar eu mă gândesc că au trecut acele timpuri, că nu mă mai interesează să iau pe cineva la bătaie ca să demonstrez că sunt cel mai tare. Apoi mă gândesc că am devenit tată. Da, am un fiu și trebuie să fiu responsabil. Ar trebui să țin cont de toate aceste lucruri, dar deodată îmi vine să zâmbesc și pur și simplu îi spun:

— Nu, nu mi-e frică.

Ne pregătim fără să ne spunem niciun cuvânt, îmbrăcând mănușile pe care le găsim într-un dulap. Găsim și căști de protecție, dar el nu și-o pune, așa că renunț și eu.

Își scoate hanoracul, apoi tricoul. E binefăcut, are brațe lungi și picioare îndesate. Începe să salte la dreapta și la stânga, e ușor pe picioarele puternice, nu are multă greutate în partea superioară, de aceea se mișcă foarte sprinten. Prietenul lui trage un scaun la marginea ringului, scoate o gumă de mestecat și o desface. E o gumă Brooklyn. O îndoiaie și și-o pune în gură, lăsând ambalajul să cadă jos. E cu lemn dulce, unicul gust care nu-mi place.

— Te uiți la timp? zice Diego, după care mă întrebă pe mine. Trei minute e bine?

— Da.

— Facem full contact sau kick boxing?

— Cum vrei tu.

Atunci Diego zâmbește.

— Kick boxing.

Și apoi îi strigă amicului său:

— Trei minute din clipa asta!

Și imaginându-și un presupus gong, bate o mănușă de cealaltă și vine spre mine. Loviturile lui sunt exacte, îndreptate spre față și bust, pe care însă reușesc să le pariez. E rapid, se mișcă bine, își controlează respirația și când intră din nou, reușește până să și pălăvrăgească.

— Fir-ar să fie! O chema Marianna, era o fată frumoasă, pe bune. Era frumoasă și pusă pe șotii, doar că voia o poveste serioasă de dragoste. „Ca povestea lui Step!” Pricepi? Drăcie, era îndrăgostită de tine fără măcar să te cunoască! Ai fi putut s-o ai oricând. În schimb eu nu m-am ales cu nimic!

Prietenul pufnește în râs și în timp ce mă distrag, Diego face un salt circular pocnindu-mă drept în umăr. Mă lovește rău, făcându-mă să ajung până la corzi, iar când salt și revin,

îmi aplică o lovitură frontală, fix la fix, ducându-și piciorul la piept, și apoi îl îndreaptă repede spre mine de parcă vrea să mă arunce din ring. Dar sunt rapid, cobor brațul drept și mă dau la o parte cu tot corpul, evitând astfel piciorul lui care vine spre mine, trimițându-l în gol, însă el profită și îmi aplică două lovituri, cu dreapta și cu stânga drept în față. Simt izbitura, mi se încețoșează privirea, îl văd dublu pe Diego, prăpădindu-se de râs.

— Dacă te-ar vedea acum Marianna... Poate trebuia să-ți iei casca!

Se pregătește să mă lovească din nou, cu o serie de lovituri în față, dar de-abia se mișcă și eu profit, mă învârt în loc, deschid brațul și îl lovesc ca o împușcătură, ca o bătă de baseball drept în față. Diego nu mai vede nimic, respiră sec și se răstoarnă la pământ. Amicul său zice „drăcie” și rămâne cu gura deschisă. Arunc mânușile și pretind, nu știu cum, că aș fi perfect în apele mele.

— Uite, dacă ar fi Marianna aici ar spune: „Vezi, am avut dreptate, ești un molatic.” Salut-o din partea mea.

Și ies din ring luându-mi prosopul. Prietenul lui Diego încearcă să-l reanimeze, îi dă palme, îl strigă și după ce-l chinuie puțin, îl văd pe Diego în oglindă cum îl îndepărtează cu mâinile, dar rămâne cu capul plecat, căutând să-și recupereze forțele. Trec prin fața fetelor. Tipa pe care am văzut-o mai devreme e din nou la bară, de data asta se ține bine, nu mai seamănă cu un cârnăcior, i-a reușit prestația și antrenoarea încuviințează mulțumită. Cu o mișcare sprintenă, coboară de pe bară, fericită. Mă amuză să mă complac în succesele altora și cu acest gând mă strecor în vestiar. Am nevoie să-mi revin. Trebuie să mă apuc iar de

alergat. Trebuie să vin mai des pe la sală. Nu mai sunt în formă. Cine știe cum s-ar încheia acum competiția de flexiuni între Budokani. Încep să râd singur. Par un nostalgic plicticos. Păi, pe Sicilianul l-aș bate din nou, dar cu un băiețandru ca acesta mi-a fost cam greu. Vine un moment în care corpul te părăsește. Prea multe ședințe, prea mult timp petrecut în oficiu, nemișcarea se transformă în lene. Deschid dulapul unde mi-am lăsat lucrurile și văd că ecranul telefonului luminează intermitent. Răspund.

— Iubitule, unde ești?

— La sală.

— Hai, lasă-mă! Credeam că ai vreo ședință.

— Nu, aveam nevoie să mă destind.

— De ce? S-a întâmplat ceva la serviciu?

N-ar trebui să-i spun.

— Hei, mă auzi?

— Nu, nu, totul e în ordine.

— Da, cu așa voce. Îmi povestești când vii acasă. Ori, dacă vrei, vin la sală și ne batem cum am făcut-o când ne-am cunoscut. De data aceasta precis te dobor. Nu prea mai ești în formă!

— E adevărat. Îți închipui, m-am bătut în ring.

— Și cum a fost?

— Păi, dacă am răspuns la telefon...

— Vai, vai... Hai, nu te reține!

Iat-o pe Gin. Gin și veselia ei. Gin și zâmbetul ei. Gin și eleganța ei. Îi ies bine lucrurile simple și o fac să fie atât de drăguță. Gin și transformarea ei cu un pic de machiaj și cu tocuri înalte. Gin cea sexy. Mă dezbrac, mă strecor în șlapi, iau prosopul.

Gin, cât de dificil a fost să-ți recapăt iubirea, respectul și liniștea. Mă bag sub duș și îmi amintesc tot ce-am făcut ca s-o recuceresc.

20

În fiecare dimineață sunt în fața ușii ei. Ajung înainte de opt, așa că Gin știe că sunt aici. Trebuie să știe că o vreau pe ea, că am greșit și dacă nu va fi îndeajuns timpul care să șteargă greșeala mea, poate cel puțin va putea să mă ierte. Așa că sunt aici. Când Gin nu iese și rămâne acasă, știu că mă privește prin geam. Oamenii care locuiesc în vecinătate se uită la mine curioși, mă cunosc nu ca Step, ci ca „tipul care stă aici”. Într-o dimineață a trecut o mamă care îl ținea de mână pe copilul său. Când au ajuns în dreptul meu, copilul a arătat spre mine cu mâna liberă.

— Mamă, domnul acesta mereu așteaptă.

Femeia l-a smucit puțin trăgându-l spre sine.

— Taci.

— Dar e el, îl recunosc!

Mi-a venit a râde. În casele din jur se vorbește despre mine. Mario, vânzătorul de ziare, mă salută prietenește. Am descoperit că Alessia, fata care în fiecare dimineață își duce câinele la plimbare, e avocată. Apoi mai sunt Piero – florarul, Giacomo – brutarul, Antonio – mecanicul. Toți mă salută, dar nimeni n-a avut curajul să mă întrebe de ce stau aici. Și a trecut deja o lună. Azi Alessia și-a pierdut câinele, a fugit, dar când a vrut să traverseze strada în timp

ce venea o mașină, eu l-am blocat. L-am liniștit ținându-l cu ambele mâini la piept. E un golden retriever blond, frumos și puternic, dar am reușit să-l țin. Alessia a venit alergând.

— Ulisse! Ulisse! Ți-am spus de-o mie de ori!

Îl blochează cu lesa la gât.

— Nu trebuie să te îndepărtezi. Ai înțeles?

Strigă la el și ridică mâna în fața botului său, dar, cu toate acestea, Ulisse se uită drept înaintea și nu pare deranjat.

— Ai înțeles? Ai înțeles sau nu?

Apoi se calmează și îmi spune:

— Mereu face cum vrea el...

Eh, păi dacă i-ai pus numele Ulisse, la ce te așteptai? Dar nu-i zic, e încă prea speriată ca să înțeleagă că e doar o replică stupidă.

— Mulțumesc oricum...

Și se prezintă zâmbind:

— Mă numesc Alessia.

Știu cum o cheamă, pentru că mama ei, în fiecare dimineață, îi strigă de la fereastră să cumpere țigări.

— Step, îi strâng mâna.

Se gândește puțin, apoi ridică din umeri.

— Pot să-ți ofer o cafea? Hai, mi-ar face plăcere.

Mă vede nehotărât.

— Sau ce vrei tu...

— O cafea ar fi foarte bine.

Traversăm strada ca să ajungem la bar, când mama ei apare la geam și fără măcar s-o caute cu privirea, țipă în tot cartierul:

— Alessia!

— Țigările, strig la unison cu mama ei.

— Da, mamă, bine.

Apoi îmi spune:

— Îi place să fumeze. E clar, nu?

— Da...

În bar ne întâmpină fața durdulie a lui Franco.

— Ne pregătești două cafele? Step, tu cum o vrei?

— Măcinată, caldă, fără zahăr și în pahar înalt.

Repetă comanda și adaugă:

— Mie ca de obicei, mulțumesc.

Alessia îl mângâie pe Ulisse și îmi pune unica întrebare posibilă:

— Te văd în fiecare zi pe aici. E un pariu sau vrei să fii iertat pentru ceva?

Vorbește cu finețea specifică avocaților. Apoi adaugă:

— Oricare ar fi motivul, dacă vrei, pot să-ți dau o mână de ajutor, chiar ai fost curajos cu Ulisse.

Și-l mângâie cu și mai multă putere după gât.

— Nu mă poți ajuta, dar îți mulțumesc.

E o zi frumoasă, cerul e limpede, e o întindere de albastru și noi ne oprim pe pragul barului.

Alessia ține în mână o cafea ristretto, iar eu mă joc cu Ulisse care nu are nicio dorință să se întoarcă acasă. Alessia, în schimb, e gata să-l lege, peste două ore are o ședință la tribunal.

Exact când îmi iau rămas-bun de la Alessia, apare Gin de cealaltă parte a trotuarului. Se uită în jur, se miră că eu nu sunt, dar când mă vede, mijește ochii și face o grimasă nu tocmai plăcută.

Alessia își dă seama.

— În loc să te ajut, îmi pare că am făcut o prostie, spune

cu o uşoară mâhnire.

— Fii pe pace.

Îl ia pe Ulissee, îl trage spre sine și mă privește de jos ridicând din umeri.

— Păi, sper că totul va fi bine, mi-a făcut plăcere să te cunosc, într-un fel sau altul, ne vom revedea. Îmi pare rău totuși...

Zâmbește și nu mai spune nimic, dispărând pe drum în direcția tutungeriei. Cine știe ce voia de fapt să spună. Dar nu mă prea interesează acum că îl cunosc și pe Franco, barmanul care face o cafea foarte bună.

În ziua următoare sunt din nou acolo, în locul obișnuit, când Gin iese pe ușa. E cu mama ei. Mă vede și spune ceva. Mama ei încuviințează. Gin vine spre mine. E foarte hotărâtă, și mersul ei nu promite nimic bun. Nu râde, nu încetează să mă privească, traversează strada fără să se asigure că nu vine vreo mașină. Are noroc, nu vine nimeni. Pășește atât de repede încât într-o clipă e deja în fața mea, mă trage spre ea și, pe neașteptate, îmi dă o lovitură cu capul. Apoi, cu fața foarte aproape de a mea, își dezlănțuie toată furia:

— Așa vasăzică? Ți-ai tras-o și cu ea?

Îmi scapă un zâmbet tâmpit, dar în realitate nu știu ce naiba să fac.

— Cu „ea”? Cu cine?

În timp ce întreb, înțeleg că trebuia să încep discuția noastră dintr-o cu totul altă parte.

— *Cu cine?* Cu ea. Sigur nu cu cealaltă! Cu Alessia, avocata. O cunosc de când eram mică. Locuiește la al doilea etaj în casa de-alături. E de trei ani cu un medic, dar îl înșală cu unul mai tânăr, un mârlan pe nume Fabio, unul de-alde

tine.

Închid ochii și hotărâsc să încerc.

— Scuză-mă.

— Să te scuz pentru că ți-ai tras-o mai înainte, sau să te scuz pentru că ți-o tragi acum? Explică-mi. Ca să știu care scuze trebuie să le iau în considerație.

O văd rănită și înfuriată cum n-a mai fost niciodată. Fața ei încordată, expresivă, pare și mai ascuțită. Și e numai vina mea.

— Iartă-mă, Gin...

Dar ea nu mă lasă să vorbesc.

— Trebuia să te gândești mai devreme. Nu știai că mă vei răni? Ce credeai? Că voi accepta trădarea ta de parcă nici nu s-a întâmplat nimic? Ai văzut de când te așteptam, nu?

Are lacrimi în ochi, s-au adunat și sunt gata să curgă.

— Serios îți spun... Nu știu ce m-a apucat, îți jur, aș vrea să mă întorc înapoi și să nu mai fac ceea ce am făcut.

— Nu-i poți rezista, acesta e adevărul. Va fi așa de fiecare dată când o vei întâlni.

Observ o resemnare amară în cuvintele ei.

— Nu, te înșeli, Gin. A fost numai dorința de a demonstra că era încă a mea. De fapt, totul s-a sfârșit și eu mi-am dat seama...

— În timp ce i-o trăgeai?

Gin nu mi-a vorbit niciodată așa, furia a transformat-o, a făcut-o să devină răutăcioasă cum nu a mai fost.

— Iubirea noastră putea fi ceva frumos, în schimb tu ai ales să fie altfel, eu nu eram de-ajuns pentru tine. Ai distrus totul. Oricum ar fi, nu va mai fi perfect.

Și pleacă înainte de a izbucni în plâns. O ajunge din

urmă pe mama ei și merg împreună în tăcere, fără să-și spună ceva. Mamei sale i-a fost de ajuns s-o privească timp de o secundă, ca să înțeleagă cu nu era niciun cuvânt care s-o poată consola. Apoi se întoarce și se uită la mine. Are pe chip aceeași expresie ca în dimineața în care mi-a permis să intru cu trandafirii în mână. Prima mea încercare de a fi iertat. În odaia ei am lăsat florile pe masa de scris și am găsit jurnalele. Adevărul despre Gin, visul ei, ascuns de toți. Iar acel vis eram eu. Mă iubea de mult timp, știa povestea mea cu Babi, cunoștea multe lucruri despre mine, știa și că am fost în America, pentru că a reușit să se împrietenească cu mama mea. Da, cu mama mea. A urmat prima noastră întâlnire, la stația self-service în noaptea când mi-a furat benzina. Credeam că totul s-a petrecut întâmplător, dar de fapt ea pusese totul la cale. Gin și răbdarea ei de femeie. Gin și iubirea ei absolută. Gin și visul ei mare... Iar eu am distrus totul în acea noapte. Îi arunc o ultimă privire mamei sale. Ea mă fixează dojenitor, ar vrea probabil să înțeleagă neînțelesul, să înțeleagă durerea care pare imensă pentru fiica ei, atât de mare încât nu are curaj s-o întrebe... Dar dacă m-ar fi văzut pe mine și ar fi auzit ce mi-a strigat în față, ar ști că e vorba de o dezamăgire, de o vină numai a mea, de o greșală. Dar oare e prea mare ca să fie iertată? N-ar însemna poate că renunțăm la posibilitatea de a fi fericiți? În acea privire care mă însoțește, îmi pare că citesc aceste gânduri. Și apoi, un alt lucru mă face să înțeleg că tocmai ea ar putea fi ultima mea carte de joc.

A doua zi. E aproximativ zece și jumătate când Gin se îndepărtează de casă, iar eu ies din ascunzișul meu, un copac, după care am stat ca să nu fiu văzut. Nu l-am întâlnit nici pe Franco, nici pe Alessia, nici pe nimeni altcineva. Gin poartă ochelari Ray-Ban întunecați, o geacă neagră și are părul prins în coadă. De obicei nu poartă ochelari, iar soarele, astăzi, nu e deloc orbitor, dar probabil acesta e unicul mod de a nu-și arăta urmele nopții petrecute blestemându-mă, cine știe. Plânsul ei este unic. Plânge cum nu mi s-a mai întâmplat să văd, în tăcere, cu lacrimi căzându-i una după alta fără oprire. E neînduplecată, de parcă într-adevăr s-ar elibera de toată durerea pe care o simte. Până acum, motivul lacrimilor ei n-am fost eu, ci Francesco, iubițelul ei, după cum îi spunea ea, justificând cu acel diminutiv orice semn inutil de gelozie din partea mea. Francesco a fost primul și unicul ei iubit, cel mai nemernic dintre toți, așa și-l amintea. Transformase frumusețea primei iubiri în cea mai urâtă greșală din viața ei. În acea seară s-au despărțit în grabă și ea s-a întors acasă ca să termine de învățat. Însă ceva o preocupa, așa că l-a sunat, dar telefonul lui suna în gol. S-a dus să-l caute la Gilda, localul unde obișnuia să meargă. Gin îmi povestea și începea să sughițe de ciudă, mă asigură ea, „pentru că fost un nemernic”, sublinia, „mi-a trădat încrederea”. Un al șaselea simț a dus-o acasă la Simona, o prietenă de-a ei care nu-i era pe plac lui Ele, care îi spunea

mereu: „Ești proastă că ai încredere în una ca ea.” Apoi, la 3:45, ușa de la casa Simonei s-a deschis și Francesco a apărut ca cel mai rău iubit care a existat pe lume. Gin s-a simțit cuprinsă de o durere enormă, iar o clipă mai târziu, de o singură plăcere posibilă, aceea de a se răzbuna pe tipul care n-a respectat legile iubirii. Era cu mașina ei, a scos frâna și a pornit cu toată viteza spre Mercedesul SKK 200 al lui Francesco. O lovitură fantastică, a lovit-o drept în mijloc, apoi pe lateral și în portieră. Gin poate fi și așa. Dragoste și furie, orgoliu și lacrimi. În adâncul sufletului cred că cicatricea amintirii lui Francesco încă o doare, de aceea a început să plângă în liniște, spunându-mi: „Să nu-mi faci niciodată una ca asta, nu aș mai putea suporta încă o dată.” I-am sărutat fața încă udă de lacrimi și ne-am dus la Monti. Era inaugurarea magazinului unei prietene de-a ei și s-a distras un pic între gențile de neopren și centurile colorate, între cerceii cu semne rutiere și cu mingi sau cu pandantive, lungi și de toate nuanțele posibile. S-a oprit la o pereche de cercei făcuți din hârtie, cu desene geometrice, i-a probat și au impresionat-o, dar până la urmă a hotărât să nu-i ia. Păcat, o prindeau foarte bine. Apoi s-a întâlnit cu o prietenă și s-au salutat îmbrățișându-se cu multă afecțiune. O chema Gabriella, au fost colege de clasă, dar ea a fost o elevă mai bună, mi-a spus râzând. Au continuat să pălăvrăgească, râdeau și glumeau pe seama unor prietene comune, despre cum s-au schimbat, despre ce făceau și au rămas amândouă surprinse de faptul că o oarecare Pasqualina în sfârșit s-a logodit. O priveam de departe cum vorbea, părea că nu se mai oprește, din când în când gesticula. În sfârșit se îndepărtase de tristețea ce o doborâse. Gin o asculta amuzată pe prietena

ei și într-un final a început să râdă. Tristețea i-a trecut de tot. Cum li se întâmplă copiilor, care trec de la plâns la râs fără să-și dea seama. M-a privit de departe și mi-a zâmbit, a clipit din ochi, ca și cum ar fi spus: totul este bine, mă simt mai bine, mulțumesc. Cel puțin așa am înțeles eu.

Când am ajuns la ea acasă, era de-acum seară. A coborât de pe motocicletă și m-a îmbrățișat cu putere. M-a ținut strâns lângă ea și mi-a șoptit la ureche:

— Mulțumesc, ai fost foarte drăguț.

Am rămas să ne privim câteva secunde, apoi ea a clătinat din cap.

— Tu nu înțelegi cât de mult te iubesc, Step.

Dar nu mi-a dat ocazia să-i răspund. A fugit și a intrat pe ușă fără să se întoarcă măcar, de parcă s-ar fi rușinat de această declarație a ei.

E adevărat. Poate nu înțelegeam. Are un fel deosebit, numai al ei, de a iubi.

Când am ajuns acasă, mi-a sunat telefonul.

— Iubitule! m-a doborât cu entuziasmul ei. Nu trebuia!

— Ce?

— Cretinule! Costau foarte scump!

— Să știi că te înșeli, mi-ar fi plăcut, dar din păcate trebuie să fi fost ideea vreunui alt admirator.

A râs ca o nebună.

— Poate nu ți-ai dat seama, dar în acel magazin, unicul admirator posibil erai tu, ceilalți clienți erau sau femei, sau gay!

Am început și eu să râd, n-am observat nimic, m-am uitat tot timpul numai la ea, sperând că a reușit să treacă peste acea durere.

— Îmi plac la nebunie, voiam să-i iau, dar costau prea mult.

Și în acel moment am primit o poză. Era ea cu cerceii pe care i-a găsit în buzunarul de la geacă. Era și un mesaj. *Îți plac? Mie îmi plac foarte mult, tot atât cât îmi plăci tu! Dar nu pentru aceste surprize ascunse...*

Am auzit-o râzând iar la telefon.

— Ai primit poza? Poate mai târziu îți trimit una sexy, cu mine pe jumătate goală, în calitate de premiu. Azi ai fost cu adevărat perfect.

Și a închis. Bine, eram mulțumit. Se simțea mai bine. Am hotărât să mă duc la bucătărie să-mi iau o bere, să mă relaxez privind un film, când am auzit iar telefonul. Era un mesaj, o fotografie. Am rămas surprins. Ea cu pudoarea ei. Ea cu timiditatea ei. Ea cu toată candoarea ei. Era în semiîntuneric, goală și numai peste cercei cădea o lumină. Sub fotografie a scris: *Doar pentru tine, pentru totdeauna.* Am simțit că o doresc și am hotărât să-i răspund: *Aș vrea să fiu acolo. Ca să-ți scot cerceii și să te iubesc chiar acum.*

Mi-a trimis imediat o inimioară.

Aceasta e Gin. În acea seară și-a depășit durerea simțindu-se iubită.

Dar azi n-aș putea s-o fac să și-o depășească? De data aceasta eu sunt vinovatul, trebuie s-o fac să aibă din nou încredere în mine.

Așa că bat la ușă și mă pregătesc să spun ceva. Îmi vine în minte numai: „Trebuie să mă ajutați.” Poate ar fi mai bine: „Gin e minunată, iar eu sunt un dobitoc.” Ar fi adevărul perfect, dar cred că mi-ar închide ușa în față, fără să vrea să mă asculte. Stau în tăcere, cu fața spre ușa încă închisă,

gândindu-mă la alte replici. Dar nu-mi vine niciuna în minte. În viață sunt momente care par interminabile. Acesta e unul dintre ele. Aud pași apropiindu-se, care apoi se opresc după ușă.

— Cine-i?

— Stefano Mancini.

— Cine?

Uite, ca dinadins. Mai rău. Nici nu știe cine sunt. Dar ușa se deschide și apare doamna care iese deseori împreună cu Gin, mama ei.

— Bună ziua, doamnă. Sunt prietenul ficei dumneavoastră...

— Știu cine ești.

Amuțesc. Simt că mor. Fir-ar, în viața mea m-am bătut cu unii care erau de două ori mai puternici decât mine și n-am simțit nimic, în schimb, în fața acestei doamne mă simt pierdut.

— Ești Step, nu? Fiica mea mi-a povestit despre tine.

— Da, eu sunt. Și ce-a spus Gin?

— Să nu-ți deschid, apoi îmi zâmbește. Dar oricum am făcut-o...

În acea dimineață Gin iese și nu-l vede. Pe de o parte e mulțumită, dar în același timp îi pare rău. Nu credea că va obosi atât de repede, dar dacă așa stau lucrurile, înseamnă că așa e mai bine pentru toți. Bunica Clelia îi amintea mereu:

„Trebuie să-i faci pe bărbați să aștepte până nu mai pot, la fel și tu. Iar cel care rezistă și rămâne e acel perfect.”

Step n-a fost perfect. Păcat, îi plăcea chiar și cu imperfecțiunea lui.

La facultate, absorbită de orele de drept, nu s-a mai gândit la el. A trimis un mesaj acasă și a anunțat-o pe mama ei că se va întoarce pe la șase și va mânca o felie de somon și suc dintr-un măr, o portocală și un morcov. Mama ei citește mesajul și zâmbește. Cine știe ce va spune fiica ei despre toate acestea. Știu deja, mă va acuza că sunt o trădătoare, dar de fapt va crede că am făcut bine. Cel puțin sper. Și gândindu-se așa, ia plicul și-l lasă în bucătărie pentru când va fi momentul să i-l dea. E puțin trecut de ora șase când aude cum se deschide ușa.

— Mamă, ești acasă? Sunt eu...

Francesca simte cum i se întetesc bățile inimii. Îi este teamă să nu fie descoperită, că emoția de pe chipul ei ar putea-o trăda. Fiica ei este deosebit de sensibilă.

— Hei, ești aici? Ce faci?

Gin e la ușa bucătăriei.

— Tu ce crezi? Îi arată fierul de călcat pe care-l ține într-o mână și o cămașă de-a tatei în cealaltă.

— Lasă-mă să ghicesc... Hm, zâmbește prefăcându-se că a priceput. Am înțeles! Încerci să arzi o cămașă de-a tatei!

— Exact!

— Dar el unde-i?

— Joacă fotbal cu prietenii.

— Vrea să fie în formă, n-am ce zice...

Gin se duce în camera ei și pe o clipă se gândește la tatăl său, care vrea să arate bine, și la mama sa, care îi calcă

hainele, încercând mereu să-l facă să apară frumos, elegant, adecvat în orice situație, perfect. Da, perfect. Cine știe cât l-a făcut să aștepte, după regulile bunicii Clelia. Gin râde. Și de unde să știe dacă mai sunt încă îndrăgostiți și ce se întâmplă în dormitorul lor o dată pe săptămână? Pe lună? Pe an?

Gin se întoarce cu gândul la Step, la cum trăiau la început, la zilele petrecute pe Maldive, fără nimic pe ei, în apa caldă, pe plajă, în bungalow, fără orar, fără programări. Sexul, dragostea... nu trecea nicio secundă să nu se atingă. Pentru ea, Step era un fel de calamitate. Îl simțea, o atrăgea, era destul să-i atingă ușor un picior, spatele sau pur și simplu mâna, ca ea să se aprindă. Nu i s-a mai întâmplat cu alt bărbat, cu toate că nici nu a avut mulți. Și apoi mirosul, mirosul lui Step când o ținea în brațe și o săruta peste tot. Un afrodisiac natural. Ceva legat de chimie, Gin s-a informat despre aceasta, a zis că e vorba despre o substanță pe care o produc ființele umane și care-i conduce spre partenerul potrivit. Și când te gândești că cineva a acuzat-o ca ar fi rece, frigidă. Nu, adevărul e că n-a mai fost niciodată îndrăgostită, iar dragostea poate face totul. Gin râde de una singură. Nu e nicidecum frigidă, cu Step credea că a devenit o nimfomană, se speria și în același timp se mira văzându-se așa. Ca în acea noapte în bungalow, unde, sub cerul înstelat, i-a spus:

— Ajunge, ajunge, te rog.

Tremura pentru ceea ce a simțit și pentru cât a savurat. Step a râs, credea că îl lua peste picior.

— N-ai înțeles, sunt în al nouălea cer! Sunt complet amețită!

— Dar nu poți fi amețită! Mai degrabă năucită!

— Păi, da, anume așa!

Și au continuat să râdă și apoi au băut bere rece, uitându-se la stele, iar Gin s-a pierdut în acea îmbrățișare și în ochii lui, și în fiecare sărut care îi părea unic și special.

— Ești al meu?

— Doar al tău.

În noaptea următoare au făcut dragoste cu mai multă gingășie, îl simțea cum se mișcă înăuntrul ei, mai întâi mai încet, apoi mai tare, cu pasiune, și Gin l-a mușcat de gât și l-a strâns cu putere, ajungând aproape să țipe.

— Liniște! i-a șoptit Step râzând. Ne aud vecinii.

— Vor fi și ei fericiți să mă audă așa!

Și au adormit, pierduți în aroma dragostei, calzi încă după sex, cu gurile întredeschise, unul lângă altul, trăind din aceeași respirație, fără să se dezlipească.

Gin pare că s-a trezit după acea amintire și are lacrimi în ochi. Nu-ți era îndeajuns? Voiai mai mult? Nu era cel mai frumos lucru pe care îl puteam trăi? Era nevoie să te întorci la ea? Că doar o cunoștiai deja, nu era o cucerire? De ce? Luni în șir își pune această întrebare și de luni în șir nu găsește răspuns. Și n-a mai făcut sex de-atunci. Poate nici nu va mai face! Ah, mamma mia, nici nu vrea să se gândească.

— Mamă!

Se duce la bucătărie și în timp ce merge, amintindu-și gândul pe care l-a avut despre ea și tata, îi vină să râdă.

Francesca tocmai a terminat de călcat, își dă la o parte o suviță de păr care i-a căzut peste ochi.

— Da, draga mea, spune-mi.

Gin apare la ușă îmbrăcată în costum sport.

— Mă duc să alerg. Am nevoie să mă destind. Peste o oră voi fi acasă.

Francesca încuviințează, ar vrea foarte mult să-i spună tot sau măcar ceva din planul care a fost stabilit, dar nu reușește.

— Desigur, scumpo. Pe curând.

O privește cum iese și rămâne nemișcată în fața ușii închise și a tristeții lui Gin, pe care chiar dacă nu o vede, o simte. Și e vina acelui băiat, Step. Francesca clatină din cap. Cine știe cum va reacționa Gin, nici nu-și poate imagina. Dar, cu toate că a hotărât, nu-i place să accepte lucrurile fără să poată face nimic. Francesca crede că o mișcare e mai bună totuși, decât să nu faci absolut nimic și să lași ca timpul să ștergă durerea. Dar dacă nici timpul nu va fi de-ajuns? Începe să pună la loc hainele călcate. Și surâde. Nu, e sigură că a făcut bine.

Gin ajunge cu Micra ei la lacul din Tor di Quinto, parchează, iese din mașină, își pune căștile, selectează playlistul ei Spotify și începe să alerge. Prima piesă este *Yellow* de Coldplay. Uite, își zice Gin, trebuie să mă gândesc la o viață nouă, Step a încetat să mă caute, a făcut cunoștință cu Alessia sau cu altcineva, a înțeles că nu merită efortul și că ar fi mai ușor așa. Gândul acesta o doare, l-ar fi vrut încă mult, mult timp în fața ușii, ca până la urmă să-l ierte. E posibilă iertarea în dragoste? Eu aș fi în stare să-l iert? Nu aș continua să mă gândesc că el n-a fost al meu în acele clipe? Gura lui, respirația, îmbrățișarea, mintea, inima... Nu. Nu vrea să se gândească. Fir-ar! Trebuia s-o spună. Și râde, lungind un pic pasul. Bine, să începem a ne imagina o viață nouă, da, o viață nouă cu altul. Să începem cu indivizii care

au încercat recent să mă agațe: primul, Giovanni, frumos la exterior, dar un pic prostuț. Studiază medicina, dar spune numai eu, eu, eu. Eu să fac asta, eu știu să fac aceea. Eu... Oare cum ar fi în pat? Vai, mamma mia, nu. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să mă atingă. Al doilea, Massimo. Înalt, slab, un tip frumos, interesant. Dar prea nesigur. Ar trebui să-l provoc eu, dar n-am chef. Îmi spune de mii de ori că sunt frumoasă, de parcă aceasta ar fi culmea plăcerii. Ar fi un chin, o suferință continuă. E cu totul diferit de prostul și încrezutul de Step! Ducă-se naibii! O spune aproape cu furie, știind cât era de perfect pentru că era absolut imperfect și cât de mult îi plăcea. Destul. Ajunge. Step. Numai nu Step. Afară din viața mea, pentru totdeauna. Definitiv. Trebuie să ies pe ușă fără să fiu măcar curioasă, fără așteptări, fără să mă gândesc că ar putea fi acolo și să merg mai departe, lăsându-l în urmă, în acea viață care nu trebuie să-mi mai aparțină, care mi-a adus prea multă durere. Și aleargă concentrată, întrerupându-și respirația, ținând ritmul, ajutată de piesa *Come* a lui Jain. Apoi, în gândul ei, apare o luminiță. Hm, ar putea fi Nicola. Este singurul care mă face să râd și mă face să petrec momente vesele și lipsite de griji la universitate. O dată m-a însoțit până acasă. Dacă l-ar fi întâlnit pe Step! Ar fi fost corect, a meritat una ca asta. Poate n-ar fi fost însă corect față de Nicola. El e mereu atent, politicos, niciodată nu spune un cuvânt în plus și nici nu mi-a făcut vreo aluzie. Știe să-mi înțeleagă stările. A înțeles că nu e momentul, că deocamdată e mai bine să ne cunoaștem, să ne distrăm, să râdem împreună. M-a invitat de multe ori la cină, dar i-am spus nu. Dacă mă va căuta și mă va invita din nou, am hotărât, voi accepta.

Gin grăbește pasul. Începe să alerge cu entuziasm, e ultimul cerc înainte de a se întoarce acasă ca să ia cina cu ai săi. Nu știe că lucrurile vor lua o cu totul altă întorsătură.

23

— Mamă, m-am întors!

Gin închide ușa după ea, dar nu aude nimic.

— Mamă, ești acasă?

Și uite că apare și mama ei, care pare că și-a recăpătat calmul.

— Da, desigur, sunt aici...

— Ce făceai?

Gin ridică bănuitor sprânceana.

— Găteam, de ce întrebi?

— Hm... Într-adevăr, simt că miroase gustos. Ce-ai pregătit pentru astă-seară?

— Fac o supă cu ciuperci pentru tatăl tău...

— Cum adică? Nu și pentru mine? Că nu înțeleg.

— Ce vorbești? spune râzând Francesca. Desigur că și pentru tine! Însă nu știi, poate ai vreo invitație sau mai știi...

Gin amuțește. Inima îi bate cu putere. Simte că i se taie respirația, i se învârte capul. Cine? Ce? Nu se poate să fi fost aici. Nu încă o dată. Nu acum. Nu cu ajutorul mamei sale. Atunci Gin o străpunge cu privirea, dar mama ei stă liniștită, îi zâmbește de parcă întreabă: ce este, copila mea? Și apoi zice:

— Eleonora a lăsat un plic în camera ta, poate e un bilet,

nu știu, nu l-am deschis.

— Desigur! Asta-mi mai lipsea!

Gin devine dură, sigură de sine, se îndreaptă rapid spre camera ei. Francesca respiră ușurată, ce-a fost mai greu a trecut. Cu atât mai bine, îmi era frică că nu voi reuși. Pe masă este un plic închis, Gin îl deschide rupându-l și găsește un bilețel cu scrisul inconfundabil al lui Ele.

Hei, ce mai faci, scumpo? Nu ne-am văzut de mult! Vino diseară la restaurantul Mirabelle de pe via di Porta Pinciana, 14. Hai, să luăm cina împreună! Trebuie să-ți spun ceva important. Foarte, foarte important și nu-ți pot spune la telefon! Nu cumva să nu vii! Am rezervat masa Fiori, ora 21:00. Hai, te aștept!

Gin închide biletul, e deja ora 20:20. Drăcie, trebuie încă să fac un duș și nu știu dacă am să ajung la ora nouă. Bine, o sun chiar acum. Gin ia telefonul, apelează numărul, dar îi răspunde robotul. Nu-i nimic, așa este de obicei. Ah, trebuie să fac totul din fugă!

— Mamă! o strigă din odaie în timp ce se dezbracă repede.

— Da, iubito?

— În seara asta mănânc în oraș!

Chiar așa, se gândește Francesca, pe bune? Și râde în sine ei.

— Bine, să nu stai până târziu.

— Nu, nu.

Și dintr-un salt ajunge sub duș.

Când Gin parchează la Ludovisi, simte vibrația telefonului. A primit un mesaj. Se uită cât e ora. E nouă. Să fi devenit Ele atât de punctuală? N-a fost niciodată în viața ei. Și acum ar vrea ca eu să fiu! Mare nebunie. Și exact în acel moment își dă seama cât de mult se înșală. E Nicola. Ce absurd, coincidențele există cu adevărat. S-a gândit la el ceva mai devreme.

Salut, Gin, ce mai faci? Sper că ești bine. Vrei să mergem mâine undeva? La deschiderea unui nou local sau dacă nu, la restaurantul despre ți-am vorbit... Dă-mi de știre. Seară bună sau noapte bună, dacă te duci devreme la culcare. Dar mă îndoiesc...

Nu e la fel ca Step, dar e simpatic. Așa că îi voi răspunde imediat. Da, destul cu ghicitorile.

Sunt bine, mulțumesc. Îmi va face plăcere să te văd. Aș opta pentru noul local. Oricum vorbim mâine. Noapte bună.

Da, e mult mai bine un aperitiv într-un local, decât o cină în doi la restaurant. Lucrul cel mai ciudat e că mi-a propus să mergem tot la Mirabelle, restaurantul ales de Ele. Păi, se vede că localul e în vogă acum. Gin trece pragul hotelului și urmează indicațiile. Intră în ascensor, apasă pe butonul 7. Ușile se închid și pornește în sus, spre mansarda acestui splendid edificiu. Când ascensorul se deschide, rămâne uimită. Lumini difuze, pretutindeni flori, vitrine cu cristale, vase de sticlă și porțelan imaculat. Geamurile

mari se deschid spre o priveliște care îți taie respirația, de la edificiile umbertine din Piancino până la centrul istoric și încă mai departe, unde ultimele acoperișuri se contopesc cu infinitul. Localul este complet gol. Este numai un chelner, care are în jur de cincizeci de ani, cu părul rărit în frunte. El îi zâmbește, iar lângă el, într-o ținută impecabilă, care ar trebui să fie uniformă, stă bucătarul-șef, un bărbat cu mai mult păr pe cap și cu un aer serios.

— Bună seara! Trebuie să fiți Ginevra, îi spune chelnerul pe un ton amabil.

Gin nu reușește să facă altceva decât să încuviințeze.

— Vă așteptam. Pe aici, vă rog. Masa Fiori, așa este?

Gin încuviințează din nou și îl urmează în tăcere. Bucătarul-șef o însoțește și îi întinde o foaie.

— Mi-am permis să pregătesc aceste paste, dar dacă doriți altceva, spuneți...

Gin ia meniul, scris pe hârtie ușor striată, de culoare bej, și începe să citească. Înghite în sec. Nu-și crede ochilor.

Spaghetti cu fructe de mare, cu adaus de sparanghel și cartofi mov.

Sunt bucatele ei preferate. Reușește să pronunțe doar:

— Nu, nu, e foarte bine.

Bucătarul zâmbește, dar Gin intuiește că ceva nu e în ordine. Nu e în firea lui Ele să vină cu astfel de idei, ea nu ține minte nici măcar dacă pun sau nu zahăr în cafea, nici vorbă să poată alcătui o listă atât de detaliată.

— Vă rog, chelnerul mișcă scaunul ca să-i permită să se așeze. Cu permisiunea dumneavoastră, mă întorc la bucătărie.

Și ambii se îndepărtează. În centrul mesei se află un

laptop cu un post-it atașat deasupra, pe care stă scris: *E pentru tine, deschide-l.*

Gin se apropie, ridică ecranul și îl împinge ușor înapoi, până stă perfect în fața ei. Pe tastieră e un alt bilet, la fel scris la calculator: *Apasă aici.* Gin face cum i se cere. Pornește un video acompaniat de o melodie frumoasă de-a lui Tiziano Ferro, *Hai delle isole negli occhi*, ce dispare în momentul în care pe ecran apare Eleonora.

— Îți zic deodată să nu te înfurii, din păcate am niște treburi, dar îți jur că ar fi fost cel mai frumos lucru din lume să iau cina cu tine aici și aș fi vrut din tot sufletul s-o fac. O, Doamne, aș fi mâncat cu plăcere totul de pe masă. Dar nu, hai că glumesc! Din păcate sunt încă foarte îndrăgostită de Marcantonio, de fapt el m-a impus să fac toate acestea... Adică nu ne-am mai auzit de vreo două luni și el m-a sunat anume pentru asta, înțelegeți?

Apoi Eleonora se uită în dreapta ecranului și încuviințează.

— Da, da, bine, îi spune cuiva din afara câmpului vizual.

Apoi se întoarce din nou spre cameră și pufnește, se vede că acel cineva i-a interzis să facă un anumit lucru.

— Acum, cu regret, trebuie să-ți spun la revedere, distrează-te și mâine îmi povestești totul, ai înțeles? Dar totul, totul...

Zâmbește răutăcioasă înainte de a întrerupe înregistrarea.

Gin privește ecranul negru când începe un alt filmuleț. Apare mama ei, cu privirea pierdută.

— Trebuie să vorbesc? Adică, a început? Ah, da, bine, atunci încep.

Francesca e un pic jenată și se uită la cineva din spatele

camerei. Și acel cineva îi explică ce trebuie să facă și, într-un final, Francesca se așază mai bine și începe să vorbească.

— Draga mea, de-acum încolo știu că voi fi o trădătoare, dar din când în când, o mamă trebuie să-și asume niște responsabilități. M-am gândit că ar fi corect să intervin în această situație, pentru că văd că te-ai simțit și te simți foarte rău. Vrei să știi la ce m-am gândit toate zilele acestea? Îți spun. Uneori noi suntem încăpățânați și numai din orgoliu renunțăm la fericirea noastră. Ne vezi fericiți pe mine și pe tatăl tău? Da, într-adevăr? Păi, trebuie să știi că și noi am făcut greșeli și am avut perioade de criză când unul dintre noi a greșit, l-a înșelat pe celălalt. Acum îmi imaginez că ai putea fi surprinsă sau chiar vei suferi, dar trebuie s-o știi. Trebuie să știi, și mai ales să înțelegi că părinții tăi sunt și ei oameni și că e omenesc să greșim. M-a rugat...

Gin observă că Francesca arată spre cineva de după ecran.

— Să te conving, să te fac să gândești rezonabil și să înțelegi că te iubește. Da, așa mi-a spus! Nu, stai liniștită, nu mi-a povestit nimic din ce s-a întâmplat, însă mi-a dat de înțeles că a greșit. Sunt mama ta și nu e nevoie să știu absolut totul, dar am intuit foarte bine ce a fost. Ar fi trebuit să fiu de-a dreptul proastă să nu-mi dau seama cât ai plâns și că băiatul, care în fiecare dimineață stă în fața ușii noastre, nu e unul oarecare, dar e cineva care vrea să-l ierți. E atât de greu să ierți? Poate. Suferi mult, știu, și eu am suferit, dar sunt fericită că i-am mai dat o șansă tatălui tău. O, Doamne, mi-a scăpat fără să vreau, am spus că a fost el.

Francesca râde.

— Totuși, dacă nu l-aș fi iertat, tu și fratele tău nu ați fi

existat și sunt sigură că viața mea nu ar fi fost atât de fericită fără voi. Scumpa mea, hotărăște cum vrei tu, însă am vrut să cunoști un episod din viața noastră pe care nu-l cunoșteai și care, probabil, te va ajuta să hotărăști cum e mai bine. Te iubesc. Mama ta, trădătoarea.

Gin privește ecranul în tăcere și după nicio secundă, pornește un alt video. De această dată este el, Step.

— Uite, credeai că te-am lăsat în pace, nu-i așa? Nu, eu nu renunț niciodată. L-am convins pe Marcantonio, după o serie de rugăminți de nedescris, s-o facă pe Eleonora să scrie biletul pe care l-ai găsit. De fapt, eu l-am impus prin șantaj. Mai pe scurt, toți, într-o oarecare măsură, îi datorăm cuiva ceva. În afară de mama ta. Ea a fost într-adevăr drăguță, a avut doar niște probleme cu poziționarea în cadru, ai văzut, nu? Într-un cuvânt, aproape că a ieșit un film!

Gin izbucnește în râs.

— Păi, ea este de-acum pregătită pentru o emisiune televizată sau pentru un film artistic. Eu însă nu i-am spus nimic, nici despre noi, nici despre ce trebuia să spună. Ea m-a întrebat un singur lucru: „Step, tu chiar vrei s-o faci fericită?” Și eu i-am răspuns: „Mai mult decât orice pe lume.” Atunci mama ta a zâmbit și mi-a spus: „Hai, adu aparatul și să începem.” După care s-a mirat: „Dar ai de gând să filmezi cu acesta? Cu telefonul? Eu mi-am închipuit cine știe ce!”

E adevărat, se gândește Gin, mama este exact așa, nu se pricepe deloc la tehnologie. Și privește mai departe.

— Acum, dragă Gin, mai sunt două chestii. Aș fi putut să-i deranjez și să-i implic și pe fratele tău, pe tatăl tău, pe unchiul tău, oamenii despre care mi-ai vorbit. Ori să merg la televiziune la emisiunea lui De Filippi. Oricum ți-aș spune

mereu același lucru. Nu crezi că Step face toate acestea pentru că te iubește, se simte vinovat și ar vrea să fie iertat? Okay. Dacă nu vrei să mă ierți, iubește-mă pur și simplu cum mă iubeai înainte, mie îmi convine și asta.

Filmarea continuă cu o serie de fotografii pe care le-au făcut împreună demult, în timp ce răsună cântecul ei preferat, *Certe notti* de Ligabue. Iată pozele de la audiția de la Teatro delle Vittorie, prima lor cină, o plimbare împreună, înghețata pe care au luat-o de la un bar și apoi a lui Step s-a topit și a căzut sub scaun. Pe motocicletă, cu o poză făcută în oglindă, un selfie pe corso Francia, unul sub pod la apusul soarelui, unul în fața lacătelor, un altul în zorii zilei pe plaja sălbatică și pustie din Maldive. Apoi cântecul lui Ligabue se amestecă cu textul lui *Orgoglio e dignita* de Lucio Battisti. *Senza te, senza più radici ormai, tanti giorni in tasca, tutti lì da spendere...*⁴ amintirile acelor momente petrecute împreună... *Mi sento come un sacco vuoto, come un coso abbandonato...*⁵ Da, așa m-am simțit, Step. Niciun alt cântec n-ar fi fost mai potrivit, într-atât de bine muzica aceasta redă durerea sfâșietoare a unei iubiri. Lacrimile încep să coboare tăcute, una după alta, în timp ce ea rămâne în fața ecranului întunecat, în acea sală luminoasă, pe acea splendidă mansardă sub acoperișurile Romei. Totuși frumusețea nu poate calma durerea. Nu, nu pot, se gândește Gin. Apoi, în întunericul ecranului, apare reflecția lui. Step e la spatele ei.

— Salut, Gin. Durerea ta mă devastează. Te privesc și îmi este și mai tare rușine. Nu aș fi vrut niciodată să fac ceea ce am făcut, m-aș întoarce înapoi și aș șterge acel moment, dar

4 Fără tine, ca fără rădăcini, trec zilele, toate în zadar... (it.)

5 Mă simt ca un sac gol, ca un lucru abandonat. (it.)

nu e posibil. Încă nu s-a inventat așa ceva. Doar tu poți s-o faci, dacă vrei, cu un zâmbet, lăsând în urmă toată durerea. Te rog s-o faci, dă-mi o altă șansă. Îți jur, nu se va mai întâmpla.

Step desface larg brațele și închide ochii, așteaptă ca, într-un fel sau altul, destinul să se împlinească, să se întâmple ceva. Aude cum scaunul este dat la o parte, atunci își strânge ochii și mai tare, respiră adânc și speră. În sfârșit a venit îmbrățișarea ei. Step deschide ochii. Gin e la pieptul lui. Se desprinde puțin și îi zâmbește.

— Mă întreb de ce te iubesc atât de mult, dar nu găsesc niciun răspuns. Știu numai că e incredibil de frumos.

Îl sărută cu pasiune.

Din fundul sălii, după ușa de sticlă, chelnerul și bucătarul privesc scena.

— Da, spune bucătarul, cina poate să înceapă.

Dar chelnerul continuă să zâmbească și să se bucure voios de sfârșitul aceluia film ciudat.

— Mișcă-te, hai, mergi în sală, vezi ce vin vor lua! Îl ceartă bucătarul și se întoarce la bucătărie să termine de gătit meniul *Gin*.

Puțin mai târziu. După geamurile mari, cerul albastru-închis e luminat de stele îndepărtate.

— Ce loc... e impresionant, zice Gin.

Step zâmbește și pune sticla de Traminer în vasul cu gheață.

— Da, e foarte frumos.

— Dar cum ai reușit?

— Să fac rezervarea? Am sunat, e foarte simplu.

— Cretinule! Să fie numai pentru noi.

— Vrei să știi adevărul? Nu știu nici eu, cred că ei au aflat povestea noastră și le-a fost milă de mine.

Gin pufnește.

— Nu poți fi serios măcar o dată?

— Okay. Îi datorez o favoare lui Pollo, eu am profitat de această, să zicem, amabilitate... Dar, totuși, pentru cină mi-au zis să plătesc, eh!

— Bădăranule ce ești!

— Păi, scuze, dacă m-ai întrebat... Nu trebuia să-ți spun?

— Puteai să te eschivezi.

— Vai, nu. Tu trebuie să știi că eu am încercat să te recuceresc în toate și pentru totdeauna. M-am folosit doar de o mică amabilitate din partea lui Pollo.

— Desigur, prietenul tău avea datornici în toată Roma.

— Da, făcea favoruri în stânga și în dreapta. Și chiar dacă era un pic cam... dar le era tuturor simpatic.

— Un pic cam...? Ce vrei să spui?

— Cam... Cam Pollo.

Gin încuviințează și mușcă o bucățică de pește.

— Mmmm, e foarte gustos meniul *Gin*.

— Da...

— Bucătarul e foarte bun.

— Da, e adevărat.

Gin se uită în gol și, brusc, își schimbă dispoziția.

— Ai mai fost pe-aici cu vreuna?

Step devine serios.

— Nu, niciodată.

Gin nu încetează să-l privească.

— E adevărat.

Se înseninează și începe iar să mănânce. Apoi se întrerupe, de parcă și-a amintit ceva.

— Jură-te că nu vei mai veni aici cu altcineva.

Step ia șervețelul și se șterge, ridică ambele mâini și-și încrucișează două degete în fața gurii.

— Ju...

— Da, ca bebelușii! Serious, trebuie s-o spui serios.

— Okay.

Atunci ridică mâna dreaptă și o ține deschisă lângă față, orientată spre Gin.

— Jur că nu voi mai veni cu nimeni aici la Mirabelle...

Și adaugă:

— Dacă nu cu tine și sper să sărbătorim ceva frumos, dar nu ca să-mi cer iertare.

— Da, sunt de acord.

Iar toate temerile par să se fi risipit de pe fața ei.

În liniștea acelei frumoase săli sunt numai ei doi, nu se aud voci, în afară de *The Look of Love* de Burt Bacharach care le ține companie.

Gin, fără să-și ridice privirea din farfurie, îi vorbește cu voce joasă, pe un ton care nu pare să fie al ei.

— Nu știu cum ai convins-o pe mama mea și nu știu nici cum m-ai convins pe mine. Însă te rog să nu mă mai faci să sufăr. Pentru că aș muri. Dacă nu crezi că vei fi în stare, ridică-te acum și pleacă, te rog.

Step o privește, Gin încă are privirea ațintită în jos, rămâne pentru câteva clipe în tăcere și, deodată, i se face rușine cum nu i-a mai fost niciodată.

— Gin, iartă-mă, pe bune, nu se va mai repeta, îți jur.

Îi strânge mâna și atunci Gin își ridică ochii și-i zâmbește. Pare convinsă și senină, este în sfârșit liniștită și așa continuă să mănânce. Se privesc deseori și din când în când își zâmbesc, dar încă puțin jenați.

Pe neașteptate, Gin are o ultimă curiozitate.

— Scuze, dar dacă eu nu voiam să te ascult, toată această cină o plăteam eu?

— Mă tem că da.

— Atunci e bine că ai rămas! Eu am ieșit fără bani din casă.

25

Poarta electrică se deschide și eu intru cu Smart-ul meu în curte. Locuiesc pe Camilluccia, într-o vilă mică în mijlocul unui complex locativ. Grădina este iluminată, iasomia și trandafirii albi, bougainvillea de pe fațada casei inundă spațiul când cobor din mașină.

Prin geamurile de la primul etaj zăresc bucătăria și salonul, singurele două camere unde arde lumina. Urc repede treptele, deschid ușa și îi aud vocea.

— Iubitule, tu ești?

— Da, am ajuns.

Las cheile de la mașină și de la casă pe măsuta de la intrare, îmi scot geaca și o văd pe Gin cum vine, cu zâmbetul ei frumos, luminoasă ca întotdeauna, solară, plină de veselie, mă îmbrățișează cu putere.

— Iată-te, ce bine! În sfârșit ai venit. Așază-te aici, trebuie

să-ți arăt ceva.

Dispare în bucătărie, dar continuă să-mi vorbească de departe:

— Cum a fost la sală?

— Bine. Cum ți-am spus la telefon, un băiat a încercat să mă pună la pământ, dar n-a reușit. După cum vezi, sunt întreg.

— Iar la serviciu?

— Bine!

Pornesc de pe iPhone o compilație de muzică jazz și mă așez pe canapea.

Nu-i povestesc despre succese, despre contracte încheiate, dar nici despre secretara-complice, despre înțelegerea dintre ea și Babi, despre cum m-am dus absolut liniștit la expoziție, despre surpriza pe care am avut-o când am întâlnit-o și despre cum am crezut că viața face glume pe seama noastră. Ca apoi, în schimb, să descopăr că a fost totul organizat, că oamenii intră și ies din viața ta fără să-și ceară permisiunea, fără să bată la ușă. Oamenii? Ea, cea care a dispărut fără să mă prevină, a trecut doar ca să mă salute și să-mi spună o noutate, nimic deosebit, ce mai, eh, așa un lucru: „Știi, ai un fiu...”

— Iată berea ta.

Gin întrerupe șirul gândurilor mele, stă în fața mea cu o sticlă de Bud și un pahar. Eu mă lipesc direct de sticlă.

— Unele obiceiuri nu se schimbă niciodată...

Încuviințez și iau o sorbitură din bere, simțindu-mă vinovat. Și de parcă n-ar fi de-ajuns, Gin e ciudat de curioasă.

— Ce s-a mai întâmplat azi la serviciu? Îmi povestești? Mi-ai părut straniu la telefon.

O privesc și pentru o clipă aș vrea să-i dezvălui totul, dar, de fapt, îi zâmbesc și-i răspund pur și simplu:

— Vai, nimic deosebit.

Mă întreb de câte ori oamenii zic „vai, nimic deosebit”, iar în spatele acestor cuvinte e o lume întregă, o mulțime de lucruri care nu se pot spune. Și între ceea ce mă gândesc să-i spun lui Gin și ceea ce într-adevăr îi voi spune, las să treacă un zâmbet. Da, zâmbesc ușor ca să nu înțeleagă că viața mea s-a schimbat pe neașteptate. Și a ei la fel, probabil.

— Deci, ești gata? mă provoacă înveselită. Trebuie să iei niște decizii și așa cum ești curajos, lucid și hotărât la muncă, tot așa trebuie să fii și acasă.

— Dar cine ți-a spus că sunt așa la serviciu?

— Am informatorii mei.

Desigur, nu e secretara, sper, și îmi vine a râde.

— Ah, desigur, Giorgio. Dar el are păreri foarte bune despre mine, dacă n-o fi având alte motive.

— Crezi că ar putea fi gay?

Gin pare cu-adevărat îngrijorată.

— Hai, am glumit.

— Ah, okay. Atunci așteaptă aici.

Nici nu reușesc să beau din bere, că Gin reapare cu niște pliante.

— Uite ce-i. Zilele acestea am fost acasă la ai mei și am adunat toate materialele. Ți le arăt imediat.

Lasă broșurile pe masa joasă din fața noastră și mă privește satisfăcută.

— Cu ce vrei să încep?

— Cu încă o bere! mă ridic și merg la bucătărie. Vrei ceva?

— Da, o Coca Zero, mulțumesc.

Mă întorc la ea cu un pahar ce are înăuntru o felie de lămâie și cu două sticle, Coca Zero pentru ea și pentru mine Bud, berea care-mi place foarte mult.

— Hei! De-a dreptul una de 75!

— Mi-e sete, am transpirat mult la sală...

Nu-i spun adevărul. Am nevoie să mă relaxez. Beau lung din bere în timp ce o ascult cum vorbește.

— Uite, restaurantul e acesta de lângă lac. Vezi cât de bine este iluminat?

Îmi arată imaginea unei vile cu o grădină îngrijită și cu locuri special amenajate înăuntru și afară pentru bufet și invitați.

— Aici ar putea sta cei care vor cânta.

Scoate iPad-ul.

— Ce zici de Frankie e i Cantina Band? Fac o muzică fantastică, piese din anii '70-'80, dar au și mai noi, de-ale lui Tiziano Ferro, Beyoncé, Justin Timberlake...

Încuviințez într-o manieră aproape tâmpită, pentru că mă conving și mai mult că ar trebui să-i spun totul. Cum pot să mă căsătoresc cu ea fără să-i împărtășesc ceea ce tocmai mi s-a întâmplat?

Gin continuă să-mi arate alegerile ei.

— Pentru bomboane, până la urmă, am decis că mi-ar plăcea desene în acuarelă cu vederi din Roma, pe care le face prietena pictoriță a lui Ele. Sunt frumoase, nu? În schimb, în ce privește meniul ar mai fi niște posibilități... Dar oricum luni mergem să probăm totul cu părinții mei. Nu ai uitat, nu-i așa?

Încuviințez și îi spun:

— Da, desigur, cu toate că evident îmi zburase din cap.

Ea începe să-mi povestească detaliat și cu mult drag despre ceea ce va fi cea mai frumoasă zi din viața noastră.

— Nu-ți pot permite să vezi rochia și coafura, dar nici nu-ți închipui cât de mult mi-ar plăcea să-mi dai un sfat!

Îmi zâmbește, mă sărută și mă strânge cu putere.

Mi se pare că de-abia ieri am cerut-o în căsătorie, fără a ține cont de tot ce s-a întâmplat între timp.

26

Am făcut dragoste cu fereastra deschisă, lumina lunii pătrundea în întunericul din odaie și se revarsă peste Gin, descoperind-o pe alocuri. E de o frumusețe senzuală, un pic copilă, cu părul mai scurt, și buzele moi și pronunțate. O privesc în întuneric, cu sâni ei scăldați de lumina lunii.

— Ce este, de ce mă privești așa?

— Ești foarte frumoasă.

— Iar tu ești un șmecher fără pereche! Îmi spui asta ca să mă simt frumoasă, dar tu nu crezi deloc așa.

— Hei, încetează. Îmi placi la nebunie și tu o știi.

Gin vine mai aproape și-mi șoptește la ureche:

— Hai încă o dată, vrei?

— Foarte mult.

Și nu aștept să repete. O doream înainte să aud acele cuvinte.

Mai târziu stăm împreună sub duș, îmbrățișați, acoperiți cu spumă, pierzând încet-încet savoarea sexului, dar nu și dorința, care, la fel ca jăratecul, se aprinde la cea mai ușoară

adiere a vântului. Apoi, înfășurați în halate groase, bem puțină bere, pălăvrăgind despre serviciu, despre posibile proiecte, despre călătorii pe care să le facem, despre țări pe care să le vizităm, despre prieteni comuni, despre unii care s-au logodit de curând, despre povești care s-au sfârșit.

— Iar noi? Ce va fi cu noi?

Gin, la fel de lascivă, ca și atunci când mă iubește cu multă pasiune și fără restricții, mă privește în ochi.

— Ce va fi cu noi?

Dar așteaptă prea puțin ca să pot reuși să-i răspund, îmi zâmbește și continuă:

— Au trecut deja șase ani și acum eu încă mă întorc acasă la ai mei și te las pe tine singur aici. Și aceasta se întâmplă de fiecare dată. Deseori. Pe de o parte, îmi plac toate aceste momente, iar pe de altă parte, nu-mi place că te las de fiecare dată. Știi, m-am gândit, îmi pare absurd să pierdem timpul...

Lasă halatul să cadă jos și rămâne goală, doar cu berea în mână, soarbe lung din ea, îmi zâmbește, lasă berea pe măsuța de alături și se duce spre haine, fără pic de sfială. Se apleacă, le strânge și în timp ce se îmbracă, ascunzându-și goliciunea, îmi comunică hotărârea ei.

— Dacă până la sfârșitul lunii nu-mi faci o declarație de dragoste cu un inel, te părăsesc!

Eu izbucnesc în râs.

— Tu lucrezi, închiriezi această casă frumoasă, ne simțim bine, am putea întemeia o familie.

— Da, dar...

— Uite, vezi? Dar... Nu-mi place acest „dar”. Îi dirijezi pe toți, dar îți este frică de lucruri simple.

Gin e ironică și chiar un pic înțepătoare, într-un cuvânt,

începe să prindă gust.

— Scuze, dar cu banii pe care-i câștigi, ai putea să plătești un *ghost-writer* sau cum îi zice și să-l faci să-ți scrie un discurs, după care te duci la ai mei și îi convingi...

— Chiar așa?

— Păi, ai convins-o pe mama mea s-o filmezi, ca să mă faci să mă întorc la tine! Acum nu vrei să le ții ambilor un discurs drăguț, ca să-i faci să înțeleagă că vrei să te căsătorești cu fica lor?

— Ah, desigur, ai dreptate...

Gin îmi dăruiește un zâmbet ușor, apoi devine serioasă.

— Eu nu glumesc, ai o lună la dispoziție, altfel ne despărțim.

— Dar dragostea noastră? Aceste momente minunate, ai putea renunța la ele?

Gin își ia geanta.

— Păi, te voi vizita din când în când. Ești priceput la sex, dar asta nu înseamnă că mă iubești îndeajuns.

Vreau să mă ridic din pat ca să mă pregătesc, dar Gin mă oprește cu mâna.

— Nu te deranja. Iau un taxi. Astfel te vei obișnui...

Fără să-și ia rămas-bun, iese din odaie lăsându-mă singur. Mă uit la ușa închisă, încă simt ecoul aceluși gol de nedescris. Cum poate o seară începută atât de bine și care părea perfectă, romantică și veselă, să ia pe neașteptate o asemenea întorsătură? N-a fost nicio frază greșită, niciun cuvânt nelalocul lui, niciun mesaj descoperit, niciun apel neașteptat sau orice alt lucru din afară care să distrugă farmecul. Nu reușeam să găsesc un motiv, sau poate așa sunt femeile? Și cu Babi mi s-a întâmplat o dată... Îmi vine a râde,

dacă Gin ar fi încă aici și ar intui la ce mă gândesc, nu-mi pot imagina ce altă nouă întorsătură ar putea lua seara!

Mă regăsesc de unul singur gândindu-mă la viața mea, în timp ce mai beau încă o bere. Privesc cerul descoperit și mă pierd printre nori, căutând luna sau cel puțin o stea, ceva care, într-un fel sau altul, mi-ar arăta ce să fac. Și atunci, fără o imagine exactă, fără un motiv adevărat, îmi vine în minte o înregistrare cu mama și tata în zilele lor fericite, în mica mansardă de lângă Ponte Milvio, pe via Mambretti. Și eu sunt cu ei, merg sprijinit de perete, ținându-mă să nu cad. Mama e foarte frumoasă, iar tata e mereu zâmbitor, este și fratele meu Paolo, care poate deja să meargă și e îmbrăcat impecabil, ca și acum. Îmi amintesc de o casetă video pe care am văzut-o cu mulți ani în urmă, dar clipa aceea de fericire e încă puternică și impresionantă. Atunci totul mergea bine, fiecare făcea ceea ce trebuia să facă și toți erau mulțumiți, fiecare avea încredere în celălalt. Când ești mic, crezi cu ușurință în cineva, când crești, ai nevoie de curaj ca să nu-l pierzi. Iar eu? Eu voi fi în stare să n-o dezamăgesc pe Gin? Voi reuși să-mi țin promisiunea pe care i-am dat-o? Numai gândindu-mă la aceasta, mă face să las sticla de bere la o parte. O pun pe marginea pervazului, iau un pahar și îl umplu cu rom. John Bally Blanc Agricole. Pentru o alegere serioasă e nevoie de o băutură pe măsură. Când las paharul jos, îl simt pe tot. Mă arde. E puternic, sec, dar încă aromat, în nota finală amintind de ghimbir. Și pornesc să caut o ieșire din situația care e mai puțin o problemă, ci mai degrabă o soluție. Instinctiv, accesez internetul și, oricât ar părea de absurd, încerc să găsesc un text bun de folosit pentru o cerere în căsătorie. De necrezut, eu, Step, sunt pe cale să fac

acest pas și nu singur, am nevoie de ajutor! Pe internet sunt de toate, dar privirea mea cade pe următorul mesaj: *Căsnicia e foarte frumoasă. E minunat să găsești acea persoană specială care te va irita toată viața!* Cu o frază de genul acesta, Gin ar fi în stare să mă ia la pumni ca atunci, în ring, dacă nu și mai tare. Apoi văd un flashmob unde cei mai buni prieteni ai viitorului mire îi cântă un fragment dintr-un cântec, ca s-o convingă pe mireasă cât de mult el o iubește. La sfârșit apare el, cade în genunchi și îi dă inelul. Nu-i rău, dar este o mică problemă: prietenii mei. Îți imaginezi unul ca Sicilianul sau ca Hook, Bunny, băieți cu mușchi, testosteron înalt și vieți de gangsteri în spate, intonând o melodie gingașă de dragoste? N-ar fi mai bine să mai caut: *S-o inviți la restaurant și s-o faci să găsească inelul sub farfurie.* E banal și a fost utilizat deja de multe ori. Caut alte soluții, dar nimic nu e convingător, așa că mai beau puțin rom și aprind televizorul. Degetul mare, cu care fac zapping, se oprește imediat când văd o scenă dintr-un film care mi se pare cunoscut.

Desigur că ei i-ar plăcea, oare de ce nu m-am gândit mai devreme?

Și atunci, la fel cum se întâmplă în partea finală a unui puzzle, când ultimele piese ale unui desen complicat brusc se potrivesc perfect, eu văd clar secvențele tuturor raționamentelor mele succesive. Îmi fac o cafea și iau niște foi. E mai bine să începi a lucra imediat, înainte ca inspirația să dispară.

Și astfel, în ziua următoare, Gin rămâne la ai săi și nu mă sună. Probabil că așteaptă sunetul meu, flori sau chiar o decizie... Eu, în schimb, îmi iau pur și simplu o zi liberă ca să pregătesc cât mai bine surpriza.

Când dimineața Gin iese din casă, își dă seama că va întârzia.

— Gin, îi zice un domn care stă lângă un Mercedes negru.

— Da? Scuze, dar vedeți că eu deja am întârziat, așa că spuneți mai repede sau întrebați-o pe mama mea, pentru că ea de-obicei se reține așteptând pe cineva sau ceva, ați înțeles? Nu știu cum mama reușește să le răspundă amabil până și celor care sună sâmbăta sau duminica și îi propun contracte noi de servicii telefonice, mai ales că ea folosește foarte puțin telefonul mobil...

Gin îl privește mai atentă.

— Mă scuzați, vă povestesc toate aceste lucruri despre viața mea... care, în primul rând, sunt chestii private și, în al doilea rând, îmi închipui că pe dumneavoastră nu vă interesează deloc.

Apoi Gin îl fixează cu privirea și își pune mâinile în șolduri.

— Într-un cuvânt, pot să știu ce doriți?

— Am fost prevenit că ați putea reacționa astfel, dacă nu și mai rău. Țineți, e pentru dumneavoastră.

Și domnul care poartă o livrea elegantă îi întinde un bilet.

Gin îl deschide curioasă, având deja unele suspiciuni.

Iubito, îmi pare foarte rău că ieri tu ai plecat imediat după acea minunată partidă de sex și n-am mai auzit de tine... ești încâpățânată ca întotdeauna.

Gin acoperă foaia cu mâna.

— Dumneavoastră nu ați citit acest bilet, nu-i așa?

— Atât ar mai lipsi.

Ce întrebare stupidă, se gândește Gin, fiindcă dacă a făcut-o, parcă ar recunoaște. Și continuă să citească: *Acum, sperând că a fost splendid și pentru tine, am înțeles că ești prea stresată, așa că îți dăruiesc o zi întreagă de favoruri, toate pentru tine. Fă ce vrei, mergi unde vrei, distrează-te și folosește-l pe domnul amabil din fața ta cum dorești... Din punct de vedere profesional! Step.*

Nu pot să cred, ești foarte tare, Step, io cu plus, cum ți se spunea cu ceva timp în urmă, se gândește Gin în sinea ei.

— Okay, să mergem!

Domnul deschide ușa automobilului și Gin se așază comod, ca o adevărată doamnă.

— Așadar, unde să vă duc?

— La universitate, mulțumesc. Repede, pentru că am întârziat prea mult!

— Bine, domnișoară, pornesc cu cea mai mare viteză.

— Cotiți aici și luați-o pe străduța de-acolo, ca să evitați semafoarele. Și mergeți drept înainte pe viale Liegi...

— Mă scuzați, această mașină poate să meargă peste tot, o luăm pe lângă Villa Borghese și vom ajunge mai repede, veți vedea. Lăsați-mă pe mine, aveți încredere.

— Bine, facem cum spuneți dumneavoastră.

Apoi Gin ia telefonul și-mi scrie următorul mesaj: *Răule...*

Nu știi dacă așa te răsplătești pentru tot, oricum îmi place. M-ai surprins și te iubesc chiar dacă ai putea nega totul.

După câteva secunde primește răspunsul meu: *Știi, așa ești tu. Și eu te iubesc și nu neg nimic. Distrează-te...*

Gin râde, își pune căștile în urechi și se relaxează fredonând *Relax, take it easy* al lui Mika. De după geam privește orașul care trece pe-alături.

E o adevărată plăcere să ai șofer. Ești mai puțin stresat și poți să te gândești mai mult la tine și la ceea ce ai de făcut. Și dimineața ai timp în plus. Dar nici să te gândești prea mult nu-i bine. E de-ajuns s-o faci din când în când. Bine, înseamnă că o dată pe lună ar trebui să-i fac scene! se gândește Gin, în timp ce coboară ușor din mașină.

— Ne vedem mai târziu.

— Mă găsiți aici când terminați.

Merge la ore la Drept, iar când se sfârșesc, se oprește ca de-obicei să flecărească puțin cu Maria Linda, o prietenă de-a ei care o întrebă:

— Ești cu motocicletă?

— Nu, cu mașina.

— Ai găsit vreun loc?

— Într-un fel, da. Hai să facem așa, te iau cu mine dacă nu pui prea multe întrebări!

Maria Linda ridică din umeri.

— Okay.

Dar când ajung în fața Mercedesului negru, iar ușa le-o deschide un șofer elegant, cu ochelari întunecați, Maria Linda nu mai rezistă.

— Hei, scuze, nu-i cinstit! Într-o situație ca asta e imposibil să nu pui întrebări!

— Urcă și rabdă!

Însă după nici o sută de metri, Maria Linda se apropie de urechea lui Gin.

— E foarte tare șoferul! Ești dată dracului!

Gin râde zgomotos în timp ce prietena ei continuă să insiste:

— Hai odată, ori vorbești, ori oprești mașina și eu cobor. Nu, într-adevăr, nu mai rezist, mor de curiozitate.

— Okay, îți spun totul, bine? Numai să nu râzi.

— Absolut, îți jur! Dar totuși îți dai seama că ești plină de contradicții? Schimbi facultatea pentru că nu ai perspective cu o diplomă în filologie. Înveți ca o nebună istoria dreptului la azil, zici că ești de stânga, urăști ghetele mele Hogan, și apoi te găsești la universitate cu o mașină neagră și cu șofer? Îmi datorezi cel puțin o explicație.

— Ieri am avut o discuție cu Step, iar azi-dimineață am primit această surpriză.

— Nu! Nu te cred! Iubitul meu nu-mi aduce nici măcar un trandafir, îmi trimite SMS-uri triste cu greșeli de ortografie! Ei nu, drăcie, ce viață nedreaptă!

În scurt timp ajung la casa Mariei Linda, care, înainte de a coborî, o sfătuiește:

— Ceartă-te în fiecare zi, ca să vii să mă iei în special când avem examen, te rog frumos, am putea ajunge liniștite!

Gin râde și-și ia rămas-bun.

— Unde mergem, domnișoară?

— Îmi pare rău dacă am fost puțin agresivă azi-dimineață...

— Nu vă faceți griji. Am fost prevenit.

— Nici nu v-am întrebat cum vă numiți.

— Ernesto. Unde să vă duc, Gin?

— Acasă. Mulțumesc.

Automobilul pornește cu viteză. Când ajung lângă casă, Gin se uită în oglindă și zâmbește. A fost o zi cu adevărat frumoasă.

— Ernesto, puteți pleca. Mulțumesc pentru tot.

— Pentru puțin, dar eu am fost plătit până seara târziu. N-ar strica să profitați.

— Foarte bine! Atunci urc sus, mănânc ceva din mers și pe urmă pornim.

— Perfect.

— Doriți să vă aduc ceva?

— Nu, mulțumesc, nu vă faceți griji.

— Bine, cum doriți.

Gin coboară din mașină exact în momentul în care tatăl ei se apropie de casă împreună cu un coleg.

— Salut, tată. Salut, Gianni.

— Salut, Gin.

— Tată, ne vedem sus.

Gin dispare după ușă.

Gianni se uită curios la Gabriele.

— Fiica ta are șofer? Și când te gândești că e de-abia studentă.

Gianni clatină din cap.

— Nici n-am ce spune, fiul meu Tommaso nu învață nicăieri, celălalt, Pietro, crede că va deveni milionar jucând jocuri video, stă toată ziua în fața unui laptop și știi ce spune? „Păi, tată, și Zuckerberg făcea la fel!” Ai înțeles, e numai vina tipului care a născocit Facebook-ul că ei nu vor să facă nimic. Stau toată ziua pe chat, iar unicul lucru la care se pricep este

fotbalul. Știu pe de rost citate până și de-ale jucătorilor mai puțin cunoscuți.

— Vei vedea, cu vârsta se vor schimba.

Încearcă Gabriele să-l îmbărbăteze, gândindu-se cât e de norocos că are și o fată.

— Să sperăm că va fi așa.

Cei doi își iau rămas-bun, iar când tatăl lui Gin intră în casă, mai întâi desface brațele și zice:

— Aștept o explicație plauzibilă... Ori ai câștigat la SuperEnalotto?

— Păi, adevărul, tată, este că e din partea iubitului meu. Și râde stânjenită.

— Bine, altă dată a făcut-o actriță pe soția mea, adică pe mama ta, într-un film ciudat... De data aceasta, fiica mea are șofer din cine știe ce alt motiv!

Tocmai în acel moment intră Francesca.

— Uite, a venit și actrița!

— Da, da, mai bine să ne așezăm la masă.

Tatăl lui Gin își așterne șervețelul pe picioare.

— Cred că ar trebui să discut și eu cu el... Cine știe, poate câștig și eu ceva bun.

După ce înghite, Gin zice:

— Uite, tată, poate mai bine nu trebuie, el nu e întotdeauna atât de amabil.

— Ei... bine. Haideți atunci să mâncăm.

Gin și mama ei fac schimb de priviri. Francesca începe să mănânce, dar, pentru o clipă, are o mică îndoială. Speră că a făcut-o pe actrița pentru un scop nobil.

Când Gin iese din casă, șoferul îi deschide portiera.

— Iată-mă din nou. Trebuie să merg la De Paolis pentru

o probă.

— Desigur, nu-i nicio problemă. La această oră traficul trebuie să fie mai puțin aglomerat.

— Cu atât mai bine!

Gin începe să scrie.

Ce faci? Unde ești?

Muncesc și mă gândesc la tine, răspunde Step.

Da... Argatul săracilor! Hai, spune-mi!

Mă gândesc la tine și muncesc.

Am înțeles, ești ocupat. Păcat. Speram ca după probele de la De Paolis, eu și tu l-am putea concedia pe șofer, și am putea folosi mașina ca să te pot ierta până la capăt... Sau trebuia să iei o mașină ca din filme, cu sticlă neagră care se ridică și șoferul nu se vede... Nu știu dacă ai înțeles. Acesta seamănă mai mult cu un agent de pază!

Serios?!

Ei, nu. Glumeam. Bine, ne sunăm diseară. Îți mulțumesc încă o dată pentru această surpriză frumoasă.

Mă rog, nu face.

Gin își scoate din geantă manuscrisul cu replicile de învățat.

Step, în schimb, nu închide și-i trimite un SMS lui Ernesto înainte de a ieși din oficiu. *Mă pornesc acum, ne vedem acolo.*

Ernesto simte cum îi vibrează telefonul, îl privește fără să-l vadă Gin și citește mesajul lui Step, apoi face o curbă intrând în studiourile de la De Paolis.

— Am ajuns.

— Cum se numește studioul?

— Italian movie.

— Foarte bine.

Ernesto coboară geamul și i se adresează portarului:

— Mă scuzați, spre Italian movie?

— În spate la dreapta, la Teatro Sette.

— Mulțumesc.

Agentul ridică bara, Ernesto înaintează în acea direcție până se oprește în față la Teatro Sette.

Gin coboară din mașină.

— Revin de îndată ce termin.

— Da. Vă țin pumnii! Așa se zice?

— Foarte strâns pe amândoi, uneori ajută!

Gin se duce spre intrarea în teatru.

Trece prin fața a doi băieți și unul dintre ei îi spune celuilalt:

— Ai văzut ce tipă?

— Da, dar n-ai recunoscut-o? E din *Un posto al sole!*

— Ei lasă, e chiar ea?

— N-ai văzut că a venit cu șoferul?

— Da, de fapt. Vezi ce de-a bani au aceștia de la Italian movie?

— Aha.

Gin râde și intră în Teatro Sette. Puțin mai târziu se întoarce la mașină. Ernesto îi deschide ușa.

— Totul e în ordine? Putem merge?

— Da, mulțumesc, nu trebuie să așteptăm. E vorba de un spot publicitar și niciodată nu este clar cum a ieșit, nu e ca atunci când ai un text exact pentru teatru sau cinema, când poți să-ți faci o idee despre ce crede regizorul. Adică dacă te ia sau nu. Până la urmă, regizorii iau singuri decizia, dar cel puțin poți intui ceva. Ne întoarcem acasă.

Ernesto pornește și iese din studiourile De Paolis.

— Oricum, mulțumesc. Pentru azi am terminat, nu mai știu cum să vă mai folosesc, serios...

— Sunteți sigură?

— Desigur! Ați fost foarte amabil și am avut o zi cu adevărat deosebită.

Ernesto îi zâmbește și scoate un plic.

— Acesta e pentru dumneavoastră.

Curioasă, Gin îl deschide imediat. Înăuntru mai este un plic și o scrisoare scurtă.

Aș vrea să fiu acolo să văd ce reacție ai... Dar nu numai pentru asta aș vrea să fiu acolo. Sunt bucuros pentru că tu ai petrecut o zi deosebită și aș vrea ca ea să se termine cât mai frumos posibil. În acest plic este ceva pentru tine...

Și astfel, Gin, și mai curioasă, deschide plicul în care găsește un iPod și un alt bilet. *Fiecare cântec te va ghida.*

Gin își pune căștile și apasă pe PLAY. Pe notele piesei *Neanche il mare* de Negramaro, aude vocea lui Step.

— Hei, nu te așteptai, așa-i? Vezi cât poate face o îmbufnare de-a ta? Am citit cândva această frază: *Iubirea îi face extraordinari pe oamenii simpli*. Ar trebui s-o schimbăm în *Gin și scenele ei îl pot face extraordinar pe oricine*. Poate că râzi acum și eu sunt fericit. Amintește-ți să pornești al doilea cântec atunci când șoferul se va opri.

E o piesă de-a lui Eros Ramazzotti. *Più bella cosa non c'è, più bella cosa di te*.⁶ Gin râde din tot sufletul. De câte ori i-a cântat ea acest cântec imitând vocea lui Eros Ramazzotti, cântând cu voce nazală, dansând în fața lui cu numai o cămașă azurie pe ea și o cutie goală de bere în loc de microfon. *Grazie di esistere*⁷...

⁶ Nu-i nimic mai frumos, mai frumos decât tine. (it.)

⁷ Mulțumesc că ești. (it.)

Acesta e cântecul ei preferat. Astfel, lui Gin îi vin în minte multe detalii din povestea lor, care urcă sus din adânc, misterios dispărute, brusc reapar, făcând-o să înțeleagă cât este de îndrăgostită.

Gin, urmând indicațiile, include a doua piesă, *Born in the USA*, cântată de Bruce Springsteen.

Și la fel ca vocea din căști, care te însoțește la muzeu pe durata excursiei, Step începe să povestească:

— Aici ne-am cunoscut, ne-am văzut pentru prima oară...

Mașina s-a oprit în fața benzinăriei de pe corso Francia.

— Tu îmi furai benzina de parcă îl înșelai pe unul oarecare. M-ai făcut să cred că a fost ceva întâmplător, că destinul a vrut ca noi să ne întâlnim. Dar mai târziu am înțeles că totul fusese planificat...

Gin își amintește de planul ei, de cei doi ani petrecuți gândindu-se la Step, în timp ce el se afla în America, apoi vestea despre revenirea lui, tentativele de a-l întâlni până în seara aceea când s-au văzut față-n față. Mașina iar pornește și oprește de fiecare dată la o nouă urmă din trecut.

— Aici te-am lăsat în mașină, m-am cățărat pe gardul Grădinii Botanice și ți-am adus o orhidee sălbatică, îți amintești? Din păcate, în piazza del Campidoglio nu te pot duce, dar la Foruri da... În întunericul ruinelor era acea bancă unde am făcut dragoste...

Gin se emoționează și prin fața ochilor ei trec imaginile multor zile petrecute cu el, cunoscându-se tot mai bine și mai profund, cum i-a spus odată.

— Ești mereu înăuntrul meu... i-a șoptit.

Cu replica pregătită, Step i-a răspuns:

— Chiar acum!

În acel moment Gin l-a împins, strigând:

— Dar nu în acest sens! Cretinule...

Apoi, deodată mașina se oprește. Urma numărul șapte. Dar nu vede nimic cunoscut pe acea stradă. Gin pornește înregistrarea.

— Uite, te întrebi ce-am făcut aici, ce s-a întâmplat sau poate ești furioasă pentru că te gândești că sunt confuz.

Se aude râsul lui Step.

— Nu, nu-i așa. Spune-i lui Ernesto: „Sunt Gin, sunt încăpățânată și asta mi-am dorit!”

Gin râzând, îi repetă șoferului aceleași cuvinte. Ernesto încuviințează și-i dă o pungă.

— Acum că ai punga, coboară din mașină...

Gin execută întocmai ceea ce-i spune vocea lui Step.

— Acum deschide-o. Vezi niște chei? Iată, cheia roșie este de la ușa numărul 14.

Gin se uită în jur și vede chiar în fața ei numărul 14.

— Iar acum pășește curajoasă...

Gin zâmbește și se oprește în fața ușii.

— Cu aceeași cheie poți să deschizi ușa. Acum urcă la primul etaj și oprește-te.

Gin ajunge pe palier și se uită în jur.

— Trebuie să fi ajuns. Acum ia cheia albastră și deschide ușa cea mare.

Gin intră într-un apartament pustiu, numai cu o măsuță în mijloc.

— Ți-o amintești? Am cumpărat-o împreună la Campagnano. Am glumit și am râs, iar tu spuneai: „De la ea va porni casa noastră.” Acum sunt doar niște flori, dar mi se

pare un început bun, nu-i așa?

Și exact în acea clipă se aude *She* de Elvis Costello.

Odată, la cinema, auzind-o, Gin i-a spus:

— Să știi, dacă vrei să mă emoționezi, include piesa asta... Vei reuși, fii sigur!

Firește că Step nu a uitat. Sub acele acorduri, Gin se emoționează și începe să plângă. Cineva o cuprinde delicat de la spate, Gin tresare puțin și se întoarce. Este el, frumos, impertinent, dar și emoționat. Gin își scoate căștile.

— Fir-ar, iar m-ai păcălit. Și eu plâng ca o proastă! Îți jur că n-am să-ți mai fac scene niciodată!

Step îi zâmbește, îngenunchează în fața ei și scoate o cutiuță din buzunar.

— Eu îți garantez că vor urma și vremuri grele, într-un anumit moment, unul din noi sau ambii vom dori să punem punct... Dar îți garantez totodată că dacă nu-ți cer acum să fii a mea, voi regreta toată viața, pentru că simt în inima mea că ești unica pentru mine.

Și-atunci deschide cutiuța lăsând să se vadă un inel foarte frumos și o privește în ochi.

— Gin, vrei să fii soția mea?

Iar Gin îl trage spre sine, țipând ca o nebună:

— Daaaaa!

Și îl sărută cu pasiune. Când se dezlipesc, Step îi îmbracă inelul pe deget. Gin îl privește, ochii ei sunt plini de lacrimi, tremură de emoție.

— E foarte frumos...

— Tu ești foarte frumoasă...

Și o sărută din nou.

Apoi Gin se dezlipește.

- Hei... Totuși eu am auzit deja aceste cuvinte...
 - *Runaway Bride*, ți-a plăcut foarte mult!
 - Ești un plagiator!
 - Cu tine voiam să fiu sigur.
- Și o mai sărută o dată.

28

Iar acum o privesc pe Gin cum umblă prin casă, aceeași casă pentru care am luat un împrumut gândindu-mă să fac un pas mare, dar nu mi-am imaginat că va fi anume *acel* pas. Ce m-a determinat să iau brusc hotărârea aceea? Cu siguranță nu scena pe care mi-a făcut-o. Și îmi vine să zâmbesc, amintindu-mi. Gin e frumoasă, e zâmbitoare, e mereu luminoasă, suferă pentru lucruri adevărate și mă iubește. E unică și deosebită. Poate a fost teama de a o pierde? Teamă că n-aș mai putea găsi pe altcineva la fel de perfect? Dar oare perfecțiunea este un motiv pentru a iubi? Dacă ar fi fost Pollo aici, așezat lângă mine pe această canapea, oare ce mi-ar fi spus?

— Ah, Step, ce tot vorbești acolo? De când unul ca tine stă și se gândește așa? În primul rând: femeile pleacă, iar prietenii rămân. Ei bine, eu tot am plecat... Drăcie, tu ești Step, ține minte!

Cât de mult aș vrea să fie într-adevăr aici, ca să-i ascult mai atent vorbele, fiindcă chiar dacă nu mai este, e încă singurul care mă cunoaște mai bine decât toți.

— Hai, continuă...

— Și ce trebuie să-ți zic? Să mă gândesc că într-o zi vei lua un împrumut ca să cumperi o casă, tocmai pe Camilluccia și-i vei face tot felul de surprize unei fete ca s-o ceri de nevastă. Păi, dacă mi-ar fi spus cineva, nu aș fi crezut niciodată, îți jur. Însă aceste lucruri s-au întâmplat, așa că nu mai pot fi puse în discuție și să știi că m-ai dat gata. Tu, tipul căruia îi plăceau încăierările, acum îți place căsnicia? Mă rog. Dar dacă trebuie să înțeleg de ce ai făcut-o, mai mult, de ce o faci... pentru că încă mai ai timp, știi, nu-i așa? Păi, eu n-am o explicație precisă. Doar dacă mă gândesc că un asemenea pas se face când iubești pe cineva, deoarece alte motive nu pot să fie. Așadar, întrebarea pe care ți-o pun este: tu o iubești pe Gin?

Rămân să fixez acel loc gol de pe canapea, iar ultima întrebare a prietenului îmi răsună în urechi.

— Tu o iubești pe Gin?

Dar Pollo nu-i aici, nu-i nimeni, e numai această întrebare care răsună încontinuu.

— Tu o iubești pe Gin?

— Hei, ce se-ntâmplă?

Mă privește veselă, e acolo, cu mâinile în șolduri, clătînând din cap curioasă.

— Parcă ai văzut o fantomă!

Nu știe cât de bine a ghicit.

— Nu, nu, mă gândeam.

— La ce te gândeai? Părei absorbit...

— Mă gândeam la muncă, la deciziile pe care trebuie să le iau...

— Okay, eu mă duc la bucătărie. Am pregătit ceva gustos, sper să-ți placă.

— Ce anume?

— E o surpriză... pentru că am o surpriză.

Și dispare fără să mai adauge ceva.

— Okay, eu mă duc în biroul meu.

Mă ridic de pe canapea și mă îndrept spre ultima cameră din fund. Îmi place casa aceasta, o simt că e a mea. Este plină de lumină, înconjurată de verdeață și de flori colorate. A fost ideea lui Giorgio Renzi, el m-a convins s-o iau:

— Nu lăsa să-ți scape, e o afacere bună, pe urmă dacă vrei, o vinzi. A scos-o la vânzare un prieten de-al meu care-mi datorează o favoare.

Voiam să-i fac o surpriză lui Gin, așa că nu i-am spus nimic, dar îndată cum a văzut-o, a zburat în al nouălea cer, după cum spune ea când plăcerea nu poate fi descrisă.

— Este casa pe care aș fi ales-o pentru mine. Dacă ai ales-o pentru noi, e și mai frumoasă.

A făcut o tură prin toate odăile, mai întâi salonul cu un șemineu mare, apoi dormitorul, băile și odaia pentru oaspeți. Atunci a zâmbit.

— E foarte frumoasă. E nouă și aici suntem și noi...

Am privit-o fără să înțeleg ce-a vrut să spună. Dar mi-a explicat ea.

— Aici nu ai nicio amintire care să te poată îndepărta de mine. Vom lua totul de la capăt împreună.

M-a îmbrățișat și m-a strâns cu putere. Atunci am înțeles. Când faci pe cineva să sufere mult, în inimă rămâne o cicatrice, ca o frunză ușoară care, căzută în octombrie de pe un copac mare, se va opri acolo pentru totdeauna. Indiferent dacă tu vrei sau nu, nici cel mai puternic vânt nu va reuși s-o alunge din inimă.

Ca în acea zi.

— Ce este? Ce ai, iubito?

— Nimic.

— Cum adică nimic? Ești schimbată...

— Mă gândesc, resemnează-te. Trebuie să învățăm a conviețui.

Așa mi-a răspuns odată, după câteva luni, când pe neașteptate și-a schimbat expresia feței. O secundă mai devreme râdeam în hohote. Nu-mi amintesc de ce râdeam. În schimb, tristețea din acea privire n-o voi uita niciodată.

Și azi, când căsătoria noastră e aproape iminentă, în viața mea a reapărut Babi. Frumoasă, feminină, mamă. Mama fiului meu. Trebuie să afle și Gin despre asta? Și despre ce-am simțit eu pentru Babi? Mai vreau s-o revăd? Când ne-am atins ușor, când i-am simțit pielea, parfumul care e mereu același, Caronne, ce nu s-a schimbat de-atunci, din primele zile, de la fiecare sărut.

— Tu o iubești pe Gin?

Pollo răzbate în gândurile mele, iarăși mă provoacă. Acum, de parcă ar sta așezat în fața mesei mele de scris, se joacă cu cuțitul de tăiat hârtie, îl ține cu dreapta și îl bate cu regularitate metronomică de palma stângă. Apoi îl lasă pe masă și-și desface larg brațele.

— Numai tu poți să știi.

Și dispare așa cum a apărut. Mă lasă singur, cu îndoielile, temerile și incertitudinile mele. Cum pot să mă căsătoresc tocmai acum când am aflat că am un copil de la Babi? Cum să i-o spun lui Gin? Dar știu că nu pot să împart cu ea un lucru atât de important pentru mine. De ce viața mea s-a complicat atât de mult în acest moment? Lucrul cel mai

groaznic este că nu văd nicio ieșire. Cu aceste gânduri aliniate ca niște soldăței nemișcați, mă regăsesc mișcând mouse-ul ca să redau viață ecranului, și apoi, îi scriu numele pe Google și încep grăbit o căutare, până când o găsesc. Babi Gervasi, fotografiile ei de pe pagina de Facebook. E o pagină deschisă, fără limită de accesare, cu ceva ce mă rănește, dar în același timp îmi face plăcere. Mă uit la fotografia de copertă. Este fotografia noastră, podul de pe corso Francia, cu inscripția „Eu și tu... trei metri deasupra cerului”. De parcă nu aștepta altceva decât s-o văd eu. Verific când a fost deschisă pagina. Exact cu șase ani în urmă. Văd albumul, fotografiile încărcate din telefon. Merg înapoi în timp și găsesc imagini de la nunta ei, îmbrăcată în rochie de mireasă, dar mereu fără soțul ei. Mă uit mai atent. Hm, este o fotografie cu ei împreună, dar e neclară, făcută de departe. Văd că el e blond, slab, înalt. Nu-l recunosc. E absolut altfel decât mine, și oricât de departe ar fi, e așa de aproape de ea. Găsesc și poze cu Massimo. S-a născut pe 18 iulie. O văd pe ea în cămașă albă de noapte ținându-l în brațe, e încă în salonul de spital. Babi are o expresie a feței de parcă încă nu-i vine să creadă. Trebuie să fie emoția unei femei care devine mamă pentru prima dată. Un lucru firesc, și totuși extraordinar. Privesc fotografiile una după alta, unele de la zilele de naștere ale lui Massimo, la mare în timp ce se joacă în nisip, costumat în Peter Pan la carnaval, aruncând confetti în aer, fiecare fotografie e ca un cuțit în inimă. Și dintr-odată vreau să-l văd din nou.

— Iubitule! Te-am strigat! N-ai auzit?

— Nu, scuze.

De-abia reușesc să închid pagina, în timp ce Gin merge

în jurul mesei căutând ceva.

— Nu, am încheiat o discuție pe Skype despre întâlnirea de mâine. Dar totul e în ordine.

— Atunci, haidem la masă, că se răcește.

— Da, desigur. Îmi spăl mâinile într-o clipă.

Mă duc la baie și de-abia intru, închid ușa și mă opresc în fața oglinzii. Deja spun minciuni. Mă sprijin cu mâinile de lavoar și nu am curaj să mă privesc. Deschid robinetul cu apă rece, las să curgă puțin. Îmi umplu mâinile și-mi clătesc fața, de mai multe ori. Închid robinetul, pun la loc șervetul și mă uit în jur. Într-un ungher este un vas cu flori japoneze uscate, pe podea este un cântar, halatul meu, șamponul și săpunul pe nișa din perete. Totul este perfect. Totul e în ordine, nu-i nimic în plus, exact ca în viața mea în acest moment. Ies din baie și mă îndrept spre sufragerie. În timp ce merg, o văd cum aprinde lumânările din mijlocul mesei. Geamul e deschis și sunt aprinse luminile de pe terasă. Până și noaptea de afară e perfectă, cerul este de un albastru aprins, în așteptarea întunericului. Și-a conectat iPhone-ul ei la boxe și începe o piesă jazz, e John Coltrane, *A Love Supreme*.

— Îți place, nu-i așa?

Mult de tot și ea știe. A luat un vin alb și l-a pus în mijlocul mesei, îmi dă tirbușonul.

— Te ocupi tu, iubitele?

— Da, desigur.

Închid ochii în timp ce țin sticla.

... Te ocupi tu, iubitele?

Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic, Gin, dar tu n-ai cum să știi. Așa că tai hârtia de staniol care protejează dopul,

apoi deschid tirbușonul, scot spirala și străpung dopul, cobor mai jos și încep să-l extrag. Duc dopul la nas și-l miroso, o făc mașinal. Torn vinul în pahare și, când a luat un pic de aer, îl adușmec și-mi dau seama că e un Sauvignon foarte bun. Îl gust, temperatura este de asemenea ideală. Gin se întoarce la masă cu o găleată de apă cu gheață.

— Ah! îmi zâmbește. Putem începe.

Pe platoul de lângă ea sunt toate felurile de mâncare pe care le-a pregătit, așa că nu mai e nevoie să se ridice.

— Să ciocnim.

Ia în mână paharul pe care tocmai l-am umplut și imediat găsește fraza care i se pare cea mai potrivită:

— Pentru fericirea noastră!

Mă privește în ochi.

— Da, răspund încet.

Înăuntrul meu e un haos total.

Gin bea un pic din paharul de vin și-l lasă lângă farfurie.

— Gustos, rece și perfect.

— Da.

— Dar n-am înțeles, trebuia să-l agit înainte să-l beau?

Unii spun așa, niciodată n-am înțeles prea bine.

— E adevărat. Legende ciudate. Unicul lucru sigur e că trebuie să ne privim în ochi.

— Noi am făcut asta.

Zâmbește bucuroasă, apoi, foarte veselă, hotărăște să-mi descrie meniul serii.

— Ți-am pregătit scoici picante. Am luat scoici mari, spaniole și le-am stropit cu un pic de vin alb, lămâie și tot felul de ierburi. Următorul fel, homari cruși pentru tine și la aburi pentru mine și la final pește cu cartofi prăjiți. Îți place?

— Ești genială, Gin.

Iau lingura și vreau s-o servesc.

— Nu, eu nu...

— De ce?

— Am găsit puține și știu că ție îți plac.

— Okay, mulțumesc, îți dau totuși una s-o guști.

Mă simt vinovat și aș vrea să încep acum discursul, dar cum să-i spun?

— Știi, am un fiu, dar putem să mai zăbovim.

Și mănânc scoicile una după alta, sunt lacom, iar ea râde, ea care mereu vrea ca eu să mănânc mai încet, dar în seara asta nu zice nimic, pare să-mi ierte totul. Îmi șterg gura și beau puțin vin, umplu din nou paharul și mai beau. Dar trebuie să-i spun, trebuie.

— Îți plac?

— Foarte mult, pe bune, mulțumesc.

O privesc în ochi, cu orice i-aș spune acum, aș distruge totul. Un set de cristale care cade la pământ cu tot cu bufet, acesta ar fi zgomotul produs în inima ei. Și apoi trebuie să înțeleg și eu încă ceva. Îi zâmbesc.

— Ai pregătit o cină fantastică.

Gin este impecabilă și de data aceasta îmi toarnă ea Sauvignon, mi se pare și mai bun, cu gust ușor de fructe. În paharul ei mai este vin. Homarii cruzi sunt foarte proaspeți și mi se topesc în gură, unul după altul. Ea râde, dar nu zice nimic, ia farfuria și-mi dă peștele.

Gin continuă să mă privească și mănâncă cartofi, în timp ce eu, terminând de curățat pește, îmi încetinesc mișcările înainte de a hotărî să-i spun ceva.

— Hei, Step...

Nu răspund nimic, nu spun nici măcar „da”.

— Știi să mă exciți la nebunie, că dacă această cină îți place așa de mult, păi, tu îmi placii cât o sută de astfel de cine!

— Dar n-ai gustat peștele...

— Nu, dar mi-am luat cartofi și sunt calzi încă și mă înnebunesc, ca și tine.

Face înconjurul mesei și mă sărută lung, cu pasiune.

— Mmmm, e adevărat, e foarte gustos și proaspăt... Dar tu ești mai bună.

Continuăm să mâncăm în tăcere. Trebuie să-i spun, cel puțin să fac o aluzie. Îmi șterg gura, am băut destul și știu că a venit momentul, pentru că am înghițit ultima bucățică și nu mai este nimic ce m-ar putea opri.

— Așteaptă!

Se ridică iute și se întoarce cu două boluri pline de pomușoare, fructe de pădure, fragi și zmeură.

— Uite, mai sunt și acestea, vrei?

Eu încuviințez, iar ea le stropește cu frișcă pe ale mele și pe ale ei la fel.

Fructele de pădure au temperatura camerei, în timp ce frișca e puțin rece, dar împreună sunt perfecte. Îmi pare foarte rău să distrug toate acestea. Apoi Gin se ridică și dispăre din nou în bucătărie. Se întoarce și mai zâmbitoare, cu o sticlă de șampanie și două pahare.

— Ce se întâmplă?

— Ține, deschide-o... Fii atent ce va face dopul... Dacă ne atinge pe unul din noi, atunci e semn bun pentru căsătorie. Să nu-l faci să cadă în gol, nu de alta, dar am anunțat deja totul!

Și râde în timp ce eu cred că m-am schimbat la față.

Dopul iese și sare departe, pe canapea, iar eu mă grăbesc să umplu paharele.

— De ce ai ales șampanie?

— Ți-am spus că e vorba de o surpriză!

Se apropie de mine, îmi zâmbește, lovește paharul ei de al meu.

— Felicitări, tăticule!

Duce mâna mea liberă pe burta ei. Și nu pot să cred că toate acestea se întâmplă cu mine.

— Sunt atât de fericită! Bine că am hotărât deja să ne căsătorim, că de altfel ar putea părea o căsătorie de nevoie!

Și cu buzele ude de șampanie, mă sărută și mă ia de mână.

— Trebuie să sărbătorim cum se cuvine... mergem acolo, îmi șoptește răutăcioasă.

Iar eu o urmez și, la urma urmei, mă umflă râsul. Ce absurdă e viața. Azi, de două ori am descoperit că am devenit tată și n-am reușit să scot nici măcar un cuvânt.

Prin întunericul odăii mă duce spre pat, mă dezbracă ea, îmi descheie cămașa, mi-o scoate iute din pantaloni, făcând să-mi sară ultimul nasture, râdem. Centura are o cataramă mai îndărătnică, așa că o ajut, ea se repede asupra fermoarului pantalonilor și mi-l trage în jos. Se ridică în picioare, într-o clipă lasă să-i cadă rochia la pământ, își scoate sutienul și chiloții, rămâne goală, vine spre mine

și mă cuprinde, în timp ce corpurile noastre vibrează de dorință și fără rușine, mi-l ia în mână.

— El este vinovatul, dar îl iubesc, m-a făcut să fiu cea mai fericită femeie din lume...

Și adaugă:

— Vreau să-i mulțumesc într-un mod deosebit...

Astfel, coboară în jos, se încovoiaie, se așază în genunchi și începe să-l sărute. Din când în când își ridică privirea și zâmbește răutăcioasă, sexy cum nu a mai fost, sau poate eu o văd așa? Bea puțină șampanie și coboară înapoi, la fel ca mai devreme și simt un fior incredibil, rece, bule de șampanie și ea, gura ei, limba și băutura care mi se scurge deasupra. Îmi dă sticla și iese din odaie, stinge toate luminile din casă, apoi aud că face ceva în altă parte, sertare care se deschid, chibrituri care se aprind. Revine în dormitor, îmi întinde un pahar, îl miroso. Rom.

— Știi cât de mult îți place. Am cumpărat o sticlă de Zăcapa Centenario, cel mai bun, cel mai gustos... Eu nu beau, alcoolul este contraindicat.

Zâmbește și e fantastic de atrăgătoare. Gust băutura și apoi iau o înghițitură mai mare, după care Gin îmi ia sticla din mână.

— Vino cu mine, am o dorință...

Mă duce prin casa întunecoasă. Acum aproape peste tot e întuneric. În salon, în birou și în sufragerie văd lumânări, câte una în fiecare odaie. Continuă să mă tragă după ea până ajunge în biroul meu. Mută niște obiecte de pe masă și se așază deasupra.

— Uite, nu știi de câte ori mi-am dorit să fac asta, de parcă aș fi secretara ta și tu mă dorești cu patimă.

Eu râd la auzul acelui cuvânt.

— Da, dorește-mă cu patimă.

Eu o sărut. Ea își desface larg picioarele și cu unul se sprijină de spătarul scaunului, iar cu celălalt de sertarul de alături și rămâne gingaș tulburată, privindu-mă în ochi, apoi îl ia cu mâna și îl ghidează delicat înăuntrul ei. Începe să se miște împingându-și bazinul spre pubisul meu.

— Hei... dar ce-i cu tine?

— De ce?

— Ești atât de sexy, n-ai mai fost niciodată așa...

— Tu nu ți-ai dat seama până acum...

Își eliberează picioarele și le strânge cu putere în jurul meu, apropiindu-se. Gin își mișcă mâna pe masă, lovește mouse-ul de pe mouse pad, care, mișcându-se, face să se aprindă monitorul calculatorului.

Gin își dă seama.

— Hei, așa se face lumină și putem fi văzuți...

Pentru o secundă, la spatele ei zăresc pagina deschisă de Safari, bara de sus, cronologia, iar jos, căutarea mea, tot ce am văzut mai devreme, fotografiile lui Babi, viața ei, nunta. Apoi calculatorul se stinge. Iar Gin râde.

— Nu-i nimic, nu ne-a văzut nimeni, nu-i așa?

— Nu, nu cred.

— Să sperăm...

O aud cum vorbește cu dificultate, îi place, mă excită și mai mult. Se întinde cu burta pe masă, cu picioarele drepte, ușor desfăcute și mă ghidează din nou înăuntrul ei, reușind astfel să mă excite și mai mult. Gin se apucă de masă și încearcă să se țină, în timp ce eu mă mișc și mai repede înăuntrul ei.

— Așteaptă, nu alerga... se întinde și ia paharul cu rom. Vreau să-l fac și pe el să-l simtă.

Soarbe un pic, dar nu-l înghite, se apleacă și, cu gura plină, mi-l ia. Mă scoate din minți, mă arde, dar e o satisfacție nebună.

— Nu mai pot, e minunat.

Atunci se ridică din nou, mă trage și mă face să cad pe canapea, urcă deasupra mea și într-o clipă sunt înăuntrul ei. Se mișcă pe mine, repede, tot mai repede, până când îmi șoptește la ureche:

— Savurez plăcerea, iubitele.

Și eu la fel. Rămânem îmbrățișați, cu buzele apropiate care încă simt romul și sexul. Simt cum inimile noastre bat cu repeziciune. Respirăm în tăcere, în timp ce bătăile încetinesc. Părul îi cade peste față, dar îi văd ochii, zâmbetul satisfăcut...

— M-ai făcut să ajung în al nouălea cer...

— Tu ești nebună, nu te-am mai văzut niciodată așa...

— Nu am mai fost niciodată atât de fericită.

Mă strânge cu putere, iar eu mă simt vinovat. Apoi o îmbrățișez și o țin strâns, mai strâns.

— Hei, mă doare!

— Ai dreptate.

Și slăbesc strânsoarea.

— Trebuie să fii mai atent acum...

Îi zâmbesc.

— Știi, a fost foarte frumos să te simt înăuntrul meu știind că totul s-a întâmplat deja...

— Da.

Nu știi ce altceva să zic. Și exact atunci îmi vine în minte

noaptea aceea cu Babi. Șase ani mai devreme, partida de sex cu ea după petrecere, amețiți amândoi. Cum ea nu mă lăsa, se bucura și mă încăleca entuziasmată. Cum mă dorea încă, încă și încă, și cum s-a desprins de mine numai după ce am terminat. Așa trebuie să fi fost.

— Iubitule, la ce te gândești? Unde ești? Îmi pari atât de departe...

— Nu, sunt aici.

— Ești fericit că așteptăm un copil?

— Desigur, sunt foarte fericit. Dar cum s-a întâmplat?

— Păi, am eu o idee, răule... Dar îmi spui la ce te gândești?

Încerc să găsesc ceva plauzibil.

— Mă gândeam că în seara asta m-ai umplut de surprize, m-ai lăsat fără cuvinte.

— Da, dar nu mi-ai părut foarte contrariat.

— Nu, de fapt... Încă nu înțeleg cum ți-au venit în minte acele fantasme.

— Tu m-ai făcut să le citesc! *Vânzătorii de vise* de Harold Robbins, acolo era o scenă unde ea îi făcea lui exact ceea ce ți-am făcut eu ție în seara asta.

— Serios? Nu-mi amintesc...

— Credeam că poate era un mesaj subliminal prin care tu voiai să-mi arăți tehnici noi...

— Trebuie să fiu mai atent cu cărțile pe care ți le dau. E ca și cum i-ai da un pistol unui copil.

— Aș zice un pistolaș unei fete rele... Vai!

— Asta nu mi-a plăcut!

— Pistolașul sau fata cea rea?

— Ambele.

— E adevărat. Trebuie să-mi schimb comportamentul,

acum că voi deveni mamă.

Și continuăm să vorbim, râdem, glumim și mâncăm fructe de pădure cu frișcă. Gin îmbracă o cămașă de-a mea, eu iau un tricou și pantalonii de la pijama și ajungem în pat. Gin încearcă să ghicească dacă vom avea băiat sau fată și ce nume i s-ar potrivi.

— Dacă va fi fetiță, o vom numi ca pe mama mea, Francesca. Iar dacă va fi băiețel, mă gândesc la Massimo, e un nume pe care l-am adorat dintotdeauna. Tu ce zici?

Nu pot să cred, se pare că viața face glume pe seama mea. Doi fii de la mame diferite, dar cu același nume.

— Da, de ce nu, s-ar putea... E un nume de conducător.

Îmi vine spontan acest răspuns, citând-o pe Babi. Mai beau niște rom și cred că am băut prea mult și ar fi mai bine să încetez și să-i spun totul.

— Iubito, și eu am o surpriză pentru tine. Azi am văzut-o pe Babi...

— Ah, așa mi-o spui?

— Și nu doar atât, închipuie-ți ce coincidență. Am un fiu cu ea și îl cheamă Massimo.

Dar nu-i spun nimic. Ea continuă să vorbească, veselă, mulțumită, iar eu mă simt îngrozitor de vinovat, pentru că am înțeles că bucuria ei stă legată de un fir pe care eu aș putea să-l rup, distrugând pentru totdeauna zâmbetul ei frumos.

— Mi-i imaginez pe ai mei când vor afla, va fi ca o lovitură, dar se vor simți fericiți. Totuși am să le spun după nuntă. Știi, ei sunt un pic de modă veche, dacă ar afla că deja sunt însărcinată... Îl cunosc pe tatăl meu, mi-ar spune că sunt o ușuratică, că puteam să mai aștept. Nu, glumesc, tatăl meu

mă adoră, mă iubește...

Eu îmi mai torn niște rom și-l beau pe tot dintr-o înghițitură, de parcă aceasta m-ar putea ajuta... În timp ce o aud cum vorbește despre prietenele pe care le va alege ca domnișoare de onoare, despre predica din biserică, despre călătoria de nuntă, în fundul odăii, în fotoliu, văd o umbră. Este iarăși el, prietenul meu Pollo, de data aceasta nu mai zâmbește. Îi pare rău, mă vede că sunt la nevoie, îmi cunoaște gândurile, dar nu reușește să înțeleagă răspunsul meu la întrebarea pe care nu încetează să mi-o pună:

— Dar tu o iubești pe Gin?

30

— Ea se numește Alice.

— Îmi pare bine.

E o fată frumoasă cu părul scurt, de culoarea alunei, un fizic uscățiv dar nu prea, un zâmbet hotărât care se remarcă, poartă o pereche de blugi întunecați și o cămașă azurie cu manșete albe, pantofi eleganți, întunecați, poate de la Tod's.

Mi se pare prea perfectă, dar nu aș putea avea încredere în simțurile mele care acum sunt destul de confuze.

Giorgio Renzi îmi zâmbește, este mulțumit.

— I-am povestit ce s-a întâmplat... Poți pleca, Alice.

— Da, mulțumesc, voiam să spun doar un lucru. Pentru mine e foarte importantă această slujbă, îmi place cum crește compania voastră și-mi place ce-ați obținut până acum. Nu m-aș vinde niciodată pentru bani și n-aș divulga nimănui

secretele voastre. Dacă aş avea o ofertă mai importantă, aş discuta cu voi şi aş încerca să ajungem la un acord.

Spunând acestea, pleacă şi închide uşa de la biroul meu.

Giorgio mă priveşte.

— Ce zici? Îţi place?

— Din care punct de vedere?

— Profesional.

— Mă sperie un pic.

— Ți-e frică de cei care spun adevărul?

— Ai dreptate, glumeam. Îmi pare de încredere. Este directă, sinceră, transparentă. Poate lesbiană.

— Şi eu m-am gândit. Aceasta mă face să înţeleg un lucru.

— Care?

— Că suntem nişte masculi teribili.

— E adevărat.

— Dacă o femeie este puternică şi capabilă, poate să nu fie pe deplin femeie.

— Întocmai.

— Dar ea, de fapt, are doi băieţi şi un soţ cu care se înţelege bine. El este un desenator foarte bun şi creativ. Face grafică, benzi desenate, într-un cuvânt, de toate câte puţin. Foloseşte pseudonimul Lumino şi trebuie să-ţi spun că-mi place stilul lui. Priveşte, el a făcut asta.

Giorgio îmi arată un logo cu inscripţia VIITORUL, un soare stilizat, o linie albastră dedesubt şi una roşie deasupra. Simplu, dar eficace.

— Nu-i rău.

— Şi mie-mi pare. Am să fac nişte probe ca să văd efectul pe hârtie şi pe plicuri.

— Okay.

Mă duc să mă așez la masa mea de lucru.

— Am o curiozitate. Cum ai găsit-o pe Alice?

— Am căutat-o...

Giorgio își cunoaște meseria. Cine poate ști cine stă în spatele acestor căutări. Apoi îmi arată ceva pe masă.

— Dacă nu mă crezi, ți-am lăsat acolo CV-ul ei. Dăm multă importanță Internetului, iar când cineva îl folosește corect, devenim suspicioși și nu-l credem, pentru că o luăm pe o cale nesigură. Eu am introdus datele necesare și am activat căutările. Au apărut în jur de cinci sute de CV-uri, după care am adăugat filtrele mele și am găsit-o pe Alice Abbati.

— Și care ar fi filtrele tale?

— Vrei să știi prea multe acum.

— Ai dreptate. Mă întrebam oare ce-mi scapă din vedere.

— De exemplu, acest detaliu: vorbește perfect engleza și cunoaște chineza. Știi, ar fi bine să ne extindem compania în China. Și încă o chestie, tatăl ei este inspector la garda financiară.

Îl observ curios.

— Ne-ar putea fi de folos într-o zi.

— Sper să n-avem nevoie. Aș vrea să lucrăm fără probleme.

— Uneori problemele ți le creează alții. De-aceia ne-ar putea ajuta.

— Okay, corect. Acum știi ce vreau să-ți spun?

Răsfoiesc CV-ul și sunt impresionat de capacitățile ei.

— Mi se pare că Alice e într-adevăr o asistentă perfectă. Felicitări pentru alegere. Ar trebui să-i dăm deja un premiu.

Giorgio râde.

— Niciodată nu reușesc să înțeleg dacă îmi faci un compliment sau mă iei peste picior...

— Una din două e adevărată. Alege tu.

Se așază în fața mea.

— Puterea unei companii ține de echipa sa, cu cât suntem mai uniți, cu atât mai mult câștigăm, iar azi e o zi foarte importantă. Apropo, cum a fost ieri? Vrei să-mi spui?

Îl privesc. Îmi pare că-l văd pe Pollo așezat pe canapeaua din dreapta mea, dând aprobator din cap. Așadar, am de făcut două lucruri. Ori trebuie să beau mai puțin, ori să merg la un control și să recunosc că am halucinații. Deschid larg geamul dinspre grădină. Așa e mult mai bine, e mai luminos.

— Da, a fost bine. Într-o singură zi am descoperit că sunt tată...

— Despre aceasta mi-ai spus deja.

— Până la urmă, tatăl a doi copii!

— Încă unul?! Nu mă așteptam la una ca asta. Cred că ar trebui să iei în considerație un aspect al vieții tale. Înțeleg că-ți plac femeile, dar îți aduc aminte că ești pe cale să te căsătorești și, cu toate că Viitorul face progrese, dacă vei continua să faci copii în acest mod, nu știu dacă va reuși compania să țină pasul cu tine... Dar, întâmplător, n-ai auzit vorbindu-se despre niște obiecte ciudate din latex care seamănă cu niște balonașe, numite prezervative?

— Stai liniștit. Celălalt copil e de la Gin.

— Atunci sunt fericit. Mai trebuie să așteptăm și alte noutăți de acest gen pe parcursul zilei? Poate sunt și alte evenimente de care nu am ținut cont? Nu, scuze, doar așa, ca să știu.

— Cât nu ți-ar părea de ciudat, dar în ultimii ani nu s-a întâmplat nimic din ce ar rezulta și alți copii, okay? M-am dedicat cu trup și suflet companiei, totuși...

— Mi se pare că doi e un număr potrivit pentru a începe să fii un părinte bun, apoi mai vedem, nu? Aveți vreo idee în privința numelui?

— Gin a propus Massimo, dacă va fi băiat... așa ar fi mai ușor și nu m-aș încurca.

Giorgio mă privește surprins pentru a doua oară.

— Pe bune? Dar Babi și Gin nu se cunosc, nu-i așa?

— Gin și Babi să fie prietene care să-și facă asemenea confidențe? Nimic mai imposibil. Dar de ce întrebii?

— Să te gândești de rău e un păcat, dar de multe ori nimerești.

— Frumos spus.

— De-ale lui Andreotti, dar e fără drepturi de autor, așa că poți s-o folosești dacă vrei. Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Ai vorbit cu Gin?

— Încă nu.

— Te gândești s-o faci?

— Nu știu. Ieri voiam să-i spun, dar a fost o cină superbă, pregătită cu multă dragoste, n-am vrut s-o stric. M-am gândit apoi să-i zic totul după cină, dar ea mi-a spus noutatea.

— Vasăzică nu-i vei mai spune?

— Nu știu. În acest moment nu înțeleg la ce-ar putea duce.

— Corect. Te gândești să te mai vezi cu Babi?

— Nu știu.

— Măcar știi că peste puțin timp avem o întâlnire cu

directorul de la divertisment de la Rete, iar tu va trebui să faci un *pitch* la tot ce avem de prezentat?

— Da, știu.

— Bine. Cel puțin ceva îți este clar.

31

Intrăm în holul amplu al sediului Rete și mergem spre ghișeu pentru a obține permis. Una dintre cele trei domnișoare se apleacă spre noi.

— Bună ziua, ne așteaptă directorul Calvi, zice Giorgio.

Recepționista verifică repede în calculator. Pe ecusonul ei citesc că o cheamă Susanna. Vorbește cu cineva la telefon, spune „mulțumesc” și închide telefonul. Giorgio scoate un document, iar Susanna îi zâmbește.

— Giorgio Renzi și Stefano Mancini, v-am înregistrat deja.

Și imediat ne înmânează două permise, dându-ne o ultimă indicație.

— Etajul șase.

— Mulțumim.

Ne îndreptăm spre ușile mari de sticlă, folosim fiecare propria legitimație și ajungem la ascensoare. La etajul nostru este deja o fată care ne așteaptă.

— Bună. Renzi și Mancini?

— Da.

— Urmați-mă.

Parcurgem acel coridor lung. Ajunși la jumătate, fata se

întoarce spre mine.

— Eu sunt Simona. Vreau să vă mulțumesc pentru mesajul pe care mi l-ați trimis mie și colegiei mele. Dar cum ați ghicit? Știți că, atunci când l-am deschis, am rămas fără cuvinte? Vă mulțumesc încă o dată.

Și se oprește în fața încăperii în care ne invită să intrăm.

— Doriți cafea, apă?

— O cafea, mulțumesc, și un pic de apă minerală, răspunde Giorgio.

— Dumneavoastră?

— La fel, mulțumesc.

Primesc un zâmbet de recunoștință pentru cadoul pe care nu știam că l-am făcut. De-abia iese fata și eu mă întorc spre Giorgio.

— Scuze, poți să-mi explici?

— Bravo, te-ai descurcat!

— Am înțeles, dar nu am idee despre ce-i vorba.

— Ea este înnebunită după Alessandro Baricco, iar colega ei după Luca Bianchini. Și tu, un om foarte sensibil, le-ai dăruit câte o carte potrivită.

— Da, okay. Însă nu mi s-a părut prea fericită, ci mai degrabă tulburată.

— E din cauza dedicației pe care ai reușit s-o obții de la autor!

— Vorbești serios? Am făcut rost de autografe de la Baricco și Bianchini? Atunci sunt foarte tare...

— Era normal ca Simona să te privească cu atâta admirație.

— De fapt, și eu m-am emoționat. Dar cum ai reușit?

Giorgio îmi zâmbește.

— Trebuie să devii impecabil, fermecător, iubit și admirat. Ești domnul de la Viitorul, compania mea. Te rog doar un lucru, așa cum Simona e foarte drăguță și deja cucerită, pentru moment evită să faci alți copii...

Începem a râde. Sunt pe cale să-i răspund când, tocmai în acea clipă, intră din nou Simona, însoțită de o altă fată.

— Pofțiți... așază talgerul pe masă. Aceasta este cafeaua și aceasta este apa, iar ea este colega mea, dorea mult să vă cunoască.

— Îmi pare bine, Gabriella.

Nu întotdeauna unei acțiuni reușite îi corespunde un efect pe măsură, însă Gabriella mă face să cred că în viață există totuși armonie. Este blondă, înaltă, binefăcută, are ochi mari, albaștri și un nas drept. Îmi întinde mâna ei subțire, pe care nu pot să n-o fixez și îi spun:

— Încântat, Stefano Mancini.

Ea roșește și-și coboară privirea.

— M-ați făcut fericită.

Apoi se întoarce și pleacă.

— Colega mea e mai timidă, precizează Simona. Așteptați încă un minut și veți putea intra.

Ea iese și ne lasă singuri.

— Ce să zic, Gabriella... I-ai întins mâna și ea de-acum e gravidă!

Îi dau un pumn ușor lui Giorgio.

— Încetează cu povestea asta și hai să fim serioși, peste puțin timp intrăm.

Giorgio deschide pliculețul de zahăr și-l varsă în ceașca de cafea.

— E 11:05. Avem programare la 11:00, ai să vezi că Gianna

Calvina nu ne va primi mai devreme de 11:20.

— Scuze, dar de unde știi?

— Citește numai Marco Travaglio, articole din *Afaceri&Finanțe* și printr-o contradicție absolută, Nicholas Sparks și cărțile lui despre iubire, destin, Dumnezeu. Despre orientarea ei sexuală n-aș putea jura, chiar dacă are o fiică de douăzeci de ani, dar e divorțată de mult timp. Ne face să așteptăm, cu toate că întâlnirea de azi a fost posibilă datorită aceluia care a numit-o în funcție. Pricepi cum acționează puterea? Vrea să ne facă să înțelegem că ea este cea care contează, că ea decide... ea domină. Femei care urăsc bărbații.

Și schițează un zâmbet șiret. Așa face Giorgio, ajunge la miezul problemei, în inima dușmanului și ironizează pe seama lui.

Îmi beau și eu cafeaua, înainte să se răcească, și sorb și-un pic de apă. Arunc o privire asupra celor trei lucrări pe care le prezentăm și găesc câte o foaie pe fiecare din ele.

— Pe acestea cine le-a făcut?

— Alice, azi-dimineață, fără să-i spun nimic, a zis că e un mic *Bignami* al lucrării, care poate fi util ca o revizuire rapidă înainte de *pitch*.

— E făcut foarte bine.

— Când am s-o văd, am s-o laud. Noi de debarasăm de cei care trădează și le acordăm importanță justă celor o merită.

— Corect.

Mă uit la ceas. E 11.28.

Dacă Giorgio are dreptate, ar trebui să ne invite acum. Observ că am un mesaj în telefon. E de la Gin.

Iubitule, ce faci? Ești fericit după noutatea de ieri? N-am

discutat îndeajuns!

E adevărat. Nu mi-au ajuns cuvinte. De fapt, cuvintele pe care le puteam spune le-a pus alcoolul sub tăcere. Iar Gin, ca de obicei, a spus-o direct, n-am vorbit prea mult.

Noutatea e foarte frumoasă!

Abia trimit mesajul că intră Gabriella.

— Mai doriți ceva? V-am adus ciocolate, sunt foarte gustoase.

Și pune pe masă niște bomboane fondante. Le luăm și-i mulțumim.

— Urmați-mă, doamna Calvi vă așteaptă!

Merg alături de ea, iar Giorgio rămâne în spate. Înainte să ne lase, se întoarce spre mine și mă privește cu ochii ei albaștri, îmi lasă ceva în mână și roșie la față, îmi zice:

— E numărul meu.

Strecor biletul în buzunar, împreună cu Giorgio intrăm în birou, în timp ce directoarea se ridică din fotoliul de la masa ei.

— Cer scuze că v-am făcut să așteptați.

— Ah, nu-i nicio problemă...

— Eu sunt Stefano Mancini, iar dumnealui este domnul Renzi.

— Pe dumnealui îl cunosc, în schimb voiam să vă cunosc pe dumneavoastră. Am auzit vorbindu-se de bine.

Ciudat, cândva despre mine se vorbea numai de rău. Sau lumea s-a schimbat, sau eu. Dar nu mi se pare momentul potrivit să-mi expun aceste gânduri, așa că zâmbesc fără prea multă convingere și nu spun nimic.

— Luați loc, vă rog. Ați fost de-acum serviți cu ceva?

— Da, mulțumim, primirea a fost impecabilă. Ne-au

oferit până și ciocolată, scot bomboana din buzunar. Am s-o mănânc chiar acum ca să nu se topească.

Giorgio mă privește și rămâne impasibil. Comportamentul meu urmărește un plan precis și rațional. Calvi m-a făcut să aștept jumătate de oră ca să-mi demonstreze că ea contează, ar putea să aștepte cât eu mănânc bomboana ca să-i dovedesc că și eu contez, sau nu? Giorgio îmi dă un șervețel, îl folosesc ca să-mi șterg gura și cu tot calmul, încep să-i povestesc despre cele trei proiecte. Le prezint liniștit, sigur, chiar mai bine decât rezumatul pe care l-am pregătit. Ea mă ascultă și încuviințează. Cu coada ochiului îl văd pe Giorgio care ascultă atent până la sfârșit.

— Bine, zice directoarea.

Mă uit la ceas fără ca ea să observe. Douăzeci și două de minute. Trebuia să mă încadrez în mai puțin de douăzeci și cinci, mi-a precizat Giorgio, și eu am reușit acest lucru.

— Îmi par foarte interesante proiectele voastre, ne laudă doamna Calvi.

Încerc să-i explic motivul acestor selecții:

— Am vrut să vorbim în special despre femei, să ne adresăm anume lor.

Giorgio m-a informat despre liniile editoriale pe care noua administrație a canalului intenționa s-o dea emisiunilor și autorii noștri au urmat exact indicațiile lui. Nu știu cum a obținut el informațiile, dar văzând succesul pe care l-am avut cu secretarele, eram sigur că nu s-a înșelat nici de restul.

— Cu regret, dar acum avem diferite proiecte ca și acestea...

Calvi își desface larg brațele aproape cerându-și scuze.

— Oricum, lăsați-mi-le, am să le mai studiez.

Giorgio se ridică, iar eu îl urmez.

— Mulțumim, doamnă, ne auzim în curând.

— Cu certitudine, și-mi cer scuze încă o dată pentru că v-am făcut să așteptați.

Ne însoțește până la ușă și ne petrece cu un zâmbet de pură amabilitate. Nu este niciuna din cele două secretare, astfel, ne îndreptăm singuri spre ascensoare. Trecem prin fața sălii de așteptare și văd un grup de persoane. Giorgio încremenește. Un bărbat se întoarce spre noi și-l recunoaște.

Tipul se ridică și-i zâmbește într-o manieră aproape excesivă.

— Giorgio Renzi, ce surpriză! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, dar tu?

— Foarte bine! Mă bucur mult să te revăd. Nici nu știi de câte ori m-am gândit să te sun.

Îi strânge viguros mâna.

E scund, grasuț, cu părul ciufulit, cu bărbuță și cu ochelari rotunzi. E îmbrăcat într-un mod trăsnit, are o geacă de piele, blugi negri, niște ghete Hogan întunecate și o cămașă albă. Pare foarte bucuros de întâlnire.

— Ți-o prezint pe noua mea asistentă, Antonella.

Giorgio îi strânge mâna unei blonde micuțe, cu ceva intervenții estetice, probabil la nas și cu implanturi la buze, care de-abia schițează un zâmbet, dar nu pare prea încântată să-l vadă.

— Iar dumnealui este consultantul meu editorial, Michele Pirri.

Arată spre un bărbat înalt, robust, cu puțin păr și o față umflată, aproape fără gât.

— Încântat.

Giorgio îi strânge și lui mâna.

— Pot să vi-l prezent pe șeful meu? Stefano Mancini.

— Ah, da, desigur. Încântat, Gennaro Ottavi. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Zâmbesc, dar de această dată nu prea am multe de spus. Ar trebui să fiu mai pregătit, dat fiind că în astfel de situații mă cam chinui și până la urmă ajung să nu am nicio replică adecvată. Din fericire, Giorgio mă salvează.

— Bine, acum ne scuzați, dar avem o întâlnire.

— Da, vă rog.

Giorgio mă depășește și mergem spre ascensoare. Exact în acel moment ușa de la biroul directoarei se deschide și iese Gianna Calvi.

— Gennaro! Intrați, vă rog.

Îi vedem cum intră și în timp ce ușa se închide, Giorgio apasă pe buton. Și ușile ascensorului se închid.

— Cine erau?

— El este șeful companiei unde am lucrat mai demult.

— Ah, desigur, mi-ai vorbit despre el, dar nu-l cunoșteam personal. Directoarea nu i-a făcut să aștepte.

— Sunt buni prieteni.

— Adică?

— Ottavi a acoperit-o cu cadouri.

— De unde știi?

— Le-am ales chiar eu.

— Ah.

Rămânem în tăcere, în timp ce ascensorul coboară.

— De ce n-ai rămas să lucrezi la el?

— S-a folosit de mine pentru că îi eram de ajutor, apoi a

hotărât să nu mă mai folosească, iar eu nu aveam nicio cotă din compania lui.

— Eu în schimb ți-am oferit, însă tu nu ai vrut să accepți.

— Ai dreptate, dar mă mai gândesc.

Giorgio se scarpină la frunte și cu un aer hotărât, îmi zice:

— Am făcut bine că nu m-am legat cu el. Cândva chiar credeam că suntem prieteni.

Nu mai zicem nimic până ajungem la parter.

— Te întorci cu mine la birou?

— Nu, am o invitație la prânz.

Giorgio întinde mâna și mă fixează cu un zâmbet viclean.

— Vrei permisul meu?

— Nu, biletul pe care ți l-a dat Gabriella.

— Vrei s-o suni tu?

— Nu. Dar Viitorul trebuie să aibă viitor. Și totul începe de la temelie. Și dacă o fată frumoasă lucrează acolo, nu e întâmplător. Și apoi ți-am spus că nu aș vrea alte surprize...

— Nu aș fi sunat-o.

— Niciodată nu se știe.

— Ispita este arma femeii și scuza bărbatului.

— Oscar Wilde, în schimb, spunea: „Pot rezista în fața oricărui lucru, în afară de ispită.” Îmi place mult Oscar Wilde și cred că are dreptate.

Scot din buzunar biletul și i-l dau. Giorgio îl rupe și îl aruncă într-un coș.

— Ai încredere, e mai bine să nu ai acel număr.

Ne luăm rămas-bun. Ciudat că nu m-a întrebat cu cine iau prânzul.

Tata vine să-mi deschidă zâmbind vesel.

— Stefano! Ce bine! Credeam că nu mai vii! Intră, intră, Paolo a venit deja.

Intru în salon și-i dau o sticlă învelită într-o coală de hârtie cu antet, pe care o recunoaște imediat.

— Mulțumesc, e cel mai bun vin spumant Ferrari Perlé Nero, dar nu trebuia, zice dezvelind sticla cumpărată de la Bernabei, vinoteca lui preferată. O deschid imediat, văd că e rece încă...

Îmi vine a râde: nu trebuia, însă s-a uitat să vadă ce fel de sticlă este.

— Desigur, tată, de-asta am adus-o.

În salon sunt fratele meu Paolo și soția lui Fabiola, micul Fabio care desenează ceva și puțin mai într-o parte căruciorul în care doarme Vittoria.

— Salut, spun încet apropiindu-mă de cărucior.

— Poți și să strigi, când doarme nu aude nimic...
Problema e: când doarme?

Paolo începe a râde.

Fabiola imediat îl ia la rost:

— Dar tu de unde știi? Nici n-o auzi. Continui să dormi de parcă nimic nu se-ntâmplă, e de-ajuns că se scoală mama. Dar, începând de azi, totul se schimbă, okay? Anul acesta lucrurile vor decurge altfel. Chiar dacă ți-ai deschis un nou birou, pe mine nu mă interesează. Vreau să fiu cu

Fabio, să-l duc la înot, la baschet, la cursul de engleză și să-l ajut la teme. Înseamnă că trebuie să fiu odihnită și trebuie să dorm mai mult.

Paolo ascultă resemnat, dar zâmbește.

— I-am propus să luăm o dădacă, deoarece recunosc că lucrul unei mame e foarte obositor...

— Râzi de mine, îi reproșează Fabiola.

— Nu, vorbesc serios. Dar ea nu vrea.

— Desigur, copiii mei trebuie să crească cu mine, nu ca alții, care stau toată ziua cu dădacele.

Mă uit la Paolo și-i fac semn cu mâna, adică: mi-e milă de tine, dar tu ți-ai ales-o! De fapt, el avea nevoie anume de o asemenea femeie, îl face să crească din toate punctele de vedere. E o femeie solidă, aproape de modă veche, are cerințe simple și este mereu directă.

— Salut, unchiule! Uită-te ce-am făcut.

Fabio îmi arată un desen.

— Foarte frumos, bravo! Dar ce-i asta?

— Cum ce-i? Glumești? E șarpele Kaa din *Cartea junglei!*

— E adevărat, glumeam, l-ai desenat foarte bine.

— Salut, Stefano, ce mai faci?

Intră Kyra, noua prietenă a tatei, sunt împreună de mai puțin de un an. E albaneză și e cu mult mai tânără decât el. Are în jur de treizeci de ani, e frumoasă, înaltă și rece. Nu e simpatică, dar am lăsat la o parte orice comentariu.

— Bine, mulțumesc. Tu?

— Foarte bine. Am pregătit ceva la repezeală, sper să vă placă.

Aș vrea s-o întreb: „Scuze, dar de ce la repezeală? De-o săptămână ne-ați invitat, ce-ai avut de făcut azi-dimineață?”

Dar nu-i nimic, mă gândesc la mama, ce-ar zice ea de gândurile mele rele și spun pur și simplu:

— Totul va fi bine.

Merg la baie să-mi spăl mâinile. Văd un coș alb cu niște prosoape scurte de culoare întunecată, un săpun Ayurveda, flori uscate într-o vază de cristal și un tablou mic de Klee sau mai degrabă o litografie. Totul pare perfect, impecabil. Kyra l-a făcut pe tata să schimbe totul în casă, nu știu cât a cheltuit, dar ceea ce văd nu-mi place, mi-e străin și mi se pare fals. Pare a fi o mostră de la expoziție, executată de vreun arhitect care vrea să demonstreze că stilul minimalist e în vogă, dar casa aceasta nu are suflet. Tata însă este mulțumit și îmi e de-ajuns, pentru că el și Kyra trăiesc aici, și nu eu. Mă duc la masă, tata toarnă vinul spumant, Fabiola acoperă cu mâna paharul ei.

— Nu, mie nu, sunt abstinentă.

— Dar voiam să ciocnim.

— Atunci numai un pic, mulțumesc.

— Acesta este pilaf de orez, arată Kyra. Acestea sunt *dolma* umplute cu carne, am folosit carne de miel, iar aici este *stufat*.

Ultimul fel este un amalgam straniu și greu de definit, recunosc în schimb un bol cu salată proaspătă.

— Mulțumesc, am să gust din toate.

Încep cu orezul, evident după ce și-a luat un pic și Fabiola. Nu reușesc să duc furculița la gură, că tata își ia în mână paharul.

— Aș vrea să spun un toast.

Ne ridicăm toți, așteptând să auzim ce vrea să spună.

— Întâi de toate aș vrea să ciocnim în cinstea acestei zile,

de ceva timp nu ne-am mai văzut și ar trebui să ne întâlnim mai des pentru că e frumos să vă am alături, chiar dacă mama voastră nu mai este...

Se uită la Kyra ca și cum ar spune: pe asta mi-o ierți, nu-i așa? Iar ea îi zâmbește fără să arate vreun semn de deranj.

— Am rămas o familie frumoasă și ne înțelegem chiar mai bine decât înainte.

Ne privește căutându-ne aprobarea. Eu îl ascult impasibil, în schimb Paolo firește că intervine:

— Desigur, tată, e adevărat.

Încurajat astfel, tata își continuă discursul:

— Exact, da, azi sunt fericit că vă am aici, anume pentru a înțelege importanța familiei.

Emoționat, înghite în sec, se adună și se înțelege că este gata să ne spună ceva important, dar nu știe cum s-o facă. Dar până la urmă, oricum hotărăște să zică:

— Vreau să vă spun că... Da, asta e, veți avea un frățior... Sau mai degrabă o surioară.

În acel moment, Paolo se albește la față, iar eu, în schimb, zâmbesc. Într-o oarecare măsură, nu știu de ce, dar mă așteptam. Sau nu, ca să fiu sincer, credeam că va vorbi despre căsătorie.

Tata e mai liniștit acum și își ridică paharul spre noi.

— Ciocniți cu mine?

— Desigur, tată.

Și-l lovesc ușor cu cotul pe Paolo.

— Revino-ți, îi spun încet. E o veste bună.

— Da, așa este.

Paolo reușește cumva să lase brusc la o parte toate rezervele. Astfel ne unim toți paharele.

— Pentru fericirea ta, tată.

— Da...

— Pentru fericirea voastră! adaugă Fabiola zâmbindu-i Kyrei.

— Mulțumesc.

Kyra se uită la tata care imediat încuviințează, de parcă ar fi uitat ceva.

— Ah, da. Ne căsătorim în iulie. La Tirana.

Iată de ce îmi părea ciudat.

— Bine, înseamnă că va urma o perioadă de sărbătoriri.

— Vai, da!

Tata este în sfârșit relaxat.

— Și acum să mâncăm!

Apoi se întoarce spre mine.

— La Tirana știu că se lucrează mult cu italienii, au o televiziune importantă...

— Da, știu.

— Ai putea profita.

— Desigur.

Nu-i spun că au cumpărat câteva din proiectele noastre, au vrut chiar ca și autorii proiectelor să lucreze pentru ei, dar după prima săptămână nu le-au plătit nimic. Aproape toți s-au întors, în afară de doi. Unul pentru că a lăsat-o gravidă pe o albaneză, iar altul pentru că s-a îndrăgostit de un băiat albanez și a considerat că e mai simplu să-și trăiască acolo acest *outing*, dar poate și din cauză că, din câte mi-a spus, vorbea prost engleza și puțini i-au înțeles anunțul.

— Gustați din aceasta.

Kyra ne propune un amestec ciudat.

— E *tave kosi*. E foarte gustos, l-am pregătit cu ouă, miel

și iaurt. Trebuie să gustați și *byrek*...

Și ne întinde o plăcintă cu brânză. Iau din *tave kosi* cu lingura, Paolo așteaptă să gust eu primul, ca să vadă dacă e cazul să îndrăznească și el, iar Fabiola are cea mai bună scuză:

— Sunt la dietă.

Și-și ia doar puțină salată.

Micul Fabio a mâncat acasă înainte de a ieși. Eu hotărâsc să gust tot ce oferă casa, în fond, sunt curios. Și astfel, în timp ce mănânc, mă uit la tata care-i mângâie mâna Kyrei și-i spune:

— Gustos, chiar e gustos.

Nu-i adevărat, minte cu nerușinare. Pe mama mereu o împunea să gătească aceleași feluri de mâncare întotdeauna, orice altceva îi provoca greață. În schimb, cu Kyra e un adevărat „dandy”. Oare așa suntem noi, bărbații? E destul să fie cu douăzeci de ani mai tânără ca să devenim atât de idioți?

— Cum e? mă întreabă Kyra.

— Foarte bun, e un gust într-adevăr deosebit.

În realitate, aș mânca mai degrabă o carbonara sau o pizza, dar de ce să nu-i fac fericiți? Tata este deja și ea la fel. Vinul spumant, în schimb, e foarte bun, sunt fericit și eu pentru alegerea mea. Chiar dacă nu le-am spus că Gin așteaptă un copil. Poate va fi fetiță? Cine știe, măcar se vor juca împreună. Cu toate că fiica lor va fi mătușa copilului meu!

— Gustos, chiar e gustos, spun în timp ce mă gândesc oarecum confuz la cum va arăta familia noastră lărgită.

Mă gândesc la mama și la cât îmi lipsește. Cel puțin în această privință sunt sincer.

Când revin la oficiu, observ că ușa de la biroul lui Giorgio este deschisă. Cu o mână mișcă mouse-ul, iar cu cealaltă ține telefonul și vorbește încet cu cineva.

— Da... zice și izbucnește în râs. Exact. Atât ar mai lipsi... De asta ai fost plătită.

Îmi face semn cu capul și continuă.

— Desigur, cu șeful meu! Mulțumesc, a fost ușor! Dar trebuia să plătești tu.

Apoi mai adaugă ceva, dar eu nu reușesc să aud și închide telefonul.

— Cum a fost prânzul?

— Bine, am fost la tatăl meu.

— Ah, ce mai face?

— Foarte bine. Așteaptă un copil.

— Și el? Așadar, e o tradiție de familie, sunteți deosebit de productivi.

Tocmai atunci trece Alice pe alături.

— Doriți o cafea?

— Da, mulțumesc.

— Și una pentru mine.

Înainte să se îndepărteze, adaug:

— Alice, mulțumesc pentru rezumatul proiectelor, a fost făcut foarte bine. Și încă ceva. Putem să ne tutuim.

Zâmbește.

— Mulțumesc, dar prefer să vă spun dumneavoastră.

— Cum vrei.

Oricum e fericită.

— Deci, v-au fost de folos?

— Da, foarte mult.

— Mă bucur.

Alice se duce să pregătească cafeaua pentru noi, iar Giorgio face unul dintre comentariile lui perfecte.

— Minunat, așa va lucra tot mai bine. Ne vedem mai târziu.

Intru în birou și găsesc un pachet bine legat pe masa mea de lucru. E însoțit și de un bilet. Îl deschid.

Ai fost mereu cu mine. B.

Numai un B, dar nu am îndoieli.

Ies în coridor și o chem pe Silvia, secretara de la recepție.

— Da?

— Cine a lăsat acest pachet pe masa mea?

Silvia roșește.

— Eu...

— Cine l-a adus?

— Un curier, pe la amiază.

— Okay, mulțumesc.

Îl văd pe Giorgio care își pune ochelarii, are în față niște foi, probabil un proiect.

— Cum e?

— Foarte bun. Cred că e reușit. Am să-ți povestesc mai târziu.

— Okay. Pe curând.

Și închid ușa. Mă așez la masă și rămân să fixeze pachetul timp de câteva secunde. Apoi îl ridic. Îl cântăresc în mână. Pare să fie o carte. Poate că așa și este. Dar e prea mare.

Hotărăsc să-l deschid. Îl desfac și rămân surprins. Nu mă așteptam la așa ceva. E un album de fotografii. Găsesc o altă scrisoare lipită de prima pagină.

Salut, sunt bucuroasă că l-ai deschis. Îmi era frică că ai putea să-l arunci fără să-l desfaci. Din fericire n-a fost așa. Eu am făcut mereu câte două. Eu am un album exact la fel, pentru că mereu m-am gândit că într-o zi se va întâmpla. Sunt fericită cum n-am mai fost de mult timp. E ca și cum s-ar fi desăvârșit un întreg, ca și cum am regăsit ceva ce am pierdut demult. Când te-am revăzut, m-am simțit frumoasă și împlinită cum nu m-am simțit niciodată, sau poate nu-mi amintesc. Da, e mai corect să spun așa, pentru că atunci când eram împreună aveam aceleași senzații. Acum nu mai vreau să te plictisesc cu vorbe. Dacă întâmplător hotărăști să-l arunci, te rog să-mi dai de știre. Am lucrat mult la el și mi-ar părea foarte rău dacă tot ceea ce am făcut ar ajunge într-un coș de gunoi. B.

Din nou numai litera B. Privesc scrisoarea, scrisul ei este mai clar acum, e rotund, dar a pierdut din maniera jucăușă în care scria anumite vocale. Nu, Babi, cuvintele tale nu m-au plictisit. Ai aruncat o rază de lumină asupra vieții noastre de atunci. Mi-ai amintit cum trăiam pentru tine. Cum știam să te fac fericită. Cum știam să-ți înțeleg trăirile și să aștept momentul potrivit pentru a te regăsi dificilă și exigentă, cu acele strânse.

— Ți-am spus că așa sunt eu, îmi repetai.

Tu știai să mă distrezi. Tu știai să mă faci răbdător, tolerant cum nu credeam că puteam fi. Tu mă făceai mai bun. Sau poate doar mă făceai să cred asta. În acea perioadă, când totul îmi părea greșit, când mă însoțea o neliniște continuă. Mă simțeam ca un tigru închis în cușcă. Mereu eram în

mişcare, nu puteam să stau locului și cele mai diferite motive deveneau cauza violențelor. Mă uit la mâinile mele. Mici cicatrici, încheieturi strâmbe, semne de neșters ale fețelor pe care le-am distrus, zâmbete pierdute, dinți împrăștiați, nasuri rupte, sprâncene și buze sparte. Lovituri interzise. Mânie, violență, răutate, furie, ca cerul pe timp de furtună. Apoi, liniște cu ea. Era destul să mă mângâie și parcă eram vrăjit. Un alt tip de atingeri, gingașe și senzuale, îmi trezeau fiori total diferiți.

— Suntem o pereche cu un înalt potențial erotic, trebuie să-ți fie de-ajuns, îmi spunea atunci când beam prea mult.

Uneori vorbea ca o femeie îndrăzneată, dezinhibată, chiar libertină, dar mereu amuzantă, ca atunci când spunea:

— Limba ta face minuni.

Îi plăcea să facă dragoste și să mă privească în ochi, îi ținea deschiși până când plăcerea o făcea să-i închidă și să se abandoneze fără rezerve.

— Numai cu tine, spunea. Vreau totul. Vreau să fac totul.

Mă pierd în amintiri, naufragiez dulce în clipele frumoase de atunci. Ea tandră, ea care râde, ea deasupra mea, ea care suspină și-și lasă capul pe spate, ea care se mișcă tot mai repede. Și mă excit prostește și-i revăd sânii atât de frumoși, două miniaturi perfecte care mă înnebuneau când îi sărutam. Ea a mea. Și mă opresc la aceste două ultime cuvinte, de parcă imaginea ei se sparge în mii de bucăți. O văd lângă ușă, cu un zâmbet trist, mă privește pentru ultima dată și pleacă. Ea nu e a mea. Și cu acest gând îngrozitor, deschid albumul. Prima fotografie este cu noi doi. Suntem niște copii. Aveam părul lung, al ei era blond, foarte deschis, decolorat de mare. Amândoi eram bronzăți. Iar zâmbetele

noastre străluceau și mai tare. Stăteam așezați pe gardul de lemn al căsuței ei de vacanță, o mai țin minte, am fost acolo în ultima săptămână din septembrie, când părinții ei deja se întoarseră la Roma și noi am trăit o zi de neuitat, ca și cum casa aceea era a noastră.

Am făcut cumpărături la Vinicio, unicul loc deschis acolo, în Ansedonia, cumpărând câteva sticle de apă, cafea pentru ziua următoare, pâine, roșii, șuncă feliată și niște mozzarella foarte gustoasă. Apoi, două biftecuri, carbonella, un vin roșu și două beri reci și niște măslina mășcate verzi. Tipa de la casa de marcat, un pic mirată, a întrebato pe Babi:

— Dar câți sunteți?

— Nu, acestea sunt pentru aperitive...

De parcă faptul că am luat măslina și bere pentru aperitive justifica restul. Ne-am dus în grădina casei, pe viale della Ginestra, la câțiva kilometri de la casa de pe stâncă, unde am dus-o legată la ochi prima oară.

— Dar eu cunosc strada asta, vin mereu aici la mare, casa bunicilor mei este pe viale della Ginestra, puțin mai departe, mi-a spus când i-am scos eșarfa.

— Și eu am fost aici de multe ori. Am niște prieteni care locuiesc în Porto Erede, familia Cristofori. Și mergeam la plajă la Feniglia.

— Și tu?

— Da, și eu.

— Ei lasă, și nu ne-am întâlnit?

— Nu, după câte se pare, nu. Mi-aș fi amintit.

Și am râs de destin. Am mers mereu pe aceeași plajă, dar în margini diferite.

— Feniglia este lungă, are mai mult de șase kilometri. Eu

parcurgeam toată distanța destul de des.

— Și eu!

— Și nu ne-am întâlnit?

— Ne-am întâlnit acum, poate acesta este momentul potrivit.

Am aprins focul în grădină în timp ce ea așeza masa, apoi am admirat soarele la asfințit. Babi tocmai făcuse duș și îmi amintesc că a îmbrăcat hanoracul meu galben, pe care l-am cumpărat din Franța, când am călătorit cu ai mei. Avea părul ud și de asta părea mai întunecat și era parfumată după duș. Îmi amintesc că își pieptăna părul lung cu o perie și sta cu ochii închiși, iar de sub hanorac i se vedeau picioarele, era încălțată într-o pereche de Sayonara și avea unghiile vopsite perfect în roșu. În cealaltă mână ținea o bere și din când în când bea din ea. Măslinile le mâncam numai eu. Apoi, într-un anumit moment a lăsat berea, mi-a luat mâna și-a dus-o sub hanorac.

— Dar n-ai nimic pe tine... Nici măcar chiloți...

— Nu.

Însă atunci a venit cu Vespa lui, Lorenzo, pe care toți îl numeau Lillo, un nemernic dintr-o bandă din Ansedonia, care o urmărea de când erau mici, dar căruia Babi nu i-a dat nicio șansă.

— Salut, Babi. Salut, Step. Ce faceți? Suntem toți la mine acasă, de ce să nu veniți și voi?

Babi era goală, iar mâna mea era acolo la ea și cu toate că a venit Lillo, n-am întrerupt nimic. Babi m-a privit, iar eu pur și simplu i-am zâmbit, dar fără să mă opresc. Apoi ea s-a întors spre Lorenzo.

— Nu, mulțumesc... Noi rămânem aici.

Lorenzo a tăcut câteva clipe, la fel și noi. Am avut impresia că dorea să insiste.

În sfârșit s-a simțit în plus.

— Okay... Cum doriți...

Și fără să mai zică ceva, a plecat cu Vespa și a dispărut la capătul străzii. Babi m-a sărutat și m-a dus în casă. După ce-am făcut dragoste, eram flămânzi și am luat cina la miezul nopții. Era întuneric și eu am reaprins focul, ne-am încălzit bând vin roșu și acoperindu-ne cu sărutări, de parcă nimic nu ne putea despărți. Era totul atât de perfect, de parcă am fi rămas împreună pentru totdeauna. Pentru totdeauna, ce expresie cutremurătoare. Astfel mai întorc o pagină și rămân fără respirație.

34

Stă într-un leagăn de culoare albastră, cu o brățară la mână ca să nu fie confundat, ca să nu se piardă fiul meu. 320iB. Un număr și chipul lui cu un contur abia vizibil. Este în ziua când s-a născut, încă nu știe nimic, nici faptul că tatăl lui, adică eu, nu este acolo. Prin aceasta ne asemănăm, pentru că nici eu nu știam nimic despre el.

Fotografia este descrisă de cuvintele lui Babi. *Aș fi vrut să fii și tu alături de mine, azi, 18 iulie. Sunteți în aceeași zodie. Va fi ca tine? De fiecare dată când îl voi săruta, îl voi îmbrățișa și-i voi simți respirația, va fi de parcă te-aș avea alături. Ești aici cu mine. Pentru totdeauna.* E scris împreună, *Pentru totdeauna.*

Urmează una după alta fotografiile, ca un calendar,

momente și anotimpuri diferite. Pe unele le-am văzut pe pagina de Facebook, dar avându-le acum în mână, bine gândite și așezate în ordine, mă face să mă simt parte a ceva ce nu mi-am imaginat niciodată și nu pot să-i dau un nume... El însă îl are. Massimo într-un scaun înalt, Massimo care se târăște pe un covor albastru, Massimo într-un tricou nostim pe care scrie I WILL SURF. Și la fiecare fotografie, o notiță, un gând de-al lui Babi pentru mine. *Azi a spus primul cuvânt. A spus mama, nu tata. M-am emoționat și am plâns. Acele lacrimi sunt pentru tine. De ce nu ești cu mine? Scrie adresându-i-se unui Step care nu este, care nu știe și cu care ar fi vrut să împartă ceea ce are ea mai frumos. Azi a fost foarte curajos. S-a sprijinit de perete și a început să pășească, un picioruș după altul. Apoi s-a oprit, s-a întors spre mine și m-a privit, Step... În acel moment am crezut că mor. Are ochii tăi, privirea ta, aceeași neclintire ca a ta. M-am apropiat ca să-l ajut și el și-a dezlipit mânuța de perete, dar în loc s-o apuce pe a mea, a împins-o. Înțelegi? E ca și tine! Îmi vine a râde, dar ceea ce mă frământă înăuntru nu-mi dă voie s-o fac. În fotografiile următoare, Massimo are o privire diferită, e mai sigur, a mai crescut. Azi a mâncat totul fără să scuipe nimic! Este o zi plină de miracole. O clipă în urmă a trecut o motocicletă și mi-a amintit de zgomotul făcut de motocicleta ta când te auzeam venind din piazza Giuochi Delfici în jos pe via di Vigna Stelutti, apoi pe via Colajanni și cu toată viteza, până la piazza Jacini. Portarul Fiore te lăsa să treci ridicând imediat bara, înainte ca tu să o rupi. Dar pe motocicleta aceea de azi nu erai tu. Unde ești, Step? Ai urmat cuvânt în cuvânt textul aceluia cântec care-ți plăcea foarte mult: Cerca di evitare tutti i posti che frequento e che conosco anche tu...⁸ Ai reușit.*

⁸ Caută să eviți locurile pe unde merg și pe care le cunoști și tu...(it.)

Nu ne-am mai întâlnit. E adevărat.

În tăcere, continui să răsfoiesc paginile albumului, petrecerea de doi, trei, patru ani, cu părul mai lung, mai întunecat, mai slab, mai înalt, până la copilul pe care l-am văzut cu ochii mei doar câteva zile în urmă. Văzându-l cum se transformă, poză după poză, pagină după pagină, îmi pare un moment deja trăit. Încerc cu disperare să mi-l amintesc și mintea mea hoinărește prin trecut. Închid ochii ca să vizualizez ceva ce îmi scapă. Mă simt ca un om așezat în patru labe pe o plajă, cu mâinile în nisip, căutând cercelul pierdut de o frumoasă doamnă. Când brusc deschid ochii, frumoasa necunoscută dispare, în timp ce în mâinile mele ca și cum s-ar fi redesenat acea amintire. Iată-mă. Sunt acolo. Acasă la Babi, pe canapea. Ea se apleacă, deschide un sertar și scoate un album. Începem să-l răsfoim împreună, fotografie după fotografie, crește și ea. Curiozitatea mea, gelozia pentru tot ce nu am trăit împreună cu ea... O iau peste picior zicându-i că de mică era îmbufnată, dar nu-i spun cât de mult îmi place fiecare clipă din viața ei. Părul diferit, kilogramele mai multe sau mai puține, aniversările care-au trecut. Nu vrea ca eu să văd o poză, vrea s-o scoată, ne luptăm până reușesc s-o înving. E o fotografie unde stă cu ochii întorși. Eu o privesc râzând.

— Ciudat, aici semeni cel mai bine.

Tot în aceeași zi se înfurie pentru că găsesc un jurnal și-l citesc. Imediat după aceea ne împăcăm și ne sărutăm. Într-un anumit moment ne oprim, ea se dezlipește brusc și-și duce degetul la gură.

— Ssst...

— Ce-i?

Se apropie de geam, dă perdeaua la o parte.

— Au venit părinții mei!

Mă conduce repede până jos. Iar eu mor de dorință să mai stau cu ea.

— Hei. Pot intra?

Ușa se deschide și se ițește Gin.

— Salut! Ce pui la cale? Te deranjez? îmi zice foarte zâmbitoare.

— Nu, glumești? Intră.

Abia reușesc să închid albumul și să-l acopăr cu o mapă.

— Iubitule, nu cumva ai uitat? Avem o întâlnire foarte importantă. Am urcat până aici pentru că nu-mi răspundeai la telefon...

— E adevărat, scuză-mă, l-am pus pe silențios.

— Hai că ne așteaptă.

— Ai dreptate, vin imediat.

Închid ușa după mine și-mi iau la revedere de la Giorgio.

— Ne vedem mâine, noi deja întârziem.

— Bine. Ciao, Gin.

— Ciao, Giorgio.

Ieșim din oficiu și intrăm în ascensor. Gin apasă butonul ca să ajungem la parter.

— Hei, e totul în ordine?

— Da, da, m-am cufundat în gânduri.

— Îmi pare rău dacă era ceva important. Totuși, nu putem anula întâlnirea de astăzi.

— Nu, nu-ți face griji. Nu era nimic important. Un proiect mai vechi. Nu cred să fie bun.

— Păi, dacă vrei, putem discuta și-ți spun părerea mea. Eu doar pricep câte ceva în televiziune, nu...

— Știu foarte bine, ești cea mai bună. Trebuia să te propunem pe tine în calitate de prezentatoare. Erai frumoasă, dar era și prea multă invidie.

— Eram? mă lovește în umăr. Ascultă, prostituțule...

Tocmai în acel moment se deschide ascensorul, sunt soții Parini, un cuplu în vârstă.

— Totul e în regulă, nu vă speriați. Avem de gând să ne căsătorim și facem repetiție generală ca să vedem dacă va ieși bine.

— Ah... zice el, de parcă a luat totul în serios.

Gin se îndreaptă iute spre mașină, eu o urmez, dar mă gândesc că nu-i voi spune despre acel vechi proiect.

35

— Scuzați!

Gabriele, tatăl lui Gin, îmi zâmbește în oglindă.

— Nu-i nicio problemă.

Și mama lui Gin mă salută cu un zâmbet. Par o familie perfectă.

Gin urcă lângă mine.

— Nu a auzit telefonul, era absorbit de un nou proiect.

Francesca se întoarce o clipă spre mine.

— Și cum merge treaba? Vom reuși să vedem ceva bun la televizor?

Mama lui Gin vorbește mereu, de parcă eu aș fi responsabil pentru toate emisiunile de la televiziunea italiană.

— Mai ales pentru că plătim pentru abonamentul obligatoriu, ar trebui să ne ofere o diversitate mai mare. Mereu fac aceleași lucruri.

Iar Gabriele adaugă:

— Și nu doar atât, în această perioadă difuzează numai reluări. Nu li se pare că s-a încheiat vacanța? Câți bani a luat Rai în acest an de la noi, italienii?

— Două sute șaiszeci de milioane de euro.

Francesca se întoarce vădit surprinsă.

— Serios? Atât de mult? Și tu lucrezi pentru Rai?

— Da, dar și pentru Rete, pentru Medinews, Sky, toate canalele digitale.

— Ah...

Rămân în tăcere. Părinții lui Gin fac schimb de zâmbete nesigure, ca și cum ar vrea să înțeleagă un lucru care pentru amândoi pare un pic confuz.

— Ei cred că eu sunt un bogătan. Că ai ales o partidă bună! îi șoptesc lui Gin la ureche.

— Cretinule.

Și ca să fie răspunsul întreg, mă mușcă de ureche.

— Au!

O luăm pe Cassia antica, traficul nu este aglomerat și Gabriele accelerează. Simt cum în buzunarul de la geacă îmi vibrează telefonul. Un mesaj de la un număr pe care nu-l cunosc.

Ți-a plăcut cadoul? Sper că da. Ți-am scris ceva pe ultima pagină, ai citit? Hei, să nu-l arunci. Dă-mi de știre, mulțumesc. B.

Simt că roșesc, inima îmi bate repede, încerc s-o domolesc.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Gin și-a dat seama.

— Nimic. E în legătură cu serviciul.

Îmi zâmbește.

— În ultimele zile s-au acumulat o mulțime de chestii.

Îmi pare rău.

Încerc s-o liniștesc:

— Nu-ți face griji. Rezolv mai târziu, dacă nu, mâine.

Îmi ia mâna. Mi-o strânge cu putere, apoi se sprijină de spătar și se uită afară prin geam. Tatăl lui Gin aprinde radioul și pornește muzica la întâmplare. E Damien Rice, *The Blower's Daughter*. Gin recunoaște piesa și acum eu sunt cel care o ia de mână. Este coloana sonoră a unui film despre care am discutat mult, *Closer*, despre relații, iubire, trădare. Îmi amintesc că după acel film s-a dus în altă odaie și a închis ușa. Am înțeles că nu dorea să fie deranjată. Sunt filme care, inevitabil, pot deschide niște răni mai vechi, cicatrici care dor atunci când se schimbă timpul. Seara aceea i-a schimbat dispoziția. Eu m-am dus la bucătărie să pregătesc cina, să așez pe masă paharele, tacâmurile și toate celelalte. Am făcut zgomot ca să mă audă. Am spălat salata, am feliat roșiile, am deschis o cutie de ton. Nu m-am tăiat. Am pus apă, am adăugat sare. Am luat lingura de lemn și am amestecat. Nu m-am fript. Am luat o tigaie mai mică și joasă pentru un eventual sos. Am destupat o bere și când eram gata s-o beau, a ieșit ea. Avea pe ea numai o cămașă, era cu picioarele goale și demachiată. Sau mai degrabă, spălată de lacrimi. Cu siguranță nu dorea ca eu să-mi dau seama. Sau poate mie îmi era mai comod să cred așa.

— Vrei un pic?

Mi-a luat berea din mână fără măcar să spună

„mulțumesc” și a băut din ea înainte să-mi vorbească.

— Jură-te că n-o vei mai vedea.

— S-a căsătorit.

— Nu e răspunsul potrivit.

— Îți jur.

Atunci a mai băut din bere și m-a cuprins strâns. A rămas un pic așa, în tăcere, cu fața pe pieptul meu și cu ochii deschiși. Știu, pentru că îi vedeam reflecția în sticla geamului după care se lăsa încet întunericul.

— Du-mă undeva, te rog... mi-a spus pe neașteptate. Sunt beată.

Am luat-o în brațe.

— Te îmbrac eu, hai...

M-am amuzat alegând din dulap ceva pentru ea. I-am scos cămașa și a rămas în sutien și-n chiloți. Chiar dacă am simțit că o doresc, știam că ar fi fost o greșeală. Așa că am îmbrăcat-o într-un tricou, apoi în ciorapi scurți și blugi. Iar când se pregătea să meargă la baie să se machieze, am oprit-o apucând-o de mână.

— Rămâi așa, ești foarte frumoasă.

— Spui numai minciuni, Step. Ești un dezastru. Nu mai deosebești realitatea de ficțiune.

— Mie îmi plăci mult așa, nu te mint. Ți-am spus mereu totul, și bune, și rele.

— E adevărat.

Am urcat pe motocicletă și am fugit din oraș, alunecând printre mașini, alergând repede spre mare. Ne-am oprit la Maccarese, primul restaurant pe care l-am găsit deschis, era al unui bucătar-șef care apărea la televizor. Ciudat, dar restaurantul era gol, iar proprietarul m-a recunoscut, ne

întâlnisem pentru o eventuală colaborare, care nu a mai avut loc. Am fost destul de isteț și l-am sunat, i-am explicat ce s-a întâmplat, i-am spus că-mi părea rău și că speram să mai existe o altă ocazie. Lui i-au plăcut toate acestea.

— Am mers la diferite preselecții. Deseori s-a întâmplat să nu fiu acceptat, ca și acum. Însă nimeni nu m-a sunat să-mi spună de ce, cum ai făcut-o tu. Mulțumesc.

— Păi, mi se părea normal.

— Nu, tu ai stofă, băiete, și aceasta face diferența. Vino pe la mine când dorești, Filippone din Maccarese, mă cunosc toți.

— Desigur, cu plăcere.

Dar nu m-am mai gândit la el. În schimb, în acea seară am intrat. Și-a amintit imediat de mine și m-a salutat cu multă simpatie.

— Scuzați, eh... De-abia am deschis restaurantul și nu-i nimeni în seara asta, pentru că le-am spus tuturor că voi deschide săptămâna viitoare...

S-a apropiat apoi de mine și mi-a șoptit:

— Chiar voiam să vin aici, m-am săturat până peste cap să stau acasă, să ascult discuții continue. Mă-nțelegi, nu?

Am încuviințat și astfel ne-a așezat la o masă aproape de mare și ne-a lăsat în liniște. Atunci a fost doar meritul meu, Pollo nu avea nicio atribuție, la asta mă gândeam atunci când Filippone s-a apropiat să-mi spună că ne oferea cina.

Zgomotul valurilor, seara înstelată, vinul și peștele la grătar au înseninat-o pe Gin. Mă privea cu un fel de tandrețe care mă dezarma. Apoi am râs, am glumit, am distras-o vorbindu-i un pic despre toate și la sfârșit am sărutat-o. Acasă am făcut dragoste și am rămas îmbrățișați în pat toată

noaptea.

Iau telefonul și șterg mesajul. Nu vreau să-l mai văd. Dar în timp ce ultimul acord al cântecului dispare, eu deja nu mai sunt atât de sigur.

36

Puțin mai târziu ajungem la San Liberato. Mergem în urcuș, iar de sus se vede lacul Bracciano. Razele soarelui la asfințit creează o atmosferă caldă. De parcă totul în jur, vița de vie, copacii, casele, până și biserica, ar fi pictat în portocaliu. Atmosfera este liniștită, senină, idilică. Ajunși în piazzale, Gabriele parchează mașina. Noi coborâm. Imediat ne vine în întâmpinare Laura, secretara, iar după ea Piero, organizatorul. Ne arată mai întâi biserica. E mică și pustie, dar lumina soarelui care apune face ca totul să fie perfect. Înăuntru sunt în jur de o sută de locuri, altarul unde va avea loc cununia religioasă stă pe un mic pod. Rudele și prietenii vor vedea totul de jos. Laura ne explică cum vrea să-l decoreze.

— Aici voi pune niște lalele albe, la intrare la fel, iar aici, jos, margarete albe adunate în buchete mari, iar pe marginea altarului trandafiri albi...

Francesca și Gin încuviințează. Laura precizează:

— Cu tulpini lungi.

Ambele zâmbesc.

— Da, da, evident.

Eu și Gabriele ascultăm, dar cu mai mult calm și el spune

o maximă de-a lui:

— N-ai ce face, pe femeii nunta le fascinează foarte mult, dar pe bărbați îi preocupă moderat.

Încuviințez destul de amuzat, chiar dacă înăuntrul meu am un gând ciudat pentru o clipă. Ce înseamnă „pe bărbați îi preocupă moderat”? Da, adică, în ce măsură? Dar hotărâsc să nu aprofundez întrebarea. Apoi vine Manlio Pettorini, cu brațele deschise, un zâmbet frumos, e puțin chel, dar cu un aspect uscățiv și robust.

— Gabriele! Ce bine-mi pare să te revăd!

Se îmbrățișează cu o afecțiune sinceră, strângându-se cu putere, astfel făcându-i pe aceia care-i privesc să-și închipuie că au trăit împreună cine știe câte momente importante. Gabriele arată spre Gin.

— Fiica mea Ginevra, ți-o amintești, nu?

Manlio Pettorini își bate palmele una de alta.

— Cum să nu-mi amintesc? Dar cât de mult a crescut, mamma mia!

— Soția mea Francesca...

— Da, desigur, ce faci?

— Bine, Manlio, mulțumesc, dar tu?

— N-am de ce să mă plâng.

— Iar el e Stefano Mancini, mirele.

Felul cum sunt prezentat are un efect absurd asupra mea, dar zâmbesc și întind mâna spre el, iar el mi-o apucă imediat și mi-o strânge cu putere.

— Hei, nici nu știi cât de norocos ești... Știi că lumea te invidiază? Când fata aceasta venea pe la noi la Rosciolo, la țară, să vezi ce rând lung se făcea în fața casei. Nu putea să iasă!

— Da, știu. E adevărat, sunt un norocos.

Manlio Pettorini mă privește satisfăcut.

— Bravo! Iar acum să mergem sus, să ne așezăm cu toții la masă, vreau să vă aflu părerea.

Gin mă ia de subraț.

— Hai, bărbate norocos, fii cavalier, condu-mă la masă.

— Desigur, țărancă frumoasă, cu un rând de admiratori în fața casei...

— Urâtule, îmi spune și-mi dă un cot.

— Auu... îi zic în șoaptă.

— Ai grijă că sunt o țărancă din acelea care se iau la bătaie.

— Da, știu, am auzit!

Ne așezăm toți împreună la o masă mare în aer liber, sub un smochin gigantic cu frunze mari. Soarele se reflectă în lac și din acest unghi, priveliștea e încântătoare. Pettorini ne explică detaliat tot ce are de gând să facă.

— Bucătăria va fi toată în spate.

Ne arată la capătul pajiștii, vizavi de biserică.

— Mesele vor fi așezate aici împrejur, sub copaci, ca să fie mai puțină umezeală. Deasupra vom întinde fâșii de prelată, din același motiv. Toate vor fi legate între ele, iar fiecare masă va fi iluminată, dar nu prea tare.

Gabriele îl privește satisfăcut.

— Menlio știe foarte bine cum să-și facă treaba.

— Mă iei peste picior, așa-i? Eu îmi iubesc munca. În sfârșit pot să fac cum vreau eu. Nu ca atunci când organizam cine la Senat, la Palazzo Madama. Știți că acolo ușierii hotărau ce trebuie să se mănânce la evenimentele cele mai importante? Și nu vă închipuiți cât de mult țineau la

alegerea vinului!

— Și noi!

Gabriele bate cu pumnul în masă prefăcându-se și el exigent.

— Ah, desigur!

Și râd împreună.

Apoi Pettorini cheamă chelnerii.

— Haideți, veniți cu primul fel de mâncare. Le-am pregătit pe toate trei ca să excludem ce nu vă place, bine?

— Manlio, dar nouă ne place tot ce faci tu...

— Bine, atunci ceea ce vă place mai puțin! Eu aveam deja idei despre ce voi face, dar nu pot hotărî totul de unul singur. Pe de altă parte, voi plătiți.

— Ah, desigur, însă dacă hotărăști tu și ne faci și-o reducere, atunci noi avem toată încrederea.

Și râd din nou, iar între timp sunt aduse primele farfurii cu mâncare.

— Acestea sunt *spaghetti alla chitarra* cu trufe și ciuperci. Acestea sunt ravioli umplute cu verdeață și ricotta cu unt și salvie.

— Toate îmi par foarte gustoase, spune Francesca.

— Da, zâmbește Gin și încuviințează. Aroma este excepțională.

Și din acel moment au urmat un șir de bucate într-adevăr gustoase, servite cu grijă și mare atenție de câțiva chelneri tineri.

— Toți sunt absolvenți ai școlii hoteliere, ne informează Pettorini.

Și urmează degustarea vinului, apoi felul doi și o serie întreagă de alte bucate.

— Ar fi bine să mănânci câte puțin, îmi sugerează Gin. Încă mai sunt multe de gustat...

— Dar carnea de vițel în sos de ton mă scoate din minți...

În momentul când spun asta, înțeleg de ce-mi place atât de mult. Mama mereu îl pregătea pentru mine. Și al ei era foarte gustos, carnea era incredibil de slabă, întotdeauna bine feliată, de obicei foarte-foarte subțire, ca să fie mai fragedă, cu sos făcut din ouă proaspete, oțet și poate un pic de zahăr, cel puțin așa mi se pare că am înțeles din pălăvrăgelile femeilor despre secretele unor feluri de bucate. Mâncăm, în timp ce soarele asfințește, iar în jurul nostru și pe lac se aprind lumini.

— Aproximativ așa va fi. Cu lămpi albe pe tulpinile copacilor și cu lumini galbene-portocalii aici, în spate... Ca să creăm ambianța potrivită.

Mi se pare totul foarte frumos și acest ultim Sauvignon pe care l-am degustat e rece și impecabil, cu un gust vechi și delicat de fructe. Apoi ne aduc fragi și zmeură cu frișcă de casă, foarte ușoară.

— Aici jos, voi face o masă cu băuturi tari și foarte tari, care sunt aproape la fiecare nuntă... Ah, voi, cei tineri, cu cât sunteți mai fericiți, cu atât mai mult trebuie să beți!

Gabriele încuviințează amuzat.

— Noi înecăm în băutură cel puțin necazurile, nu și fericirea!

— Da!

Gin râde.

— E adevărat, noi suntem făcuți pe de-a-ndoaselea.

— La masă, în schimb, vor fi servite aceste lichioruri amare.

Și spune să aducă un Amaro del Capo, un Filu'e Ferru, un Averna și un Jagermeister.

— Unele sunt mai cunoscute, altele mai puțin. Mai puțin cunosc gențiana, dar e cu adevărat fantastică... Gustați-o.

Și ne toarnă câte un pic în păhăruțele pentru lichior.

— Așa e, e foarte bună.

— E bună pentru digestie. Cred că va fi de folos!

Pettorini râde, de fapt ceea ce au hotărât să aducă la masă nu va fi deloc puțin. Diferite aperitive pe toate mesele din grădină. Câteva mese cu prosciutto și mezeluri feliate, mozzarella, burrata, parmigiano și alte feluri de cașcaval italian și francez.

Francesca și Gin discută cu Pettorini despre alegerea diferitor tipuri de pâine, niște detalii despre vinuri și totul mi se pare hotărât în cel mai bun mod.

— Vine don Andrea.

Ne întoarcem și vedem cum din spatele grădinii, iluminată de ultima strălucire a lacului, apare un preot. Se apropie repede, îl văd zâmbind și clătînând din cap de departe.

— Iată-mă, iată-mă...

Se uită la cărucioarele de lângă masa noastră.

— Sunt sigur că am pierdut ceva foarte bun.

Apoi Gin se ridică și-l salută cu afecțiune.

— Don Andrea, ce surpriză! Nu știam că veți veni, de altfel, v-am fi așteptat.

El o îndepărtează puțin după ce o îmbrățișează și o privește curios.

— O bisericuță mai îndepărtată n-ați găsit? Aproape mi-a luat foc mașina până am ajuns aici!

Pettorini râde.

— Cine știe pe câte drumuri ai hoinărit.

Își dau mâinile.

Apoi Pettorini arată spre el.

— Nici nu vă imaginați câte nunți am făcut noi împreună!

— Și toate foarte solide!

— Serios?

— Da, desigur. Înainte de căsătorie eu le țin mirilor un mic discurs. Voi ați băut mult?

Ne privește zâmbind.

— Aș spune că nu.

— Exact cât trebuie, adaug eu.

— Ați băut și cafea?

— Da.

— Atunci ar fi bine să stăm de vorbă. Să începem cu tine.

Don Andrea arată spre Gin.

Gin roșește, gândindu-se probabil la burtica ei. Eu zâmbesc, dar mă prefac că nu înțeleg. Don Andrea ar trebui să fie obișnuit cu de toate.

— Păi, hai să nu pierdem timpul, să ne dăm într-o parte, ca să putem vorbi în liniște.

— Nu doriți nimic de băut? întreabă Gabriele.

— Nu, nu. În timpul serviciului nu beau niciodată...

— Măcar o cafea...

— Nu, pentru că după asta aș vrea să pot dormi...

Gabriele ridică înfrânt din umeri.

Gin se ridică de la masă, înainte de a se îndepărta mă privește, zâmbește de parcă ar vrea să spună: cred că am să-i spun. Îl urmează pe don Andrea la masa din spatele grădinii. S-au așezat. Acum le văd siluetele ca desenate pe suprafața

lacului din spatele lor, care acum seamănă cu o tablă de culoare indigo. Gin își agită mâinile, râde, mișcă din cap. E veselă și fericită. Iar eu? Cum mă simt eu? Și-aproape îmi vine să-mi scot din buzunar celularul și să mă uit în el, ca și cum aș găsi acolo răspunsul. Nimic, niciun mesaj. Tăcere. De fapt, și acesta e un răspuns. Iau un pahar mai mic, torn un pic de Amaro del Capo, mă așez la loc. Îl beau lent. În dreapta mea, puțin mai departe, Gabriele și Francesca vorbesc cu Pettorini. Le arată mușamalele, după care toți se uită la o anumită stofă, încuviințează, se pare că au căzut de acord în privința acestei alegeri. Și Manlio încuviințează, mi se pare că zice că e cea mai bună.

— Hei, e totul în ordine?

Mă întorc. Gin e în fața mea.

— Da, perfect. E o seară cu adevărat frumoasă.

— Da.

Gin se așază lângă mine.

— I-am spus.

— Bine ai făcut, dacă doreai să-i spui.

— Da, cred că e mai bine așa.

Nu știu ce vrea să zică. Nu știu din ce cauză ar putea fi mai bine, dar nu zic nimic. Mai beau un pic de Amaro del Capo și tac. Apoi Gin ia paharul meu și bea și ea foarte puțin.

— E tare.

— N-ar trebui să bei.

— Știu, însă lasă-mă, te rog, să încalc uneori regulile.

Vezi că don Andrea te așteaptă.

— Okay.

Mă ridic și mă îndrept spre el. Gin îmi strigă de departe:

— Hei, mergi de parcă te îndrepti spre eșafod!

Mă întorc și izbucnesc în râs. Apoi mă așez în fața lui don Andrea.

— De fapt, arătai destul de resemnat.

— Da, dar nu prea tare.

Îmi zâmbește.

— E adevărat. Mă bucur pentru ceea ce mi-a spus Ginevra.

— Și eu!

— Serios?

Rămân o clipă suspendat.

— Desigur, sunt gata să mă căsătoresc cu ea și am hotărât asta cu mult timp înainte de fapta aceea.

Râde.

— Da, știi, știi... Uite, Stefano, vreau să-ți spun un lucru. Înainte de căsătorie se face o mărturisire specială unui preot. Dacă tu spui ceva anume, în realitate această căsnicie poate deveni nulă într-o zi. Iar preotul oricum este obligat să respecte secretul confesional.

Apoi, rămâne o clipă în tăcere, de parcă ar vrea să-mi dea timp de gândire ca să iau o decizie.

— Mulți oameni intenționat spun ceva ca să fie siguri că, oricum ar fi, mai târziu ar putea să declare nulă căsnicia lor.

Din nou tăcere. Se întoarce spre lac și fără să mă privească, mă întrebă:

— Deci, vrei să-mi povestești ceva? Vrei să te mărturisești? Iar eu rămân surprins de ceea ce spun.

Când revin la masă mă simt cu sufletul ușurat.

— E o seară foarte frumoasă, nu? Ce zici, iubitele?

Gin îmi strânge mâna cu putere ca să vadă și din partea mea același entuziasm.

— Da, e într-adevăr frumoasă.

— Ți-a plăcut ce-am mâncat?

— Mi-a plăcut foarte mult, va fi perfect, totul va fi foarte gustos.

Mă privește dintr-o parte în timp ce urcăm în mașină, apoi râde.

— Ești sigur? Nu te-ai răzgândit? Să nu renunți în fața altarului! Nu va fi ca la cununile ciudate când mireasa așteaptă mirele... așa-i?!

— Da...

Gin își desface larg brațele de parcă s-ar fi speriat.

— Ajutor! Ai spus un „da” foarte vag... Nu-i deloc convingător, un „da” extrem de periculos!

O văd pe mama ei cum râde. Stau așezați înaintea noastră, Gabriele conduce și sunt sigur că a auzit totul.

— Ei, nu...

— O, Doamne, asta-i și mai rău! Nu, nu, la naiba, ai să mă părăsești la altar!

Și sare asupra mea rânzând și mă lovește cu pumnul în umăr.

— Au!

— Asta nu-i nimic! Poate nu-ți amintești că eu mă pricep la box, pe bune, nu glumesc! Hei? Vorbește!

Se strecoară sub mine, mă lovește și mă gădilă.

— Vorbește!

— Ce vrei să zic?

— Că vei veni înaintea mea la biserică și că nu vei face glume!

— Îți jur, pe cuvântul meu.

Îmi sărut degetele încrucișându-le de câteva ori înaintea gurii.

— Așa nu merge! Vezi, ești mincinosul dintotdeauna!

— Ei lasă, glumesc, chiar crezi că voi întârzia? Mereu te-am așteptat!

— Da, ai dreptate.

Apoi devine serioasă.

— Ai vorbit mult cu don Andrea.

— Da.

— Ai avut multe de spus.

— Avea dorința de a asculta. Am vorbit despre cinema.

— Hai, se poate să fii măcar o dată serios?

— Dar ce vrei să-ți spun? Mărturisirea este o taină!

— Pentru el. Tu poți să povestești totul!

— Acum tu nu ești serioasă.

Giin rămâne în tăcere, se întoarce și se uită afară pe geam. Dar durează foarte puțin, pentru că se răzgândește și se răsucește spre mine.

— E adevărat. Ai dreptate.

E din nou zâmbitoare.

— Sper că ți-a fost de folos într-o oarecare măsură.

— Da, îmi place, e foarte simpatic.

— Fără îndoială! Aș fi ales să-mi oficializeze cununia un antipatic? Privește, ne-a dat să citim niște rugăciuni, putem să le alegem.

— Reiese că diseară ne rugăm?

Gin îmi zâmbește, apoi spune cu voce joasă:

— Evident, ce doreai să faci? Sunt și părinții mei aici!

— Nu am în vedere în mașină, ci acasă!

— Cretinule. Ne apropiem de oficiul tău. Ai motocicletă aici, nu? O iei acum sau mergem acasă și o iei mâine?

— Nu, nu-mi place s-o las aici, urc până la mine, trebuie să văd niște chestii pentru mâine și te ajung din urmă.

— Okay.

— Oprește aici, Gabriele. Mulțumesc.

Mașina încetinește până se oprește. Deschid ușa și cobor.

— Mulțumesc pentru tot. Ne vedem în curând.

— Da.

Ne luăm rămas-bun, îi dau un sărut pe buze lui Gin și închid ușa. Mașina pornește, iar eu mă îndrept spre oficiu. În clădire toate luminile sunt stinse. Iau ascensorul, urc la etajul meu, deschid ușa. Liniște, nu-i nimeni. Aprind lumina și închid ușa. Mă apropii de aparatul de cafea și-l pornesc. Nu vreau să mă rețin, dar mi s-a făcut poftă. Iau telecomanda și pornesc radioul, caut frecvența 102.70. Pare o întâmplare, dar răsună piesa lui Ligabue, *Certe notti*. Nu cred că ar fi un semn prevestitor. Merg spre biroul meu, ușa e închisă, așa cum am lăsat-o, intru și aprind lumina. Pe masa de scris stă proiectul pe care l-am folosit drept acoperire. Când îl ridic, sub el găsesc albumul exact cum l-am lăsat. Se pare că nimeni nu a atins nimic. Mă întorc în hol și-mi fac o cafea. Când e gata, revin în biroul meu, închid ușa și

merg să mă așez la masă. Scot celularul din buzunar și-l pun alături de album. Nimic. Niciun mesaj. Niciun apel. E mai bine așa. Suflu peste cafeaua caldă și mă uit la albumul închis din fața mea. Poate ar trebui să-i dau ascultare lui don Andrea. Dar n-am ce face, curiozitatea este mare, astfel mai sorb un pic din cafea, apoi așez ceașca pe marginea mesei, o privesc într-o manieră aproape maniacală, o mut puțin în dreapta, ca să ocupe un pic din spațiul gol, și-i întorc tortița spre mine. Apoi deschid albumul.

38

Și mă regălesc acolo unde rămăsesem. Fotografiile unui copil care crește, care devine tot mai mare, care zâmbește, care face grimase hazlii, care plânge, care râde nebunatic. Care încearcă să meargă pe bicicletă, care reușește, care coboară o pantă cu părul în vânt, ținându-se strâns de mânerul ghidonului. Cât de mult îmi seamănă. Și toate acestea eu nu le-am trăit. Le-a trăit altcineva. Care însă nici nu este în aceste fotografii, pare că nici nu există, nicio mână, niciun umăr, nicio părticică din el, nici măcar un obiect de-al lui. Poate nu e întâmplător, poate a făcut-o pentru mine. Dar când ajung la ultima pagină, îl văd. Este o singură fotografie cu el. Tocmai cu el, cel care crede că e tatăl copilului. Și când îl văd, rămân fără cuvinte, nu pot să cred. Pe Facebook nu l-am recunoscut. E Lorenzo. Nu se poate. N-am vrut să știu nimic, nici ziua, nici biserica, nici recepția și mai ales, nu voiam să știu că ar fi el. Și acum

descopăr că e Lorenzo, Lillo. Un nemernic. Unul care a fost mereu lângă ea, de când erau mici, clasicul îndrăgostit pentru totdeauna. Care de obicei este prezent în povestea oricui și apoi rămâne prieten, unul pe care să-l întâlnești mereu cu bunăvoință, care s-a însurat cu alta, nu cu fata de care era foarte îndrăgostit. În schimb, cu Babi n-a fost așa. Încerc să-mi amintesc ceva despre el. Juca bine fotbal, l-am văzut de câteva ori vara pe plaja din Feniglia, dar nu avea un fizic prea impresionant. Avea picioare scurte, fundul prea jos, umerii lați și părul bogat, ochi întunecați și un dinte rupt. Mă uit la fotografie. Da, nu s-a schimbat mult, doar are părul mai scurt și e îmbrăcat elegant. Odată eram singuri în casa de pe litoral și el a venit să ne cheme, s-o cheme pe Babi de fapt. Ne-a invitat la o petrecere, dar Babi i-a spus nu. Chiar azi mi-am amintit de el. Nu pot să cred. Până la urmă a reușit. Mi-i imaginez împreună, cum a început povestea lor, unde a dus-o, unde i-a dat primul sărut, unde... Nu, Step. Ajunge. Nu mai poți face așa. Oprește-ți gândul, fă-l să se îndepărteze de toate acestea. Drăcie, dă foc amintirilor, imaginilor, durerii sfâșietoare care ți-o provoacă. Și încet-încet, totul se întâmplă. De parcă m-aș calma de unul singur. Brusca, o liniște ciudată pune stăpânire pe mine. E ca o ploaie mărunță care începe pe neașteptate, apoi toți norii dispar. Reapare soarele, dar nu-i niciun curcubeu. Sau e ca marea pe timp de furtună, întunecată, cu valuri uriașe, care se sparg de tot ce întâlnesc în calea lor și apoi, după câteva secunde, o revezi din nou netedă și calmă. Da, astfel și respirația se domolește. S-a făcut. Pollo, văzând odată cum mă înfurii din cauza lui Babi, pentru că numai ea putea să atingă corzile care mă

transformau într-o bestie, mi-a spus:

— Vrei să știi ceva? Un lucru care s-ar putea să nu-ți placă, dar care, probabil, e adevăratul motiv din care ți-ai pierdut complet capul pentru fata asta, lua-o-ar naiba?

Și a rămas să mă fixeze cu privirea. Până la urmă, eu am izbucnit în râs.

— De ce râzi?

— Cum ai zis „pentru fata asta, lua-o-ar naiba”.

— Este exact așa. Uită-te în ce hal ai ajuns.

Și-a întins brațele spre mine, arătându-mi cu ambele mâini.

— Stai acolo! Vrei sau nu vrei să auzi concluzia genială la care am ajuns?

M-am așezat pe motocicletă.

— Okay, să auzim.

Mi-a zâmbit și s-a așezat pe motocicletă lui. A tăcut un pic și înainte să-l mai rog odată, a vorbit:

— Un singur cuvânt: resemnează-te.

M-am ridicat de pe motocicletă și cu mâna l-am trimis departe:

— Bună concluzie! Tu și prostiile tale geniale.

— Mă subapreciezi. Să ții minte acest cuvânt: resemnează-te.

Și acum sunt aici, în fața ultimei fotografii care, ca un făcut, e tocmai a celui nemernic. Îmi amintesc că odată am vorbit despre el. Într-o zi.

— Nu poți să fii gelos pe unul ca el, Step, nu poți... E doar un prieten.

— Mă enervează, mereu vine să te caute, nici nu ia în seamă faptul că tu ești cu mine.

— Nu-i adevărat, ține cont de asta, de fapt ne invită pe amândoi, nu doar pe mine!

Mă privește zâmbitoare și mă mângâie.

— Te-am convins?

— Nu.

— Și atunci?

— Să știi că am să-l bat, ca să-i fie totul clar.

— Încetează, mă scoți din miști când faci așa.

Da, aș fi făcut bine dacă-l băteam atunci. Cine știe, poate măcar ar fi fost totul altfel. Nu. Oricum ar fi fost așa. Mă gândesc la un lucru pe care l-am trecut cu vederea. Și am vorbit despre aceasta. El e bogat, foarte bogat. Îndată după ce și-a încheiat studiile, a deschis câteva magazine de lenjerie intimă, pentru diversitate, zicea. Iar Babi mi-a povestit cum mergeau treburile în familia lui. Bunelul său a început o afacere în transport, în provincia Marche. A fondat o rețea de autobuse acolo unde nu era nicio legătură între sătucurile împrăștiate și fără vreo conexiune. Așa a început să câștige și a continuat să adune bani. La începutul anilor '80 a devenit o rețea oficială de transport, ajungând până în Emilia-Romagna. De acolo au fost destul de deștepți ca să investească bani deschizând diverse firme, iar firma care a consacrat definitiv imperiul lor se ocupa de spații publicitare pe întreg teritoriul Italiei. Tot ce apărea ca publicitate făcea referință la firma lor. Fiul, adică tatăl lui Lorenzo, nu a avut altceva de făcut decât să consolideze totul fără să schimbe nimic. Și așa Lorenzo trebuie să fi regăsit compania făcând abstracție de capacitățile lui. Ar fi putut s-o facă să prospere sau să piardă ceva, dar trebuia să facă eforturi mari ca să distrugă un asemenea imperiu. Da, îmi amintesc perfect ce

mi-a povestit. Așadar, Babi, într-adevăr viața ta constă din toate acestea? În seara când m-ai anunțat că te căsătorești, am rămas fără cuvinte. M-ai privit și mi-ai spus:

— Nu va fi niciodată așa cum a fost cu tine, dar cu tine era imposibil.

Iar eu am continuat să tac, pentru o clipă am crezut că tu ai spus-o intenționat, după ce făcusem dragoste sau poate fusese doar o partidă de sex. Cine știe. Păreau cuvinte potrivite pentru a închide definitiv capitolul nostru. Dar îmi amintesc că, înainte să plecăm, mi-a spus:

— Pe de altă parte, viața înseamnă muncă, prieteni, copii, până la urmă dragostea ocupă numai zece procente...

Și în acel moment am simțit că mor, mi-am zis: dar eu ce fac aici? Vrea să se căsătorească crezând astfel? Mi-a fost rușine, m-am simțit murdar, m-am gândit la Gin, la candoarea ei, la ceea ce am făcut... Atunci tu ai aprins radioul, părea că voiai să mai tragi de timp ca să mă alungi, dar, de fapt, nu aveai răbdare să plec. Poate pentru că știai că mințai, că o făceai pe actrița, că acele vorbe nu-ți aparțineau, era discursul mamei tale. Ea te-a obligat să te căsătorești cu Lorenzo, ori mai degrabă cu autobusele lui, spațiile lui publicitare și chiloții lui. Acestea rămân să fie îndoielile mele, o justificare care îmi convine să cred că ar fi adevărată. Sunt gata să închid albumul, când observ că în fața fotografiei nemernicului este un plic. *Pentru tine.*

*U*ite, nu știu cum să-ți zic. Aș vrea să-ți spun scumpule, iubitele sau de-a dreptul iubitul meu. Dar știu că tu nu mai ești al meu. Totuși, ai fost cândva. De dragul meu ai fi făcut totul și chiar mai mult, mai mult decât ceea ce oricine altcineva și-ar fi putut imagina vreodată, oamenii normali, cum îi numeai tu. Iar tu nu erai. Erai și ești deosebit. Aceasta poate fi incomod uneori, un obstacol inevitabil și de nedepășit, cel puțin așa ai fost pentru mine. Poate din cauza fricii mele, pentru că n-am fost destul de curajoasă, pentru că n-am știut să spun ajunge, este al meu și îl vreau. Numai atât. Dar oricum, ce-a fost, a fost. E zadarnic regretul pentru timpul care a trecut. Am încercat cu disperare să te am cu mine în fiecare zi și oarecum am reușit. Erai cu mine în fiecare clipă, chiar și atunci când vorbeam cu prietenele mele, ascultam ceva, râdeam sau mă simțeam rău, oricare era starea mea sufletească, tu erai cu mine.

Apoi, când s-a născut Massimo, totul a devenit și mai simplu, pentru că în ochii lui, care mă fixau când încă nu putea vorbi, eu vedeam privirea ta, dragostea ta, curiozitatea ta, erau aceeași ochi care căutau nu știu ce înăuntrul meu. Și sunt sigură că atunci când ai văzut fotografia lui Lorenzo, când ai descoperit cine e soțul meu, dacă n-ai aflat mai devreme, ai spus: „Vezi? Făceam bine dacă-l băteam!” Zâmbesc. Cel puțin în această privință mă cunoaște. M-a iubit mereu, și-a dorit mereu să fie cu mine și când am început să ieșim împreună, am înțeles că are toate calitățile unui bărbat ideal cu care să te căsătorești. Generos, amabil, destul

de atent. Ți amintești ce ți-am spus? Pentru mine, căsătoria are o importanță minoră în viață, restul este muncă, prieteni, copii. Într-adevăr, ai vorbit despre dragoste și-i acordai numai zece procente de valoare în viață. Apoi, într-o zi am văzut filmul Meet Joe Black și când am ajuns la scena în care ea împreună cu tatăl său erau în avion și tatăl ei a întrebat-o: „Îl iubești, Drew? Îl iubești pe băiatul cu care vrei să te căsătorești?” Iar Drew vorbește puțin sau aproape deloc și atunci tatăl ei zice: „Vreau ca cineva să te tulbure, ca tu să levitezi, vreau ca tu să cânți de extaz și să dansezi în uitare. Să ai o fericire delirantă ori cel puțin să n-o respingi. Știi că sună patetic, dar iubirea înseamnă pasiune, obsesie, cineva fără de care nu poți trăi, eu ți spun: aruncă-te cu capul înainte, găsește pe cineva pe care să-l iubești la nebunie și care să te iubească la fel. Cum să-l găsești? Păi, uită de rațiune și ascultă-ți inima. Eu nu-ți aud inima. Pentru că adevărul, scumpa mea, este că nu are sens să trăiești dacă ți lipsește aceasta. Să faci o călătorie și să nu te îndrăgostești profund, păi, echivalează cu faptul să nu trăiești. Dar trebuie să încerci, pentru că dacă n-ai încercat, înseamnă că nici n-ai trăit.” Am revăzut acest episod de atât de multe ori încât l-am învățat pe de rost, dar prima dată când l-am văzut, am izbucnit în plâns, am sughitat și când a intrat Lorenzo, s-a îngrijorat, m-a întrebat ce s-a întâmplat, iar eu nu puteam vorbi, atunci el s-a infuriat pentru că dorea să știe, credea că s-a întâmplat ceva cu Massimo. În realitate, s-a întâmplat cu mine. Nimeni nu mi-a vorbit astfel, nimeni nu m-a oprit. Mai mult, mama aproape că m-a impus să mă căsătoresc cu Lorenzo, spălându-mi ușor creierii, făcându-mă să văd în fiecare zi cum ar putea fi viața mea, o femeie cu o viață plină de cadouri, de comoditate, de lucruri frumoase și apoi cu un copil... A fost firesc ca, atunci când i-am spus că eram însărcinată, să nu existe

dubii despre cine putea fi tatăl, iar mai târziu, peste câteva luni, eram la masă cu ai mei și la un moment dat, Massimo a început a râde absolut la fel ca tine. Atunci mama l-a privit, la început a râs și ea, apoi privirea i s-a schimbat, de parcă un gând i-a traversat pe neașteptate mintea. S-a întors spre mine, m-a privit, a avut o tresărire în ochi și mi-a spus: „E foarte frumos fiul tău.”

„Da.”

„Cine știe cum va deveni.”

Și nu ne-am mai spus nimic. După ce-am văzut filmul, am înțeles că trebuia să te revăd și că în realitate mereu am știut că va veni acest moment. Pozele cu Massimo le-am adunat din prima zi, de când a venit pe lume până în ziua în care l-ai întâlnit. Scena din acel film a fost ca și cum cineva mi-ar fi pus o oglindă în față și eu am putut să-mi văd viața. Și dacă apoi am plâns în hohote și nu puteam vorbi, atunci îți poți imagina ce-am văzut. Nimic, în afară de fiul meu. Nu este nimic în viața mea, niciun motiv care să mă facă să mă simt cum mi-aș dori. Da, o casă frumoasă, o mașină scumpă, petreceri, prieteni, dar în fiecare zi e ca și cum toate astea îmi acutizează durerea, mă fac să-mi simt existența și mai goală, și mai inutilă. Ne-am gândit să-i dăruim un frățior sau o surioară lui Massimo, dar n-am reușit. Gândul la această tentativă îmi provoacă o strângere de stomac, îmi blochează respirația, mă face să-mi vină să vomit. Dar reușesc să depășesc acest moment și aș vrea să rup scrisoarea bucățele, pentru că mă enervează atât de tare, pentru că ea povestește cu atâta nonșalanță. N-am reușit. Și văd o tentativă caraghioasă, nesănătoasă, având numai scopul acela. Și văd o plăcere tristă, o satisfacție nehotărâtă, o femeie pasivă, aproape plictisită care mimează că participă, ca cea mai bună actriță a unui film porno sau poate și mai rău... Și apoi îl văd pe acel

băiat prost și inutil care se agită deasupra ei sau sub ea, sau din spate... De ce nu l-am bătut atunci? Știam eu, trebuia să-mi ascult presimțirile, sunt cele mai adevărate. Și acum? Ce-mi sugerează instinctul? Sunt aici, cu această scrisoare în mână. Mai are încă jumătate de pagină. Dar ce-mi pot rezerva toate acele cuvinte? Par niște soldați periculoși ascunși în tranșee, pregătiți de atac, pregătiți să distrugă. Știu de pe acum că nu voi rezista, orice s-ar întâmpla în următoarele rânduri, vreau să merg mai departe. Și astfel întorc pagina și citesc. *Ajunge totuși, nu vreau să te plictisesc cu chestiile mele personale. Dar vreau să-ți spun ceva, de când am văzut Meet Joe Black și m-am gândit la tine, n-am făcut nimic altceva decât să-mi imaginez întâlnirea noastră, cum ar putea fi, unde s-ar putea întâmpla, cum ai arăta tu, uimirea ta, fericirea de a mă vedea, sau poate furia, sau poate și mai rău, nepăsarea ta. Iar când aceasta în sfârșit s-a întâmplat, nu puteam să-mi iau ochii de la tine. Da, încercam să citesc vreo emoție de-a ta, ce simțeați că m-ai întâlnit după atât de mult timp, da, într-un cuvânt ca să zic cum îți place: „Flacăra s-a stins sau s-a aprins?” M-am folosit de ajutorul secretarei tale, i-am povestit câte ceva despre noi și ea s-a entuziasmat. A spus că pierdem o ocazie importantă, dar că încă nu e prea târziu. Mi-a plăcut, mi s-a părut rapidă și capabilă, ai făcut o alegere bună. Da, păcat că nu mai este. Și e tocmai meritul tău. Și oricum nu avea chiar toate calitățile pe care i le atribui. N-a vrut să-mi povestească nimic despre tine, trebuie să-ți spun că am încercat în toate felurile s-o fac să vorbească, dar n-am reușit. În această privință ți-a rămas devotată. Poate tu ești cu cineva, ai cerut-o în căsătorie sau poate v-ați despărțit. Nu știu. Știu că nu ești căsătorit, am văzut că nu porți verighetă și totuși n-am putut afla de nicăieri ceva care să-mi dea de înțeles.*

Dar, după părerea mea, cea mai importantă întrebare este aceasta: ești fericit? Ne mai auzim? Ne mai vedem? Poți să iei asta în considerație, te rog? Mi-ar plăcea foarte mult. N-ai ce face, în seara aceasta toți își fac griji pentru fericirea mea. Tocmai în acel moment sună telefonul. Un mesaj. Îl deschid. E Gin.

Iubitule, ce faci? Nu munci prea mult! Peste puțin timp totul va fi și mai haotic. Vino... te doresc.

Zâmbesc. Închid scrisoarea, o las la loc în albumul pe care îl ascund la fundul unui sertar. Toți vreți neapărat să știți absolut tot? Păi, mă voi gândi mâine. Îmi pare un răspuns în stilul Rosselei O'Hara. De fapt, toată această poveste îmi pare o dramă colosală în care, din păcate, protagonistul sunt eu. Cine știe ce se va întâmpla. Și-l citez mereu pe el: *O voi afla trăind.*

40

— Bună ziua.

Intru în oficiu cu o seninătate și o bucurie care, în realitate, nu sunt justificate, dar am hotărât că cea mai bună metodă de a înfrunța această zi este să nu mă gândesc. Apoi se va vedea, ceva se va întâmpla, va veni momentul când voi lua o decizie sau poate totul deja a fost pur și simplu hotărât.

— Bună ziua. Mă bucur să vă văd așa, se apropie Alice și-mi dă niște foi. Am notat aici întâlnirile dumneavoastră de astăzi, iar acestea sunt niște scrisori care tocmai au sosit.

— Bine, mulțumesc.

Mă îndrept spre biroul meu.

— Doriți o cafea?

Mă întorc spre ea zâmbindu-i.

— Da, mulțumesc, de ce nu?

Și ea se îndepărtează. Merge liniștită, fără să se legene. Trebuie să spun că e foarte drăguță, cu puțin machiaj, este interesantă prin simplitatea sa.

— E totul okay, șefu'? mă salută Giorgio din biroul lui.

— Totul e okay.

— Nicio noutate? Niciun nou-venit?

La această ultimă întrebare își mișcă mâna stângă în aer, ca și cum ar netezi o minge sau mai degrabă, imitând o burtă.

— Nu trebuia să-ți spun. N-am să-ți mai spun nimic, fir-ar să fie. Îmi trebuia un clovn la serviciu?

Închid ușa. Pe masa mea de scris nu-i niciun cadou. Cu atât mai bine. Nu voi mai avea cine știe ce revelații. Nici în corespondență nu-mi pare să fie nimic ciudat. Nu. Iată. O scrisoare pentru Stefano Mancini. Nu e scrisă nici la mașină și nici la calculator și trebuie să fi fost înmănată personal, nu are timbru. Mă uit mai bine la scris, nu-mi pare cunoscut. Și n-ar trebui să am alte probleme, dacă îmi amintesc bine. Iau cuțitul de tăiat hârtie pe care-l am pe masă. Deschid scrisoarea.

Dragă domnule Stefano Mancini, sunt Simone Civinini, un băiat de 23 de ani, care și-ar dori mult să lucreze alături de dumneavoastră. Deoarece sunteți de puțin timp în acest domeniu, dar ați pornit de jos, sunt sigur că veți ști să recunoașteți în cuvintele mele două lucruri fundamentale: dorința și entuziasmul. Mi-ar plăcea să vă pot întâlni. Atașez proiectul meu și vă las numărul meu de telefon și adresa de email. Când doriți sunt la dispoziția

dumneavoastră pentru lucrări mici, însărcinări ordinare, iar într-o zi, dacă veți considera oportun, aș vrea să devin autor de emisiuni. Când am spus că ați pornit de jos, n-am vrut să par un bătăran. V-am urmărit de când s-au întâmplat toate acele probleme la TDV, vă cunosc toată povestea. Așadar, aș fi încântat să vă cunosc. Oricum, vă mulțumesc pentru atenție.

În plic mai găsesc numărul lui de telefon și e-mailul scrise pe o foaie. Mă uit la adresă. E din Civitavecchia, dar precis că locuiește la Roma sau e în trecere, sau stă aici la cineva, odată ce scrisoarea a fost înmănată personal. Atașat, găsesc proiectul lui. *Cine pe cine iubește*. Titlul este distractiv, numai de n-ar fi în afara formatului. Încep să citesc. Emisiunea durează cincizeci de minute. Jocul se desfășoară în câteva secțiuni ușor de urmărit. E scris simplu și direct. Continui să citesc. Ideea este că șase bărbați și șapte femei, sau invers, povestesc un moment din viața lor, ceva ce s-a întâmplat cu un admirator de-al lor, un iubit sau soț, care este o persoană din celălalt grup. Cum s-au cunoscut, prima ieșire împreună, primul sărut, prima oară când au făcut dragoste, unde s-a întâmplat sau care a fost modul cel mai ciudat. Jucătorii trebuie să îmbine, conform istoriilor povestite de toți cei treisprezece participanți, perechile corecte. Dacă au fost ghicite toate perechile, înseamnă că a fost identificată persoana în plus. În acest moment se acordă numai un minut, nimeni nu povestește nimic, dar trebuie să aibă mare noroc ca printre persoanele din public, să ghicească cine este admiratorul celui de-al treisprezecelea participant. Dacă se ghicește și acest lucru, se câștigă totul. Sumele pot fi dintre cele mai diferite. O valoare x pentru perechile mai complicate sau valori egale pentru toate perechile și o

sumă mai consistentă dacă se identifică și ultima pereche cu admiratorul din public.

Când termin de citit sunt cu adevărat mulțumit. Incredibil, acest băiat de douăzeci și trei de ani a scris un scenariu care ar putea fi o adevărată noutate, nu doar pentru piața italiană, dar și pentru cea externă. Ies și mă duc la Giorgio.

— Uită-te aici, îi las proiectul pe masă.

Tocmai în acel moment vine Alice care, în tăcere, dar cu zâmbetul ei nelipsit, ne aduce două cafele.

— Mulțumesc.

Ne lasă singuri. Giorgio ia scrisoarea în mână.

— Ce se întâmplă, vreo rugămintă personală? ridică sprânceana cu cine știe ce interes.

— Da, un șantaj.

Pentru o clipă mă privește perplex.

— Ei lasă, glumesc. Este ideea unui tânăr autor și cred că nu-i rea deloc. Ar fi bună pentru *acces time*, odată ce va fi căutat fie de Rete, fie de Medinews ca să-și împropăteze un pic grila...

— Chiar este ceva de acest nivel? E scris de un tânăr autor?

— Da.

— Italian?

— Da.

— Cât de tânăr?

— De douăzeci și trei de ani. N-a mai lucrat până acum în televiziune și ne-a ales pe noi ca să ni-l propună.

Giorgio citește și scrisoarea de însoțire a proiectului. Râde.

— Ne-a ales pe noi? Te-a ales pe tine! E un fan de-al tău!
În vremurile noastre nici nu știi ce să crezi, ah...

Clatin din cap. Giorgio se ridică iute, trece pe lângă mine și închide ușa. Rămânem singuri. Se așază pe canapea.

— Trebuie să-ți spun două lucruri, de fapt trei.

Mă așez în fotoliul din fața lui.

— Sunt numai urechi.

— Am descoperit că Ottavi a făcut două transferuri pentru directoarea Gianna Calvi.

— Mde. Așa se procedează?

— Le-a făcut pe contul mamei concubinului ei.

Giorgio chiar e de treabă, nu pot să-mi închipui cum a aflat ceva de acest fel, dar trebuie să admit că trebuie să fi fost destul de greu.

— Mai mult, i-a dăruit un Rolex, ultimul model, cu diamante, și o săptămână de vacanță all-inclusive pentru două persoane la One&Only.

— Ce-i asta?

— E una dintre cele mai speciale stațiuni din Maldive, pe insulă sunt doar șaiszeci de bungalouri și de fiecare are grijă câte un majordom și o menajeră, în plus, au și un salon spa foarte bun. Cred că e vorba de trei mii de euro pe zi.

— Bine! Mă gândeam să mă duc când mi-ai spus despre șaiszeci de bungalouri. Dar m-am răzgândit dacă zici că ar costa trei mii pe zi.

— Okay. Atunci facem în felul următor, dacă reușim să cucerim piața externă din cel puțin zece țări pentru două proiecte noi și să plasăm unul de divertisment, va trebui să mergem neapărat, okay? Va fi ca un stimul pentru noi ca să atingem obiectivul. Știi că multe companii americane la

început își fixează scopuri pe care să le atingă? Devine un fel de cursă pentru a pune mâna pe marele premiu.

— Bine, sunt de acord.

Obiectivul este destul de ambițios, însă știu bine că presupune și riscuri.

— Dă mâna încoace.

I-o strâng totuși cu mare plăcere.

— Bine, acum trecem la punctul doi. Producătorul a jucat foarte murdar și noi, dacă ești de acord, nu trebuie să ne lăsăm mai prejos.

— Dar aceea a fost corupție, îmi pare rău, nu vreau să merg în aceeași direcție.

Zâmbeste.

— Bine, era ceea ce voiam să aud. Dar trebuia s-o aud. Nu vom face niciun fel de cadouri, dar într-un fel sau altul, oricum vom încerca să obținem acel proiect.

— Nu vreau nimic ilegal. Nu vreau să depind de nimeni. Nu vreau să fiu șantajat.

— Nu vei fi. Te asigur că nu riști nimic nici tu, nici Viitorul.

Această precizare a fost importantă. Giorgio Renzi e un om corect. Mă privește de parcă i-a venit în minte încă o idee.

— Atunci vom face așa, eu îmi asum toată răspunderea. Acționez din numele meu, nu al companiei. Am ceva de pus la punct cu Ottavi și aș fi făcut-o oricum, era doar o chestiune de timp. Unicul lucru e că nu vreau să-ți spun nimic, nu vreau să te implic în niciun fel.

Îi zâmbesc.

— Bine, perfect, exact așa. Iar acum, al treilea lucru, cel mai important pentru mine...

Mă ridic, îmi iau o sticlă de apă plată și sorb lung. El mă așteaptă. Mă așez din nou în fotoliu. Pare puțin jenat de această ultimă chestiune. Cine știe ce trebuie să-mi spună.

— Uite, deci... Îmi place foarte mult această companie, îmi place ceea ce-am făcut și ce facem și sper că vom mai face... Însă aș vrea să clarific ceva.

Face o pauză scurtă. Nu-l grăbesc.

— Dacă întâmplător crezi că uneori glumesc prea mult, că ceva nu merge, trebuie să mi-o spui. Eu cred că, de multe ori, oamenii fac una și aceeași greșeală. Țin înăuntrul lor prea multe lucruri. Tocmai pentru că n-au știut cum să le înfrunte, într-un final explodează atât de puternic, încât după aceea relația lor devine irecuperabilă. Să știi, eu nu vreau ca acest lucru să se întâmple între noi.

Mă privește. Se pare că a terminat, respiră ușurat de parcă, într-o oarecare măsură, s-a eliberat și se așază mai comod.

Îi zâmbesc.

— Totul e în ordine. Până acum n-a fost nimic ce putea să mă irite. Cred că ți-am mai spus-o.

— Chiar și atunci când glumesc pe seama acestor lucruri? arată din nou spre burtă.

— Desigur. Chiar și în aceste cazuri, mai mult, mă faci să râd și, cu ajutorul tău, reușesc să nu dramatizez totul.

— Bine, mă bucur.

Vreau să mă ridic.

— Un ultim aspect.

Acum își schimbă tonul.

— Da, spune-mi.

— Dacă ai nevoie de un sfat, dacă vrei să știi părerea mea

sau dacă ai vrea să-ți deschizi sufletul... sau oricum. Dacă vei dori să discuți cu cineva, eu sunt aici.

— Dar ai făcut-o deja!

— Când?

Îi arăt plicul cu proiectul.

— Am discutat cu tine destăinuirea unui fan de-al meu...

Râde.

— Mă refeream la fetele care te admiră!

— Am înțeles.

Deschid ușa.

— Acum îți zic la revedere. Ne vedem mai târziu.

— Unde pleci?

— Iau prânzul cu un eventual fan, dar nu-ți spun dacă e bărbat sau femeie.

41

Îmi zâmbește când mă vede. Stă așezat la masă, are în față o sticlă și niște măslin. Mereu are aceeași privire, veselă și absurdă ca a lui Jack Nicholson.

— Ce mai faci?

Marcantonio se ridică și mă salută.

— Tu ce mai faci? Am aflat noutatea.

Mă privește și clatină din cap.

— Fir-ar, n-aș fi crezut niciodată. Aș fi pariat pe orice altceva, numai nu pe aceasta.

— Orice altceva, ce anume?

— De unde să știu, că te-ai cuplat cu vreun model, că

pleci în America, că ai lăsat-o pe vreuna însărcinată, dar nicidecum că te căsătorești!

Aș vrea să-i spun că în realitate le-am lăsat însărcinate pe două și că mă căsătoresc numai cu una. Dar prefer să nu zic nimic, pur și simplu îi zâmbesc.

— De ce consideri căsnicia ceva burghez? Unul ca tine, cu principiile tale, cu poziția ta politică, cu titlurile tale nobiliare care necesită căsătorii pentru a se consolida...

— Da, de fapt, în ziua de azi, căsnicia e revoluționară! Hai să comandăm... Ce-ți iei să mănânci?

Suntem în Prati, la Settembrini, locul unde toți, într-o anumită măsură, sunt la vedere. O fată frumoasă de culoare se apropie zâmbind.

— Sunteți gata?

— Gata mereu! e răspunsul lui Marcantonio, care îi zâmbește și ea face la fel de parcă s-ar cunoaște de mult timp.

Comandăm mâncare sănătoasă, el, în afară de Franciacorta pe care o bea, își ia somon în crustă aromată și fasole verde, iar eu optez pentru o salată Cezar. Fata se îndepărtează cu comenzile noastre.

— O cunoști?

— Aș vrea s-o cunosc mai bine. Câte ceva nu-mi este clar de tot...

Și zâmbește cu fața aceea... pe care o are mereu. Îmi toarnă un pic de Franciacorta.

— Nu mult, trebuie să mai lucrez, eu...

— Cât ești de serios, cât de plicticos te-ai făcut... Unde-i bătaușul simpatic pe care l-am inițiat la TDV?

— Din fericire, a plecat în vacanță!

Râdem, după care Marcantonio ridică paharul și mă privește în ochi, se pare că a devenit serios.

— În cinstea fericirii tale!

Ce au toți cu acest aspect al vieții mele?

Și adaugă:

— Oricare ar fi ea.

Mă privește, îmi zâmbește, ciocnim paharele și bem. E rece și bun, iar Marcantonio îl face să dispară imediat.

— Ți place?

— Foarte mult. E perfect.

— Bine, mă bucur. De fapt, după părerea mea, ar trebui să fie mai puțin acru. Sunt sticle pe care le facem noi, sus, pe colinele noastre din Verona.

— Mie mi se pare foarte bun.

— Ar putea deveni mai bun.

— Ce mai faci, de fapt?

Mă privește și clatină capul la dreapta și la stânga, ca și cum ar spune: pe scurt?

— Nu credeam că voi resimți atât de acut pierderea părinților. Îmi amintesc când mi-ai povestit despre mama ta... Știi că atunci, ascultându-te, am simțit că mă identific cu tine. Mi-ai fost de folos într-un fel, m-ai ajutat, dar nu îndeajuns.

Nu știi ce să zic, schițez un zâmbet de circumstanță, cel mai puțin inutil pe care-l pot face, dar nu știu cum mi-a ieșit. Marcantonio își mai toarnă de băut.

— Mama mea era foarte puternică, a reușit să stea împreună cu tata în ciuda faptului ca o înșela în ultima perioadă. Când s-a simțit foarte rău, i-a fost alături, l-a ajutat foarte mult, i-a permis să se simtă aproape în formă. Apoi,

într-o dimineață, ea nu s-a mai trezit, ce absurditate, după asta, peste mai puțin de-o lună, a plecat și el. Credeam că el va pleca primul, dar m-au surprins și cu acest aspect.

Îmi zâmbește și bea un pic de vin.

— Poate așa au vrut să-mi demonstreze că în ciuda certurilor, la care am asistat eu și sora mea, ei totuși se iubeau. Nu au putut trăi unul fără altul. Mă bucur că a fost așa, mă face să cred că a fost o iubire mare, pe care mi-au demonstrat-o abia la sfârșit, dar a existat totuși...

Exact în acel moment vine chelnerița care ne așază farfuriile dinainte fiecăruia, ținând minte cine și ce a comandat.

— Văd că discutați deja. Dacă veți avea nevoie de mine, să mă chemați.

— Desigur. Mulțumesc, Priscilla.

Își zâmbesc, apoi ea pleacă, dar abia face doi pași, că ia ceva și se întoarce. Pune o scrumieră pe masă, în partea lui Marcantonio. Zâmbește din nou și de această dată dispăre cu adevărat.

— Știe de ce am nevoie...

Din buzunarul de la geacă scoate un pachet de țigări și o brichetă Zippo.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

Își aprinde o țigară și trage un fum.

— Te invidiez pentru maniera aceasta a ta de-a fuma rar și numai seara. Nu ești dependent... E frumos. Nu ești dependent de nimic!

Încep să mănânc din salata mea Cezar.

— Uneori simt un fel de neliniște și, într-o oarecare

măsură, depind de ele. Dar ne împăcăm bine.

— Fii atent să nu tragi prea mult în tine. Se întâmplă să aibă reacții adverse, mult mai grave decât cunoaștem noi și, mai ales, când credem că ne păzim.

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Așa a fost cu tatăl meu. De fiecare dată când tușea avea niște dureri...

Se gândește la ceva, și-a amintit ceva îndepărtat, despre el și mama lui, poate de când era copil. Îl las în pace. Apoi, brusc își revine.

— Îți mulțumesc pentru mesajele tale și pentru telegramă.

— Aș fi vrut să pot ajunge dincolo de Verona sau unde s-a petrecut.

— Mulțumesc. Nu era cazul. Voiam să fim doar membrii familiei. După cum îți dai seama, despre Mazzocca nu trebuie să se știe că se sting ca toți ceilalți.

Și râde. Clatină din cap.

— Suntem o familie de nerozi, de încăpățânați orgolioși.

El este primul din toți, dar nu i-o spun, mai e și supărăcios.

— Dar n-ai rămas acolo? Credeam că vei hotărî să gestionezi terenuri, sate, tot felul de lucruri despre care-mi spuneai că sunt în fiecare casă de la țară și apoi vinurile, arăt spre sticlă. Și tablourile despre care mi-ai vorbit, diferite colecții vechi...

Închide ochii și face un gest cu mâna de parcă îmi face semn să mă opresc, renegând toate acestea.

— Ca să vezi! Mi-e scârbă să am de-a face cu oamenii. Se ocupă sora mea, face ea totul. E răbdătoare și liniștită, se

pricepe la calcule mai bine decât mine, știe să facă totul mai bine decât mine!

Își stinge țigara, îmi mai toarnă niște vin și-și umple paharul lui.

— Prefer să lucrez aici, la Roma, în calitate de grafician, cu tot felul de nemernici care știi bine cum sunt... îmi zâmbește. Dar cu toate că aici, în Prati, poți să dai peste tot felul de oameni, fete atât de frumoase nu sunt acolo, la Verona...

— Iar eu știu că există chiar și mai grozave...

Marcantonio începe să mănânce din somon. Apoi clatină din cap.

— Okay, oricum mă simt mai bine aici.

Priscilla trece pe alături. El o observă.

— Iată, vezi? Mult mai bine.

Mă face să râd cu aceste capricii copilărești.

— Okay, okay, rămâi aici.

— Chiar așa, și apoi acum când Viitorul crește și înflorește... vezi ce rimă!

— Cretinule...

— Să știi că-i adevărat, sunteți tari, ți-o spun eu. Dacă n-aș avea un contract de exclusivitate în calitate de consultant editorial pentru grafica Rai, ar fi fost minunat să lucrez cu voi.

— Și mie mi-ar face plăcere.

Acum mănâncă mai cu poftă. Apoi își șterge gura.

— Dar să fim serioși, la Rai se vorbește de bine despre Viitorul. Ați plasat diferite emisiuni și toate au succes.

— Da, am avut noroc.

— Modest. Totuși, mai devreme sau mai târziu, veți

ajunge la nivelul lui Endemol sau Magnolia, dacă nu și mai sus.

— Așa să fie! Trebuie să ne croim un drum.

— Da, dar nu în grabă. Veți ajunge. În curând am să trec pe la oficiul vostru. Am stabilit o întâlnire cu Renzi.

— Serios? Nu mi-a spus nimic.

— Eu l-am rugat. I-am spus că azi iau prânzul cu tine și-ți voi povesti totul, chiar și despre acest lucru în particular...

— Care?

— Îndată-ți spun.

Beau puțină apă și încep să-l ascult curios.

— Alaltăieri, vorbind cu un politician important, același care m-a adus aici...

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu eram atât de apropiați.

— Nu-i adevărat.

— Atunci nu aveam încredere în tine!

— Și mai rău!

— Ascultă, tu vrei să-ți spun sau nu?

— Povestește.

— După cum îți spuneam, mă cheamă acest politician și-mi cere să-i fac o favoare. Vrea să mă întâlnesc cu o persoană. Firește că eu îi spun da. Îmi prezintă o femeie, o profesionistă, cu un portofoliu plin cu lucrări reușite, dar cu adevărat reușite! Totuși mă gândesc: e îmbrăcată bine, are bijuterii scumpe, a făcut lucrări bune, de ce ar vrea să lucreze graficiană la Rai și încă în subordinea mea? Nu e un post care-ți oferă avansare sau câștiguri mari.

Brusc, simt că înțepenesc, instinctul mă pune în gardă. Însă mă gândesc că Marcantonio îmi este prieten și nu am

de ce mă teme. Mă relaxez și hotărâsc să-l ascult.

— Continuă...

— Și, după ce mi-a arătat portofoliul, a început să-mi pună întrebări, dar foarte sigură, un lucru pe care nu-l face cineva care vrea să obțină o slujbă. Și, în plus, era foarte liniștită.

Face o pauză scurtă și continuă:

— Dar știi de ce? Pentru că, de fapt, pe femeia aceea n-o interesa o eventuală angajare. Întrebările pe care mi le-a pus erau despre o emisiune pe care am făcut-o cu tine, la TDV, despre tot scandalul care a fost și alte curiozități care erau, ca să vezi, legate tot de tine... Ea a vrut să se întâlnească cu mine numai ca să afle mai multe despre tine.

Scoate o carte de vizită din buzunarul de la geacă și mi-o pune în față.

— Iată cum o cheamă.

Mă uit la cartea de vizită albă, cu inscripția GRAPHIC DESIGNER și la numele de pe ea.

— Fabrizia Gervasi. O cunoști, nu-i așa? Mi-am închipuit că s-ar putea s-o cunoști și că ar fi fost ceva între voi, așa că nu am scăpat nicio vorbă, nicio aluzie, niciun comentariu. Totuși e o femeie foarte frumoasă... Vezi ce prieten bun îți sunt!

— Oricum nu te-aș bate.

— Dar n-ai avea pentru ce! și începe a râde. Deci, o cunoști sau nu pe această Fabrizia Gervasi.

— Da.

— Bine?

— Foarte bine.

— Cum o cunosc eu pe Priscilla?

— Nu știi cum o cunoști tu pe Priscilla.

— Ahh... ce mai răspuns! Dar e ceva important. Iată de ce...

— Ce?

— Într-un anumit moment dat s-a dat de gol și m-a întrebat: „Dar e adevărat că vrea să se căsătorească?”

— Și tu?

— Eu i-am răspuns.

Mă privește zâmbind, amuzat, bea lent un pic de Franciacorta. Intenționat mă ține în suspans. Încerc să rezist. Dar nu mai pot.

— Și ce dracu' i-ai spus?

— Adevărul. I-am spus: știi numai că încă nu este căsătorit.

Mă regăsesc hoinărind prin oraș. De ce tocmai acum? De ce tocmai ea? Puteam să întâlnesc o altă fată, să-mi trezească curiozitatea, iar apoi să înțeleg pur și simplu că ea nu era pentru mine. În schimb, cu Babi e totul altfel, de parcă pe neașteptate au renăscut momente din tot ce-am trăit, lucruri pe care credeam că le-am uitat și le-am șters din memorie sunt iarăși aici. Detalii despre corpul ei, zâmbetul care-mi plăcea prea mult, serile pe care le-am petrecut împreună, partidele de sex în mașină sau la ea acasă, excitații la gândul că s-ar putea, dintr-o clipă în alta, să vină părinții ei, cum chiar s-a întâmplat odată și, ca prin minune,

am reușit să nu fiu prins. Îmi pare atât de ciudat că s-a întors în viața mea tocmai acum, după șase ani de tăcere absolută, de parcă a știut că vreau să mă căsătoresc, de parcă a știut că aceasta este ultima ei șansă să recupereze relația noastră. Dar oare așa este? Mai este loc pentru ea? Și ce vrea? Ce încearcă de fapt să înțeleagă? Îmi părea atât de simplă când am cunoscut-o, dar cu timpul mi-am dat seama că și ea era frământată de neliniște. De parcă numai în aparență era calmă. Când făceam sex, de exemplu. Mai târziu i s-a stârnit pofta și, îndepărtând primele temeri, a devenit agresivă, se împingea înainte și când simțea plăcerea, se lasă în voia ei demonstrându-și toată satisfacția, fără limite, fără rușine. Părea un râu înspumat, absolut diferită de acea Babi pe care am cunoscut-o. Odată mi-a spus:

— Nu va mai fi așa cu nimeni altcineva, plăcerea pe care o simt cu tine nu se va mai întâmpla.

Eram la mine, Paolo nu s-a întors în seara aceea, am stat îmbrățișați în tăcere, chiar dacă înăuntrul meu simțeam că urlu. Cum putea să creadă că ar putea fi un altul, doar ca o ipoteză, ea totuși vorbea despre ceva ce s-ar fi întâmplat. Dar mi-a fost de ajuns o mângâiere de-a ei și am început iar să facem dragoste. A urcat pe mine, îmi ținea brațele apăsându-mă cu toată greutatea, de parcă voia să conducă ea. Îmi plăcea la nebunie felul acesta al ei de a se comporta, mă simțeam al ei cum nu m-am simțit cu nimeni alta. Mi-a intrat în inimă pentru totdeauna. Și acum, când mă gândesc că ea a fost și cu altul, înnebunesc. Nu pot să mă gândesc. Nu vreau. Dar se pare că mintea mea nu vrea să audă de raționamente, e purtată în derivă de curent. Și iată că, pe neașteptate, o revăd. E ca și atunci, una dintre

acele zile trăite cu pasiune. Se dezbracă, vine spre mine, se întoarce știind că o privesc, își scoate sutienul și zâmbeste știindu-se atât de dorită. Apoi își scoate chiloții. Iar eu rămân fascinat de goliciunea ei, demonstrată așa, în fața mea, stau așezat, amețit, îi respir sexul, privirea, răutatea. Fără s-o pot opri câtuși de puțin, dorința mea crește. Dar brusc totul se schimbă, văd un alt bărbat cu ea, deasupra ei, văd cum o atinge, o mângâie, o penetrează, o întoarce, o reîntoarce, o face să-l sărute, îi atinge părul, o mângâie. Și toate acestea mă fac să înnebunesc, îmi sfâșie inima, îmi sfarmă creierul, mă zdrobește, mă roade, mă consumă. Mă invadează o durere, încețoșându-mi vederea, dar deodată ceva mă cheamă, redevin lucid și într-o clipă îmi dau seama cum conduc și aproape că pierd controlul într-o curbă, dar țin mașina, aud cauciucurile pârâind. Nu eram conștient cu cât conduceam. Acum încetinesc. Și inima îmi bate mai lent. Respir mai liniștit. Sunt pe Flaminia și-mi pare aproape firesc să conduc până intru în tunel și ajung acolo în față. E abia trecut de ora trei. Cobor din mașină și mă îndrept spre ea. Merg amintindu-mi drumul. La capătul bulevardului, după colț, în fața construcției de marmură și sticlă azurie, se află mormântul mamei mele. N-am mai fost de ceva timp. Aveam nevoie s-o aud. O clipă de liniște ca să găsesc o voce, o lumină, o ieșire. După ce cotesc, văd că cimitirul e aproape pustiu. O doamnă în vârstă aranjează niște flori, iar puțin mai departe, în mijlocul tuturor acelor pietre funerare, stă un bărbat. Mă apropii încet și mi se pare că stă în fața mormântului mamei mele. Când sunt la doar câțiva pași, n-am nicio îndoială, e în fața mormântului ei. Atunci el se întoarce. Privirile noastre se întâlnesc. Îmi pare că l-am

mai văzut. Continuă să mă fixeze, apoi brusc își schimbă expresia feței, de parcă m-a recunoscut, s-a înspăimântat și este gata să plece.

— Mă scuzați? îi zic. Mă scuzați?

Continui să repet pentru a-i atrage atenția, dar el nu se întoarce, mai mult, grăbește pasul. De parcă s-ar gândi s-o ia la fugă. Eu îl depășesc printr-un salt și mă opresc exact în fața lui, iar el imediat își acoperă fața cu mâinile, pregătit că eu aș putea să-l lovesc.

— Și de data asta vrei să-mi spargi fața?

Giovanni Ambrosini. Tipul care locuia la mansardă în fața noastră, acela pe care l-am descoperit cu ea în pat și pe care l-am scos de gât din casă, aruncându-l cu violență pe scări, masacrându-l cu pumnii, lovindu-l în ceafă și spărgându-i pomeții de gratiile balustradei.

— Hai! Vrei să mă distrugi? Sau să mă trimiți în iad? Odată ce suntem aici...

Deodată îmi vine în minte geanta mamei mele lăsată pe un scaun, iar mama privindu-mă drept în ochi, cu țigara în gură. Nu-i voi uita niciodată privirea, am văzut viața ei arzând ca o țigară, dorința de a intra în pământ și durerea care nu trece niciodată. Dar el îmi împărăștie toate amintirile.

— Hai! Răspunde-mi!

E încă în fața mea, cu pumnii strânși, pregătit pentru o apărare zadarnică. Nu mi-ar trebui mult. Dar nu-mi mai place. Nu-mi place cum a plecat mama mea, amintindu-și așa de mine. Și atunci, dacă este un Dumnezeu, poate o face să vadă și scena aceasta. Iartă-mă, mamă, gelozia m-a orbit. Mă întorc și vreau să plec. Giovanni Ambrosini își lasă mâinile în jos, se relaxează, rămâne surprins, aproape

nu-i vine să creadă. Îmi închipui cât de absurd i se pare totul. Dar nu contează. Continui să merg, până când găsesc o bancă să mă așez. Îmi ascund fața în mâini și încep să plâng în hohote, sughițând, fără să mă gândesc, fără să-mi fie rușine sau să mă îngrijorez cum mă va judeca el sau alți eventuali vizitatori. Îmi lipsești, mamă, foarte mult. Numai aceasta contează. Continui să plâng și aș vrea să-ți cer iertare, aș vrea să-ți vorbesc, ca în ultima zi când am venit la tine la spital ca să te întreb ce crezi despre Babi, despre Gin, despre toată această situație, despre copii, despre ce trebuie să fac. Numai tu ai ști cum să mă ajuți, cu mâna ta luând-o pe a mea, cu o mângâiere, cu dragostea ta care-mi lipsește în fiecare zi. Aud că cineva se așază lângă mine. Încet-încet, mă liniștesc, îmi recapăt respirația, îmi potolesc durerea pe cât e posibil. Mă uit printre degete încercând să înțeleg cine s-a așezat pe bancă. Este chiar el, Giovanni Ambrosini.

— Vin deseori la mama ta și vin mereu după-amiază, deoarece cred că ar fi momentul cel mai potrivit. Până acum nu am întâlnit pe nimeni. Azi te-am întâlnit pe tine. Îmi pare rău.

Nu zic nimic. Respir adânc o dată și încă o dată. Iată, mă simt mai liniștit. Îmi iau mâinile de pe față, mă sprijin de spătar, dar nu-l privesc. Fixez un punct dinaintea mea, departe, în timp ce el continuă.

— Ești mai mare acum și probabil mă poți înțelege. Eu o iubeam pe mama ta, mai mult decât orice pe lume. I-am spus că, dacă dorea, puteam să renunț la proces. Mi-a zis că-și făcea griji pentru tine, că erai prea violent, că poate ți-ar face bine... De aceea am mers mai departe. Când părinții tăi s-au despărțit, am început să trăim împreună.

Am fost atât de fericiți... Chiar dacă o perioadă eu nu m-am putut amesteca. Dar nu avea importanță. Mama ta era deosebită. A suferit mult din cauza tatălui tău, pentru multe lucruri pe care mi le-a mărturisit, dar nu e corect ca tu să le cunoști. Ar fi bine ca să poți continua să-l vezi așa cum ți l-ai imaginat...

Aș vrea să zic și eu ceva, aș vrea să-mi cer scuze pentru atunci și aș vrea să aflu mai multe, aș vrea să-i pun întrebări, dar nu am voce. La fiecare încercare, vocea mi se sufocă în gât. Aproape că-mi este rușine să-l fac să audă efortul meu atât de slab, inexistent. Și el continuă. De această dată cuvintele lui mă buimăcesc, mă lovesc la fel cum l-am lovit eu atunci.

— Încercam s-o fac fericită, așa cum n-a mai fost niciodată. Am auzit multe despre tine, în fiecare zi îmi povestea câte ceva, erai ca un fiu pentru mine. Eu îi dădeam sfaturi, îi sugeram să-ți vorbească cu răbdare, ce să facă pentru caracterul tău și nu știam că într-o zi te vei revolta tocmai împotriva mea, aducându-mă într-o asemenea stare...

Zâmbește puțin.

— De ce nu ai curaj să mă privești? Fă-o. Erai atât de îndrăzneț și de dur... Acum ți-e rușine? Privește-mă, tu mi-ai făcut-o și poate te-ai simțit mândru, nu?

Mă întorc. Și văd acel zâmbet urât, acel rânjel aproape ridicol, schițat de mandibula ieșită în afară. Continuă să mă fixeze. Acum nu-i este frică. Mă sfidează chiar, vrea să mă tulbure. Și reușește. Poate își dă seama.

— Și imaginează-ți că în pofida la toate, eu am continuat s-o iubesc foarte mult pe mama ta, dacă acesta trebuia să fie

prețul pe care-l aveam de plătit, eu am acceptat să-l plătesc și a fost nedrept că tocmai când în sfârșit puteam să fim fericiți, am pierdut-o din nou.

Nu mai zice nimic. Rămânem așa, în tăcere, pe acea bancă, în stânjeneala dictată de o durere comună. Sub diferite aspecte, am iubit aceeași femeie. Eu însă nu reușesc să-l accept în totalitate. Așa că mă ridic. Aș vrea să spun ceva, dar „scuze” sau „îmi pare rău” cred că nu ar avea vreun sens. Aș fi preferat să nu-l întâlnesc? Să-l las în trecut cu toate loviturile, așa cum l-am văzut în acea zi? Nu știu. Lucrul care mă face să sufăr mai tare, e faptul că el cunoaște ceea ce eu nu voi ști niciodată. Cum anume mama nu era fericită? De ce? Ce i-a făcut tata? Toate acestea aparțin unei femei care nu mai este și unui străin deformat în zadar, care, gelos, ține ascuns acest secret în spatele zâmbetului său strâmb.

Abia reușesc să spun:

— Eu plec.

Și mi se pare prea mult.

Ajung la oficiu, mă închid în biroul meu, încep să mă uit prin proiecte, văd niște casete cu emisiuni trimise de peste hotare. Un joc distractiv german și o emisiune de divertisment franceză care nu e rea deloc. E făcută foarte bine, sunt alese două familii cărora le sunt adresate câteva întrebări despre capacitatea lor de adaptare într-o călătorie, cu filmări și curiozități ale locului. Te face să cunoști o țară

într-un mod absolut nou și fără să te plictisească. Jocul final este agreabil și-i permite familiei care a ajuns până acolo să câștige o serie de elemente necesare pentru acea călătorie. Zbor la business sau economy class, cameră în hotel de cinci, patru sau trei stele și tot așa, ținând cont de felul cum răspund concurenții la întrebări. Nu-i rău. Oamenilor le place să călătorească, le place să vadă o familie pusă în dificultate și se amuză la final văzând unde va merge în vacanță și dacă va merge cu mai multe sau mai puține comodități. Mâine va trebui să-i spun lui Renzi să aleagă aceste două emisiuni. Apoi primesc un mesaj în telefon. *Salut, iubitele, în seara asta ies în oraș să iau cina cu Antonella, Simona și Angela. Dacă vrei să mănânci acasă, eu am făcut cumpărături și vei găsi ceva bun în frigider. Iar dacă hotărăști să mănânci în oraș, poți merge la o cină, dar numai cu băieți, okay? Te iubesc și dă-mi de știre din când în când! Hei, ciao, știi cine sunt? Sunt cea cu care trebuie să te căsătorești.*

Mereu mă face să râd. O sun.

— Mă lași așa?

— Păi, dacă nu aveam niciun program.

— Nu, dar tocmai mă gândeam...

— Vai, da, mai gândește-te... Vezi că-ți scapă cele mai bune ocazii.

— Unde mergeți să mâncați?

— Cred că la Met sau la Dulcamara pe Ponte Milvio, îți trimit un mesaj când suntem acolo. Tu ce planuri ai?

— Nu știu. Mai lucrez puțin, mănânc ceva jos și mă întorc acasă, nu-ți face griji.

— E totul în ordine?

— Da, totul e bine. De ce?

— Nu știu. Azi mi-ai lipsit foarte mult, nu știu ce m-a apucat. Am avut brusc o senzație ciudată. Simțeam o nevoie disperată să te cuprind. Serios, îmi venea chiar să plâng.

— O, mamma mia!

— Uite, știam că vei spune așa, în loc să fii atent și drăguț, mă iei peste picior.

— Dar, scumpo, am vrut să nu dramatizezi!

— Da, da, râzi mereu pe la spatele meu. Râzi de mine. Te înveselesc. Ar trebui să mă angajezi în calitate de bufon personal!

— Dar eu nu râd de tine, eu râd cu tine. Și mie mi-ai lipsit mult.

— Desigur, acum îmi spui asta ca să mă liniștești, dar știu deja că după ce vei închide telefonul, mă vei trimite departe. Parcă îți văd mâna cum se agită în aer...

— Promit s-o țin în buzunar.

— Vezi? Pentru că doreai s-o agiți!

— Dar intenționat am spus-o! Cât ești de plicticoasă...

— Ai dreptate, sunt un pic fragilă, trebuie să fie din cauza sarcinii...

— De ce, ceva nu-i în regulă?

— Nu, stai liniștit! Mă face mai vulnerabilă emoțional și toate sunt numai din vina ta.

Continuăm să glumim, iar când ne luăm rămas-bun îmi spune că nu va sta până târziu, că ar fi vrut să rămână acasă, în brațele mele.

— Nu, nu, du-te, du-te și te distrează cu prietenele tale.

— Uff!

Până la urmă închidem. Mai rămân puțin la birou, le spun la revedere fetelor care pleacă, lui Alice care îmi lasă

pe masă programul pentru a doua zi și la sfârșit lui Giorgio, care se oprește în ușa.

— Vrei să-ți țin companie?

— Nu, nu, pleacă.

— Adică nu ai nevoie de companie?

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigur?

Mă privește zâmbind și ridică o sprânceană.

— Dacă vrei, rămâi.

— Vine și prietena?

— Mde, nu ești deloc un tip de încredere. Rămân aici doar ca să lucrez, să fac firma să prospere și să mă gândesc la viitorul nostru...

— Și la cel al copilului tău... Adică al unuia dintre copiii tăi...

Și începe a râde, însă imediat își desface brațele, scuzându-se:

— Hai, glumeam. Oricum, ai vreo noutate?

— Nu, niciuna, tăcere.

— Bine, știi cum se spune, nu? Nicio noutate, bună noutate. Atunci îți zic la revedere. În curând cred că vom avea noutăți despre proiectul de divertisment...

— Pe bune? Sunt curios.

— Încă nu știu nimic sigur, dar sper să-ți pot spune ceva cât de curând. Totuși, pentru orice întrebare, sună-mă. Seară bună.

Pleacă și el, lăsându-mă singur în oficiu.

Găsesc un playlist cu muzică clasică, deschid o bere, mă relaxez pe canapeaua din sala de ședințe. Mă gândesc ce mi-ar plăcea să văd la televizor. Cred că aceasta este

întrebarea pe care ar trebui să și-o pună un scriitor atunci când scrie o carte, ori un scenarist care lucrează la un film. Ce ar vrea oamenii să vadă? Ce poveste ar vrea să audă? Și astfel îmi vin câteva idei. Iau un carnețel și-l pun pe brațul canapelei. Din când în când notez câte ceva, mai adaug câte un punct, o idee ce mi-a trecut prin cap, sunt curios să aflu dacă deja există, dacă altcineva s-a gândit la fel. Îmi termin berea, o arunc în coșul de alături și ies. Urc în mașină și hotărâsc să merg să mănânc la Berninetta, pe via Pietro Cavallini, nu departe de piazza Cavour.

— Ciao, Raffaele! îl salut pe fiul lui Dario, proprietarul. Tatăl tău?

— Tocmai a plecat.

— Okay. Transmite-i salutări. Unde pot să mă așez?

— Aici.

Îmi eliberează imediat o masă și mă așez într-un colț de unde se poate vedea tot restaurantul. E plin, mereu e plin. Într-adevăr se gătește bine și mă amuză faptul că au reușit să depășească perioada de criză fără măcar să renoveze mobilierul. După mine, secretul constă în cumpărăturile pe care le face Dario, poate într-o zi și fiul său Michele va deveni la fel de bun, poate cu el localul acesta va avea și mai mult succes. Îmi aduce o bere, comand anghinare și o pizza cu roșii și ardei.

— Și două bacalà prăjite, bine...

Zâmbește.

— Știi, Step, cu toate că mănânci bine, rămâi la fel.

Raffaele pleacă, zâmbesc și gândindu-mă că e un vegan înrăit, trebuie totuși să servească oamenii cu mâncăruri care nu-i plac deloc. Nu le-ar recomanda nici pe una, dar din

cauza rolului său în restaurant nu poate s-o facă. Giovanni, unul dintre chelneri, mă salută. Îi zâmbesc. Umblă printre mese, sunt lucrători neobosiți, profesioniști foarte buni. Unii dintre ei au văzut cum a pornit acest local, împreună i-au făcut avere. Cine știe cum trăiesc acest succes, dacă îl simt și ei, dacă și-ar dori mai multă recunoștință și dacă au avut parte de ea...

— Iată berea și iată un fel de mâncare pe care aș vrea să-l guști, două felii de brânză cu piper pregătite într-un mod special...

Michele mă surprinde aducându-mi această mâncare pe care n-am comandat-o. Gust din ea.

— Foarte gustoasă. Într-adevăr e foarte bună.

Satisfăcut, zâmbește și pleacă. Și tatăl lui face mereu așa. Michele se apropie de niște domni care tocmai au venit și ascultă comenzile lor. Îl văd încuviințând, zâmbește, dar nu le propune nimic. Sunt clienți fideli, care comandă numai bucatele lor clasice. Mă uit în jur, nu cunosc pe nimeni, aici e plăcut faptul că vezi oameni de toate vârstele. La o masă stă o familie cu o bunică, la alta o pereche de tineri care au mai puțin de douăzeci de ani, la altă masă altă pereche de aproximativ patruzeci de ani cu un fiu de cinci-șase ani, mai este o masă cu patru prieteni, băieți de vreo optsprezece ani. Râd, glumesc, sunt îmbrăcați elegant. Noi nu eram așa. Noi mâncam îmbrăcați în geci. Purtam blugi descuși, cămăși americane, camperos, centuri largi. Noi eram deja băieți mari. Cunoșteam viața de cartier, ne băteam, ne îmbătasem nu o singură dată, pierdusem un prieten. Noi nu mâncam, ci aruncam cu mâncare în față, în cap sau ținteam în vreo altă masă. Noi eram tineri pe bune. Sau mai degrabă, noi eram

niște bestii. Violenți, așa eram noi pur și simplu.

— Mai doriți ceva?

Raffaele mă fixează cu zâmbetul lui amabil, cu acel calm incredibil. Destul, chiar vreau să-mi satisfac această curiozitate.

— Ți s-a întâmplat vreodată să vrei să trimiți dracului pe cineva?

Rămâne surprins de întrebarea mea.

— Scuze?

— Da, ai auzit bine. Ți s-a întâmplat vreodată ca să te enerveze cineva, încât să vrei să-l trimiți dracului? Mereu ești atât de liniștit! Prea liniștit! Unii ca tine intră în localuri și-i împușcă pe toți.

Râde și ridică din umeri.

— Dar eu chiar sunt liniștit! Tatăl meu mă enervează și din când în când ne certăm, dar nu prea tare pentru că a avut un infarct. Pentru mine, oamenii se împart în educați și needucați. Eu am noroc. Am mulți chelneri, așa că îi rog pe ei să-i servească pe cei needucați...

Și pleacă, cu un zâmbet fericit, fără niciun fel de gânduri. În timp ce termin de mâncat, simt vibrația telefonului. Un mesaj. Îl iau. Mă uit în jur, de parcă am făcut ceva, de parcă ar trebui să mă simt de-acum vinovat. Sunt singur la masă. Sunt unicul în restaurant care stă singur la masă. Nu știu dacă să deschid mesajul, presimt de la cine ar putea fi. Uneori avem senzații stranii pe care în realitate nu reușim să le interpretăm. Ca atunci când Babi rotea codița mărunului. De fiecare dată spunea:

— Să vedem cine se gândește la mine!

Și o făcea intenționat chiar atunci când era cu mine.

Vedea cum mă schimb la față.

— A, B, C, D...

Și deoarece pricepea că nu mă amuzam deloc, brusc accelera:

— M, N, O, P, Q, R... S!

Se oprea la S.

— S! La mine se gândește... Saverio!

Sărea peste mine, râdea ca o nebună de gelozia mea. Deși cred că nu a înțeles-o niciodată. Eram gelos pe iubirea ei, pe interesul ei, pe curiozitatea ei. Eu aș fi vrut să trăiesc fiecare gând al ei, fiecare lucru pe care-l vedea, aș fi vrut ca fiecare zâmbet să fie al meu. Să-mi împart viața cu ea. Dar de ce mă gândesc la ea atât de mult? Mă uit la telefon. Luminează de fiecare dată când vine un mesaj. Îl iau în mână, aprind ecranul și fără să mă mai gândesc, hotărâsc să-l citesc.

Iubitule, unde ești? Știi că azi chiar sunt ciudată? Îmi lipsești, cu toate că știi că te am și mai ales că ești al meu. Am schimbat restaurantul, suntem la Zantara, pe via Crescenzo, cinăm aici și apoi ele ar vrea să țopăie puțin ca să piardă din calorii! Dar eu nu cred că mă duc. Te iubesc.

Gin. Gin și fericirea ei pe care și-o exprimă prin mai mult de o sută de caractere. Gin și veselia ei. Gin și dragostea ei. Gin și copilul nostru pe care-l poartă înăuntrul ei. Gin și felul ei de a aștepta, felul ei de a fi îndrăgostită, grija ei, perseverența, încăpățânarea de a ne vrea împreună. De a

construi această relație, depășind orice greutate, uitând până și de trădarea mea, iertându-mă. Cel puțin așa mi-a spus. Dar oare se poate trece peste o trădare? Nu e ca o rană care oricum lasă un semn, ca o zgârietură, o cădere petrecută în copilărie, dar care a gravat pe pielea ta dungulița aceea albă abia vizibilă? Am văzut cum uneori își schimbă privirea și devine tristă. Când ceva sau cineva îi amintește de acea durere. Un film, o replică, istoria unui adulter povestită la masă râzând de o pereche nu prea apropiată, da, până și un fleac îi sfâșie din nou inima. Într-o dimineață, în timp ce era în baie, ni s-au întâlnit privirile în oglindă. Eu i-am zâmbit, ea în schimb și-a clătit gura, și-a șters-o și mi-a spus:

— Când mi-ai povestit în biserică despre trădarea ta, cuvintele tale au fost ca atunci când eram mică și uneori, scriind pe tablă, învățătoarea o zgâria cu creta. Acel sunet dura numai o secundă, în schimb, durerea cuvintelor tale este infinită.

Fermitatea cu care mi-a vorbit a fost ca un pumn în stomac, mai puternic decât mulți pe care i-am primit. Așa că am rugat-o.

— Încearcă să uiți, iubito...

— Iar tu jură-mi că nu mă vei mai face să sufăr.

— Îți jur.

— Te rog, dacă crezi că nu vei fi în stare să-ți ții jurământul, pleacă imediat. De nu pleci, ar fi ca și cum m-ai omorî lent. Acum încă aș putea să-mi refac viața, aș putea să mă îndrăgostesc din nou... Poate.

Atunci a început să râdă, iar eu am îmbrățișat-o și i-am spus:

— Rămân, dar te rog, să nu-mi mai amintești. Mi-e

rușine.

Acum sunt în mașină, conduc încet, cu un cântec la radio, *Ti vorrei sollevare* de Elisa. Am dat de el întâmplător, dar pare foarte potrivit. *Giura che non mi farai mai più soffrire.*⁹ Și eu i-am jurat. Parcă aud o voce înăuntrul meu: nu poți greși, nu mai poți. Dacă știai că nu vei fi în stare să ții o promisiune, nu trebuia să-ți asumi această răspundere. Dar oare ești atât de slab? Această voce aspră, care din păcate pare să mă cunoască, îmi pune întrebări retorice, știind perfect răspunsul. Adevărul? Vrei adevărul? Nu-l știu. Nu mai știu nimic... Mai mult, lucrul cel mai groaznic este că, de fapt, știu ceva. Am găsit răspunsul la ceea ce mulți m-ați întrebat. Îmi pare rău, nu sunt fericit. Și fără să-mi dau seama, opresc mașina. Sunt aici, de cealaltă parte a străzii, în față la Zanzara. Iată, o văd, Gin e acolo cu prietenele ei, așezată la o masă afară, în dreapta. Sting luminile. Rămân s-o privesc. Ascultă ce povestește Antonella, apoi intervine Simona și deodată izbucnesc toate în râs. Gin clatină din cap, are ochii închiși, îi este foarte vesel, se ține de burtă și își mișcă mâna stângă ca și cum ar spune: ce durere, nu mai pot, mă faceți să mor de râs. Apoi se apropie un chelner, un băiat tânăr, drăguț. Se oprește la marginea mesei și toate devin serioase. Ascultă ce le spune. Simona și Angela se privesc o secundă și schițează un zâmbet. De fapt, băiatul e frumos. Îmi închipui că le spune despre desert. Apoi tace, zâmbește și așteaptă ca fetele să hotărască ce să ia. Simona întreabă ceva, ascultă răspunsul chelnerului, încuviințează de parcă a convins-o să ia acel desert. Antonella ridică arătătorul și face aceeași alegere, iar Gin este de acord cu

⁹ Jură că nu mă vei face să sufăr. (it.)

ea. Chelnerul le mulțumește, ia farfuriile mai mici și se îndepărtează. Abia dispăre, iar Simona se lasă peste masă de parcă ar vrea să le destăinuie un secret. Când termină de spus, toate izbucnesc iarăși în râs. Gin o face pe moralista, citesc pe buzele ei: „Ei lasă!”, ca și cum comentariul fusese prea de tot. Simona încuviințează, de parcă ar vrea să spună: crede-mă, am dreptate eu, este exact așa. Apoi nu știu cum se face, dar un băiat de la masa de-alături spune ceva. Antonella îi răspunde. Un alt băiat, de la aceeași masă, spune și el ceva. Fetele râd. Sunt trei tipi singuri, beau bere, par oameni de treabă. Liniștită, Simona spune o replică, prietenele ei râd, băieții la fel. Apoi vine desertul, chelnerul împarte farfuriile amintindu-și perfect cine și ce a luat și se îndepărtează din nou. Băieții de la masa de alături se întorc și le lasă în pace, știu că nu e bine să deranjeze în timpul desertului. Pentru câteva clipe situația e calmă. Apoi Gin se ridică, le spune ceva prietenelor și intră în restaurant, îi cere o informație fetei care stă la casa de marcat și se îndreaptă spre interiorul restaurantului, dispărând din vedere. Unul dintre băieți se ridică și intră și el în restaurant. Îl văd mergând pe lângă tejghea. Peste puțin timp văd cum Gin se întoarce. Băiatul care stătea lângă tejghea se mișcă și, înainte ca ea să iasă din restaurant, o oprește. Gin se întoarce, e surprinsă, rămâne în picioare lângă el. Acum sunt ca două siluete, pentru că au o lumină albă foarte puternică în spate. Gin îl ascultă, el gesticulează, vorbește, explică, râde, iar Gin îi spune ceva zâmbind și îl lasă acolo, iese de la lumină, se întoarce la masă și se așază la locul ei. Băiatul nu se pierde cu firea, o ajunge din urmă, le salută pe prietene, se prezintă, își bagă mâna în buzunarul interior de la geacă și scoate o carte de

vizită pe care o pune pe masă, în fața lui Gin. Explică ceva, poate despre jobul lui, o posibilă invitație pentru ea sau pentru toate... Asta mi se pare că înțeleg. Rămân să privesc toată scena, dar fără furie și trebuie să spun, fără gelozie. Iar lucrul acesta mă surprinde. Așadar, m-am schimbat? Totuși băiatul mă enervează, îmi pare inutil, sau mai degrabă, stupid. Asta e, ceva enervant a intrat în viața lui Gin, în viața mea, ca o musculiță sau mai rău, ca o muscă mare din acelea care ți se așază uneori pe mână, te enervează și tu atunci te miști din când în când deoarece sperii că musca ori va hotărî să plece în altă parte, ori va dispărea pentru totdeauna. Dar e doar atât, nimic mai mult. Nu am acel atac neașteptat de agresivitate când nu mai văd nimic, nu sunt doborât de dorința de a-l lovi pe băiat, de a-l pălmui, exact de parcă ar fi o muscă enervantă. Nu, sunt ciudat de liniștit. Dar dacă ar fi fost Babi în locul lui Gin? Dacă ea ar fi primit acea carte de vizită? Pusă pe masă într-o manieră obraznică, ca o invitație, o ispită, un posibil moment de clandestinitate. Aș fi rămas așa, de cealaltă parte a străzii fără să fac nimic? Băiatul mai spune ceva, Simona intervine, celelalte râd. Gin încuviințează și atunci se pare că băiatul amuțește. Nu mai râde, și-a pierdut entuziasmul, poate i-au spus că Gin are pe cineva, că e îndrăgostită sau că se căsătorește. Băiatul oricum își lasă cartea de vizită pe masă și se întoarce să se așeze. Gin zâmbește, ia cartea de vizită și și-o pune în buzunarul de la geacă, apoi bate cu palma deasupra și le spune ceva fetelor, zâmbesc și ele, poate le-a propus să-l exploateze pe tip toate împreună. Tocmai în acel moment aud că-mi sună telefonul. Îl scot din buzunar și fără să mă gândesc, răspund.

— Salut! Ce bine că mi-ai răspuns! Trebuie neapărat să te

văd. Am să-ți spun un lucru foarte important. Te rog...
Sunt uluit. Într-un fel, așteptam acel sunet.

45

Îmi deschide ușa, e îmbrăcată elegant, dar nu prea, are o cămașă de-un albastru-deschis și blugi întunecați, foarte largi. Poartă pantofi de gimnastică albaștri Converse. Are ochii strălucitori, emoționați, dar nu zice nimic, se aruncă la gâtul meu și mă cuprinde. Mă strânge tare-tare, de parcă ar vrea să-mi transmită tot timpul care a trecut și în care nu ne-am văzut, împreună cu toată dragostea pe care mi-a purtat-o mereu. Apoi se dezlipește și îmi zâmbește, a dat emoțiile la o parte.

— Hai, intră.

— Da, desigur. Ți-am adus ceva.

Îi întind un pachet cu o sticlă de șampanie înăuntru.

— Un Cristal? Dar nu trebuia! Știi cum se poate termina. Se întoarce spre mine, ridică sprânceana și începe a râde.

Mă uit împrejur, prin salon, în timp ce ea se duce în camera de alături.

— Hei, dar știi că e chiar frumoasă această casă?

Covoarele sunt groase, cu desene moderne gri peste alb și albastru peste azuriu, o masă de culoare lilla, draperii pastelate. Un perete portocaliu-deschis, altul galben-pal, apoi un perete în întregime alb și o ușă roșie. Ar putea părea o adunătură de culori, dar care sunt potrivite în contrast sau într-o descreștere lentă și oricum perfecte

până la cele mai mici detalii. O vază mare de cristal dreptunghiulară, ce are înăuntru ramuri uscate groase, colorate într-un argintiu-deschis, două fotolii din piele de un albastru-închis, măsuțe joase de sticlă cu roțițe de cauciuc și margine de fier zincat, câteva tablouri bătute în metal cu inscripții vechi.

— Cine a amenajat-o atât de bine? E plină de gust.

— Eu!

— Tu?

— Ah... Dar tu n-ai fi crezut niciodată.

Îi zâmbesc.

— Cum să nu! Totuși, Pallina, ești într-adevăr uimitoare. Casa ta e foarte frumoasă și tu chiar arăți bine, parcă ai înflorit, ești mai feminină. Ai și slăbit.

— După cum mă descrii, reiese că înainte eram o urâciune! Iată de ce nu m-ai vrut!

Încep a râde.

— Ce vorbești! Cât ești de prostuță. Știi foarte bine de ce nu te-am vrut.

Ne privim o clipă în tăcere și între noi apare un fel de emoție, dar amândoi hotărâm s-o îndepărtăm imediat. Continui s-o iau peste picior, o fac cu răutate.

— Ai și părul mai lung, și privirea aceasta, nu știu...

Mă privește amuzată în timp ce încearcă să deschidă sticla de șampanie.

— Ce vrei să zici? Că te-ai răzgândit și ai vrea să încerci acum?

— Nici nu prea știu, seara asta mă mai gândesc...

Îi iau delicat sticla din mână.

— Să vedem dacă după ce bem lucrurile vor deveni mai

simple.

— Ah, desigur, vrei să dai toată vina pe băutură! Eh, da, așa e foarte simplu... Dar nu merge, trebuie să fim conștienți de acțiunile noastre, nu să căutăm scuze.

— Ai dreptate...

Deschid sticla ținând dopul în mână, o pun alături și torn șampanie în cele două pahare pe care le-a adus.

Mă privește prefăcându-se că ar fi geloasă.

— Am aflat că te căsătorești... Ai vrea deci să te bucuri de ultimele clipe de libertate?

— Ce înseamnă „am aflat”? Ți-am trimis o invitație!

— Ce vorbești?

— Spun adevărul. Să știi că vreau foarte mult să vii.

Îi întind paharul de șampanie.

— Am trimis-o la unica adresă pe care o aveam, aceea a mamei tale, pe aceasta mi-ai dat-o doar cu puțin timp în urmă.

— Bine, mâine am să te verific. Am s-o rog pe Bettina, menajera, deoarece cu mama nu prea vorbesc în ultimul timp.

— În ultimul timp... Toată viața ba vorbiți, ba nu. Oricum îți spun că am trimis-o acolo, trebuie să mă crezi. Știi că nu spun minciuni...

Pallina se apropie de mine cu paharul în mână și-l ciocnește delicat, dar hotărât de al meu.

— Pentru minciunile pe care nu le spui, pentru cele pe care poate le-ai spus și pentru fericirea ta!

Întocmai, sunt și lucruri care nu se spun. Zâmbim și bem. Pallina se așază pe o canapea mare cenușie.

— Hai, povestește-mi, vreau să știu totul, mă așez în fața

ei. Mai întâi aş vrea să ştiu de la cine ai aflat.

— Tu nu ştiai că Roma e ca un post de radio? E fix ca un sătuc... Aici atât şi aşteaptă, ca să-ţi spună cine s-a despărţit, cine s-a cuplat, cine are o aventură, cine pe cine a înşelat, cine se căsătoreşte... Şi apoi i-ai invitat şi pe Budokani, băieţii care mergeau cu tine la sală. Aşadar, toată lumea ştie.

— Te mai vezi cu ei?

— Trebuie să-ţi spun un lucru.

Face o pauză, e uşor jenată şi mă tem că ştiu ce vrea să-mi spună.

— Sunt cu Sandro.

Da, ştiam, dar nu puteam să-mi imaginez că anume cu el!

— Cu Bunny? Nu, nu pot să cred! Dar, Pallina, el e o bestie, şi apoi e... e... e gras, e mare, e un nespălat! Avea mereu părul unsuros şi cum mai mânca... Nu-i de tine.

Pallina râde.

— De când nu l-ai văzut?

— Nu de foarte mult timp...

— Hai, nu mai spune! În primul rând, el a absolvit universitatea...

— Nu!

— Da, a studiat Ştiinţele Comunicării.

— Probabil o fi dat mită.

— Nu, nu, a învăţat şi e curat, a slăbit, se îmbracă bine, este elegant, mereu ordonat, până şi parfumat.

— Şi a plecat la Lairdes? Sau vorbim despre altcineva.

— De ce spui aşa? Nu crezi că oamenii se pot schimba?

Mă priveşte amuzată şi într-un final zâmbeşte.

— Dar, Step, chiar tu eşti un exemplu, te-ai schimbat foarte mult...

— Păi...

— Step, tu ești pe cale să te căsătorești!

Zâmbesc și eu.

— De fapt, sunt ultimul care ar putea demonstra teoria aceasta a imposibilității schimbării.

Fac o pauză.

— Însă Bunny... nu cred, drăcie, cu el e imposibil. L-am văzut făcând dragoste... e groaznic!

— Vezi, sunteți niște porci. Totuși, evident că se descurcă mai bine și în acest domeniu, okay?

Sunt șocat de această ultimă declarație a Pallinei. E sigur, e adevărat, e normal, o fac și pe asta, exact ca atunci când era cu Pollo.

— Și apoi Bunny era un foarte bun prieten...

— Da, cu Pollo, știu, de fapt mi-a fost alături...

— Pallina, toți ți-au fost alături...

— Da, e adevărat, iar cineva chiar a încercat imediat, dar el nu. El mi-a demonstrat o prietenie adevărată, mi-a fost mereu aproape, m-a însoțit deseori la mormântul lui Pollo, îmi vorbea numai de bine. A plâns împreună cu mine. Tu poate nu ți-ai dat seama, dar a trecut o grămadă de timp și el s-a schimbat împreună cu mine. Odată mi-a spus: „Tu m-ai făcut mai bun.” Iar eu i-am răspuns: „Oricum te-ai fi făcut mai bun.” Iar el a continuat: „Nu, tu ai acea capacitate incredibilă de a schimba în bine pe cineva. Pollo ar fi devenit și mai bun decât mine...” Și apoi a plecat. Da, eu am început să plâng, pentru că în acele cuvinte am simțit toată dragostea lui pentru mine... dar și pentru Pollo. E adevărat, poate ar fi devenit mai bun decât el, dar din păcate nu mai este.

Vrea să ia sticla, dar o fac eu și-i mai torn puțină șampanie,

iar ea o bea iute, de parcă, în timp ce bea, ar vrea să uite sau să întoarcă pagina. Apoi închide ochii, poate pentru că șampania o pișcă un pic, ori poate pentru că îi vine să plângă. Dar imediat după asta, redevine Pallina cea dintotdeauna.

— Destul cât am vorbit despre mine.

Îmi zâmbește, i se luminează chipul, lasă paharul și se așază pe canapea.

— Ascultă, chiar vreau să știu! Dar ea? Ea ce ți-a spus?

— Cine ea?

— Ea!

— Dar cine?

— Cum cine? Hai! N-o face pe prostul! Ea, ea Babi? Ți-a făcut o scenă? Nu, fiindcă ea e oricum nebună și chiar e în stare să ți-o facă! De fapt nu știu dacă știi.

Pallina își schimbă expresia feței.

— M-a sunat. Nu am mai vorbit de mult și m-a invitat la ea acasă. Are o casă foarte frumoasă lângă corso Trieste, în piazza Caprera, știi?

— Nu.

— Atunci ascultă aici. Ajung la ea, și ea stă într-o mansardă enormă, amenajată perfect. Însă îmi zice că vrea s-o schimbe, vrea s-o facă mai modernă. Mă roagă să-i calculez cât ar costa draperiile, canapelele, covoarele...

Pallina o imită:

— Vreau să-mi revoluționez casa, așa cum vreau să-mi revoluționez viața...

Apoi mă privește.

— Ei lasă, dar tu chiar nu știi nimic?

— Nu, dacă-ți spun că nu știu...

— Păi, mai pe scurt, eu la început credeam că ea

glumește, dar ea vorbea serios! A schimbat mobilierul nou-nouț și soțul ei i-a permis să facă totul. A vrut să schimbe și camera copilului. Un copil delicios, educat, simpatic, plin de entuziasm.

Pentru o clipă mă gândesc că ar putea să înțeleagă ceva, dar din fericire continuă fără să atingă subiectul. Beau un pic de șampanie și eu, și mă relaxez și mai mult.

— I-a renovat și camera lui, dar într-un mod lejer, fără să-l traumatizeze, pentru că se gândesc deja la doi...

— Adică?

— Păi, din câte am înțeles, discută deseori.

Respir adânc, ea ridică din umeri.

— Totuși nu știu precis, niște senzații așa, poate greșesc. Într-un cuvânt, fac toată treaba și ea deja de la primele livrări îmi plătește, îmi scrie imediat cecul fără ca eu să-i dau vreo factură, adică i-am trimis-o mai târziu, cum altfel. Uneori trebuie să te lupți ca să obții banii, iar în anumite cazuri nici nu reușești... De obicei, prietenii sunt aceia care nu plătesc sau îți vine greu... În schimb ea, senină și liniștită, a plătit imediat totul.

Mai beau niște șampanie.

— Păi, se vede că ai lucrat bine. Pe de altă parte, casa aceasta este foarte frumoasă, sunt sigur că ai făcut ceva bun chiar și acolo.

Pallina îmi zâmbește.

— Da, dar casa aceea nu avea nevoie de nicio schimbare! Totuși ea m-a chemat și m-a tratat ca pe o cunoștință oarecare, nu mai eram Pallina ei, cum zicea cândva... Îți jur, m-am simțit foarte prost la început, dar mi-am zis: „Ascultă, ce-ți pasă, fă-ți munca și ia banii, dacă n-o faci tu, o va face

altcineva.” Oricum simțeam un fel de tristețe...

— Sunt lucruri care se mai întâmplă. Voi, femeile, vă schimbați deseori prietenele.

— Iată, a venit și filosoful. Când m-am dus la ea, știam deja ce dorea. Nu m-a întrebat imediat, a vrut să-mi dea mai întâi de lucru. Iar eu m-am gândit: foarte bine, mă plătești ca s-o fac pe proasta? Și eu chiar o fac pe proasta. Dorea să știe despre tine. După ce mi-a dat cezul, mi-a spus: „Hai să ne așezăm un pic, să bem ceva ca în vremurile de cândva.” Așa am golit câte o sticlă de bere și apoi m-a întrebat ce dorea să știe din prima zi: „Nu știi nimic despre Step?”

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Adevărul. Eu mereu spun adevărul. „Nu l-am văzut de mult.”

Îmi zâmbește și își desface brațele.

— E adevărat! Scuze, dar nu te-am văzut de mult timp!

— Eh, da, desigur, însă știai totul, Roma e ca un post de radio, nu?

— Pentru cine știe să aibă informatori buni, se vede că ea nu-i are! Dar nici nu pot s-o fac pe spioana... Așa că nu i-am spus nimic, am luat banii și am plecat.

— Dar ce are a face spionarea! Nunta e un eveniment public, pot să afle toți, am dat și anunțuri.

— Ah, da? Păi, atunci s-o informeze altcineva! Nu poți reapărea în viața cuiva când îți place! Eu l-am pierdut pe Pollo, mi-a fost foarte greu, iar ea, în loc să-mi fie alături, a dispărut, și așa am pierdut-o și pe cea mai bună prietenă. Cu o singură deosebire: dacă dorea, ea putea să vină, odată ce era vie.

Dură, intransigentă, nemiloasă, dar în realitate, rănită.

Pallina mă privește curioasă.

— Ce stai pe gânduri? Crezi că sunt o proastă?

Zâmbesc.

— Un pic.

— E mai rea decât mama ei și, la naiba, eram prietene!

Într-un anumit fel, eu v-am făcut cunoștință, nu? Poate îmi datorează ceva.

— Ți-a plătit pentru mobilier.

— Du-te dracului, Step.

— Glumeam doar! Și totuși, dacă este cineva care să-ți datoreze ceva, eu sunt acela.

Se întoarce și mă privește surprinsă.

— De ce?

— Fir-ar să fie, tocmai ai spus-o, tu ai fost cea care ne-a făcut cunoștință.

Râde.

— Lasă, lasă, din păcate devii cel care ești și datorită greșelilor pe care le-ai făcut. Așadar, tu ne ești dator și lui Babi, și mie pentru că v-am făcut cunoștință... Ar trebui să ne spui mulțumesc.

— Ah, la amândouă?

— Da.

— Atunci vă mulțumesc ambelor, însă transmite-i tu prietenei tale acest mulțumesc din partea mea.

— Ex-prietenă... Oricum tu ești tare acum, ai crescut, ai pornit o afacere importantă care face lucruri bune.

— E devreme încă.

— Ei bine, va face lucruri foarte bune, sunt sigură. Și vrei să te căsătorești... Vei avea copii. Așa că, vrei tu sau nu, dar în tot ce ți s-a întâmplat, ți se întâmplă și ți se va întâmpla e

și meritul lui Babi.

— E interesantă teoria asta a ta. Ai să-mi zici că îi datorez un fel de drepturi de autor pentru viața mea...

— Numai dacă despre asta s-ar face un film! Vai, dacă s-ar face un film, primul episod ar fi o adevărată nebunie și ar fi foarte distractiv! N-ar crede nimeni, ar spune că scenariștii au exagerat... Iar noi vom depune mărturie că totul a fost adevărat, mai mult, vom spune că scenariștii n-au reușit să povestească totul!

— De ce?

— Pentru că ar ieși un film interzis minorilor, dacă ar include totul!

Pallina râde. N-ai ce-i face, e prea tare, nu s-a schimbat. Era femeia ideală pentru prietenul meu Pollo, ar fi fost perfecți. Nu ca Bunny. Ei bine, nu vreau să mă gândesc.

— Scuze, Step, spune-mi adevărul, nu cumva nu-ți pare corect discursul meu? Nu simți că ești „efectul” pentru ceea ce a fost povestea voastră? A fost o mare iubire, nu? Fii sincer, ai vrea să ștergi totul? Să n-o fi întâlnit?

— Aici e nevoie de rom. Și de țigări. Fir-ar, credeam că va fi o seară veselă, amuzantă, dar e mai rea decât ședința la psihoterapeut.

Pallina se ridică râzând.

— Da, poate e adevărat, dar cel puțin aici nu plătești!

Se întoarce cu un păhăruț, o sticlă de rom și un pachet de țigări pe care-l scoate din buzunar și-l lasă pe măsută, împreună cu o brichetă.

— Iată, ai tot, acum vorbește...

Mă uit la rom, întorc sticla spre mine.

— Hei, John Bally, 12 ani, Piramide, văd că te respecti...

— Am câștigat bine cu prietena mea, acum trebuie să investesc în relații.

Îmi torn de băut.

— Tu vrei?

— Nu, nu, nu pot când sunt la muncă...

O privesc curios.

— Sunt psihoterapeutul tău, nu?

O trimit cât mai departe, îmi aprind o țigară și beau un pic de rom. E foarte bun. Pallina aduce o scrumieră.

— Mulțumesc. Așadar, care era întrebarea?

— Una foarte simplă. Cu Babi sau fără Babi în viața ta? Ai fi vrut s-o întâlnești sau nu?

Mai trag un fum și mai beau niște rom.

— La naiba... dar n-ai o întrebare mai ușoară?

Pallina zâmbește.

— Atunci răspund eu în locul tău. Oricum ai fi vrut s-o întâlnești, deoarece cu ea ai cunoscut iubirea adevărată, iubirea care te-a făcut să devii cel care ești acum.

Mai beau pușin. Am devenit cel care sunt acum. Dar până atunci cum eram? Eram violent din cauza aceluia om pe care l-am întâlnit azi la cimitir, din vina mamei mele pe care am găsit-o cu el. Eu nu mai eram nimic, viața mea se ducea la fund, până când am întâlnit-o pe ea. Iar ea m-a schimbat. Cu ea am reînceput să trăiesc, să vreau să construiesc ceva, dar nu am fost în stare. Violența era înăuntrul meu. Din această cauză Babi m-a părăsit. Când am întâlnit-o apoi cu altcineva în mașină, am înțeles că furia și forța nu însemnau nimic. Violența nu mi-ar fi întors-o înapoi. Și în acea seară inima mea a murit din nou. Dar cu ea am cunoscut fericirea și am fost doborât de iubire. Mă uit la Pallina.

— Da. E adevărat. Dacă m-aș întoarce în timp, oricum aș vrea s-o întâlnesc și să trăiesc ceea ce am trăit.

Pallina ia romul și-mi mai toarnă, apoi își ia și ei un pahar pe care îl umple, îl ciocnește de al meu și-l dă peste cap. Pentru o secundă i se taie respirația.

— Mamma mia, ce tare e!

Așteaptă să-i treacă arsura și când totul s-a terminat, începe să vorbească:

— Vezi! Te-ai schimbat. Cândva nici n-ai fi admis. Cândva ai fi spus: „Glumești? Nici n-aș fi vrut să știu că există una ca ea!”

— Așa e!

Rădem împreună.

— Într-adevăr era îngrozitor.

— Da. Eu, eu, eu. Tu și prietenul tău. Nici el nu era mai prejos, nu?

— Nu, el era mai bun.

Devine serioasă.

— E adevărat. Așteaptă-mă aici.

Se întoarce îndată și-mi vorbește cu tandrețe:

— Joi, cu Bunny și cu câțiva prieteni, vom avea o cină aici. Vor fi mulți dintre aceia care vor veni la nunta ta. Aș vrea să vii și tu cu Ginevra, dar mai ales, aș vrea să vii tu.

— Desigur.

— Nu, pe bune, e foarte important, nu poți lipsi. Dacă vii joi, înseamnă că m-ai iertat.

— De ce spui așa?

Atunci Pallina îmi dă un plic alb. Îl iau, îl răsucesc, e închis, sigilat cu inscripția *Step* deasupra. Recunosc scrisul. E al prietenului meu. Sunt surprins. Nu pot vorbi. Are grijă

ea.

— N-am reușit să ți-l dau mai devreme. Acum te căsătorești, îmi doresc ca într-o zi să ai copii. A venit momentul să știi.

Rămân în tăcere. De ce a fost nevoie să treacă tot timpul acesta? Sunt mai mult de opt ani. De ce nu mi l-a dat imediat? Ce secret conține? Ce nu știi eu și mi-ar putea spune această scrisoare?

— Îți pare rău dacă plec?

Îmi zâmbește clătinând din cap.

— Nu, chiar mă gândeam să te rog. Te aștept joi.

46

Urc în mașină și fără să mă gândesc, ajung în piazza Euclide, cotesc la semafor și mă îndrept spre Villa Glori. Intru pe poarta încă deschisă și o iau în sus spre piazza, unde este crucea. Când ajung, opresc mașina, cobor și mă așez pe o bancă. Nu-i nimeni. Liniște. Luna e sus pe cer, palidă, plină, luminează tot spațiul. Scot din buzunar scrisoarea lui Pollo și hotărâsc s-o deschid. Rup marginea, scot foaia și încep s-o citesc.

Dragă Step, drăcie, mă gândesc acum că noi nu ne-am scris nicio scrisoare. Știu, e un pic ca la băieții care seamănă cu fetele, dar în unele aspecte știi că eu așa și sunt, dar nu știam cum altfel să ți-o spun. Ei bine, ție îți sunt simpatici așa fel de băieți, ai o slăbiciune pentru ei... Oh, să nu exagerezi!

N-ai ce-i face, reușește să mă înveselească chiar și la

distanță de câțiva ani și fără să mai fie. Mă uit la foaia din mâinile mele. Oare într-adevăr vreau s-o citesc? Ce-ar vrea să-mi spună? De ce Pallina n-a vrut să mi-o dea în tot acest timp? Ea ține la mine, însă mi-a cerut s-o iert... Reiese că se simte vinovată într-un fel. Pollo i-a spus să-mi dea scrisoarea, și ea nu mi-a dat-o. A făcut-o acum, după opt ani și pentru că mă căsătoresc. Oh. Pare un rebus, dar e foarte complicat. Cuprins de îndoieli, continui totuși să citesc.

Cu toate că de multe ori n-ai vrut să vii cu noi la Circo Massimo să-i batem, eu te-am respectat. Adică tu ai caracter, nu faci ceva doar pentru că așa fac toți. Reflectezi, hotărăști, alegi. Nu ești de acord pur și simplu. Ai să-mi spui că vorbesc pe-alături și nu spun nimic. E adevărat! Ah, cât de bine mă cunoști, Step! Cum mă cunoști tu, nu mă cunoaște nimeni. Părinții mei se gândesc să mai aibă un copil. Au înnebunit de tot. O adoră pe sora mea mai mare pentru că e foarte ascultătoare, se îmbracă cum spun ei, le face cadouri, dar în esență? E una care și-o trage în stânga și în dreapta, o ușuratică mai pe scurt... Și pe cât nu ți-ar părea că nu-mi pasă de nimic și-ți poate părea absurd, dar eu sufăr. Apoi mai este și Pallina. Pallina mă cunoaște foarte bine. A înțeles totul, chiar și cele mai ascunse secrete, ceea ce nu-mi place și nu suport defel. Ce mă enervează și ce-mi face plăcere. Cu ea mă simt în largul meu și aș vrea să rămână așa pentru totdeauna. Dar există o problemă, Step. Mi-au spus că în general nu voi fi pentru totdeauna așa. Sau mai degrabă, nu cum aș vrea eu, ar trebui să fac multe tratamente, dar până la urmă, oricum voi ajunge într-un scaun cu rotile. Nu pot să mă gândesc la viața mea așa, acasă, cu ai mei, fără să pot să-mi fac singur o cafea. Înțelegi, Step? Ar fi foarte dur pentru unul ca mine. Poate că acum tu te întrebi: „Dar ce vrei să-mi spui cu asta? Ce înseamnă această scrisoare?”

Dacă ai primit-o, înseamnă că n-am avut curaj să ți-o spun, dar am făcut o alegere. Alaltăseară eram acasă la Pallina și am privit un film amuzant la televizor. La sfârșit ea a plâns foarte tare, dar fiindcă ai ei nu erau acasă, eu am sperat să facem sex, așa că am început s-o dezbrac, iar ea mi-a zis: „Nu, nu, iubitele, mai bine cocolește-mă un pic.” Ah, dacă există vreun cuvânt pe care îl urăsc, acesta este! A cocoli! Dar, la naiba, ce înseamnă? Poți să-l confunzi cu a căcăci! Totuși, pe de altă parte, mi-a devenit foarte clară o regulă: e mai bine să faci sex imediat și apoi orice altceva, de genul să te uiți la un film, să discuți pe o temă plăcută, cum ar fi școala, dar mereu după ce ai făcut sex, pentru că sunt foarte multe lucruri care pot pune sub semnul întrebării o bună partidă de sex! Cu toate că, după cum îți spuneam, n-a ieșit nimic, cel puțin filmul a fost drăguț. Se numește P.S. I love you. E povestea unui bărbat care, știind că va muri, lasă mai multe scrisori pentru soția lui. El era un tip foarte tare, dar ea, Hillary Swank, e actrița care a făcut-o pe boxerul în filmul lui Eastwood, Million Dollar Baby. Totuși, mi-a plăcut filmul, până la urmă el a făcut toate astea ca s-o facă pe soția lui să-și găsească pe altcineva, dar mai ales să continue să iubească viața. Cel puțin așa am înțeles eu, sau mai degrabă, e ceea ce mi-a spus Pallina, după părerea ei acesta e mesajul filmului. Și-așa mi-a venit ideea să-ți las această scrisoare, însă numai una singură. Nu vreau să-ți zic acum să te cuplezi cu Pallina, chiar dacă i-ar fi cu siguranță mai bine cu tine decât cu oricine altcineva, și nici să nu mai ai prieteni ca mine, deși cred că nu vei găsi altul ca Pollo, dar totuși îți doresc, pentru că aș fi prea egoist. Îți spun că din păcate eu nu voi mai fi. Dacă citești această scrisoare, înseamnă că totul s-a întâmplat deja. Am găsit o chestie foarte puternică, o voi amesteca într-o bere și-am s-o beau înainte de începerea cursei. Știi, Step, că eu aș

putea câștiga orice cursă, dar de data aceasta nu va fi așa. Mi-a spus șefu' că își face efectul după aproximativ un minut, așadar voi fi în plină cursă când inima mea se va opri. Pentru toți va fi un accident, dar de fapt va fi o supradoză. E mai bine așa, Step. Ai mei o vor accepta mai greu, în schimb Pallina și acum tu cu această scrisoare, știți cum stau lucrurile cu adevărat. Nu a fost ultima cursă sau un accident stupid, dar ceea ce am hotărât eu. Așa că tu nu porți nicio vină. Da, mai ales pentru asta ți-am scris. Acum te îmbrățîșez strâns. Voi fi îngerașul tău... Sau poate drăcușorul tău. Dar, într-un fel sau altul, te voi iubi mereu. Pollo.

Închid scrisoarea și mă uit în sus spre cer. E plin de stele, iar luna a pus stăpânire pe tot parcul din Villa Gori, ca într-o magie. Încep să plâng, mai întâi încet, apoi în hohote. Nu pot să cred, mi-am închipuit mereu că a fost vina mea că în acea zi am hotărât să nu particip la cursă. Am crezut mereu că dacă m-aș fi dus, lucrurile ar fi decurs altfel, dar, de fapt, totul fusese deja stabilit. De ce un prieten pe care-l credeam mai mult decât un frate nu mi-a spus nimic? Aș fi putut face ceva pentru el, aș fi luptat cu el, aș fi înfruntat această boală, l-aș fi făcut să se răzgândească... Să se răzgândească. Poate n-a vrut să împartă toate acestea cu mine pentru că a vrut să mă protejeze de alegerea lui. Exact în acel moment văd niște faruri care vin în urcuș și cotesc la stânga. E o mașină de poliție. Din fericire nu m-au văzut. Nu mi-au permis măcar să plâng în voie. Urc în mașină, merg cu farurile stinse ca să nu fiu prins de patrule. Acum n-am nicio dorință să dau explicații. Însă vreau să înțeleg ceva. Când ies din Villa Gori, acostez și caut numărul. Îmi răspunde imediat.

— De ce mi-ai dat-o tocmai acum?

— Scuză-mă, Step, nu știam cum să-ți spun. Mi-era rușine.

— De ce?

— Pentru că n-am reușit să-l opresc. Mi-a spus: „Poți încerca cât vrei, eu tot am s-o fac.” Și apoi: „Nu mă poți opri, o știi numai tu.”

Rămân în tăcere.

— Da, am înțeles, dar de ce mi-ai dat-o tocmai acum?

— Pentru că nu era corect ca tu să porți această povară. Chiar dacă ai fi fost acolo în seara aceea, el oricum ar fi murit. Și apoi nu voiam... Nu știi...

Și începe a plânge.

— Ce, Pallina?

— Să-l vezi atât de laș, n-a avut curajul să trăiască. Scuză-mă, Step, iartă-mă. Te rog.

Amuțesc pentru câteva clipe.

— Okay, îi zic. Fii liniștită, totul e în ordine.

— Mulțumesc. Ne vedem joi?

— Da, dar să nu mai vorbim despre asta.

— Desigur. Vom vorbi numai dacă vei dori.

Și astfel încheiem convorbirea. Conduc încet spre casă. Îmi revine în minte filmul cu Tom Cruise, *Eyes Wide Shut*. Într-o zi el iese din casă cu o jumătate de oră mai târziu decât de obicei și își dă seama că tot ce se petrecea în fiecare dimineață, lucrurile pe care le-a văzut mereu în viața lui, erau total diferite de cum și le imaginase. Da, pentru mine astăzi a fost la fel. Și mă întreb acum: câte lucruri se întâmplă pe la spatele nostru. Câte lucruri nu le vom afla niciodată? Nu reușesc să înțeleg ce simt, viața mamei mele, moartea lui Pollo, întoarcerea lui Babi, nu mai înțeleg nimic. Se spune că

noaptea e un bun sfătuitor. Eu sper doar ca noaptea aceasta să nu mai aducă și alte surprize.

47

Nu știu cât am dormit, dar când deschid ochii, în semiîntunericul odăii o văd pe Gin care, așezată pe pat lângă mine, îmi zâmbește.

— Hei, salut, bună dimineața, în sfârșit. Ai dormit bine, nu?

Mă zvârcolesc în pat, întinzându-mă.

— Da, chiar aveam nevoie...

— Cum a fost aseară? Credeam că ai să vii și tu, știi? Intenționat ți-am trimis mesajul cu adresa. Mi-am zis: vrei să vezi cum i se trezește curiozitatea, devine gelos și se înfățișează la Zanzara?

— Nu-mi place.

— La Zanzara?

— Să fiu gelos.

— Pot să-mi închipui!

Gin râde și lasă pe noptiera mea o ceașcă mare. Simt aromă de cafea.

— Mai e și un cornet integral dacă vrei.

Îl pune alături, în timp ce eu îmi aranjez perna la spate ca să mă așez pe pat.

— Cât e ora?

— Nouă și zece minute. Dar m-am uitat în agendă, am văzut că ai de toate, însă de la zece și jumătate încolo.

— Ah, te-ai uitat în agenda mea...

Gin iese din cameră, dar continuă să vorbească:

— Numai ca să văd dacă trebuie să te trezesc, prostule.

Apoi intră din nou.

— Oricum, e un lucru pe care-l urăsc. Îți jur, m-aș enerva la culme dacă aș ajunge să răscolesc prin lucrurile tale ca să aflu ceva, n-aș face-o niciodată.

Încep a râde.

— Înseamnă că sunt un bărbat norocos.

Zâmbește un pic și se oprește la ușă, se întoarce și brusc devine serioasă.

— Cred că noi suntem deosebiți. E vorba de ceva care se întâmplă o dată în viață, ne-am străduit mult ca să ajungem până aici, dar în sfârșit am reușit. Dacă vei hotărî să distrugi totul, cu atât mai rău pentru tine.

— Filosoafă și severă... nu te mai recunosc. Tu și prietenele tale ați vorbit despre asta aseară la cină? Cum să devii nesuferit într-o relație frumoasă? Sau cum să-l faci pe un bărbat să înțeleagă că trebuie să fie gelos?

— Nu, am râs foarte mult și am fost până și acostate.

— Serios? Și cine anume?

— Poți să rămâi surprins, dar din toate, eu am fost acostată...

— Ei lasă!

— Da, de tipul acesta.

Scoate cartea de vizită pe care o aruncă pe pat lângă mine.

Continui să-mi beau cafeaua. Apoi pun ceașca pe noptieră și iau o bucățică din cornet.

— Și cum era? Te-ai gândit pe-o clipă să renunți la mine?

— Era simpatic, ingenios, interesant, este producător.

Iau cartea de vizită și citesc.

— Enrico Tozzo... Și-a pus și fotografia pe cartea de vizită.

Hai, chiar nu-i clar, o fi vreun bleg... e din Roma.

Își ridică mâinile în sus, sărind pe loc de parcă a câștigat vreo competiție.

— Ești nebună.

— De fericire, mă duc să fac un duș!

— Da, dar nu te gândi la el...

Îmi termin cafeaua cu ultima bucată de cornet. M-am schimbat, știu ce trebuie de spus și optez anume pentru aceasta!

Când ajung la oficiu este zece și un sfert.

— Bună ziua.

Fata de la recepție mă salută cu un zâmbet frumos. Alice mă ajunge din urmă aducându-mi niște foi.

— Au sosit niște e-mailuri importante pe care le-am imprimat. Am notat punctele cele mai importante.

Îmi arată pe fiecare foaie câteva fraze evidențiate.

— Ofertele sunt cu roșu. Pe cele care sunt problematice, după părerea mea, le-am notat cu albastru. De exemplu, consider foarte important să fie cineva care să urmărească adaptarea emisiunii în fiecare țară. Îmi pare lucrul cel mai potrivit pentru succesul unui produs.

— Bine, foarte bine.

Alice îmi zâmbește.

— Aș putea pleca eu în unele țări dacă doriți. Mai întâi mă uit aici la format și apoi văd ce le iese. Sau aș putea să vă însoțesc. Vorbesc cinci limbi.

— Da, știu, îmi amintesc CV-ul tău. De ce nu, ar putea fi

o idee bună.

Și în timp ce mă îndrept spre biroul meu, văd că Giorgio Renzi e în al său, vorbind cu cineva. E un băiat, stă așezat cu spatele la mine și tocmai semnează o foaie.

Giorgio mă vede.

— Iată, a venit șeful, termini și te prezint. Semnează aici... Și aici.

Băiatul pune și ultima semnătură și se ridică.

— Bună ziua, sunt Simone Civinini, încântat.

Îmi întinde mâna entuziasmat. Are părul scurt, castaniu, e de statură medie, ten ușor întunecat, buze cărnoase și ochi negri. Este impresionant, seamănă al naibii de mult cu Pollo. Îi dau mâna și i-o strâng cu putere. Îmi zâmbește.

— Nu pot să cred că v-am scris alaltăieri și azi sunt deja aici! M-ați luat imediat și am semnat de-acum un contract cu voi.

Mă uit mirat la Giorgio.

— Bine, ce să zic? Oficiul acesta e plin de surprize continue.

— Am achiziționat conceptul lui de emisiune și l-am luat pentru o perioadă de probă cu cinci sute de euro pe lună. Simone este un băiat de douăzeci și trei de ani, dar plin de idei și entuziasm, va deveni un autor bun.

— Da, sunt de acord cu domnul Renzi. Mi-a plăcut foarte mult emisiunea ta. Sunt sigur că va deveni un succes internațional.

Giorgio încuviințează și adaugă:

— Dar mai întâi trebuie să o plasăm aici, în Italia.

— Corect.

Apoi mă privește.

— Dacă nu ai nimic împotriva, am fixat pentru azi o întâlnire cu responsabilul de la divertisment la Medinews.

— Însă azi după-amiază avem repetiția la emisiunea de sâmbătă. Voiam să fiu prezent. Dacă plecăm la Milano, nu vom reuși să ne întoarcem la timp.

— Dar nu, domnul Calemi a venit la Roma, stă la De Russie. Ne așteaptă la prânz. Mergem?

Giorgio Renzi e cu adevărat perfect. Mereu e cu un pas înaintea. Ceea ce ar trebui de făcut el deja a făcut și încă foarte bine. Îmi vine o idee.

— Hei, să-l luăm și pe el.

— Pe el?

Giorgio mă privește absolut stupefiat.

Îl asigur:

— Scuze, dar cine ar putea explica emisiunea pe care a inventat-o mai bine decât el? Noi o vindem din punct de vedere financiar, iar el intelectual.

— M-ai convins!

Luăm un taxi și peste puțin timp suntem pe via del Babuino. Giorgio îi plătește taximetristului, în timp ce un domn distins ne deschide ușa. Intrăm în hotel. E foarte elegant, un continuu du-te-vino plin de turiști. Un fotbalist spaniol trece pe-alături tocmai în acel moment și cineva zâmbește văzându-l. Un băiețel i-l arată tatălui său trăgându-l de braț, doar că entuziasmul lui este egal cu

plictiseala părintelui, probabil din cauză că fotbalistul nu joacă pentru echipa lui favorită.

— Bună ziua, domnilor, pot să vă fiu de-ajutor?

Giorgio răspunde imediat:

— Da, Renzi, suntem așteptați la restaurant.

— Pe aici, vă rog.

Ne arată o ușă de sticlă care dă în curtea interioară.

— Mulțumesc.

Și astfel ne îndreptăm în acea direcție. Puțin mai târziu suntem într-o grădină frumoasă, îngrijită perfect. Gardurile vii devin separeuri care despart mesele una de alta, iar niște umbrele mari albe le protejează de soare și de numeroșii oaspeți. Chelneri care se mișcă mai mult sau mai puțin elegant printre mese. Mulți duc ceva de băut, cineva are pe talger farfurii cu mâncare, dar majoritatea vizitatorilor stau la mese în interiorul restaurantului, optând pentru un *brunch*, nu atât pentru ca să economisească puțin, cât pentru că, la fel ca alte multe lucruri inexplicabile la Roma, și aceasta a devenit o modă.

Se apropie managerul.

— Bună ziua, vă pot ajuta?

Mă adresez în șoaptă lui Giorgio:

— Ce-i asta? De parcă n-ar fi hotel, ci o dorință permanentă de a ajuta, un fel de spital de urgență!

Giorgio râde.

— Suntem așteptați de domnul Calemi.

— Vă rog, urmați-mă.

Ne însoțește puțin și apoi se oprește, indicându-ne ultima parte a parcurului.

— Pe această scară, apoi la dreapta.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin, și dispare cu un zâmbet.

Urcăm pe scară și e ca și cum aceste mese de pe partea înaltă a grădinii ar reprezenta ultimul cerc, cercul celor puternici. La o masă îl văd pe directorul de la divertisment de la Mediaset, la alta pe directoarea de la divertisment de la Rete, Gianna Calvi. Iar un pic mai în spate este un tip care ridică mâna salutându-ne, și mă gândesc că trebuie să fie persoana cu care trebuie să ne întâlnim.

— Renzi, sunt aici!

Când ajungem la el, Giorgio și Calemi se îmbrățișează.

— Ce mai faci? Cât sunt de fericit să te văd.

— Mulțumesc, și pentru mine e o plăcere. Ți-l prezint pe noul meu șef Stefano Mancini și pe tânărul nostru autor de emisiuni, Simone Civinini.

Ne dăm mâinile.

— Așezați-vă, ca să stăm mai liniștiți.

Ne zâmbește și chiar e fericit să ne aibă la masa lui. Se vede după cum i se adresează lui Giorgio.

— Sunt bucuros că lucrezi la altă companie. Nu-mi place deloc Ottavi, el crede că poți cumpăra orice cu bani, nu are prieteni, totul în jurul lui funcționează pentru ca el să aibă posibilitatea să-și facă avere. De Crăciun mi-a dăruit un Rolex, ca și celorlalți directori de canale. De parcă eu sunt ca ei? Ce neghiobie! I l-am trimis înapoi. Să mă ofenseze așa? Crede că sunt un cretin în fața tuturor?

Giorgio Renzi râde amuzat.

— Alessandro, ești un comic înăscut. Ar trebui să te duci să evoluezi la *Zelig*!

— Eu pentru asta am inventat *Zelig*, îi trimit pe comici

acolo ca să-i ia în zeflema pe cei care-mi sunt antipatici! Vreți să mâncați pește crud? Uitați-vă, e proaspăt-proaspăt. Eu mereu vin aici, de când locul acesta încă nu era cunoscut... Dar Alberto, bucătarul-șef, acum că acest hotel a devenit cunoscut, păstrează pentru mine peștele proaspăt. Doriți?

Giorgio mă privește. Mie nu-mi displace ideea și încuviințez, până și Simone pare foarte fericit de această alegere.

— Da, de ce nu...

— Bine, îl anunț imediat.

Își pune ochelarii și scoate un iPhone ultimul model.

— Drăcie, trebuie să-mi schimb ochelarii, nu mai văd nimic...

— Așteaptă.

Giorgio se apropie de telefonul lui.

— Îmi permiți?

— Desigur.

Calemi i-l dă și Giorgio caută pe ecran tasta mesajelor.

Calemi își scoate ochelarii și mi se adresează mie și lui Simone.

— Ar trebui să-mi fac operația cu laser la ochi, dar mi-e frică!

Zâmbim din politețe când Giorgio îi întoarce iPhone-ul.

— Ține.

Calemi ia telefonul, începe să scrie mesajul și își dă seama că literele s-au mărit.

— Vai, dar ce miracol ai făcut?

Giorgio zâmbește.

Calemi mă privește.

— Oh, să nu faci ca Ottavi și să-l lași să-ți scape! Omul

acesta e de aur! Știe să facă totul, ajunge unde vrea și poate mereu să te surprindă, ține minte. Printre altele, el știe ce înseamnă prietenie, nu ca infamul acela... Ottavi e capabil, dar e josnic, bondoc și tâmpit. Pentru el, prietenia e un lucru sacru, îți poate părea că ești în pierdere, dar mereu ai ceva de câștigat...

— Dacă vorbești așa, îmi închipui că nu-i vorba doar de ceasul Rolex la fel ca al altora, aici e ceva mult mai serios, spune Giorgio.

— Vezi? Tu mă cunoști foarte bine. Într-o zi ar trebui să ne întâlnim într-un loc mai liniștit, poate la mine acasă, și-am să-ți povestesc o grămadă de lucruri. Acum nu, ca să nu-i plictisim. Așteptați să trimit mesajul.

Scrie ceva în telefon, apoi își scoate ochelarii și-i lasă pe masă.

— Am terminat. Așadar, cărui lucru îi datorez plăcerea acestei întâlniri?

Giorgio începe să vorbească:

— Întâi de toate, am vrut să-l cunoști personal pe proprietarul companiei, Stefano Mancini.

— Îl cunosc deja sau mai degrabă, am auzit multe despre el. Mă bucur că v-ați găsit unul pe altul, sunt sigur că Viitorul își va croi un drum. Nu zic „Viitorul va avea un mare viitor”, pentru că aș fi banal.

Giorgio râde.

— Poți spune ce vrei, Alessandro, știi asta.

Calemi mă privește curios.

— Unde aveți oficiu?

— În Prati.

— Bine. Mi-ar plăcea să vin pe la voi într-una din zile și

aș vrea s-o iau cu mine pe una din ficele mele. O cheamă Dania. Să-i oferiți o perioadă de probă ca s-o distrageți de la prostii.

Giorgio se întoarce spre mine. Eu continui să-l privesc pe Calemi care își desface larg brațele.

— Dacă vi se pare potrivită, evident, dacă credeți că v-ar putea fi de folos. Pe de altă parte, voi creșteți, aveți nevoie de forțe noi, iar ea este o fată serioasă și onestă, oricum mai întâi veți discuta și hotărâți voi dacă vă convine sau nu.

Giorgio intervine.

— Da, desigur, cu mare plăcere am vrea s-o cunoaștem. Calemi îi zâmbeste.

— Ah, iată că vine peștele!

Două chelnerițe, una blondă și alta brunetă, cu părul prins, foarte drăguțe, vin spre noi aducând niște farfurii mari.

— Bună ziua, domnule Calemi. Cum vă simțiți?

— Foarte bine, acum că vă văd pe voi!

— Sunteți fericit pentru că avem pește crud.

— Dar sunt și mai fericit pentru că mi l-ați adus voi...

Apoi se întoarce spre noi:

— Oare nu sunt frumoase? Sunt înspumate, priviți câtă prospețime.

Una dintre fete zâmbeste.

— Vorbiți despre homari, nu-i așa?

Calemi râde amuzat.

— Nu sunt doar frumoase, dar și spirituale! Uitați-vă ce zâmbet...

Fata brunetă face un fel de grimasă.

— Bine, vreți să ne faceți să roșim, dar de data aceasta

nu veți reuși, am înțeles deja că glumiți pe seama noastră. Cine știe câte femei frumoase vedeți în fiecare zi... Noi ne întoarcem la bucătărie.

— Mulțumesc, sunteți mereu foarte amabile. Acest hotel e și mai frumos datorită vouă!

Se îndepărtează vesele și satisfăcute de toate aceste complimente.

— Eh, ferice de tinerețe! Păi, să gustăm aceste crudități care îmi par mai bune decât de obicei. Doriți și ceva de băut?

Ne privim, dar el nu așteaptă decizia noastră.

— Cer scuze? Îl cheamă pe un chelner care tocmai trece pe acolo.

— Da? Spuneți.

— Ne aduceți niște Valdobbiadene Superiore înghețat?

— Da, desigur.

— Mai repede, suntem foarte însetați.

Începe să mănânce în tăcere fără să se mai distragă. Observ că numai Giorgio se uită în jur, apoi ia o sticlă de apă și foarte atent ne toarnă câte puțin fiecăruia, după care începe și el să mănânce.

— Uite, vine băutura.

Calemi își șterge gura cu șervețelul, în timp ce chelnerul deschide sticla în fața noastră. Toarnă un pic în paharul lui Calemi care-l adulmecă și, fără măcar să-l guste, încuviințează permițându-i să ne toarne și nouă.

— Deci...

Calemi ridică paharul și așteaptă să fie umplut și paharul lui Simone.

— Fie ca această întâlnire să fie de bun augur pentru... Viitorul!

Râde amuzat, ridicăm toți paharele și apoi bem un foarte bun Valdobbiadene. Calemi lasă primul paharul jos.

— Pentru acest fel de pește, vinul este alegerea perfectă... Haideți, îmi povestiți ceva? Renzi, mi-ai spus că aveți o idee bună pentru *aces time*.

— Da, sper că da. Dar tu hotărăști totul...

— Eu nu hotărăsc mai nimic! Uneori reușesc să-l fac pe șeful meu să gândească, alteori însă se încapățânează să facă ori să nu facă anumite emisiuni sau filme, încât eu nu-l înțeleg... Bine, oricum haideți că stau ca pe ace, cine povestește?

Ne privim toți trei, apoi eu încep să vorbesc, iar Giorgio rămâne surprins.

— Emisiunea este foarte distractivă, poate atrage oameni de diferite vârste, chiar și la acea oră, și știți de ce? Pentru că e un joc despre dragoste.

Lui Calemi deja i se pare bună ideea și mijeste curios ochii.

— De mult timp nu se mai fac emisiuni despre cupluri.

— M-am gândit și eu, dar aș vrea ca autorul care a venit cu ideea să povestească totul. Sunt sigur că o va face mai bine decât mine.

Simone, care mânca creveți, auzindu-se menționat, înghite repede și aproape că se îneacă. Bea puțină apă și mă privește speriat, dar Giorgio îi zâmbește și încuviințează, ca și cum ar spune: nu-ți face griji, o poți face.

Simone își șterge lent gura și se aruncă înainte.

— Am inventat această emisiune privind *Soliti ignoti* cu Fabrizio Frizzi. Mă amuza foarte tare, dar simțeam că le lipsește ceva persoanelor pe care le vedeam jucând, nu știam

nimic despre viața lor și așa mi-am imaginat întrebarea care-i interesează pe toți: dar sunt eu oare fericit?

Nu pot să cred... și aici? E un fel de complot! Cum? Cum e posibil? Totuși Simone își continuă liniștit explicația.

— Poți fi fericit doar dacă ești îndrăgostit, dacă te simți bine cu cineva, corect? Și atunci m-am gândit: și dacă ar trebui să ghicesc cu cine este tipul acela, în loc de ce fel de muncă face?

Calemi mai bea un pic de vin și îl ascultă cu ochii închiși. Simone continuă să descrie emisiunea, Calemi își imaginează scena, ceea ce se întâmplă, bancurile pe care le povestesc participanții despre cum s-au cunoscut, unde s-au sărutat, unde au făcut dragoste. Râde și mai bea un pic, iar Giorgio, văzându-i paharul gol, îl umple din nou. Simone spune că pentru fiecare pereche ghicită concurenții vor primi bani și vor avea șansa să câștige un super-premiu.

— Aceasta este emisiunea.

Calemi își șterge gura cu șervețelul și de data aceasta îl pune pe masă.

— La naiba, e foarte tare. Ideea e foarte bună. Ascultă, dar de ce nu vii să lucrezi la Milano? Avem nevoie de un cap ca al tău. Dacă ai inventat așa ceva la... Câți ani ai?

— Douăzeci și trei.

— Da, întocmai, îmi închipui ce ți-ar putea veni în minte peste un an sau doi! Să facem un contract pentru doi ani cu exclusivitate.

Hotărâsc să intervin.

— Vedeți, ar fi bine să vă opresc înainte să vă supărați. Orice i-ați oferi, l-am angajat de-acum la noi cu jumătate de normă.

Giorgio zâmbește.

— Poate și mai puțin...

— Bine, insistă Calemi. Atunci eu îi ofer un full-time!

Simone se uită la el, apoi la Giorgio, apoi la mine, apoi din nou la Calemi și, într-un final, vorbește.

— Scuzați, dar eu locuiesc la Civitavecchia, pe mine acolo nu mă salută nici portarul... Am venit azi-dimineață, mi-ați făcut imediat un contract, iar acum mă vor toți... Chiar e ciudat. Nu e cumva vreo farsă gen *Scherzi a parte*?

Izbucnim în râs.

Giorgio explică îndată totul:

— Alessandro, nu-i nevoie să-i oferi ceva, el deja lucrează pentru tine, dar este la noi... împreună cu fiica ta!

Calemi zâmbește și clatină din cap.

— Vedeți, e numărul unu, îi bate pe toți. Okay, batem palma.

Se întinde peste masă și-mi întinde mâna.

— Pot să iau la mine acest proiect?

— Să nu ne prea grăbim...

— Ai dreptate, să vorbim cu calm, dar mă interesează pe bune.

Apoi i se adresează lui Simone.

— Ce denumire i-ai pus? Ar trebui să fie ceva ca... *Ghicește îndrăgostitul*.

Se mai gândește puțin, strâmbă din gură, clatină din cap și renunță singur.

— Nu, nu, e prea banal.

Tânărul autor se hazardează:

— Eu mă gândeam la *Cine pe cine iubește*.

Calemi se aprinde.

— Perfect, sună foarte bine, chiar muzical, se poate face o siglă cu inițialele acestor cuvinte.

Și începe să fredoneze ceva improvizat.

— *Cine pe cine iubește, cine, cine!* Foarte tare. Serios. Bravo! Bravo tuturor!

Apoi se ridică de pe scaun.

— Trebuie să gustați fructe în înghețată, sunt foarte delicioase. Înghețata are înăuntru nuci desfăcute în două sau castane, sau smochine și alte feluri de fructe, vreți să vă aducă? Dacă nu, luați ce vreți voi. Eu mă întorc la Milano. Discutăm mâine dimineață în privința contractului. Chiar sunt fericit. Anul acesta le rupem fundurile cu emisiunea de după telejurnal.

Și se îndepărtează, iar noi abia reușim să-i spunem la revedere.

Giorgio îmi zâmbește.

— A fost bine, nu?

— Fir-ar?! Mai bine nici nu se putea.

Simone golește paharul.

— Oricum am senzația că sunt la *Scherzi a parte*.

— În realitate nu ești, ești aici cu noi și sărbătorim primul tău succes.

Giorgio oprește chelnerul.

— Cer scuze?

— Da, vă aduc fructele înghețate.

— Da, mulțumesc, dar voiam să vă mai rog ceva. Ne puteți aduce o sticlă?

— Domnul Calemi a comandat deja un Dom Perignon, a spus că trebuie să sărbătoriți.

— Bine, mulțumesc.

Chelnerul se îndepărtează în timp ce Giorgio ne privește amuzat.

— N-ai ce-i face... De data aceasta mi-a luat-o înainte.

49

Simone este excitat la maximum și eu nu pot să nu-l înțeleg.

— Scuzați, băieți, dar nu mi se pare adevărat. Eu visam la așa ceva nici nu vă imaginați de când, dar mereu am crezut că ar fi imposibil. Dar mi s-a întâmplat pe bune!

Simone stă așezat în față, alături de taximetrist și de când a urcat nu încetează să vorbească.

— Nu, pe bune, îmi pare incredibil, cu cât mai mult mă gândesc, cu atât mai mult mă emoționez!

Taximetristul, un domn de vreo șaiszeci de ani, îl privește din când în când. Pare aproape iritat de acest exces de fericire, ori pur și simplu nu-l crede și se gândește că o fi recitând ceva.

Simone se întoarce spre noi.

— Reiese că domnul Calemi pleacă acum la Milano, prezintă proiectul și îl vor pune pe post? Dar îl va explica bine? Oare își amintește totul? Nu era mai bine să merg cu el?

Apoi își dă seama de ce-a spus.

— Desigur, aveam în vedere dacă voi ați fi fost de acord...

Giorgio și eu zâmbim. Iar Renzi hotărăște să-i explice mai bine cum funcționează aceste lucruri.

— Uite, întotdeauna trebuie să pui la îndoială tot ceea ce-ți spune cineva din mediul acesta...

— Ce? Adică, nu i-a plăcut? Dar cum rămâne cu toată povestea cu peștele crud, mâncarea aceea de vis, fructele înghețate... și șampania de la final? Era pentru a sărbători, nu?

— Dar putea fi totul o înscenare. Poate pur și simplu dorea să ne cunoască, să testeze terenul, să afle ce avem într-adevăr.

— Ah.

Se indispuce puțin.

Intervin eu:

— Dar dacă totuși i-a plăcut cu adevărat, trebuie să se întrunească o comisie, care va decide ce emisiuni vor face. Mai pe scurt, termenele ar putea fi destul de lungi, nimeni nu e într-atât de curajos încât să-și asume singur toată responsabilitatea.

Giorgio zâmbește.

— Nu, așa nu. Dacă i-a plăcut cu adevărat, se va face și gata. Comisia se întrunește doar în semn de curtoazie. Ai văzut *Il Padrino*?

— Cum să nu...

— Vă rog, nu mă întrebați de ce, dar cred că anume acesta e rolul lui Calemi în televiziune. Opriți aici, mulțumesc.

Taximetristul, care părea să aibă privire de idiot, brusc se trezește.

— Aveți nevoie de bon?

— Da, mulțumesc.

Ia o foaie dintr-un bloc de hârtii de lângă scrumieră și începe să scrie, dar pe neașteptate, fără măcar să-l privească

pe Simone, începe să spună:

— Ah, dacă fiul meu ar avea jumătate din entuziasmul tău, eu aș fi în al nouălea cer.

Dezlipește foița și i-o dă lui Giorgio.

— I-am spus: „Hai să lucrăm împreună, condu acest taxi, lucrează și puneți bani de-o parte.” Știți ce mi-a răspuns? „Tată, eu sunt artist, sunt ca Tiziano Ferro. Și el la început cântărea a sută unsprezece kilograme...” Dar știți cu ce se ocupă fiul meu? Vrea să se îngrășe, se ghiftuiește zi și noapte. A spus că poți face cântece bune numai dacă te simți rău. I-aș da vreo două picioare în fund, știți ce cântece ar mai ieși? Eh, bine, nu vă mai rețin, o zi bună...

Coborâm din mașină râzând, iar Giorgio ne povestește o întâmplare hazlie.

— Știți ce făcea Gennaro Ottavi, tipul pentru care am lucrat mai înainte? Când încheiam ședințele cu clienții și directorii, ei deseori aveau nevoie de un taxi, iar el o ruga pe secretară să le comande unul. Doar că în realitate la oficiu venea un taxi fictiv, era un angajat de-al său, cu o mașină albă cu plăcuță de taxi. Acest taximetrist fals îi lua în mașină pe aceia care au participat la ședință și, în același timp, începea să le înregistreze discuțiile. Nici nu vă puteți imagina ce poate spune cineva la cald, oamenii spuneau totul și nici nu-și dădeau seama. Taximetristul fals îi însoțea până la Fiumicino, la Termini sau unde doreau să meargă, pe urmă se întorcea la oficiu și-i înmâna lui Ottavi caseta cu toată înregistrarea. Acela auzea imediat ce aveau de gând să ofere și de aceea Gennaro Ottavi știa mereu cum să se comporte, arătându-se drept un om deosebit de sensibil, aproape un clarvăzător...

— Eh, ce viclean e acest Ottavi.

— Foarte viclean, dar uneori, când ești prea șmecher, începi să crezi că ceilalți sunt niște tâmpiți. Și exact atunci când crezi că ești atât de puternic, de obicei ți-o faci singur cu mâna ta... Apropo, eu sper că în curând am să pot să vă dau o veste bună.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nu am nimic de spus acum... Uite, am ajuns.

Intrăm la Vanni, un restaurant-bar unde gravitează toată lumea de televiziune de la Roma-Prati. Giorgio îl salută pe Lorenzo, proprietarul, pe care l-am cunoscut și eu cu altă ocazie, după care se îndreaptă singur spre o altă masă din fundul localului.

— Salut, Aldo. Ce mai faci?

Îl salută cu mult entuziasm pe un bărbat puțin mai înalt decât noi, care se ridică de la masa din ungherul drept.

— Foarte bine, tu?

— Minunat, mulțumesc.

— Haideți, așezați-vă. Ce vreți să vă aducă?

— Mie o cafea, mulțumesc.

— Și mie.

— Și una pentru mine.

— Păi, cel puțin am început bine, suntem toți de acord.

În acel moment, pe alături trece o fată care nu este la fel de frumoasă ca cele de la De Russie, și-n plus mai e și plinuță.

— Lucia, ne aduci patru cafele? Mulțumesc.

Giorgio ne prezintă vorbind despre Viitorul și despre cum, până la urmă, a plecat de la Ottavi.

— Bine ai făcut.

În această privință oricare director de la orice canal îmi pare sincer de acord.

— Iar ție, Aldo, cum îți merge ca șef de departament? Trebuie să știi că la început el era un autor de emisiuni exact ca tine...

Arată spre Simone care-l privește zâmbind.

— Munca lui a fost mereu meticuloasă, a stat alături de moderatorii, a știut să fie răbdător, îi liniștea în momente dificile și așa a făcut emisiuni foarte bune și a obținut succese discrete. Conducerea canalului Rete a decis ca anul acesta să-l premieze oferindu-i acest post de șef de departament.

— Și practic m-au dus de nas! N-am nicio zi liberă, nu-mi mai văd soția, nu-mi văd copiii și mai ales, nu-mi văd amantele...

Pufnim în râs.

Aldo continuă:

— Pe bune, așa este. Eu urăsc ipocriții. Să te vezi cu femei frumoase e mai mult decât opțional în această meserie, de ce să te ascunzi. Acum însă am înțeles de ce toți ajung să se cupleze cu secretarele, fiindcă nu au timp pentru altele...

Iar începem a râde, tocmai în timp ce ne sunt aduse cafelele.

Aldo deschide un pliculeț de zahăr și îl toarnă în ceașcă, apoi repede începe să amestece cu lingurița.

— Așadar, care este acea idee bună pe care ați găsit-o? Giorgio nici nu mi-a spus dacă este un format straniu, dacă poate l-ați importat din Spania... Ah, că doar totul vine de acolo!

Giorgio zâmbește.

— Nu știu dacă am să te dezamăgesc sau dacă te vei

simți mândru, dar este o idee italiană în totalitate, vine de la Civitavecchia.

— Chiar așa? Serios? Și a cui e? Aici nimeni nu mai este în stare să inventeze nimic, emisiunile le fac în totalitate moderatorii, unii numai, nu toți. Iar autorii nici nu le discută, nu încercă să le îmbunătățească. Nu, deloc, spun doar: „Ce idee bună!” Și sunt plătiți din plin, vă dați seama? Într-un cuvânt, cine este acest geniu?

— Nu știu dacă-i un geniu, dar el este.

Giorgio arată spre Simone.

Șeful de departament îl privește surprins pe Simone, care pare că-și cere scuze.

— Da, da, eu sunt...

— Tu? Dar câți ani ai? Așteaptă, să nu faci ca acele femei care în loc să-și spună vârsta lor, o spun pe cea a fiicelor, iar tu nu cumva să-mi spui vârsta tatălui tău!

— Douăzeci și trei!

— Fir-ar să fie, credeam că mai mult. Ce făceam eu la douăzeci și trei de ani? Locuiam la Bologna, jucam baschet și umblam după fete. Visam să fac un disc de succes, să devin popular cu trupa mea, să călătoresc prin toată lumea și să am cel puțin trei *groupie*, toate pentru mine. Ei bine, destul cu amintirile, că de nu, mă întristez. Nici nu mai știu măcar pe unde sunt acum cei din trupa mea... Ah, am făcut trei discuri... Unul a fost prezentat la *Discoring*. Așadar, cu ce idee vreți să vă dați tari după telegazetă, ca să nu mă pierd în această undă nostalgică și să mă pun pe plâns? Sau mai rău, să-mi adun iarăși trupa și să încerc să mă autoinvit pe la emisiuni...

E simpatic acest nou șef de departament, poate pentru că

încă nu s-a lăsat absorbit de rolul său. Oricum, deschid eu discuția, cu aceleași cuvinte:

— Emisiunea e foarte distractivă, poate capta telespectatorii de orice vârstă, chiar și la acea oră, știți de ce? Pentru că e un joc despre dragoste.

Aldo Locchi brusc pare curios, Simone începe să-i povestească despre emisiune și, firește, e mult mai sigur de sine decât înainte. O face cu simpatie, cu multă îndemânare și pune în lumină tot potențialul ideii lui.

— Asta e...

— Asta e?

Aldo Locchi ne privește surprins.

— Acum adică asta e? Fir-ar, e foarte tare, plină de idee, de noutate, dar totodată e și clasică, amuzantă, familiară, nu ca prostiile pe care le inventează unii și din care nu înțelegi nimic! Și știi de ce o fac?

De această dată i se adresează direct lui Simone care, luat prin surprindere, răspunde sincer:

— Nu, nu știu...

— Foarte simplu, pentru că vor „să pară” tineri și se prefac a fi tineri. Dar știi de ce emisiunea ta va merge bine?

Și de această dată Simone clatină sincer din cap:

— Nu, de ce?

— Pentru că tu nu trebuie deloc să te inventezi, tu ești tânăr! Iată de ce, drăcie! Oricum e ceva fabulos. Ne auzim mâine, voi veni pe la voi. Aveți o carte de vizită?

Giorgio scoate una din buzunarul de la geacă. Locchi o privește o clipă, apoi ia mapa lui de pe masă și-o pune înăuntru.

— Okay, la amiază am să fiu la voi.

Giorgio îi cere o favoare pe un ton politicos:

— După-amiază, dacă se poate...

Locchi ridică o sprânceană, după care încuviințează.

— Okay, la trei e bine?

Giorgio zâmbește.

— Da, perfect, mulțumesc.

Șeful de departament se ridică de la masă și arată spre Simone.

— Felicitări! Bravo, pe bune! zicând asta, pleacă clătînând din cap.

Simone ne privește surprins.

— Așadar? Acum ce facem?

— Tu plătește aceasta.

Giorgio ia nota de plată de sub cafea și i-o transmite. Simone se uită perplex, apoi zâmbește.

— Desigur.

Și se îndepărtează.

Rămași singuri, Giorgio îmi zâmbește.

— Am nimerit bine. Lui Locchi i-a plăcut, el e mai întâi autor de emisiuni, apoi șef de departament, așa că poate fi invidios fiindcă ar fi vrut să inventeze el acest proiect. Se va da bătut. Pe de o parte, ar vrea să-i povestească directorului, pe de altă parte, ar vrea ca Simone să nu aibă niciodată succes. Nu înțeleg de ce pe unii îi atrage atât de mult puterea, dacă în interior îi distruge. O iubesc și o urăsc. *Odi et amo. Quare id faciam, fortasse requiris? Nescio...*¹⁰

— Ah, scuze, dar dacă crezi așa, de ce nu te-ai dus de-a dreptul la director? Nu-l cunoști?

— Cum să nu? De fapt, i-am dat întâlnire lui Locchi la

10 Urăsc și iubesc. Poate că te întreb de ce fac asta? Nu știu... (lat.)

trei, pentru că mai întâi luăm prânzul cu directorul.

Tocmai în acel moment revine Simone.

— Am achitat, ne întorcem la oficiu?

Giorgio se ridică.

— Mai întâi trebuie să mai facem un drum...

Dar în timp ce suntem gata să ieșim de la Vanni, aud că mă strigă cineva:

— Step, Stefano, ce mai faci?

Mă întorc și văd o fată foarte frumoasă care vine spre mine. Zâmbitoare, înaltă, blondă, cu sâni frumoși scoși la vedere de o bluză albă decoltată, în blugi eleganți și pantofi cu tocuri.

— Sunt Annalisa Piacenzi. Nu mă ții minte? Eram una dintre dansatoarele din prima ta emisiune.

— Desigur, cum să nu. Te-ai schimbat un pic.

— În bine sau în rău?

Face o față îmbufnată, ușor încruntată, prefăcându-se îngrijorată în așteptarea răspunsului. Apoi își întinde mâinile înainte:

— Nu, nu-mi spune.

De parcă părerea mea avea vreo importanță.

— Aș zice că mult în bine, ești altfel, mai frumoasă.

Chiar dacă de fapt nu-mi amintesc nici câtuși de puțin cum arăta atunci.

— Mulțumesc! Este exact ceea ce mi-am dorit să aud. Doar că mi-am făcut niște extensii...

— Ah, desigur.

— Știu că faci lucruri foarte importante.

Giorgio Renzi mă privește curios să vadă ce voi răspunde, iar Simone Civinini e total pierdut în decolteul fetei.

— Da, încercăm...

— Bine, mă bucur, sunt sigură că va fi ceva foarte frumos!
Îți las cartea mea de vizită, poate mă inviți la vreo probă.

— Desigur.

Mă uit la cartea de vizită.

— Vreau să trec proba, nu are nimic de-a face cu ceea ce am făcut...

Mă sărută de două ori pe obraz, însă în realitate mă atinge ușor cu o ureche, apoi cu cealaltă. După care se îndepărtează, evident că legănând ușor din șolduri.

Giorgio se apropie de mine.

— Fără îndoială că imediat după ce vom începe vreo transmisiune, o vom chema la probe, și nu că m-aș băga în treburile tale, dar ce a avut în vedere cu ceea ce ați făcut? Nu, spune-mi dacă trebuie să-mi fac griji pentru vreo altă „noutate”?

— În primul rând, nu doar că te bagi în treburile mele, dar te bagi foarte tare, în al doilea rând, n-am nici cea mai vagă idee de ce-am făcut, dar cred că nimic, odată ce nu-mi puteam aminti cine-i, în al treilea rând, eu nu le suport pe tipele care se parfumează așa și mai ales, care în loc să te sărute, îți oferă urechea crezând că cine știe ce atentat ai putea să faci la gura lor... Oh, și apoi, în ultimul rând, dar nu cel din urmă, să nu uităm că eu mă căsătoresc. Așa că în afară de o petrecere de burlaci, nu planific alte distracții...

Îi pun în buzunar lui Giorgio cartea de vizită a acestei Annalisa.

— Ține, ai să-mi povestești ceva chiar tu!

Ne îndreptăm spre ieșire, dar când vrem să deschidem ușa de sticlă, văd că Annalisa stă așezată la o masă, împreună

cu cineva, în cealaltă parte a sălii și se sărută lung, fără jenă. Apoi se dezlipesc și el o atinge ca s-o tragă mai aproape, dar în acel gest se citește tot erotismul, sentimentul de posesiune, de a putea face orice cu acel corp.

— Ce este, ești gelos?

Giorgio Renzi intră în gândurile mele.

— Nu, mi se pare că-l cunosc pe tip.

Îl privesc mai bine, are părul întunecat, un pic încărunțit, scurt dar bogat și poartă ochelari negri.

— Uff, poate l-am confundat.

Ieșim în stradă ca să luăm alt taxi.

— Însă unde mergem, oficiul e în altă parte? întrebă curios Simone.

— Avem de făcut o ultimă vizită, zâmbește șiret Giorgio. Astfel, într-o singură zi vei înțelege cum funcționează lumea televiziunii.

Puțin mai târziu suntem în Trionfale, o luăm pe Pineta Sacchetti și cotim într-o străduță, ca să oprim în fața unei clădiri mari. Coborâm din taxi. Giorgio plătește, ia bonul și intrăm împreună la portar.

— Bună ziua, suntem așteptați de Sara Mannino.

— Da, prezentați-mi actele.

Seamănă mai curând cu un post de carabinieri decât cu secretariatul unei televiziuni importante, dar de data aceasta, neavând nimic de ascuns, i le dau foarte calm. Puțin după aceea ne întinde trei permise și ne arată pe unde să mergem.

— Etajul al treilea, când ieșiți din ascensor, mergeți la dreapta și doamna vă va veni în întâmpinare, am anunțat-o și vă așteaptă.

— Mulțumesc.

Urmăm instrucțiunile și când ieșim din ascensor, o găsim așteptându-ne.

— Salut, Giorgio! Ce mai faci? îl îmbrățișează și-l sărută, luându-l îndată de subraț. Mă bucur să te văd!

— Și eu la fel.

— Au trecut o sută de ani! Ai dispărut!

— Ai dreptate, dar m-am întors însoțit de oameni buni. Ți-l prezint pe șeful meu, Stefano Mancini, și Simone Civinini, un tânăr autor de-al nostru.

Sara mă privește cu răutate.

— Hei, nu arată deloc rău noul șef. Grăsanul nici nu se poate compara cu el.

Râd când aud cum îl numește pe Ottavi, dar Sara mă măsoară cu privirea.

— Îți voi găsi și ție o poreclă. Totuși, nimeni nu poate fi mai rău decât unul care se crede viclean, iar pe ceilalți - demenți! Dar până la urmă tot el este cel mai dement!

Giorgio e curios.

— De ce spui așa?

— Fiindcă dacă a lăsat să-i scape unul ca tine, înseamnă că viclenia i-a jucat festa și l-a transformat într-un cretin. Haideți, intrați la mine, că aici până și pereții au urechi.

Spunând asta, ne invită înăuntru și închide ușa.

— Doriți ceva? deschide un frigider mic. Aici am suc de portocale, bere, Coca-Cola Zero, Light, simplă, Chinotto și spuma bionda.

Simone cere primul:

— O Coca-Cola pentru mine, mulțumesc.

Giorgio nu vrea nimic, eu, în schimb, optez pentru spuma

bionda.

— Vreau să văd ce aromă are.

Iar după ce am deschis-o, zic:

— Ce bine, practic e un Chinotto.

Sara îmi zâmbește.

— Doar sticla e de fițe.

— Așa e.

Giorgio precizează:

— Niciodată să nu judecați după aparențe.

— Și asta-i adevărat. Aveți ceva interesant să-mi povestiți?

Pe ce carte mizați?

— Îmi permiți? îl întreb pe Giorgio.

— Desigur, cum să nu, doar tu ești șeful.

— Ah, da, uitasem.

Sara izbucnește în râs.

— Am găsit deja două porecle: sau Anticul, sau Spumantul.

— Bine, dar poate ai și o a treia variantă. Așadar, e vorba de o idee pentru toți, adolescenți, maturi, tineri, mai puțin tineri, familii... pentru că este despre dragoste.

— Mi-a venit și-a treia. Fermecătorul. Povestești foarte bine.

— Dar n-am spus încă nimic!

— Eu o făceam pe ironica, dar n-am fost înțeleasă.

— Ah, atunci poate e mai bine ca tânărul nostru să povestească totul, pentru că este ideea lui.

— Bine, în sfârșit ceva italian... Sau ești străin?

— Din Civitavecchia.

— Perfect. Pentru lansarea pe piață ar putea fi un element în plus: „Canal 7 găsește talente peste tot. De la Civitavecchia

vine o idee foarte bună...”, apoi îl privește puțin nesigură. Numai dacă ceea ce ai de gând să-mi povestești e anume așa.

Simone se întoarce spre noi, ușor îngrijorat.

— Păi, eu sper...

Și începe să vorbească despre emisiune, la început cu ezitare, apoi cu tot mai multă încredere.

— Așteaptă, așteaptă o clipă.

Sara îl întrerupe. Formează un număr la telefonul fix.

— Scuze, puteți veni jos pe-o secundă. Cred că este ceea ce căutați.

Încheie convorbirea și zâmbește.

— Oricum ar fi trebuit să fac acest lucru, dar e mai bine să mai fie prezent cineva, ca Giorgio să nu zică mai târziu că eu am împotmolit totul...

— Păi, atunci chiar așa a fost...

Sara îl oprește imediat.

— Grăsanul a jucat murdar. Credeam că tu ai înțeles că din cauza lui am făcut-o.

Dar Giorgio nu mai reușește să adauge ceva, deoarece bate cineva la ușă și, fără să aștepte răspunsul, ușa se deschide. Intră un bărbat care are în jur de șaiszeci de ani, cu părul scurt și ciufulit, un zâmbet plăcut, ochi negri, profunzi, o față hotărâtă și un nas proeminent. Ne strânge mâinile cu entuziasm.

— Salutare. Sunt Gianmarco Baido.

— Încântat, Stefano Mancini.

— Simone Civinini.

— Giorgio Renzi, dar noi deja ne cunoaștem.

— Desigur, așa este.

Ia un scaun și-l aduce lângă masă.

Sara se ridică din al ei.

— Domnule director, vreți să luați loc aici? V-ar fi mai comod.

— Nu, nu, e foarte bine așa, pot fi mai aproape de ei. Deci, despre ce-i vorba?

Sara îi povestește directorului tot ceea ce tocmai i s-a spus, apoi i se adresează lui Simone.

— Iată aici ne-am oprit. Continuă, te rog.

Iar el, fără nicio teamă, își continuă explicația, perfect, clar, la temă, mai ales că deja s-a antrenat toată ziua.

Când termină, directorul se uită mulțumit la Simone.

— Păi, îmi pare o idee foarte bună!

Apoi se uită la noi.

— Felicitări, pe bune. De necrezut, dar e tocmai ceea ce am sperat să găsim, are toate elementele necesare. Sara, încearcă să obții un contract ca să pornim îndată această emisiune.

Sara îl oprește pe directorul care de-acum e gata să iasă din birou.

— Nu, o clipă, eu cred că trebuie să rămâneți...

Directorul se oprește, surprins, în pragul ușii.

Sara continuă:

— În opinia mea, pentru noi acesta a fost ultimul pasaj, după două sau trei întâlniri pe care deja le-am avut. Corect, Renzi?

— Destul de corect.

— Așadar, dacă vrem să-l obținem, trebuie s-o facem imediat, pentru că mâine ar putea fi prea târziu. Corect, Renzi?

— Absolut corect.

— Așadar, dumneavoastră, domnule director, trebuie să rămâneți, pentru că ceea ce doresc ei numai dumneavoastră puteți oferi, corect, Renzi?

— Continui să cred că e foarte corect.

Directorul zâmbește și se așază din nou.

Sara se uită la Renzi.

— Vezi, așa s-a întâmplat cu Grăsanul. El a venit aici, directorul l-a ascultat și am acceptat toate cerințele lui, dar o zi mai târziu a semnat cu Rai. Iată de ce am renunțat la toate transmisiunile lui, chiar și la cele deja activate... Grăsanul se credea deștept, dar nu era.

Giorgio îi zâmbește.

— Dacă noi ajungem azi la un acord, știu că și mâine va fi așa.

— Da. Și de aceea l-am rugat pe domnul director să rămână.

Nu vreau să risc s-o mai pătesc o dată.

În acel moment intervin eu și îl implic și pe Simone.

— Bine. Atunci noi plecăm.

Directorul și Sara ne privesc uimiți.

— Da, da, credeți-mă, Viitorul e pe mâini bune, arăt spre Renzi. Iar noi numai vă vom încurca. A fost o plăcere.

Îi întind mâna directorului care face la fel.

— Și pentru mine.

Îi întinde mâna și lui Simone.

— Felicitări, mi-a plăcut foarte mult. Sunt sigur că împreună vom face lucruri bune.

Evident, Giorgio încuviințează.

— Desigur, cu Viitorul va fi foarte bine.

Directorul încuviințează.

— Da, cum să nu.

Mergem spre ușă.

— Așteptați, vă însoțesc până la ascensor.

Sara ne depășește și ieșim toți trei. O privesc cum merge. Poartă o rochie deschisă, de croială lejeră, strânsă în talie și în pantofi cu toc jos. Are părul blond adunat într-o coadă înaltă, și acum că o văd mai bine, chiar dacă de la spate, observ că are pistrii pe obraji. Dar nu arată rău și pare o fetișcană. Iar începe un discurs picant.

— Sunt foarte bucuroasă, este o emisiune absolut nouă, distractivă, plină de curiozități... Fir-ar, păi noi nu avem nimic într-adevăr tare! Iar cu acest proiect, presimt că vom face un salt înainte. Era și timpul. Tocmai aveam nevoie.

Ajungem la lift și Sara apasă butonul ca să-l cheme.

— Sper numai ca Renzi să nu ceară prea mult sau chiar imposibilul!

— Cred că va cere cât e corect...

Sara începe a râde și noi intrăm în ascensor. Ea își strecoară capul înauntru și pune degetul pe buton, în timp ce cu cealaltă mână îmi dă cartea ei de vizită, pe care nu știu cum a reușit s-o ia înainte de a ieși din birou.

— Ți-am găsit o poreclă: Ironicul. E perfectă. Sună-mă când vrei...

Apoi zâmbește, apasă butonul și iese înainte ca ușile ascensorului să se închidă.

Simone mă privește.

— E adevărat. Ironicul e perfect, îmi amintește un pic de Hispanicul. E tare, nu?

Îl privesc, dar nu zic nimic.

În tăcerea care ne însoțește cât coborâm, Simone se întoarce spre mine puțin indispus.

— Mie, însă, nici nu a încercat să-mi găsească poreclă...

— Mamă, pe verișorii aceștia eu nici nu i-am văzut vreodată.

— Draga mea, dar ce contează, tatăl tău vrea să-i invităm.

Și astfel, Francesca, mama lui Gin, îi lasă în lista invitațiilor.

— Am înțeles, dar e nunta mea, nu a lui. În plus, Adelaide e antipatică, e negativă, mereu a vâslit împotriva curentului!

— Ginevra, încetează. E o zi de petrecere, ce fel de „împotriva curentului”!

Sună cineva la ușă. Francesca se întoarce curioasă spre Gin.

— Cine-i oare? Azi trebuie să stăm liniștite, să mai vedem niște lucruri...

— Mamă, știu eu cine-i.

Gin se duce să deschidă și de fapt este ea, Eleonora Fiori, care intră aproape răsturnând-o.

— Vasăzică pornim de la faptul că nimic nu se hotărăște fără mine, clar? Ce ați hotărât?

Gin și mama ei se uită una la alta și spun în cor:

— Totul! și izbucnesc în râs.

— Da, vă bucurați, dar așa nu merge... Haideți pentru început să mergem în salon.

Eleonora se așază pe canapea și i se adresează lui Gin.

— Am muncit foarte mult pentru tine zilele acestea, privește...

Scoate din geantă mai multe reviste pe care aproape le

aruncă pe o măsuță joasă.

— Ele, ai s-o strici, e de sticlă!

— E greutatea informației.

— Însă sunt reviste cu rochii de mireasă!

— Exact. Trebuie să te informezi, odată ce ești indecisă.

Alaltăieri am fost la stilista care ți-a oferit multe sfaturi, dar o chema Brutta! După părerea dumneavoastră, i se adresează Francescăi, cineva pe care o cheamă Brutta poate să-i facă o rochie fiicei dumneavoastră care e atât de frumoasă?

Apoi se întoarce s-o privească pe Gin.

— Vezi, nici mama ta nu răspunde, e nesigură, s-a blocat! Și pe ea a speriat-o Brutta!

Gin râde.

— Ei lasă, Ele, una ca tine să judece după aparențe, nu pot să cred! Mai degrabă ar trebui să apreciezi curajul stilistei care-și păstrează numele Brutta, deoarece e sigură de frumusețea ei și, mai ales, de frumusețea muncii sale.

— Pentru mine, Brutta e urâtă și gata... Știi ce-aș vrea să-ți mai spun? Anume pe aceasta mizează ca să le amăgească pe naivele ca tine. E un oximoron, ai priceput?

— Bine, acum chiar exagerezi, eu de mult am susținut examenele de absolvire. Iar tu îmi faci o testare aici.

— Bine, dar pot să-ți arăt măcar câteva propuneri? După asta vei hotărî tu, împreună cu mama ta, bineînțeles...

— Atât mi-ar mai lipsi, că doar eu mă căsătoresc.

Și astfel încep să răsfoiască diferite reviste cu rochii de mireasă.

— Aceasta e închisă până la gât, pare coreeană. Aceasta e prea decoltată. Aceasta e transparentă, nu se potrivește. În schimb aceasta, cu partea din față mai scurtă, e drăguță...

Gin se întoarce și o vede pe mama ei nedumerită.

— Însă nu-i bună...

Francesca zâmbește.

— Aceasta e clasică. Aceasta e modernă, dar e prea strâmtă. Uite, aceasta cu umerii descoperiți și la spate un pic mai lungă este foarte frumoasă!

Eleonora o privește și încuviințează.

— Așa e, și mie-mi place! Dă-mi să văd cine-i designerul.

Caută în revistă numele stilistului și când îl găsește, roșește.

Gin își dă seama.

— Cine-i? îi smulge revista și o întoarce spre sine. Nu pot să cred... E Brutta! Vezi? Am avut dreptate! E foarte bună! Acum trebuie să recunoști că n-ai fost obiectivă!

— E adevărat. Aceasta e okay, e minunată. Dă-mi să văd ce decorațiuni ai făcut.

— Scuze, dar nu trebuia să mergi la birou? Îți merge bine la editură, în calitate de redactor și corector, dar nu poți să dispari pentru toată după-amiaza...

— De fapt da, m-am prins zilele astea că mă simt bine împreună cu tine și că mai bine m-aș face *wedding planner*.

— Cum să te faci? Tu deja ești! Vrei un sfat? Semnează un contract cu Brutta, cu ea vei avea succes.

— Soțul tău e un bărbat fantastic, ai văzut că ai făcut bine dându-mi ascultare?

Babi o privește pe Raffaella și-și mijește ochii.

— Mamă, când spui așa, mă calci pe nervi.

— Te rog, cum vorbești? Împreună cu tatăl tău am încercat să te învățăm totul, tocmai pentru a evita acest fel de replici. În plus, fiul tău stă acolo, în fața televizorului, și te-ar putea auzi.

Babi mimează un răs ironic.

— Poți să-ți închipui! El a auzit de toate și încă și mai și.

— Oricum, îți vorbeam despre soțul tău. Ai vrut să vă mutați în această casă, ai zis că cealaltă era prea puțin luminoasă și ți-a găsit-o pe aceasta în piazza Caprera, e la etajul patru, e foarte luminoasă, mobilată, tu însă ai vrut s-o modifici. Ai făcut parchetul alb, canapelele cenușii, mesele din lemn deschis și oțel. A devenit o bijuterie, dar nici la început nu era rea, unde vei găsi un soț care mereu să te asculte? Lorenzo este exact tipul care-mi place mie.

— Da, desigur, ție! Puteai să te măriți tu cu el.

— Nu suntem de aceeași vârstă.

— Dar e plină lumea de femei mature cu *toy boys* ca dânsul.

De data aceasta ea începe a râde.

— Da, e adevărat. Și cel puțin mi-ar fi fost fidel.

— Mă îndoiesc. Mă înșală.

— De unde știi? Acestea sunt convingerile tale pentru că muncește mult și deseori este plecat. Dar greșești. Cum e viața voastră?

Babi se întoarce spre ea și ridică din umeri. Raffaella precizează:

— Sexuală aveam în vedere...

— Am înțeles! Acum nu-i facem niciun frățior lui

Massimo.

Raffaella rămâne în tăcere. Își ia o plăcintă cu zahăr și se îndreaptă spre aparatul de cafea, dar amintindu-și că se află totuși în casa fiicei sale, se întoarce și schițând un zâmbet, o întreabă ad-hoc:

— Scuze, pot să-mi fac o cafea?

— Desigur, mamă, nu-i nevoie să faci uz de toate formalitățile. Din partea mea, aceasta e și casa ta.

— Cum adică nu-i faceți niciun frățior?

Babi se așază pe un scaun și începe să se joace cu o lămâie pe care o ia de pe farfuria din fața sa.

— Dacă nu va interveni din nou Sfântul Duh, e practic imposibil să se întâmple.

— Ah.

— Da, nu ne-o tragem.

Babi își dă seama că o enervează pe mama ei.

— Ți-e scârbă de cuvântul acesta? Dacă preferi altfel, îți spun că „nu facem dragoste”. Oricum s-ar numi, dar așa este.

Începe să curgă cafeaua, Raffaella așteaptă momentul potrivit și apasă butonul ca să oprească aparatul. Ia zahăr de pe etajeră și o linguriță din primul sertar.

— Îmi pare rău, aș fi vrut să-l văd pe Massimo cu un frățior sau o surioară, ar fi mai fericit și ar crește mai bine, mai puțin singur, mai activ din punct de vedere social.

— Mamă, fii liniștită, el s-a adaptat perfect la școală, la fotbal, la înot, la petreceri și nu are nevoie de nimic. Lorenzo lipsește mereu, tot timpul e plecat în deplasări de serviciu, cum le spui tu, dar Massimo nu are probleme de singurătate, deloc. Este independent, a învățat să se îmbrace și să se dezbrace, seara doarme singur și nu-i este frică.

— Da, dar am vorbit cu Flavia, învățătoarea, și mi-a spus că a bătut un copil la școală. I-a făcut o vânătaie sub ochi.

— Însă ți-a spus cum s-a întâmplat? Pe copilul acela îl cheamă Ivano, poreclit Ivano cel groaznic. Părinții lui strigă acasă ca niște nebuni, aruncă unul în celălalt cu obiecte și dacă am înțeles bine, mama lui, Chiara, a venit la școală cu niște ochelari negri mari, pentru că avea un ochi vânăt. Așadar soțul, Donato, ridică mâna asupra ei și în consecință Ivano, imitându-l, a devenit „cel groaznic”. De fapt, a lovit-o pe o fetiță mai mică și i-a spart nasul. Fetița a pierdut mult sânge și plângea disperată. Și aici a intervenit Massimo, altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Raffaella mai învârtește lingurița în cafea. Apoi hotărăște s-o bea. Își șterge gura cu un șervețel de hârtie, o face lent, acordându-și tot timpul necesar. Se uită apoi prin salon. Massimo stă așezat pe canapea, privește desene animate, cu gurița deschisă. Are un profil foarte frumos. Din când în când râde ușor, închide ochii și se lasă absorbit în totalitate de acea lume animată.

— E un copil foarte frumos, plin de energie.

— Da, seamănă cu tatăl lui.

Raffaella se întoarce spre Babi.

— De fapt, găsesc la el mai multe asemănări cu tine decât cu Lorenzo.

— Mamă, știi foarte bine ce-am vrut să spun. Să nu ne luăm peste picior.

Și o lasă în bucătărie, cu un sentiment de inutilitate ca și acel șervețel de hârtie folosit.

— Ei bine, rochia e perfectă și văd că te înnebunește. Însă ar fi bine să te gândești și la domnișoarele de onoare.

— Ce vorbești? Una ești tu!

— În privința mea e clar, Ilaria mă îngrijorează. Cine știe ce are în cap!

— Hai, vă cunoașteți, stați un pic de vorbă și ajungeți la o înțelegere.

— Exact, ne-am văzut azi-dimineață și privește ce i-a venit.

Eleonora ia telefonul și caută în fotografii.

— Iată, uită-te aici...

Îi arată o galerie cu poze ale Ilariei în picioare în mijlocul salonului, mai întâi într-o rochie albastră, apoi în una blue-marine, în una verde și în alta oranj.

— Adică, vrei să spui că azi-dimineață ai dat buzna peste Ilaria...

— ...Nu foarte devreme. Era nouă fără un sfert.

— Vasăzică, te-ai dus la ea dis-de-dimineață și i-ai zis să îmbrace toate rochiile pe care le are, pentru că tu voiai s-o fotografiezi? Și cum ai reușit?

— I-am spus că tu m-ai rugat ca să vezi cum vom fi îmbrăcate.

— Eleeee! Te rog! Așa are să mă urască!

— Nu, nu, a fost foarte binevoitoare, a înțeles cât este de important pentru tine. Hai, uită-te... Vei începe să te

îngrijorezi pe bune.

Gin clatină din cap, în timp ce Eleonora face să treacă repede de la dreapta, una după alta, fotografiile de la defilarea Ilariei.

— Chiar te rog, privește ce triste sunt! Și aceasta?

Se oprește la o fotografie cu Ilaria îmbrăcată într-o rochie neagră din tul și dantelă.

— Seamănă cu bunică-mea!

— Am înțeles, dar rochia aceasta ar sta urât și pe tine.

— Da, dar ea în loc să slăbească, a adăugat cel puțin opt kilograme!

— Pentru că s-a despărțit de iubitul ei!

— Dar cui îi pasă? Și eu trec printr-o perioadă nu prea frumoasă, dar măcar nu mă lamentez și nu mănânc ca o scoafă, fără să-mi pese de nunta celei mai bune prietene. În locul tău aș schimba-o cu altcineva.

— Ele, ce vorbești? Gândește-te cum se va simți. După ce i-am propus, s-o înlocuiesc. Se va îngrășa cu încă cel puțin zece kilograme și nu-și va mai reveni.

— Ascultă, ai atâtea prietene frumoase, elegante, bogate, culte... De ce ai ales-o tocmai pe ea? Eu nu înțeleg, mă pui și pe mine în dificultate, dar nu-i vina mea!

— Atunci e vina mea! Cel puțin o singură dată poți lăsa la o parte acest „eu, eu, eu” și să te gândești că e vorba de Gin, Gin, Gin? Așa cum eu mă căsătoresc și sper s-o fac numai o dată în viață, aș vrea ca tu să-mi urmezi indicațiile și să-mi respecti dorințele...

Eleonora rămâne un pic în tăcere. Apoi, brusc, se aprinde din nou.

— Bine, da, ai dreptate. Să vedem atunci textele pentru

biserică și cum vrei să decurgă petrecerea.

— Mă gândeam să-l invit la petrecere pe Pupo ca să deschidă cu *Gelato al cioccolato*, deoarece ne-am cunoscut la Vanni.

— Ești nebună? Eu nu vin!

— Glumesc, dragă! Doamne, tu chiar ai crezut?

— Da, am crezut! M-ai lovit drept în moalele capului: nunta ta, cu Pupo ca invitat de onoare... poate va citi și ceva în biserică! Vei ajunge ca el, doar știi că trăiește cu două soții! Ți-am spus totul!

— Dar n-ar fi rău... doi soți. Eu prima italiancă „arabă”.

— Ai oboșit deja destul cu unul... De fapt, l-ai ales pe unul care face cât doi, ți-ar mai lipsi un al treilea. Apropo, cum îți merge?

— Mi se pare că bine.

— Ce înseamnă „mi se pare”? Lucrurile sau merg bine, sau merg prost, nu pot să pară.

— Mamma mia, ce pisăloagă mai ești! Lucrurile merg foarte bine, okay?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă-i adevărat ce-mi spui.

— Okay, atunci, după părerea mea, totul este perfect. Sunt foarte fericită că mă căsătoresc și cred că Step se simte la fel. Suntem pe cale să facem un pas foarte frumos.

— Mmmm... totuși nu mă convinge. De parcă undeva adânc-adânc ar fi ceva...

Gin o privește și Ele zâmbește.

— Sunt îngrijorată un pic. N-aș vrea ca Step să facă aceasta numai pentru că este nevoit.

— De ce? Dacă n-ar vrea, ți-ar spune: „gata, nu ne căsătorim” sau „s-o lăsăm pe mai târziu”, sau „să continuăm să trăim împreună, dar fără să ne căsătorim”. De ce ar trebui să fie nevoit?

Gin îi zâmbește și-și duce mâna la burtă.

— Pentru că aștept un copil!

— Drăcieeeee!

Eleonora se aruncă asupra ei și o îmbrățișează strângând-o cu putere.

— E foarte frumos!

Apoi conștientizează ceea ce face.

— Ah! Scuze, draga mea!

Vede cum Francesca o privește curioasă prin ușa de la bucătărie, și atunci Eleonora se justifică strigându-i de departe:

— A ales un cântec care-mi place foarte mult!

Francesca îi zâmbește și încuviințează.

— Vreți să beți ceva?

— Nu, nu, mulțumesc, eu nu vreau...

— Nici eu, mamă...

Astfel Francesca dispăre în bucătărie.

— Am făcut bine, nu-i așa? Îmi închipui că tu nu le-ai spus nimic, corect?

— Nu, nu vreau să-și facă griji. Și-ar fi dorit să fiu deja căsătorită când se va întâmpla.

— Ce spui? Mama ta nu-i din acelea. Totuși e mai bine așa. Dar Step te-a cerut în căsătorie înainte să afle despre aceasta, nu?

— Da...

— Atunci nu are nicio legătură, nu are pentru ce să se

simtă nevoit.

— Știu, dar într-un anumit fel eu am vrut ca el să facă acest pas.

— Ascultă, sunteți o pereche foarte frumoasă, acum că va veni și copilul. Step este la locul lui, muncește și lucrurile merg bine. Cred că va fi totul frumos și pozitiv, nu cârcoti, va fi o nuntă perfectă... De n-ar fi Ilaria, grășana!

Gin pufnește în răs.

— Întotdeauna reușești să dramatizezi totul.

— Da, așa este, ascultă, sunt situații dificile care se rezolvă foarte bine, altele, ca aceea a părinților mei, care păreau să aibă o căsnicie perfectă, până când tatăl meu s-a îndrăgostit de una de treizeci de ani și a părăsit-o pe mama, chiar dacă totul părea în regulă și puteau ajunge să îmbătrânească împreună, dar n-a fost să fie. Așa că eu nu mi-aș face prea multe griji, dar m-aș bucura de fiecare clipă când sunt alături de băiatul acela foarte tare care este iubitul și, în curând, soțul tău, și nu mi-aș întrista inima cu necazuri înainte ca ele să se întâmple! Dar poate nici nu se vor întâmpla! Sau ai putea chiar tu să te îndrăgostești de altul!

Gin o privește zâmbind, ușor neîncredătoare.

— Ce este? Nu-ți pare posibil?

— Nu știi cât de mult îl iubesc, l-am dorit de când eram o fetișcană și îl voi iubi întotdeauna.

— Orice ar face?

— Orice.

— Chiar dacă s-ar cupla cu Ilaria grășana?

— Chiar și așa.

— La naiba, fetițo, ai încurcat-o rău de tot...

Sună cineva la ușă. Babi se duce să deschidă.

— Cine-i?

— Sunt eu, Daniela.

Îi deschide, iar ea intră imediat împreună cu fiul său Vasco.

— Ce bine că ai reușit să treci!

— Salut, ce mai faci? întreabă Vasco.

— Bine, mulțumesc. Dă-mi un pupic.

Băiețelul se ridică în vârful picioarelor și o sărută pe Babi.

— Massimo se uită la desene animate, dacă vrei, du-te la el.

— Desigur că vreau!

Alergând, dispăre pe hol.

— Mamma mia, ce-a mai crescut!

— Da, e de necrezut.

Daniela și Babi merg în salon, unde se află și mama lor.

Raffaella o privește plictisită pe fiica ei care abia a venit.

— Salut, pe Vasco nu l-ai adus?

Daniela se apropie și o sărută pe obraz.

— Salut, mamă. Desigur că l-am adus, e dincolo, la Massimo.

— Ah, dar pe bunica nu trebuie s-o salute?

— Dar nu știam că ești aici.

— Ți-am spus că am să vin.

— Da, dar nu știam că deja ai venit. Care-i problema,

mamă? De ce trebuie mereu să complici totul?

— Dar nu văd nimic complicat. Pur și simplu cer un pic de educație. De altfel.

— De altfel ce, mamă?

— Nimic. De altfel și atât.

— Nu, când vorbești așa e ca și cum ai vrea să subliniezi ceva, dezamăgirea ta, de exemplu. Ai fi preferat să avortez?

Raffaella o privește pe Daniela și strâmbă din gură.

— Ce este? Te enervează? Ar trebui să ai curaj și să spui ce gândești. Tu nu doreai să-l păstrez pe Vasco, pentru că nu știai cine era tatăl lui, m-am lăsat păcălită și s-a întâmplat, ei și ce? Puteam să mă infectez, dar lucrurile au ieșit așa, am rămas „numai” un pic însărcinată. Nu-ți convine? Îmi pare foarte rău. Aș fi vrut să-ți aduc un nepot după o nuntă frumoasă cu încă un ginere bogat, socri și toate celelalte fleacuri. Dar nu s-a întâmplat. Vrei să mă vezi mereu vinovată?

— Am spus doar că ar putea fi mai educat.

— Nu, mamă, eu cred că dacă tu într-adevăr ai ține la mine, nu m-ai face să mă gândesc încontinuu la acest lucru.

— Mă gândesc că dacă ți-aș fi aranjat eu viața, astăzi totul ar fi fost altfel.

— Dar poate și mai rău! De ce nu poți înțelege că unii oameni trăiesc altă viață decât aceea pe care ți-ai imaginat-o tu? Te-ai gândit că ceea ce-ți place, ceea ce e bine pentru tine, ar putea să nu fie la fel și pentru alții? Sau că oricum ar putea fi diferit? De fiecare dată vii pe la noi cu această expresie de dezgust.

Babi începe a râde.

— Da fapt, azi i-a plăcut tot aici la mine.

Daniela o privește surprinsă.

— Ciudat, dar ce s-a întâmplat? Totuși nu te cred, ești sigură că nu ai nicio vază neasortată? Sau vreo draperie nepotrivită? Camerista nu servește de la stânga, nu toarnă prea multă cafea în ceașcă, nu rămâne să asculte ceva ce pe bună dreptate o interesează și o amuză? Totul este bine, mamă? Atunci trebuie să fie vreo conjunctură astrală incredibilă, nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla într-o zi atât de deosebită...

— Să mă anunțați când trebuie să râd...

Chiar atunci vine Vasco.

— Mamă, mi-e sete.

— Salut-o pe bunica.

— Salut, bunico.

Apoi se întoarce iar spre Daniela.

— Totuna setea nu mi-a trecut.

Babi râde.

— Dă-i un pupic bunicii, între timp eu îți aduc un pahar de apă.

Daniela se duce la bucătărie. Vasco se apropie de Raffaella care-l îmbrățișează, îl trage spre sine și-l sărută. În realitate, Vasco o suportă, îi suportă în tăcere îmbrățișarea, sperând să se elibereze cât mai repede. Apoi bunica observă că Vasco are o pereche nouă de adidași.

— Ce frumoși sunt, mama ți i-a cumpărat?

— Nu, Filippo.

— Dar cine-i Filippo?

— Un prieten de-al mamei. El are la fel și l-am rugat să mi-i împrumute. Dar ai lui erau prea mari pentru mine și el mi i-a cumpărat pe aceștia. Îți plac?

— Foarte mult. Dar cum e acest Filippo? E un băiat amabil?

— Nu e un băiat, e un bărbat. N-are păr pe cap și poartă barbă.

Tocmai în acel moment se întoarce Daniela cu paharul de apă. Vasco vrea să-l ia, dar Daniela îl reține un pic până când el înțelege și zâmbind, spune:

— Mulțumesc.

Bea toată apa dintr-o înghițitură și fugе să se joace cu Massimo.

Raffaella se uită la Daniela.

— Cine e Filippo?

— Un prieten.

— Da, până aici mi-e clar, nu poate fi un dușman odată ce i-a dăruit fiului tău o pereche nouă de încălțăminte. Dar ce rol are în viața ta?

— Nu știu, mamă. Nu știu ce rol ar avea. Toți trebuie să-l aibă? E cineva cu care mă văd și aceasta îmi este de-ajuns.

— Vrei să-ți bați joc de viața ta în așa hal?

— Mamă, ce vorbești? Nu știi nimic despre el.

— Știu că este chel, are barbă, adică trebuie să fie matur, îmi închipui că e divorțat, sau mai rău, e însurat și cu tine doar se distrează... Și toate acestea, printre altele, se întâmplă în fața fiului tău.

Babi intervine:

— Mamă, cum te mai înțelegi cu tata?

— Foarte bine, totul e în ordine, mulțumesc.

— Ești sigură? Ai venit aici furioasă pe toată lumea. Iar eu și Dani nu avem nimic cu asta.

— Oricum ar fi, intervine Daniela, vreau să te liniștesc.

Filippo este doar cu doi ani mai mare decât mine, în acest moment face parte din viața mea și e foarte îndrăgostit, chiar dacă eu, din păcate, nu sunt.

Raffaella rămâne o clipă în tăcere. Apoi crede că a găsit o soluție.

— Încearcă să inventezi ceva, așa cum a făcut sora ta.

— De ce-mi spui asta? Poate pentru că mă întreții? Preferi să mă arunc în brațele oricărui bărbat numai ca să nu-ți mai folosesc banii?

— Nu, dar...

— Mi-am găsit de lucru, mamă, așa vei fi mai liniștită, poate voi reuși să achit totul de una singură. Dar nu voi face niciodată ceva de felul acesta, uită.

Babi se ridică de pe canapea.

— Mamă, mai vrei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Îți place casa?

— Îmi place, foarte, foarte mult, ți-am mai spus-o.

Babi îi zâmbeste.

— E adevărat, e frumoasă, are o priveliște de vis și e mare. Organizăm multe cine, e o casă perfectă, mereu plină de oameni. Însă eu mă simt singură și mai ales, nu sunt fericită. Când nu ești fericită, chiar și casele mai frumoase decât aceasta îți pot părea urâte. Înțelegeți, mamă?

Raffaella nu spune nimic, apoi se ridică și se duce în fața celor doi copii care privesc un film de desene animate la televizor. Stau amândoi cu gura căscată, captivați de ceea ce se întâmplă în poveste.

— Ciao, eu plec, îmi dați câte-un pupic?

Firește că nici nu se mișcă și nici n-o observă pe bunica

lor.

Vocea lui Babi se aude la ușă.

— Dacă nu vă luați rămas-bun de la bunica, eu vă sting televizorul.

Auzind asta, ei repede coboară de pe canapea și, ca doi roboți, se duc la Raffaella, care se lasă în genunchi ca să-i sărute.

— Ciao, bunico!

Se întorc fericiți amândoi să vadă cum se vor termina desenele animate.

Babi e lângă ușă, o deschide în timp ce mama ei tocmai se apropie.

— Ciao, mamă.

— Ciao. Ciao, Daniela, strigă ca să-și ia rămas-bun de departe.

— Ciao, răspunde Daniela din bucătărie.

Raffaella se uită la Babi.

— Stai aproape de sora ta.

— Dar, mamă, ea nu are nevoie de mine. Totul e în ordine. Stai liniștită. Nu am putea face intenționat ceva, care mai apoi să se dovedească a fi o greșeală...

— Păi, ea deja a făcut-o. Chiar dacă nu vrea să recunoască, știe.

— Mamă, un copil nu poate fi o greșeală. E sănătos, isteț, vesel, e unul dintre cele mai frumoase lucruri care i se pot întâmpla unei femei, chiar și fără să aibă un bărbat alături.

Raffaella cheamă ascensorul, apoi se întoarce și se uită de departe la cei doi copii de pe canapea. Fiii fiicelor ei. Nepoții săi. Unul este fiul băiatului violent pe care, într-un anumit mod, a reușit să-l îndepărteze de Babi, celălalt e fiul

unui necunoscut. Însă ambii sunt foarte frumoși. Exact ca și casa aceasta.

— Lorenzo este un soț perfect. Ține-l strâns. Dacă ai să cauți altă fericire, n-o vei găsi niciodată.

— Da, mamă, poate ai dreptate, dar dacă încerci să fii fericit pe seama cuiva, s-ar putea ca ambii să devină nefericiți.

Raffaella intră în ascensor și o privește pentru ultima dată pe fiica sa Babi. Se fixează până în momentul în care Raffaella apasă butonul.

— Crede-mă pe mine, încearcă să-i faci un frățior lui Massimo sau măcar încercați mai des. Lorenzo merită asta.

Ușa ascensorului se închide înainte ca Babi să-i poată răspunde.

Când intru în Four Green Fields, pe via Constantino Morin, totul e ca altădată. Tablourile, fotografiile, paharele întoarse cu gura în jos pe tejghea, măsuțele din lemn întunecat, scaunele asortate și cu spătarele rotunjite.

— Salutare, îi spun tipului de după tejghea care mă privește fără prea mult interes.

Nu mai e Antonio, cu ochelarii săi groși, care ne întâmpina pe toți zâmbind.

— Cobor la biliarde.

Tipul încuviințează fără a spune un cuvânt. Poate e mut, totuși nu e simpatic. Îi compătimesc pe oamenii care

fac o muncă împotriva voinței lor, chiar și pe directorii de companii mari, de ce nu se ocupă de ceva care să-i satisfacă cu-adevărat? Ce așteaptă? Timpul se scurge nemilos și apoi nimeni nu va putea face nimic.

Cobor ultimele trepte. Nici aici nu s-a schimbat nimic. Cel puțin unele detalii nu-mi trădează amintirile. Îmi scot geaca și o agăț în cuier, îmi suflec mânecile cămășii albe Brooks Brothers și privesc în jur, poate găsesc pe cineva cu care să joc.

— Oho, e Step! Ai bani și nu mai saluți pe nimeni? Mi s-a spus că-ți merge bine, dar nu într-atât de bine încât să te prostești... și să devii un tocilar, judecând după haine.

Mă uit la tipul care a ținut această cuvântare, stă singur la o masă, are în față o bere băută pe jumătate și o țigară sprijinită pe o scrumieră care se consumă singură. Are părul alb, o geacă militară care îi este largă și în care stă îmbrăcat cu toate că e cald. Mișcă din cap în sus și în jos, ca și cățelușii-jucărie pe care unii îi au în mașină, pentru că le par mai mult curioși decât învechiți. Îl privesc cu atenție și brusc mi-l amintesc. Nu pot să cred, Sicilianul.

— Salut! Ce mai faci, Adelmo?

— Nu m-ai recunoscut, nu?

Se ridică și vine spre mine. Ne salutăm în maniera de cândva, strângându-ne mâna dreaptă, apucându-ne de degetul mare și apoi zbătându-ne piepturile unul de altul.

— Sunt bine, sunt bine, nu ca tine, dar nu am de ce mă plânge. Nu te-am mai văzut de o sută de ani. Știi că lucrezi la televiziune, că ai o ditamai firmă și că ți-ai cumpărat un castel în Prati.

Încep a râde.

— Dar cine ți-a spus toate prostiile astea? Lucrez pentru mine. Încerc să pun pe picioare unica firmă pe care o am.

Sicilianul mă privește, se pare că nu mă crede, dar pe mine nici nu mă prea interesează.

— Și mai știu că te însori!

— Te-am invitat, pe toți v-am invitat.

— Da, da... Mi s-a spus. Poate pe mine nu m-ai găsit. Știi, m-am mutat și alte chestii-trestii...

Râde singur, apoi trage din țigară și imediat după asta bea puțină bere. Cred că e decăzut de tot, cine știe ce-a pățit. Cineva mi-a spus că este epuizat și nu mai e în formă cum era cândva.

— Vrei să joci biliard?

— Nu, Step, mulțumesc. Mi-ar plăcea, dar nu pot, trebuie să mă văd cu cineva. Mai bine mă duc sus, s-ar putea ca acela să nu știe că mai este un etaj dedesubt.

Și își ia berea, lasă țigara în scrumieră și se pornește bălăbănindu-se spre scară. După câteva trepte, se întoarce.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Step. Poate am să trec într-o zi pe la tine la oficiu.

— De ce nu?

Mă privește și clatină din cap, de parcă ar ști dinainte că nu e posibil să se întâmple așa ceva. Mi-l imaginez pentru o clipă în sala de ședințe cu directorul de la divertisment, președintele de la Canal 7 sau directoarea de la Canal 5 și el, Sicilianul, să le explice vreo idee de-a noastră. La primul refuz sau rugămintă de a explica mai clar, îi văd deja reacția: l-ar lua de gât pe vreunul dintre directori. Mai rău, ar scuipa-o în față pe Gianna Calvi, ca să nu mă gândesc la ce i-ar ieși pe gură. Oare cu ce se ocupă în acest moment al

vieții sale? Ce face aici la Four? Eu am venit într-un moment de nostalgie, iar el, probabil, stă aici în fiecare seară. Cu câteva zile în urmă, trecând pe lângă via Tagliamento, l-am văzut pe Hook în ușa la Piper, ca un agent de pază cum era odinioară, cu o singură diferență: nu mai poartă căciulă, are burtă și nu mai înfricoșează pe nimeni. De ce n-au reușit să se desprindă de acele vremuri și să renunțe la toate aceste obiceiuri? Acum sunt aproape ridicoli. E ca și tatuajul unei femei frumoase, la o anumită vârstă e splendid, pentru că e un semn rebel, îl admiri întipărit pe formele ei, te amuză locul pe care l-a ales, dar când va trebui să-l cauți printre pliurile pielii ei îmbătrânite, același tatuaj doar te va întrista.

— Hei, vrei să joci?

Mă întorc și-l văd în fața mea pe un tip slab, într-un tricou albastru, pantaloni întunecați și mocasini. Are părul scurt și o față simpatică.

— Desigur, de ce nu?

Iau un tac de lângă perete, în timp ce el i se adresează unui bărbat de la tejghea.

— Mauro, vrei să ne deschizi?

Tipul, fără să spună nimic, pornește ceva lângă casa de marcat, pentru că aud un zgomot ciudat, iar deasupra mesei de biliard se aprinde lumina. Tipul are tacul lui personal, poate e priceput, dar îmi pare un băiețandru. O fi având sau nu optsprezece ani. Mă privește curios, nu știe absolut nimic despre mine. E mai bine așa. Dar ce-i, mă rog, de știut?

— Mă numesc Sergio, vrei să jucăm în 8 și 15?

— Da, prefer anume așa.

— Foarte bine, jucăm pe bani?

— Bine.

Băiatul, Sergio, mă privește, poate mă măsoară din ochi.

— Te aranjează două sute de euro pentru cine învinge doi la trei?

— Mi se pare corect.

Adună toate mingile, le face grămadă, apoi trage jos de pe lampa de deasupra mesei de biliard un triunghi cu care le închide. Le mișcă pe masă înainte și înapoi, după care se oprește brusc și scoate triunghiul cu mare grijă.

— Lovește tu.

— Okay.

Fixez mingea albă laterală și o lovesc în mijloc cu multă putere. Am noroc, bila cu numărul 4 ajunge în gaură din prima. Și continui să joc așa cu cele interioare, reușesc și apropii bila numărul 8 de gaura centrală, dar nu și s-o fac să intre. E rândul lui Sergio, merge în jurul mesei ca să vadă care este situația. Din când în când se apleacă pentru a vedea mai bine orice direcție posibilă și eventualitatea vreunei lovituri mai ușoare. Până la urmă o alege pe cea cu numărul 11. Bila albă trece prin mijlocul celorlalte fără să atingă niciuna, într-un final o lovește lateral pe cea cu numărul 11, îi dă efectul potrivit și o face să se ducă lent spre ultima gaură din stânga. Bila numărul 11 se oprește timp de o secundă pe margine, se clatină și apoi, de parcă a luat o decizie, alunecă înauntru. Joacă bine băiatul, nu-mi va fi ușor. De acolo reușește s-o centreze pe cea cu numărul 12 care aleargă hotărâtă, se sprijină de a mea, o mută puțin din loc și intră în gaura centrală. E chiar tare. Și într-o clipă îmi amintesc de seara aceea cu Claudio, tatăl lui Babi, de partida contra celor doi necunoscuți, obraznici și încrezuți, însă noi ne-am străduit din răspuțeri și până la urmă i-am învins. Aud un

zgomot neașteptat, bila numărul 13 aleargă repede, dar în loc să intre, se lovește de ungher, se oprește clătînându-se în fața găurii pe care a ales-o și rămâne ascunsă după bila albă, oferindu-mi tot terenul.

— E rândul tău, cum te cheamă?

— Step.

— E rândul tău.

Fac un cerc în jurul mesei în timp ce cu creta albastră colorez vârful tacului meu, apoi îmi masez palma stângă cu pudră de talc, ca să fac lemnul să alunece mai bine. Aleg bila cu numărul 2. O lovesc cu putere, iese din grup, se lovește de marginea mesei și se îndreaptă spre gaura centrală, intrând în ea. Bila albă a ieșit bine, acum stă după cea cu numărul 8, care este încă într-o poziție bună și fac așa cum a făcut și el, lovesc bila 8, mă sprijin de bila cu numărul 10, care a reușit cumva să se apropie de gaură, și o trimit înăuntru. Continui să joc liniștit și senin, îmi iese mereu bine și lovesc una după alta toate bilele mele. Rămâne numai numărul 1, dar sunt bine plasat, nu pot da greș, cel puțin sper. O lovesc hotărât, drept-drept, fără ezitare. Bila galbenă aleargă repede pe masa verde și centrează gaura. Unu la zero în favoarea mea.

— Hei, ești tare, nu credeam. Felicitări!

Sergio se apropie de telefonul pe care l-a lăsat pe un scaun. Îl verifică și vede că a primit un mesaj. Îl citește.

— Drăcie, e mama mea, vrea să mă întorc acasă, ce rău îmi pare. Ce zici dacă vom continua altă dată?

— Desigur, pe data viitoare.

— Scuză-mă, eh. Trebuie să fug, îți ofer o bere la barul de sus.

— Okay, mulțumesc.

Îl văd cum fuge. Mă duc la baie să mă spăl pe mâini, îmi îmbrac geaca, îmi curăț pantalonii care au niște semne albastre făcute de tac și urc sus. Mă apropiu de teighea și imediat barmanul îmi aduce o bere.

— Ține, trebuie să fie pentru tine... Din partea lui Sergio, nu?

— Da, mulțumesc.

Mă așez pe un scaun și încep să beau. Iau o înghițitură, apoi mă uit în jur prin local. În fundul sălii Sicilianul vorbește cu un bărbat mai viguros decât el. Tipul poartă o geacă de blugi și o pălărie de bumbac de-un albastru-închis pe cap, discută despre ceva. Din când în când Sicilianul bate cu pumnul în masă, de parcă acest gest ar putea să-i dea dreptate într-un fel anume. Poate nu trebuia să-i invite pe toți la nuntă, dar măcar cineva, care se gândește să-mi facă vreun cadou, să nu vină. Aceasta este ultima mea speranță. Amuzându-mă astfel în sinea mea, mai beau puțină bere când aud o voce la spatele meu.

— Ce ți-a spus Sergio, că trebuie să plece acasă? Că l-a chemat mama lui?

Mă întorc și-l văd pe barmanul care brusc a devenit vorbăreț și mai ales, curios. Nu-i răspund.

— Dacă ți-a oferit o bere, înseamnă că a văzut că ești tare și n-a vrut să piardă două sute de euro.

Încep a râde.

— De fapt, eu am pierdut prima partidă.

Tipul rămâne surprins, aproape înțepenit, așa că eu golesc sticla fără să-i dau posibilitatea să-mi mai pună întrebări și părăsesc localul. Îndată cum ies afară îmi aprind o țigară. Cândva era mai bine la Four. Niciodată nu trebuie

să te întorci prin locurile pe unde ai fost când erai mai tânăr, cu siguranță le vei găsi poate mai urâte sau poate nu le vei găsi deloc. Mai trag din țigară și mă duc spre motocicletă. Un tip încearcă s-o deschidă sau oricum trebăluiește ceva pe lângă ea. Și-a sprijinit casca albă de șaua mea.

— Hei, ce dracu' faci? îi strig de departe.

— Cine? Eu? Te înșeli, mi-am luat casca, înainte de asta era un băiat pe motocicletă.

E josuț, îndesat, are o față rotundă, dinții egali toți, unul ca unul, dar urâți, galbeni și o barbă scurtă. Poartă blugi, ghete albe și un K-way verde. Cum mă vede venind spre motocicletă, își ia casca, se îndepărtează mergând repede, dar împleticit. Îmi este de-ajuns o secundă ca să observ că mânerul a fost forțat.

— Drăcie...

Dar el își pune casca, a înțeles că a fost descoperit și începe să fugă, repede ca săgeata, cu picioarele lui scurte. Arunc țigara și într-o clipă îi calc pe urme. El dispăre după colț, însă de-abia cotesc și-l văd că a urcat deja pe o motocicletă pornită și, fără măcar să ridice picioarele, o zbughește, accelerând de-a lungul trotuarului, practic pe contrasens. Printre altele, are plăcuța acoperită cu un ciorap negru. Eu alerg spre motocicletă mea, o deschid, încerc s-o pornesc ca să-l urmăresc, dar când o ridic de pe stativ, îmi dau seama că mânerul nu se mișcă, e rigid. Trebuie să-i fi dat clasică lovitură ca să-l salte, dar n-a reușit. Și mi-a scăpat, fir-ar. Totuși n-am înțeles, era singur, fără un camion ca să încarce motocicletă, fără cineva care să stea de pază, fără un complice care să-i ducă motocicletă în timp ce el s-ar fi dus cu a mea. Uff, nu pot să înțeleg. Însă fața aceea mi-a

rămas întipărită în minte. Ar fi trebuit să iau telefonul și să-l fotografiez. Da, și apoi ce-aș fi făcut? M-aș fi dus la poliție? Eu să devin denunțator. Mă umflă râsul numai gândindu-mă la asta. Încerc să mișc mânerul, îl forțez atent ca să-l îndrept. Apoi îmi pun casca, pornesc încet, sperând să nu se blocheze brusc și mă îndrept spre casă.

55

Dimineața următoare, când intru în oficiu, îl găsesc pe Giorgio închis în biroul lui cu tânărul șef de departament care strigă ceva. Îi văd prin sticlă, Giorgio stă așezat și ascultă liniștit, celălalt e în picioare și strigă cu o anumită vehemență, dar trebuie să spun că lucrările de izolare fonică, făcute la inițiativa lui Giorgio, sunt perfecte. Observ că șeful de departament e foarte agitat, dar nu aud absolut nimic din ceea ce spune. Apoi îl văd pe Giorgio care-l invită să ia loc, dar șeful de departament clatină din cap. Atunci Giorgio ia o mapă cu proiecte și o deschide pe masă, îl invită din nou pe tip să se așeze și el, de această dată, acceptă. Alice mă ajunge din urmă exact în timp ce intru în birou.

— Bună dimineața, doriți o cafea?

— Da, una fără zahăr.

— Okay, v-o aduc imediat. Aceasta este corespondența de astăzi.

Îmi lasă pe măsută mai multe foi și plicuri, după care iese. Încep să verific poșta, nu este nicio scrisoare ciudată, cel puțin așa-mi pare. O invitație la un cocktail, deschiderea

unui restaurant, o serată organizată de Fox cu ocazia lansării unui nou proiect. O altă invitație la o expoziție. O deschid. *Correggio e Parmigianino*. Cine știe dacă nu este o invitație „aranjată”. Îmi vine a râde, nu, cu siguranță, nu. Cine știe ce face ea, poate e plecată. Aud cum se deschide o ușă, apoi niște voci venind dinspre coridor.

— Bine, mă bucur că am găsit o soluție. Dă-mi de știre cât mai curând.

— Da, dar voi să nu mai faceți și alte glume!

— Hai, nu spune așa, ți-am explicat doar.

— Da, da, știu, am înțeles.

Își spun la revedere și aud cum se închide ușa de la oficiu.

Atunci ies din biroul meu.

— Ai reușit să-l calmezi?

— Da, a fost ușor. Am spus că a fost vina ta, că eu n-aș fi făcut-o niciodată.

— Hai, așa mă faci să trec drept un speculant cinic, mai rău decât Grăsanul, amicul tău.

— Nu, nu, aici e altceva. I-am spus că directorul de la Canal 7 a investit mulți bani în firma noastră prin intermediul soției, iar înțelegerea este aceasta: noi trebuie să-l facem să lucreze cu forța, iar el are un fel de prioritate pentru fiecare proiect. Așadar, era de așteptat ca el să aleagă primul și să și-l adjudece.

— Te-a crezut?

— Da. După părerea mea, anume de asta l-au făcut șef de departament... Nu creează probleme și crede totul.

— Suntem pe mâini bune...

— Am mai făcut ceva...

Ne așezăm la mine în birou ca să continuăm discuția,

când vine Alice cu două cafele.

— Am pregătit una și pentru dumneavoastră...

Giorgio zâmbește.

— Perfect, îmi citești gândurile, chiar voiam să te rog.

Lasă cafeaua pe masă și iese.

— Să închid ușa?

— Da, mulțumesc.

Rămânem singuri.

— Felicitări pentru Alice încă o dată, ai făcut cea mai bună alegere.

— Îți place pe bune?

— Foarte mult. Intuitivă, precisă, ordonată. Știe să fie rezervată și să stea la locul ei. Până acum nu am observat să aibă defecte.

— Bine, mă bucur.

Beau puțină cafea.

— Așadar? Ce altceva ai făcut ca să-l calmezi pe șeful de departament, după ce m-ai dat drept un tip dur și cinic?

— Cineva trebuia să pună în circulație povestea trecutului tău de bătauș...

— Bătauș? În curând îmi vei inventa și o apartenență politică.

— Nu-i adevărat?

— Da, dar n-am atins niciodată pe nimeni pentru convingerile lui, așa făceau unii sau îi trimiteau pe alții s-o facă, din păcate fără să înțeleagă importanța cuvintelor și puterea ideilor.

— Bine, oricum, într-un fel sau altul, se crede că tu ești anume așa. Aceasta ne-ar putea fi de folos, după cum îți imaginezi, pentru că rămâne una dintre acele

legende metropolitane, cu o îndoială constantă: e adevăr sau minciună? Dacă într-o zi tu îl umfli pe unul în față la Vanni, ar deveni contraproductiv. Mitul despre acest fel de justițiar este perfect ca legendă chiar și pentru cineva care disprețuiește violența, în timp ce un tip violent care în prezent este un cunoscut producător de televiziune îl bate pe cineva, ar fi ridicol. Așa că chiar dacă se va întâmpla ca cineva să te scoată de pe fix, tu să încerci să te reții.

— Nu-i nicio problemă. Aseară l-am prins pe unul care-mi pipăia motocicletă, a strâmbat mânerul, a forțat blocul și eu n-am reușit să-i zic nimic, practic am rămas ca un prost.

— Dar ai zădărnicit furtul.

— Da, dar pentru a alimenta legenda, ar fi trebuit să-l umflu...

— Și dacă în timp ce-l luai de geacă, el se întorcea, scotea un pistol și trăgea? Ce am fi făcut noi? Care ar fi fost soarta noastră?

— N-am luat în considerație acest lucru. Sau poate da. Vezi, nu i-am făcut nimic gândindu-mă la Viitorul. Pune în circulație și povestea asta, că-mi place!

— Crezi că eu am răspândit povestea cu bătaușul?

— Nu doar cred, tu ai fost acela.

— Totuși încep să mă răzgândesc în privința ofertelor și cotelor.

— A crescut. Poți avea cel mult douăzeci de procente... Trebuie să te grăbești.

Giorgio râde și se așază în fața mea.

— Fără să mă gândesc la numeroșii moștenitori care s-ar putea prezenta!

— Eh, da, până acum n-a mai apărut niciunul.

— Cu atât mai bine. Nu putem să ne distragem în această perioadă plină de întâlniri atât de importante. Deci, am reușit să-l calmez pe tânărul șef de departament, dându-i o serie de proiecte pe care m-am prefăcut că le-am sustras în dauna celor de la Canalul 7. A apreciat riscul, am încheiat un acord secret, dar în opinia mea, el va lua oricare din emisiunile noastre cu speranța că el va pune mâna pe contract, și nu Canalul 7.

— Așadar?

— Așadar, e un nemernic și trebuie tratat ca atare...

Încep a râde.

— Îmi pare că e o deducție reușită.

— În schimb, cu directorul de la Canalul 7 am semnat un acord foarte avantajos. *Cine pe cine iubește* va fi emisiunea de bază în următoarea stagiune, cu spoturi care vor promova de fiecare dată logoul nostru. Vom avea zece pe zi timp de două luni, înainte de începerea emisiunii. Deci, dacă îți place matematica...

— Vor fi șase sute de promoții pentru Viitorul.

— Exact, de zece secunde fiecare. Dacă te gândești că pentru treizeci de secunde prețurile oscilează între 30000 și 350000 de euro în partea a doua a orarului...

— Am plătit cel puțin trei milioane din costuri...

— Exact, ni s-au acordat cel puțin cinci pasaje din prima seară. Reiese că fără măcar să ieși pe post, e ca și cum ai fi câștigat de-acum opt milioane și le-ai fi reinvestit în Viitorul.

Îmi întinde o foaie cu schema orelor precise a ieșirii pe post în fiecare zi, iar sub ea, contravaloarea semnată de 8.200.000 de euro.

Privesc totul cu atenție.

— Foarte bună treabă. Dar nu i-am câștigat eu, i-am adunat noi pentru Viitorul.

— Da, desigur. Apoi am încheiat un acord pentru o nouă emisiune de dimineață și pe aceasta o vom avea în cărți peste trei luni.

— Ah, și ce le vom da?

— Ah, asta nu știu. Eu doar le-am spus că ai găsit o idee nouă și foarte bună... Îți rămân în jur de patruzeci de zile ca s-o prezinți.

Îl privesc încremenit, în timp ce el continuă să se amuze.

— Apoi vom face o emisiune pentru partea a doua a serii, dar peste vreo patru luni, adică ai aproximativ două luni ca să găsești o idee genială. Evident că și pe aceasta ai identificat-o deja...

— Desigur, sunt un adevărat descoperitor de talente!

— Da, ești plin de calități, reputația ta crește, iar eu sunt fericit. Sara mi-a sugerat că ar vrea să ne vadă oficiul, dar cred că nu numai... Să-i arăți cine știe ce.

— Iar tu evident, ținând cont de preocupările momentului și echilibrul fragil al Viitorului, cu siguranță ai îndepărtat această presupusă amenințare.

— Nu, cred că un bătauș ca tine știe să pună la punct o copilă un pic focoasă...

Tocmai în acel moment bate cineva la ușă.

— Intră.

Ușa se deschide și intră Alice.

— Scuzați, a venit o oarecare Paola Belfiore. S-o invit să intre?

Mă uit la Giorgio care-mi zâmbește.

— De la Medinews.

— Ah. Desigur.

— Condu-o aici la noi.

— Foarte bine.

Alice se îndepărtează o clipă și imediat apare din nou la ușă, arătându-i cuiva pe unde să meargă. Pe neașteptate, apare în prag o fată frumoasă, veselă, zâmbitoare, provocatoare și cu decolteu. Blondă, cu ochii verzi, părul adunat într-o coadă, două țâțe mari și mai ales, prea perfecte ca să fie operate.

— Bună ziua, mă bucur mult să vă cunosc! Cât de frumoase sunt birourile voastre.

Are o voce de fetiță, nu înțeleg dacă se preface gândindu-se că așa creează un contrast ciudat cu senzualitatea sa exagerată, sau așa e vocea ei. Oricum mă ridic și-i merg în întâmpinare.

— Încântat, Stefano Mancini.

— Giorgio Renzi.

Mă privește cu un zâmbet special, în timp ce Renzi o salută în grabă și-i arată spre un fotoliu.

— Îmi permiteți?

— Desigur. Ne cerem scuze, dar încă suntem foarte tulburați de această surpriză neașteptată, dar plăcută...

Giorgio ridică sprânceana de parcă ar fi într-adevăr impresionat de vorbele mele, în timp ce țâțoasa râde, prefăcându-se și mai proastă decât este în realitate.

— Mă bucur că în sfârșit au apărut idei noi. În televiziune se fac mereu aceleași lucruri, sunt mereu aceleași persoane și nimeni nu riscă niciodată. Am devenit un popor de tâmpiți. Calemi este foarte încântat de emisiune și a spus că o va începe în curând cu multă publicitate. Multe spoturi cu

cel puțin o lună înainte de lansare...

Mă uit la Giorgio care îmi zâmbește. Paola observă.

— Ce este? Am spus ceva nepotrivit?

— Am vorbit cu Calemi azi-dimineață și am clarificat totul. Nu mai facem emisiunea aceea cu Medinews, dar va apărea alta în curând.

— Nu! Eu doream s-o moderez pe aceea! În fiecare zi o fac pe experta în emisiunile de dimineață și cu această idee mă gândeam să fac o schimbare!

— Ce rol v-ați imaginat?

— Cum adică ce rol mi-am imaginat? Calemi mi-o încredința s-o moderez eu. Eram prezentatoarea! Cu un co-prezentator care să-mi fie alături, dar numai pentru început...

Eu și Giorgio ne privim din nou. De data aceasta nu mai zâmbim. El se ridică.

— Sunt sigur că vom găsi o altă soluție, ar fi o plăcere să colaborăm cu dumneata.

O invită să se ridice.

— Și totuși aș vrea să vi-l prezint pe autorul acestei emisiuni și poate discutând, cunoscându-vă mai bine, vor apărea proiecte noi mai potrivite pentru dumneata.

Paola Belfiori ezită un pic, apoi îl privește zâmbitoare pe Renzi și înțelege că oricum totul a fost deja hotărât.

— Vai, desigur, așa e... o idee foarte bună.

Se ridică din fotoliu și-mi dă mâna.

— Stefano, a fost o adevărată plăcere.

— Și pentru mine.

— Ne vom mai vedea, nu-i așa?

— Cred că da.

Giorgio o însoțește până la Simone.

— Putem intra?

Bate la ușa pe jumătate deschisă.

— Desigur!

În realitate însă, pare iritat de această întrerupere, pentru că era foarte concentrat la ceea ce făcea.

Renzi intră.

— Dumneai este Paola Belfiore. A venit la noi pentru că l-am rugat pe Calemî să ne spună cine sunt noile moderatoare care vor intra pe piață...

Simone, văzând-o intrând, se luminează la față.

— Bună! Ce plăcere, îi întinde imediat mâna.

Paolo zâmbește, observând ochii lui adânciți în țâțele ei, știe deja că îl are la mână sau cum o fi hotărât ea să-l aibă.

— Am adus și CV-ul. Să vi-l prezint?

Această frază îl excită într-un mod absurd pe Simone, care pentru o clipă închide ochii. Renzi face la fel, dar din alt motiv, de parcă ar spune, ca să vezi, ne merge bine. Apoi Simone devine profesionist, ia CV-ul Paolei și situația în mâinile sale.

— Vă rog, luați loc, putem să ne tutuim, nu-i așa?

— Desigur... Câți ani ai?

— Douăzeci și trei.

Paola are un moment de ezitare.

— Bine, chiar dacă nu prea seamănă, suntem aproape de aceeași vârstă.

Acel „aproape” nu e prea bine definit. Paola trebuie să aibă mai mult de treizeci de ani.

— Atunci vă las singuri.

Renzi se îndepărtează fără să închidă ușa de tot.

Simone se uită cu multă atenție și profesionalism în CV-ul Paolei Belfiore.

— Ai făcut multe lucruri, eh...

— Da, zâmbește ea. Dar încă nu am găsit emisiunea potrivită care să-mi aducă succesul pe care mi-l doresc.

Zicând aceasta, își așază picioarele unul peste altul, etalându-le toată frumusețea.

— Adică, nu am de ce mă plânge, am un contract de exclusivitate de doi ani pentru participările mele la diverse emisiuni și numai din acesta mi-am putut cumpăra o mansardă pe via della Croce, aici în Roma, dar cum să mă descurc cu restul? De exemplu, anul acesta, de Crăciun aș vrea să plec în Maldive, la Sporting, unde se duc toți, dar cu scopul de a-mi face relații, nu pentru altceva. Și totuși nu-mi pot permite! Înțelege, eu vreau să fiu independentă.

Și evident că Simone, chiar dacă nici nu a înțeles de câți bani ar avea nevoie, pare să fie perfect de acord cu ea.

— Da, desigur, ai dreptate, e corect...

Giorgio intră în biroul meu.

— N-am reușit să-ți povestesc totul... Și cu Calemi am semnat avantajos, cu excepția acestei Belfiore, am câștigat în toate privințele. Am semnat pentru un film și emisiunea de seara devreme și probabil va trebui să avem un spațiu înainte de Telejurnal, ceea ce n-ar fi rău. Ai văzut? Ofertele lor de publicitate erau numai pentru o lună, nu ne-ar fi convenit.

— Okay, mi se pare foarte bun.

— Da, a ieșit cât se poate de bine. Am văzut că ai venit cu motocicletă. Dacă vrei, pot să te însoțesc s-o ajustezi, am putea discuta și despre alte două-trei chestii.

N-ai ce-i face, Giorgio știe să fie atent în toate.

— Mulțumesc, cu plăcere.

— Atunci, dacă nu ai nimic împotrivă, o ducem la un prieten de-al meu, e unul foarte pragmatic, se poartă frumos cu mine și ar vrea să te cunoască.

— Este și el pasionat de sclipitoarea lume a televiziunii?

— Nu, nu, cred că vrea să-ți ceară ceva.

56

Ajunși la sediul Honda din via Gregorio VII, o poartă mare se deschide și noi alunecăm în jos pe o pantă abruptă. Ne oprim în fața garajului plin de diferite motociclete, unele cu un carton deasupra, cu numere care le indică pe cele reparate. Giorgio coboară din SH-ul lui, în timp ce eu parchez motocicleta puțin mai în față. Un tânăr vânzător îi explică unui băiat nu prea isteț despre cum funcționează un nou sistem antifurt.

— Nu, îți repet, trebuie să apeși butonul de deasupra și după două bipuri se include antifurtul.

Tipul, imediat după ce a auzit semnalul, încearcă să-și miște motocicleta.

— Dar nu scoate niciun sunet!

— Trebuie să aștepti cel puțin douăzeci de secunde, de altfel e ca și cum l-ai anula.

— Și dacă hoțul mi-o ia anume în acele secunde?

— Însă ești tu lângă ea.

— Și ce să fac?

— Să țipi tu! Sau apasă butonul care se numește „alarmă”

și imediat începe să urle.

De fapt, așa și se întâmplă. Tipul își duce mâinile la urechi și pe buzele lui se poate citi:

— Da, da, am înțeles...

Vânzătorul face o grimasă de parcă ar spune: slavă Domnului... Apasă din nou butonul și antifurtul încetează să mai țipe.

Intru în secția de primire și de schimb, unde Giorgio vorbește cu un bărbat înalt, robust, cu părul scurt, care, când mă vede, pare bucuros și surprins.

— Tu chiar mi l-ai adus!

Renzi încuviințează.

— Eu nu spun minciuni. Stefano, pot să ți-l prezint pe Gaetano?

— Încântat, îmi strânge călduros mâna. Glumești? Păi eu te cunosc dintotdeauna! Să-l am aici pe marele Step este o onoare pentru mine.

Mă surprinde cu entuziasmul lui.

— Nu știi câți bani am pierdut cu tine...

Ah, îmi părea că era ceva ciudat.

— La început eu pariam contra, încă nu știam că erai cel mai tare. La cursele Romanițelor, dacă erai tu pe pistă, nu mai era nimeni altcineva. Mai târziu am început să pariez pe tine și am nimerit, mai mult, mi-am pus în buzunar vreo cinci-șase mii de euro...

— Nu-i rău... mă simțeam vinovat deja.

— Tu? Tu să te simți vinovat? Ei lasă.

Izbucnește în râs.

— Ești prea tare. Și foarte simpatic.

Brusc devine serios.

— Știi că am fost acolo și în seara aceea blestemată când a participat Pollo? Sărmanul... Eu pariasem tocmai pe el. Era tare... Oh, drăcie, scuze, desigur, tu cum să nu știi... Până la urmă nu am înțeles cum s-a întâmplat... La un anumit moment, într-o curbă, s-a dus jos fără să-l atingă nimeni. Îți jur, era absurd. Eu cred că au tras în el. Nu, serios îți spun... Știi că la acele curse erau în joc sume impresionante?

Mi se strânge inima, e mai rău decât o împușcătură acum, că știi adevărul. Dar pretind că nu știi nimic.

— Nu m-am mai dus. N-am mai participat.

— Ai dreptate, am greșit că ți-am amintit, scuze.

Și atunci revine la meseria lui.

— Ce-ai pățit?

Îi povestesc despre tentativa de furt și de mânerul forțat.

— Lucrul pe care nu-l înțeleg este cum intenționa să ducă motocicleta. Nu avea nici complice, nici pe unul care să stea de pândă, nici vreun furgon prin apropiere. Am verificat totul, a fugit cu motocicleta lui cu plăcuța acoperită...

Gaetano zâmbește.

— În ziua de azi este așa o tehnică, se numește „parcare fantomă”. Motocicleta furată este dusă undeva nu prea departe, într-o curte ori pe o străduță. Când ieși și n-o mai găsești, suni la poliție, dar oricum pleci de-acolo, ei revin și o duc foarte calm de acolo mai târziu, poate chiar și noaptea.

— Nu pot să cred. Câte inventează...

Gaetano îmi zâmbește.

— Îmi pare rău. Să vedem ce putem face.

Iese în curte și se apropie de motocicleta mea. Încearcă să miște ghidonul.

— Nimic. A încercat cu o lovitură, dar nu a reușit să-ți

spargă blocul, apoi a încercat să deschidă aici, trebuie să fi avut vreo instalație cu care să reseteze totul și să încerce s-o pornească, dar cred că în acel moment ai venit tu.

— Da...

— Ți-a mers.

— În realitate ar fi trebuit să-l tăbăcesc ca-n vremurile de demult, dar ținând cont că lucrurile s-au schimbat, faptul că încă am motocicletă e deja un noroc.

— Uite ce-i, cred că trebuie să schimbăm numai mânerul, însă trebuie să văd și în ce stare este blocul ghidonului, am să te sun în prealabil ca să-ți spun precis.

— Okay.

— Oh, intervine Giorgio. Te rog, mi-e ca un frate.

Gaetano zâmbește.

— Am priceput, mai mult chiar!

— Asta era, bravo.

Apoi Gaetano mă privește.

— Vrei să-ți montez un Push&Block?

— Dar ce-i?

— Acesta.

Se apropie de o motocicletă și îmi arată un bloc sub stativ.

— Chiar dacă îți sparg blocul ghidonului și-l unesc la o centrală, oricum nu o pot porni și nici nu o pot mișca, pentru că motocicletă nu coboară de pe suport.

— Numai dacă nu pleacă pe o singură roată.

— Atunci înseamnă că e un campion și merită tot respectul!

Gaetano mă privește ca și cum ar spune că este imposibil. Dar eu știu că Pollo putea să facă ceva de acest fel.

Gaetano continuă să-mi explice:

— Aceasta au inventat-o la Napoli. Ca să iei o motocicletă, trebuie să-i tai stativul, dar practic e imposibil.

— Adică n-ar reuși?

— La Napoli au găsit metoda, dar aici, la Roma încă nu sunt în stare. E o instalație bună.

— Cât face?

— O sută douăzeci de euro.

Renzi se uită la mine.

— Voiam să spun o sută.

— Bine, montați-o.

Las motocicleta, urc la spatele lui Giorgio și puțin mai târziu suntem din nou la oficiu.

— Ne-am întors.

Alice ne vine imediat în întâmpinare.

— Au schimbat ora repetiției pentru emisiunea numărul zero. Va fi la 14.30. Intenționam să vă sun.

— Okay, mulțumesc, perfect.

Ne îndreptăm spre birourile noastre, când ne dăm seama că ușa lui Simone e închisă. Instinctiv, ambii înaintăm puțin și vedem că Paola Belfiore e încă acolo și nu doar atât, Simone stă așezat la masă în fața ei și râd împreună cu câte o cafea în mână.

— Am luat și niște brișe, m-a rugat să le comand de la barul de jos, m-am gândit că ar putea fi o indicație de-a voastră și am făcut-o. Sper că nu am greșit.

Giorgio e mai prompt decât mine.

— N-ar putea două brișe să ne pună în genunchi.

— A vrut patru.

— Și nici patru. Ai făcut bine. Acum lasă-ne.

Alice se îndepărtează. Giorgio se apropie de sticlă în

așa fel ca să-l vadă Simone. Firește că acesta se oprește din râs și devine serios, iese de la masă și-i vorbește în mod profesional Paolei Belfiore. În acest moment, conversația lor pare că s-a sfârșit, ea se ridică de pe scaun, Simone o depășește și-i deschide ușa.

— Ne auzim în curând.

— Da, desigur, chiar te rog, mi se pare perfect ceea ce mi-ai spus...

Ajunge la ușă și iese. Simone revine în biroul său de parcă nimic nu s-a întâmplat, dar nu reușește să închidă ușa că Giorgio apare pe neașteptate la spatele lui și începe să strige.

— Te-ai țicnit? Te-ai transformat din autor creativ în autor smintit! Ce-ai făcut până acum aici cu tipa aceea?

— Nimic, am vorbit, am cunoscut-o mai bine...

— Dar ce trebuie să cunoști mai bine? După două minute ea ți-a dezvăluit misterul Belfiore: două țâțe așa și gata! Tu crezi că a fost trimisă aici pentru vreun tratat de filozofie, și nu ca să-i facă jocul lui Calemi sau tu ai planuri cu el? Nici nu pot să cred...

Renzi începe a umbla prin biroul lui Simone.

— Spune-mi ce are acesta în capul lui. Inventează o emisiune atât de bună, după care îi vine o idee atât de rea!

— Care?

— Acea de a te da la Paola Belfiore!

Simone îl privește și-și încrucișează brațele.

— Ascultă, mie îmi place Paola.

Giorgio nu-și crede urechilor, se prăbușește peste masa lui Simone cu mâinile sprijinite pe colțuri, se întinde înainte și-i strigă în față.

— Tu crezi că noi plătim ca tu să te îndrăgostești? De ce-o faci pe prostul cu ea? Sau vrei să i-o tragi? Așa tu ai fi fericit, iar altcineva se va înfuria și are să ne-o tragă nouă! La naiba, chiar ești ținut. De-abia am pornit afacerea și tu vrei deja s-o închizi? Nu, spune-mi, te rog, explică-mi, fă-mă să înțeleg ce dracu' ai în minte, ce proiect incredibil, fiindcă te asigur că eu chiar nu pricep.

În acel moment fac un pas înainte.

— Giorgio, calmează-te.

Renzi se întoarce. Nu zice nimic, respiră profund, caută să recupereze oxigen. Apoi se îndreaptă spre mine, mă dau la o parte, iar el iese fără să spună niciun cuvânt. Îl privesc în timp ce se îndepărtează, apoi mă întorc spre Simone și-i caut privirea.

— Cred că Giorgio nu s-a simțit respectat...

Simone încă stă cu brațele încrucișate. Întoarce capul spre perete.

— Dar nu e așa. Îți pare că nu-l respect?

— Păi, văzând cum te-ai comportat cu Paola, el crede că nu.

Simone mă privește surprins, ca și cum nu înțelege de fapt nimic din ceea ce-i spun, ori i se pare absurd.

— Îți explic mai clar. Pentru el, tu deja faci parte din Viitorul, el te vede în firma noastră, așadar, pentru el, e ca și cum i-ai trădat încrederea. Dar cum se poate, se gândește, eu îi ofer atât de mult, iar el, pentru o fată proastă care-și arată țâțele și fundul, pune totul sub semnul întrebării? În fond, nu pot să nu-i dau dreptate. Dacă ori Calemi, ori altcineva care stă în spatele acestei Paola Belfiore ar afla că noi în loc să-i dăm de lucru, ne culcăm cu ea, atunci ar înțelege

că i-am trădat încrederea. Chiar nu ți-e clar că una ca ea te folosește intenționat ca să te orbească de gelozie și să obțină un contract anual mai bun cu Rete, sau crezi că tu serios îi placi și că ar putea fi ceva între voi?

— Îmi pare o fată serioasă și sinceră, și apoi îmi este simpatică. Avem multe lucruri în comun.

Giorgio intră iar în fugă, credeam că s-a dus cine știe unde, dar se vede că de fapt a ascultat după ușă.

— Mă îngrijorează pe bune, fir-ar să fie!

Îi strigă din nou lui Simone, apropiindu-se de masa lui în timp ce eu ies.

— Chiar n-ai înțeles nimic, necioplitul! Cum poți să crezi că fata aceea ar fi serioasă, sinceră și că aveți multe în comun? Tu nu ai nimic în comun cu ea! Aceea îți macină creierul, ți-l face mic ca mazărea, ți-l terciuiește!

Se apropie și îi ciocănește de două-trei ori în tâmplă cu arătătorul.

— Dar tu trebuie să ai creier!

Simone, iritat, își lasă capul pe-o parte.

— Ea ar fi venit la tine de două, trei, patru ori, poate de zece și apoi ar fi dispărut. Ai fi început s-o suni, iar ea să aibă telefonul închis, ai fi trecut s-o cauți prin localuri, ai fi urmărit-o pe contul ei de Facebook cum umblă prin toată lumea, la New York, la Formentera, la Abu Dhabi și prin alte părți, iar ea oricum i-ar fi povestit lui Calemi sau cuiva de mai sus și ar fi murit de plăcere spunându-i, și ar fi închis toate relațiile cu noi. Vrei una ca ea? Ți-o plătesc eu! Dar nu te băga în rahat, drăcie. Credeam că ești un geniu, dar tu ești un fraier!

După această ultimă replică, îl lasă în sfârșit singur, iese

pe hol și mă ajunge din urmă.

— Hai, să mergem, suntem așteptați la Teatro delle Vittorie pentru emisiunea zero.

— Dar el?

— Îl lăsăm aici să reflecteze! Geniul trebuie să se regăsească, să-l lăsăm singur, îi va face bine!

Alice ne vede trecând, dar imediat își întoarce privirea în altă parte, nu zice nimic.

Când suntem deja în ascensor, Giorgio așteaptă să se închidă ușile, stă o clipă în tăcere, după care izbucnește în râs.

— La naiba, am fost perfecți!

— Da, de parcă eram polițistul bun și polițistul rău!

— E adevărat.

— De obicei eu eram acel rău, însă...

Într-o clipă mi-l amintesc pe Pollo, prietenia noastră, toate prostiile pe care le făceam și simt un nod în gât, dar nu e momentul, nu acum.

— Bine, atunci e rândul tău ca data viitoare să-l faci pe răul.

— Să sperăm că nu va fi o dată viitoare.

— Va fi, va fi.

Știu că are dreptate, întotdeauna lovește în țintă.

Când intrăm, în clădirea teatrului e o liniște absolută. Un tip scund, plinuț, cu părul foarte lung și o burtă destul

de pronunțată, umblă împrejur cu un microfon, împărțind ordine în tăcerea absolută a studioului.

— Drăcie, de câte ori trebuie să vă repet? Cu acel Jimmy Jib trebuie să-mi faceți niște reprize lente, e un dolly, se ridică, trece peste capul moderatorului și la final încadrează tabelul cu tot punctajul. Nu mi se pare atât de dificil... Haideți, mai încercăm o dată.

Riccardo, moderatorul, se plasează pe steaua din mijlocul scenei, cu o mapă în mână, în care nu este decât un rând.

— Bună seara, iată-ne la a doua manșă pe care trebuie s-o înfrunte Antonio...

În acel moment brațul macaralei video se ridică, trece prin fața moderatorului, îl depășește, se ridică mai sus, aleargă prin studio ca să ajungă pe imaginea tabelului.

— Nu, nu, stop! Încă nu suntem gata. Cum e posibil să alergi așa? Unde te grăbești? Lumea de acasă se va speria, la naiba! Tu faci așa ca să se termine mai repede repetițiile și să te poți întoarce acasă să o siluiești pe sărmana care este nevoită să trăiască cu tine...

Mă întorc spre Giorgio.

— Regizorul acesta e atât de bun?

— Roberto Manni e un geniu.

— Adică vrei să spui că nu mai sunt alții, mai puțin buni, care să nu zică toate prostiile acestea de necrezut? Gândește-te cum se simte tipul care face mișcărilor camerei de filmat.

Chiar atunci Roberto, regizorul, ne observă și ne prezintă celor de acolo.

— Băieți, uitați-vă cine a venit! Producătorul nostru, Stefano Mancini și omul lui de încredere, Giorgio Renzi.

Spunând acestea, îi face semn cu microfonul dirijorului unui mic band care stă sub tabel. Maestrul, văzând acel gest, face să pornească din zbor niște acorduri. Toți cântă cu entuziasm timp de câteva secunde, apoi dirijorul mișcă mâna în aer și o strânge în pumn, ca semn de încheiere. Toți se opresc din cântat, doar o trompetă mai ia o notă în plus, dar fiindcă a fost doar o improvizare, regizorul nu pare să-i dea prea mare atenție.

— Ce bine că ați venit la noi în vizită. Vă rog, vă rog, faceți-vă comozi aici...

Ne indică scaunele din primul rând, de pe care, cu un gest grăbit, îi face pe câțiva să se ridice, ca și cum ar vrea să-i facă să dispară. Îmi este rușine pentru el, dar până la urmă mă așez.

— Facem repetiții, niște automatisme, pentru că apoi unele vor fi mereu în emisiune. Fiind un joc de seară cu multe întrebări și răspunsuri, mă gândesc că ar fi bine ca lumea să se obișnuiască cu niște ritualuri.

Îi simt accentul sicilian, felul său de a fi sigur și îndrăzneț. Are părul lung, un cerceș cu diamant și până la jumătate e îmbrăcat bine, poartă o cravată Hermes, dar în partea de jos are o pereche de pantaloni scămășași în fund care-i cad, pentru că nu sunt ținuți sus de burta lui. Nu-mi place, e un fel de Maradona în televiziune. De fapt, nu-l suport nici pe Maradona cel adevărat. Nimeni, căruia i s-a dat un talent ca al lui, nu are dreptul să-l irosească în așa hal. Este dator să fie un exemplu, nu un dezastru.

— Vreau să vă arăt câte ceva, ne propune regizorul.

— Desigur, de ce nu?

Renzi e mult mai obișnuit cu toate acestea.

— Hai s-o luăm de la început.

De noi se apropie o fată.

— Salut, eu sunt Linda, asistenta regizorului. Acesta este planul emisiunii, dacă doriți să urmăriți diferite secvențe.

— Mulțumesc.

Îmi dă unul mie și unul lui Giorgio, apoi se îndepărtează. Imediat după aceasta, lângă noi se așază un băiat.

— Bună ziua, încântat, sunt Vittorio Mariani, unul dintre autorii emisiunii. De fapt, sunt directorul proiectului, dar am renunțat la acest titlu, devine prea limitativ pentru ceilalți.

Observ asemănarea. Așa că îi zic:

— Am lucrat împreună cu tatăl tău, un om foarte simpatic. El a fost cel care, într-un anumit fel, mi-a făcut cunoscut acest mediu.

— Da, știi. Știi tot ce s-a întâmplat aici, în acest teatru.

— M-a ajutat și în acea privință. Tu îi semeni.

— Sper să semăn cu el și ca profesionist.

— Ah, aceasta rămâne de aflat.

Vittorio mă privește cu amabilitate.

— Oricum vă mulțumesc că m-ați angajat. Tata s-a bucurat când i-am spus.

— Cum se simte?

— Mai bine, mulțumesc.

— Vreau să trec pe la el. Dar trebuie să-ți spun adevărul, i-am acceptat pe aceia pe care ni i-a indicat Rete drept autori. Renzi a văzut CV-ul tău, așa că pe tine el te-a ales pentru capacitățile tale, nu pentru ale tatălui tău.

— Bine. Totuși această emisiune îmi place mult și sper s-o facem cât mai bună.

— Sunt sigur că așa va fi.

Vittorio se întoarce la muncă. Repetiția continuă, regizorul, cu microfonul la gură, dă indicații la camere, în timp ce Riccardo, moderatorul, continuă să explice liniștit. Se preface că li se adresează celor de acasă și vorbește destul de serios cu niște concurenți falși, care își joacă rolul anume pentru repetiție.

Regizorul urmărește cadrele într-un monitor.

— Doi, trei, unu, doi...

Apoi i se adresează camerei unsprezece, pasajul de sus al lui Jimmy Jib.

— Stop! Nu, nu-i bine. Nu merge... Drăcie, oare e atât de greu?

Bineînțeles că da, mă gândesc, poate e cazul să găsească un pasaj mai simplu, dar tocmai atunci Riccardo răbufnește.

— Destul! Ajunge! Pot să continui fără să fiu întrerupt de fiecare dată? Trebuie și eu să simt ce se întâmplă. De parcă ai face *Ben-Hur*!

Regizorul râde.

— Oare ce-i așa de complicat din ceea ce trebuie să spui? Cum poți să greșești? Nu ți-ar fi de folos nici repetițiile!

— Dar tu? Ai douăsprezece camere, până și un orb le-ar putea manevra.

— Iar eu am avut în vedere că ești destul de bun și nu ai nevoie să repeți!

— Da, desigur, glumește pe seama mea... Cum poți fi atât de cretin ca să nu înțelegi.

Și cu această ultimă frază, Riccardo aruncă întrebările jos și pleacă de pe scenă. Imediat, Leonardo, asistentul de studio, le strânge, cineva se revoltă, altul pleacă în aceeași direcție cu moderatorul și vrea să-l ajungă, alergând din

urma lui.

Roberto Manni pare să fie obișnuit cu ce se petrece.

— Ah, îmi lipsea o scenă de prima donna! Dar face bine emisiunii... Leonardo, continuă tu.

Asistentul, de parcă nu s-a întâmplat nimic, închide microfonul lui, se duce în locul moderatorului și se adresează figurantului care îl face pe concurentul.

— Așadar, care este răspunsul tău definitiv?

— Dar i l-am spus deja moderatorului.

— Acum trebuie să mi-l repeți mie. Ești plătit ca să-l repeți în seara asta până la ora șapte, de mii de ori pentru aceeași bani. Dacă vei deveni celebru, vei putea pune tu întrebări de genul acesta, iar dacă nu, vei continua să repeți și basta. Deci, repetă.

— Bine... tipul se simte învins. Napoleon suferea de migrenă.

— Ai greșit, de gastrită. Ai avut șansa să-ți schimbi răspunsul, dar totuna ai greșit.

— Dar ce are a face, oricum e o prefăcătorie.

Giorgio se apropie de mine.

— Poate ar fi mai bine să te duci la moderator, e în cabină...

— Așa crezi?

— Păi, ești producătorul. Dacă nu, va crede că nu contează deloc.

— Okay, mă duc.

Mă ridic din fotoliu și trec pe lângă regizorul care continuă să dea indicații la camere:

— Doi, opt, nouă, mărește puțin... Da, așa. Unu.

Apoi dispar în coridorul lateral, pe unde am văzut că

s-a dus moderatorul. Mă întâlnesc cu o fată care iese din redacție.

— Unde-i cabina lui Riccardo Valli?

— E ultima din dreapta.

— Mulțumesc.

Ajuns în fața ușii, bat.

— Cine-i?

— Sunt Stefano Mancini.

— Intră.

Riccardo stă așezat pe o canapea în fața unei măsuțe. Înaintea lui, pe altă canapea, stau doi tineri autori, un băiat și o fată, care se ridică imediat când intru și se prezintă.

— Încântat, eu sunt Corrado.

— Paola.

— Încântat, Stefano Mancini.

Riccardo li se adresează cu un zâmbet pe față.

— Lăsați-ne singuri, vom continua mai târziu.

Fără să mai spună ceva, pleacă din cabină și închid ușa.

— Dorești ceva, Stefano? Ceva de băut, o cafea, puțină apă, ceva de mâncat...

— Nu, mulțumesc, mi-aș dori seninătatea ta!

— A mea? Cu obraznicul acela este imposibil. Mă impune să repet scenele de două mii de ori, doar pentru că trebuie să treacă brațul nenorocitei de macarale video pe deasupra noastră. Iar mie nu-mi place acel cadru, mi se vede până și chelia din vârful capului.

Spunând aceasta, se apleacă în față și-mi arată părul rărit din moalele capului. Apoi se așază la loc și pare mai liniștit.

— Telespectatorii vor să vadă prim-planuri, să înțeleagă ce se petrece, cei care mă privesc au toți mai mult de șaizeci

de ani, crezi că se gândesc că ar fi în vreun club de noapte? Se aude Ridley Scott de Ragusa! Trebuie să le demonstreze consătenilor că a devenit faimos și că ar avea curaj să facă până și un film! Iese de aici, rupe contractul și încearcă! Nu-i înțeleg pe oamenii care nu vor să-și accepte rolul. O faci pe regizorul de televiziune? Atunci fă-o bine, fă-o cum trebuie, fă-o normal! Dar nu începe să te porți urât cu toți pentru că nu fac lucrurile absurde pe care le ceri tu!

De fapt, are dreptate un pic.

— Okay, Riccardo, dar îți place emisiunea?

— Foarte mult. Îmi place cum decurge, îmi place ideea cu fetele elegante, îmi place jocul final. Dar mai ales, mi-ar plăcea să pot face repetiții!

— Eh, da!

— Trebuia să-l alegeți anume pe acest Roberto Manni? Această transmisiune este ușor de făcut, putea s-o facă oricine, iar el, tocmai din cauza bravurii sale, este atât de disprețuit aici.

Ambii joacă exact la fel.

Riccardo se uită la mine cu o privire șireată.

— Da, anume așa este: aici este disprețuit. Dacă i-o spui tu, cred că va rămâne cu gura căscată.

— Mă îndoiesc, are destulă piele sub burtă și nu-l mai lasă nimic cu gura căscată, în opinia mea.

Într-un final Riccardo cade de acord.

— Da, cred că ai dreptate. Eu sunt foarte fericit că lucrez cu Viitorul, dar mă ajuți totuși cu această chestie? Aș vrea să iasă cât mai bine și aș vrea să am această posibilitate, dar dacă nu reușesc să fac repetiții, cum am s-o pot face?

— Okay, dă-mi o cafea, te rog.

— Desigur.

Se ridică imediat și pune cana în Nespresso, apoi apasă butonul ca să pornească aparatul. Puțin după aceea mi-o dă.

— Ține. O vrei cu zahăr?

— Da, nu știu dacă are să-mi meargă sau nu, dar i-o duc lui Ridley Scott de Ragusa și mai vorbesc puțin cu el...

Riccardo râde.

— Da, da, exact, dar să nu-i zici cum îl poreclesc!

— Nu, asta nu!

Ies din cabina lui. Parcurg tot coridorul și intru înapoi în studio, mă apropii de regizorul care continuă se dirijeze camerele cu pseudo-moderatorul, Leonardo, asistentul de studio.

— Patru, cinci, unsprezece. Oh! Uite-așa e bine, așa Jimmy e perfect! Bravo! Sunt sigur că diseară vei avea acasă mai mult decât de obicei.

— Roberto?

— Da?

— Ține, ți-am adus o cafea.

— Vai, mulțumesc, dar nu trebuia.

— Nu face nimic, putem discuta puțin?

— Desigur. Leonardo, avem o pauză de zece minute.

Bine?

— Bine! Stop. Ne vedem peste zece minute. Rog operatorii să fie punctuali!

Toți respiră ușurați. Figuranții se ridică de la locurile lor. Studioul, după liniștea care domnea, brusc se animă și mulți încep să vorbească între ei, dar Leonardo, asistentul, le dă imediat o indicație precisă.

— Ieșiți afară să pălăvrăgiți, mulțumesc.

— Așadar? Spune-mi totul. Îți place cum iese?

— Da, mi se pare că da.

Ne așezăm în primul rând, iar Giorgio se ridică. Cu coada ochiului văd că se duce să-și ia o sticlă de apă de pe masă și se așază mai în spate.

— Dacă este ceva ce nu-ți place, spune-mi, okay? Eu nu sunt unul dintre acei regizori încrezuți, care cred că nu este nicio posibilitate de perfecționare în ceea ce fac.

— Nu, desigur, mulțumesc.

Dacă ar ști că este poreclit Ridley Scott de Ragusa, n-ar mai crede la fel.

— Din câte am văzut, emisiunea este exact cum mi-am imaginat, te-aș ruga numai să faci o repetiție generală cap-coadă, poate s-o ții alături pe Linda și să-i spui observațiile tale, lucrurile care trebuie refăcute, dar fără să oprești totul...

— Ah, asistenta mea, îi ții minte și numele. Frumoasă fată, așa-i? E chiar bunișoară.

— Da, mi s-a părut foarte profesionistă, ne-a dat planul...

— Da, da, e bună, serios.

— Uite, te-aș ruga numai un lucru, să înregistrăm o emisiune în întregime ca să putem vedea totul de la început până la sfârșit, ca să înțelegem împreună cu autorii dacă e totul în ordine sau dacă este ceva ce nu merge. Știi, nu s-a mai făcut această emisiune până acum, este un *paper format*, nu avem cu ce s-o comparăm.

— Ai dreptate, nu, pe bune, ai dreptate. Credeam că e din cauza isteriei lui Riccardo...

— Nu, nu, el nu mi-a spus nimic.

— Ah, e mai bine... Credeam că îl face pe nevroticul

pentru că îl vrea aici pe autorașul lui, care îi este și iubit, acela s-a dus să-și arate talentul la Milano și de aceea are crize de gelozie. Așa i se spune, Oprah Winfrey de Torpignattara, vrea ca totul să se învârtă în jurul lui!

— Eh, da...

În sinea mea mă gândesc că aceștia doi sunt perfecți, vor face o emisiune foarte bună dacă vor reuși să se suporte.

— Totuși da, nu-ți face griji, vom face una în întregime și așa veți înțelege mai bine cum funcționează.

— Okay, perfect.

Îmi zâmbește, bea un pic și ridică păhăruțul.

— Mulțumesc pentru cafea!

Mă duc spre Giorgio și-i fac semn că totul e în regulă.

— Bine, perfect.

Tocmai în acel moment îl vedem pe Riccardo intrând în studio, își ia mapa și se postează în fața camerei centrale. Însă un tip binefăcut, din primele rânduri, începe a vorbi aprins:

— Ei, nu, fir-ar să fie, doar mi-ați promis de azi-dimineață. Îmi tot spuneți „după, după”, și mergeți mai departe ca și cum eu nici n-aș exista.

Leonardo se apropie și-i vorbește împăciuitor cu voce joasă, încercând să-l calmeze. Pentru o clipă se pare că el înțelege explicațiile, dar apoi zâmbește și răspunde din nou:

— Îmi ești foarte drag, dar nu-mi pasă de nimic, bine? Eu pot să mă șterg la fund cu acești șaptezeci de euro.

Regizorul, care până în acel moment s-a ținut de-o parte, intervine cu microfonul.

— Ai terminat? Nu ne place show-ul acesta al tău și vrem să continuăm.

Riccardo, în ipostaza lui în fața obiectivului, stă practic cu gura deschisă, răpit și fascinat.

Tipul i se adresează regizorului, ducându-și mâna dreaptă la ureche.

— Ce-ai spus? N-am înțeles bine...

— Că trebuie să încetezi.

— Și dacă nu? Hai, spune clar, dacă nu, ce se va întâmpla? se apleacă înainte iritat.

Într-o clipă, auzind acele cuvinte, îmi amintesc de Sicilianul, Hook, Mancino, Bunny și toți ceilalți... Cum din nimic răbufnea furia și exploda violența. Cobor îndată, în timp ce regizorul, după ce a sprijinit microfonul de monitor, vine în întâmpinarea tipului, grăbit și hotărât. Dar eu sunt mai rapid decât el și îl întrec, postându-mă între Leonardo și tipul respectiv.

— Salut... sunt Stefano Mancini, producătorul acestei emisiuni, îi întind mâna.

El ezită un pic, dar mă vede liniștit, zâmbitor și ferm. Îmi strânge mâna neștiind bine ce să facă.

— Încântat, Juri Serrano.

Are o mână mare, e mai înalt decât mine și mai puternic. Are părul scurt, pomădat, ochi negri. Dacă trebuie s-o fac, trebuie s-o fac acum. Trebuie să-l lovesc cu pumnul drept în gât, ca să nu poate respira normal, apoi să-i aplic o lovitură în genunchi ca să cadă la pământ. Dar de ce stau și mă gândesc? Eu sunt producătorul acestui show! Nu pot să murdăresc studioul de sânge. Ce vor spune despre mine? Iar Renzi? Ce va crede despre mine cu toată munca pe care am făcut-o până acum? Așa că îi zâmbesc lui Juri și îl rog politicos:

— Să ieșim afară, te rog, ca să vorbim mai liniștit.

El își schimbă atitudinea, nu mai zice nimic, își ia geaca de pe scaun și iese cu mine. Ne oprim în stradă, după ce trecem de ghereta agentului din pază.

— Ce se întâmplă?

— Eh, ce se întâmplă... Se întâmplă că m-au făcut să vin de la Milano, azi-dimineață în zori, ca să stau pe scaun și s-o fac pe manechinul. Agentul meu, Peppe Scura, m-a asigurat că voi avea de făcut ceva în această emisiune.

— Scuze, ce anume trebuia să faci?

— De unde să știi, să fiu moderator, poate co-prezentator, poate asistent, dar oricum să fiu pe scenă, să fiu protagonist, nu să stau și să bat din palme...

Îmi vine a râde. Moderator? Co-prezentator? Asistent? Încerc să rămân serios, dar cum putea să-i treacă prin cap una ca asta? E un băiat frumos, însă, de fapt, e un ratat. Oricum, Peppe Scura a făcut pușcărie pentru înșelăciune, dar mereu avea în jurul său băieți și fete care îl venerau de parcă era părintele televiziunii, iar el uneori îi introducea pe băieți în cercurile de homosexuali, în timp ce fetele ajungeau acolo unde prestațiile lor erau mai puțin decât profesionale.

— Juri, îmi pare rău, dar nu ne-a anunțat nimeni, n-am știut nimic despre acest rol.

— Însă azi a venit până și șeful de departament, m-a salutat și mi-a zis că este nespus de bucuros că particip și eu în această emisiune. Ieri, împreună cu Peppe Scura, ne-am întâlnit cu directoarea, doamna aceea frumoasă, Gianna Calvi. Ne-am dus împreună, ea mi-a făcut o grămadă de complimente, a spus că era fericită că eu voi face ceva în această emisiune, că era o idee foarte bună! Și acum ce

fac eu aici? O fac pe manechinul? Acela care stă pe scaun, urmărește repetiția și din când în când bate din palme? Drăcie, îmi vine să răstorn totul! Și regizorul... Drept cine se crede, se poartă urât cu figuranții care, sărmanii, stau aici toată ziua pentru șaptezeci de euro... Le-a cumpărat până și demnitatea? La naiba, l-aș face să-i sară toți dinții aceia galbeni în două secunde.

În realitate, dinții lui Ridley Scott de Ragusa sunt un pic galbeni.

— Ascultă, te înțeleg, însă așa nu putem merge mai departe, în așa fel îți strici reputația și gata.

În timp ce-i spun, mă gândesc: care reputație? Îl știe cineva pe acesta? Uff. Poate nu-l cunosc eu, dar de fapt el este celebru, poate a fost la *Uomini e Donne* sau la vreo altă emisiune.

— Ascultă, hai să facem un lucru, intrăm înapoi și eu încerc să rezolv această situație. Dar trebuie să mă asigur că te poți controla.

Ridică degetul mare și-mi zâmbește. Acum nu mai am îndoieli, chiar este un ratat. Dar este și periculos.

— Chiar dacă lucrurile nu vor merge, tu trebuie să fii calm. Dacă nu reușesc aici, îți găsim altceva în altă parte. Dar dacă sari la bătaie sau dacă îi dezbați aceleia dinții, atunci nu te mai putem ajuta.

Râde.

— Da, da, am înțeles, li-niș-tit... Ți-a plăcut „chestia” cu dinții galbeni, nu?

— Da, dar să nu-l atingi.

— Da, da, ți-am spus, li-niș-tit.

Intrăm înapoi. Observ că Giorgio stă în fundul

coridorului, era gata să intervină, dar văzând că situația este sub control, merge înaintea noastră spre platou. Juri se așază pe un rând din spate. Îi chem pe regizorul Manni, pe Mariani împreună cu alți autori, îl invit și pe Riccardo, fiindcă mai ales el trebuie să împărtășească această idee. Când sunt toți în biroul redacției și rămânem singuri, eu închid ușa.

— Scuzați-mă pentru întrerupere, dar îmi pare o idee bună. Nu v-o spun ca să vă fac s-o acceptați, dar pentru că mă gândesc la ea pe bune. Dacă însă nu sunteți de-acord sau cumva nu vă place, mai ales ție, Riccardo, nu face nimic, okay? Nu sunt probleme și nu prezentăm rapoarte în fața nimănui, emisiunea este numai a noastră.

Văd că toți încuviințează, sunt calmi și curioși să asculte.

Când ieșim, în studio toți sunt curioși să afle ce am hotărât. Regizorul ia microfonul și bate cu degetele peste el, ca să vadă dacă e deschis. Auzind că bătaia se întoarce de la boxe ele împărățiate prin tot studioul, face anunțul.

— Reîncepem repetițiile. Juri, dacă nu ai nimic împotriva, vino aici lângă Riccardo.

Juri se ridică și vine radios.

— Nu, nu, desigur, iată-mă.

Cu picioarele sale lungi și cizmele noi, lucioase ca o oglindă, urcă repede treptele care-l separă de Riccardo. Abia ajunge lângă el și-i zâmbește.

— Salut, e o mare onoare să lucrez cu dumneavoastră.

Își dau mâinile.

Riccardo aproape că roșește, dar se controlează.

— Ne putem tutui, suntem colegi.

Această frază îl face pe Juri și mai fericit.

— Așadar, continuă regizorul, tu ești asistentul lui Riccardo, bine? Îl urmezi în fiecare pasaj, uneori interacționezi cu el, apoi, mergând înainte pas cu pas, îți spunem ce trebuie să faci.

— Foarte bine.

Regizorul acoperă microfonul și i se adresează lui Leonardo.

— Eu nu am fost de acord, dar ei deja au hotărât...

Leonardo încuviințează, însă pe el nu-l prea interesează, e de-ajuns că se merge mai departe. Mă apropii de Roberto Manni, acopăr și eu microfonul și-i spun:

— Îți mulțumesc că mi-ai susținut ideea, ar putea fi o noutate bună și nu va dăuna emisiunii.

El îmi zâmbește.

— Ca să vezi... Totuși mă mai gândesc. Dar poate ai dreptate.

Mă mai uit o dată la dinții lui galbeni, însă nu zic nimic și mă duc spre ieșire, apoi ridic mâna să-i salut.

— La revedere și mulțumesc tuturor. Ne vedem în curând.

Juri, zâmbind, mai ridică o dată degetul mare.

Giorgio mă ajunge din urmă. Una dintre figurantele așezate la parter, nu departe de noi, arată spre asistent.

— Da, acela e chiar Juri de la *Uomini e Donne*! E foarte tare tipul!

— Da, îi răspunde o figurantă de lângă ea.

— S-ar putea cupla cu Riccardo, ce mai!

— Ce păcat! E mai tare decât toți de aici!

La auzul acestor din urmă cuvinte, râdem împreună cu Giorgio și ieșim din clădirea teatrului.

— Bravo. Ești un producător adevărat. Pentru o clipă am

crezut că, imediat ce veți ieși afară, îl vei pune la pământ.

— Nu, ce vorbești, nici nu m-am gândit. Drept cine mă iei?

58

După-amiaza e mai liniștită. Primim din când în când înștiințări de la Vittorio Mariani, care deși a refuzat rolul de șef, este o persoană de referință pentru toți. Emisiunea zero în sfârșit iese bine. Și apoi, îmi zice Giorgio, este absurd să-i spunem emisiunea zero, pentru că e mai degrabă prima emisiune. Am semnat pentru o sută patruzeci și a fost primul nostru contract important. Ne naștem sau mai curând, ne-am născut. Lucrul cel mai dificil a fost să fim recunoscuți drept niște veritabili furnizori pentru Rete, în schimb pentru Giorgio n-a fost decât un joc de copii. În unele aspecte este de-a dreptul imprevizibil. M-a dezavantajat în privința profitului. Dacă scoatem toate cheltuielile, pentru fiecare emisiune luăm numai cinci sute de euro.

— Stefano, am obținut acest contract datorită relațiilor pe care le aveam. Dacă ne arătăm lacomi de la început, nu va fi bine pentru noi. Crede-mă. Vor urma alte emisiuni, îi vom depăși pe toți în rating și în final vom câștiga mai mult decât alții, dar trebuie să ai încredere în mine...

A rămas să mă fixeze ca să vadă cum voi reacționa.

— Okay, facem cum zici tu.

— Mă bucur.

În ziua următoare Giorgio și-a luat liber și nu s-a arătat pe la oficiu. Nu știu unde a fost, dar după acel răspuns al meu, relația noastră s-a maturizat. I-am acordat încredere deplină riscând mult. Din cei patruzeci și două de mii de euro pe care Rete ni-i dă pentru fiecare emisiune, patruzeci și una și cinci sute sunt reinvestite în produs. Așadar, punem în buzunar doar cinci sute de euro din fiecare emisiune. Profitul nostru final pentru emisiune va fi de șaptezeci de mii de euro. Costurile noastre anuale, în schimb, sunt de nouăzeci de mii. O singură emisiune pe an nu este de-ajuns, am fi nevoiți să închidem afacerea. Giorgio mi-a spus că vom face încă multe altele și eu am hotărât să-l cred.

Acum e în biroul lui Simone. Ușa este deschisă. Stau de vorbă, tonul e împăciuitor și liniștit. Intru în biroul meu și-mi dau seama că, printr-un straniu joc de ecouri, aud ceea ce vorbesc. Recunosc perfect vocea lui Giorgio.

— Trebuie să înțelegi că noi am investit în tine.

— Drăcie, tu m-ai atacat! Ai fost mai rău decât un tractor, mi-ai strigat în față în așa un hal...

— E pentru binele tău. Nu-mi convine să te lași dus de nas.

— Mă crezi atât de prost? Știu foarte bine cum să mă comport cu Paola...

— Nu-ți poți imagina de ce este capabilă o fată ca ea.

Simone râde.

— Bine, mă bucur. Știi, eu n-am avut tată, a plecat când aveam doi ani, cel puțin așa mi-a povestit mama. Aveam nevoie de o figură paternă. Pot să-ți spun tată?

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, serios, dar îți vei aminti această zi și vei înțelege că ți-am fost de ajutor.

— Era nevoie să strigi așa?

— Îți va rămâne întipărit în memorie. Uneori, din păcate, și asta îți poate fi de folos.

— Aș fi înțeles totul și dacă ai fi fost mai amabil, tată...

Giorgio începe a râde.

— Nu trebuie să-mi fii recunoscător acum. Important e să nu uiți.

— Okay, dar acum, dacă nu ai nimic împotriva, aș vrea să mă uit la emisiunile noi ca să văd dacă a apărut ceva bun, odată ce mă plățiți pentru aceasta.

— Și pentru ca să nu faci prostii. Găsește-ți o fată din afară, ascultă-mă. Nu-ți duce munca acasă...

— Da, dar...

— Nu mă face să strig din nou. O fac pentru tine. Și pentru noi. Pentru Viitorul și pentru ceea ce vom face împreună. Dacă o suni pe Paola Belfiore, vom avea neplăceri, crede-mă. Te văd ca pe un băiat plin de idei, cu un viitor în față, nu-i da cu piciorul. Eu te-am prevenit. Iar tu fă cum vrei.

Giorgio nu așteaptă răspuns și iese, mă vede clătinând din cap și vine la mine.

— Fir-ar, va fi un geniu, un creator, un autor al viitorului, dar în unele privințe e prost ca noaptea.

— Hai, nu vorbi așa, mi-a plăcut discursul tău și pe urmă, ai văzut, acum și tu ai devenit...

Giorgio mă privește mirat.

— Ce?

— Tată!

— Încetează, dacă era fiul meu, îi dădeam vreo două șuturi în fund.

Și Giorgio pleacă în biroul lui.

Petrecem restul după-amiezii muncind liniștit, când aud telefonul de pe masă vibrând. Mi-a venit un mesaj. Îl deschid. E de la Gin.

Iubitule, îți amintești de cina de diseară?

Desigur, voiam eu să-ți amintesc.

Vezi, suntem simbiotici.

Unde mergem?

Uff, nu știi. Lui Ele îi place mult la Molo 10, un local nou deschis pe Ponte Milvio.

Când citesc acest mesaj, nu-mi vine să cred. O sun îndată.

— Salut, ce surpriză frumoasă, dar mai devreme îi scriam secretarei tale?

— Nu, dar nu mi-era comod să-ți scriu. Scuze, dar ce are a face Ele? Ai uitat că diseară trebuie să ieșim cu Marcantonio?

— Nu, din câte se vede tu ai uitat! Ne-am înțeles deja cu Ele, dorea să facem cunoștință cu iubitul ei...

După ce-mi spune aceasta, îmi amintesc perfect.

— Ai dreptate, scuze, ce haos... Și acum ce facem? Printre altele și Marcantonio va veni cu iubita lui.

Gin izbucnește în râs.

— Noi ne căsătorim, dar martorii noștri se despart!

— Ar fi culmea...

— Hai, nu stau împreună de mai bine de un an, mi se pare că s-au separat civilizat.

— Eh, nu știu, nu sunt sigur...

— Ele mi-a spus!

— Câte spune prietena ta!

— Ah, da? Atunci ar fi mai bine să se întâlnească în seara asta la cină, decât să se revadă la nunta noastră.

— Da, că de nu, se vor certa în biserică, își vor spune vreo

două vorbe și don Andrea nu ne va da binecuvântarea. Ce facem?

— Îi sunăm să vedem ce spun și vorbim iar.

— Okay.

Închid și apelez numărul lui Marcantonio. Îmi răspunde din mers fără măcar să mă salute.

— Nu te mai căsătorești.

— Nu, nu.

— Te căsătorești cu alta.

— Nu.

— Nu mai sunt martorul tău.

— Probabil.

— Cum adică probabil?

— Dacă treci de cina din astă-seară, atunci vei rămâne să fii.

— În seara asta? Dar nu era o cină simplă?

— Complicată. Vine și Ele cu noul ei iubit.

— Drăcie, e absurd. A cui a fost ideea?

— A apărut pur și simplu.

— Ție și lui Gin? Foarte tare. Eu bineînțeles că trebuia să vin cu Martina, noua mea iubită...

— Desigur, astfel nu va fi absurd.

— Corect. Și Ele ce face?

— Ea a spus că nu are probleme.

Marcantonio se gândește puțin, apoi răspunde.

— Okay, de acord, am să mă distrez!

Închid telefonul și-i trimit un mesaj lui Gin.

Am vorbit.

Și eu. Ne sunăm.

Gin răspunde din prima.

— Ei?

— Ele a luat-o ca pe-o provocare. A spus: „Numai să nu am probleme cu el! Chiar sunt curioasă să văd ce față are noua lui iubită. Cu mine i-a fost greu. Să vedem cine-i aceasta care-i mai bună decât mine.”

Încep a râde.

— Am jucat la fel! Și eu i-am spus lui Marcantonio că Ele a acceptat fără probleme. Și el a luat-o ca pe-o provocare. Chiar vreau să văd diseară cum va fi între ei. Unde mergem?

— Uff, într-un loc liniștit unde nu ne cunosc.

— Ți-e frică, da? Prietena ta ar putea răsturna totul.

— Ce vorbești! Nu cumva prietenul tău să-și piardă mințile.

— Bine, într-un fel sau altul e mai bine să mergem unde nu ne știe nimeni!

— Okay, ne gândim, hotărâm și pe urmă îi anunțăm. Ce-o fi, o fi. Peste cât timp crezi că te întorci acasă?

— Am terminat.

— Okay, pe curând, iubitele.

Închid telefonul și zâmbesc. Cât de bine mă simt cu ea. Nu-i nimic mai frumos decât să găsești o femeie cu care, în afară de toate celelalte, să poți să te distrezi.

*Può darsi ch'io sappia cosa dico, scegliendo te una donna per amico.*¹¹ Îmi vin în minte aceste cuvinte și am o strângere de stomac. E adevărat. Acest cântec îl cântam împreună cu Babi și subliniam anume acest lucru.

¹¹ S-ar putea să nu-mi dau seama de ceea ce spun, alegându-te pe tine, o femeie drept prieten. (it.)

Încercăm din răspuțeri să ajungem înaintea celor două perechi.

— Hai, mișcă-te, Gin, chiar mereu trebuie să te aștept? Una ar fi la biserică, dar în toate serile nu e bine! Știi că dacă mă gândesc cât te-am așteptat de fiecare dată când trebuia să ieșim... este ca și cum aș fi stat o săptămână în mașină în fața ușii tale fără să fac nimic! Îți dai seama?

— Dar tu nu te gândi! Nu-ți irosi timpul așa.

Pe neașteptate iese din odaie. Are o fustă de culoare colonial, scurtă deasupra genunchilor, ușor evazată, o bluziță albă închisă până la gât, cu nasturi mari. Are un parfum delicat și îmi pare foarte frumoasă. Râde.

— Ce e? N-ai mai văzut o femeie?

— Nu atât de frumoasă...

— Câte prostii mai spui! Însă ai devenit mai elegant, te pricepi la vorbe... poate mai mult decât la pumni. Ești mai atrăgător așa.

— Nici tu nu ești mai prejos.

— Dacă te porți frumos și reușești să-i faci să nu se certe, mi-a venit în minte o idee pentru mai târziu...

— De care?

— Te voi surprinde.

Și spunând asta, îmi aruncă cheile.

— Conduci tu... Eu n-am chiloți.

Rămân surprins o clipă. Gin mă privește și pufnește în

râs.

— Nu-i adevărat! Cât ești de burghez totuși, aproape te-ai scandalizat.

— Nu, am rămas surprins că mi-ai ghicit dorința!

— Da, bine, ești un mincinos, fii drăguț pentru că azi am avut o zi proastă și să nu conduci prea repede, de-acum suntem în trei.

Și pentru o clipă aceste cuvinte par să mă tulbure, iar apoi, lent, totul revine la normal. Aprind panoul de comandă, întorc cheia și pornesc Fiatul ei Cinquecento, îl conduc atent, fără să accelerez prea mult. Suntem în trei. E adevărat, nu mai suntem singuri. Mă întorc spre Gin și-i ating piciorul, urc puțin mai sus, ea îmi oprește mâna.

— Ce e? Vrei să verifici dacă-i am sau nu? Nu mă crezi?

— Nu, voiam să-ți ating burta.

Îmi zâmbește și mă lasă s-o fac, îmi dezlipesc mâna de pe picior și i-o pun pe burtă, în timp ce continui să conduc.

— Se mișcă din când în când?

— Da, uff, poate... Adică, nu știu, mi se pare că uneori simt ceva.

— E frumoasă, e rotundă, e mică.

— Să sperăm că nu va deveni prea mare, nu vreau să iau prea multe kilograme și tu să nu mă mai dorești.

— Dacă te îngrași, îmi vei plăcea și mai mult.

— Cât ești de prefăcut!

— De ce nu mă crezi niciodată? De ce ar trebui să spun mereu minciuni? Serios, îmi vei plăcea mult... cu mai multă carne.

— Ascultă, noi deja am fost împreună, nu? Mai mult, avem și dovada că s-a întâmplat. Atunci de ce ar trebui să-mi

spui toate aceste chestii false? Se pare că mă iei peste picior, ca și cum m-ai curta ca să te culci cu mine. Stai liniștit... Eu mă culc cu tine.

— Spune-mi despre idee...

— Nu, poate după cină.

— Bine.

Cobor un pic mai jos de burtă.

— Hei! Dar tu pe bune nu ai chiloți!

— Aceasta este una dintre ele.

— În seara asta voi sta la dietă și n-am să scot o vorbă.

— De ce? În semn de protest?

— Nu, ca să terminăm repede și să ne întoarcem imediat acasă.

— Cretinule! Am uitat. Cine știe dacă vom avea mereu acest spirit, dacă vei avea dorință să mă atingi ca acum, să mi-o tragi...

— Gin, cu cine te-ai întâlnit azi?

— De ce?

— N-ai mai vorbit în felul acesta.

— Am citit un articol cât am așteptat la coafor.

— Unele reviste ar trebui interzise.

— Nu-i adevărat, îți lărgesc orizonturile și te învață o mulțime de lucruri.

— Tu îmi pari îndeajuns de pregătită.

— Să știi că tot ce ai criticat acum erau articole din *Cosmopolitan*...

— Serios? M-am gândit la *Topolino*!

— Cretinule!

— Îmi dă un pumn în stomac, eu nu am timp să-mi încordez abdominalii, așa că acuz o durere.

— Auu. Hei, lovești rău.

— Oricum nu riști nimic, nu ești însărcinat.

— Și aceasta este o nedreptate, petreceți nouă luni cu o ființă înăuntrul vostru, e clar că intrați în sintonie, de aceea copiii își iubesc mai mult mamele.

— Dacă sunt băieți, dacă nu fac tot felul de grimase cu voi ca să obțină ce vor, cum făceam eu cu tatăl meu.

— Și reușeai?

— Obțineam mai multe decât mama.

— Vezi... Nu funcționează mereu la fel.

— Totuși aș vrea să te văd însărcinat, cu o burtă enormă, și să stai cu mâinile sprijinite în șolduri ca să-ți poți duce greutatea și nu doar atât, în primele două luni să vomți mereu!

— Exagerezi, nu-i întotdeauna așa.

— Aproape întotdeauna.

— Păi, eu chiar aș vrea să fiu numai ca să pot avea pofte și să comand tot ce-mi vine.

— Doar pentru asta? Numai acestea sunt bonusurile noastre? Dar voi vă dați seama cât sunteți de avantajați? Numai faptul că puteți face pipi din picioare oriunde... Și nici nu trebuie să vă machiați și demachiați...

— Dar ne bărbierim.

— Numai pe față, întocmai! Noi ne dăm cu ceară peste tot. Și încă vă îmbrăcați cu puține haine, nu trebuie să vă puneți cercei, brățări, coliere cu riscul că puteți fi jefuiți.

— Pentru asta mă ai pe mine.

— Aveți mare noroc că v-ați născut bărbați, crede-mă, fără să luăm în considerație faptul că voi vă bucurați de cele mai frumoase momente cu copiii: dacă sunt fetițe se

îndrăgostesc de voi imediat, iar voi mai aveți o îndrăgostită în casă... Dacă sunt băieți, aveți multe motive de luptă: fotbalul, bicicleta, pescuitul, femeile...

— Femeile?

— Da, cu un fiu, nu se știe de ce, dar un bărbat acostează mai mult, în schimb pentru o femeie un fiu ar putea fi un handicap! Și de parcă n-ar fi suficient, voi vă simțiți iar băiețași, da, îl faceți să plângă pentru că vreți voi să câștigați la Playstation!

— Păi, uite că am ajuns, încă puțin și puteai să dai spre adopție ceea ce ai în burtă.

— Cretinule, sunt foarte fericită, mă întreb numai dacă toată dragostea pe care o simt pentru primul copil voi fi în stare să i-o dau și celui de-al doilea. Mă simt deja vinovată pentru că știu că-l voi iubi mai puțin.

— Scuze, Gin, dar trebuie mai întâi să vină primul, iar tu te gândești deja la al doilea? Nu putem face totul puțin mai calm? Ne mai lipsește să-ți imaginezi și copiii copiilor noștri, și astfel eu mă simt de-acum bunel... S-o luăm ușor, dacă nu, mă apucă groaza.

— Ai dreptate, ți-am spus, azi am avut o zi proastă!

Parchez mașina exact în fața localului. Până la urmă am optat pentru Giggetto din via Alessandria, pizza e bună și mai ales se poate mânca și afară, așa că dacă cei doi vor începe să facă scandal, cu siguranță nu ne vor observa foarte mulți.

— Salut, Ele!

A venit deja, stă așezată la masa pentru șase persoane pe care am dat-o ca indiciu, în ultimul ungher de-afară.

— Salut! Ce faceți? Sunteți bine? Cum decurg pregătirile

de nuntă? Ați văzut ce cald e în seara asta?

Firește că e un pic încordată, pune întrebări și vorbește neîncetat pentru a-și ascunde adrenalina.

— El e Silvio.

Mă salută un băiat cu păr castaniu-deschis, ciufulit, ochi verzi, cu cămașa descheiată și un lănișor de piele cu o cruciuliță de lemn.

— Salut...

Are tupeu și seamănă mult cu alt Silvio, Muccino, unul care se ceartă mereu cu fratele lui și continuă să meargă pe la tot felul de emisiuni și să povestească istoria aceasta care nu mai interesează pe nimeni.

Se ridică și o salută mai întâi pe Gin, apoi pe mine. Ne așezăm. Vine un chelner cu un iPad.

— Știți cum să comandați cu el?

— Vom încerca.

Ne lasă iPad-ul, eu îl iau și-l pun pe masă. Oricum trebuie mai întâi să-l așteptăm pe Marcantonio.

— Ce să-i faci? Mereu întârzie.

Ele continuă cu întrebările:

— Ce mai faceți? Cum merg pregătirile?

— Totul e okay, ne descurcăm foarte bine... Sper să fie așa și mai departe.

Silvio zâmbește.

— Am aflat că vă căsătoriți. Păi, felicitări, e nevoie totuși de curaj...

Eu și Gin ne privim, ne vine a râde. Fără îndoială Ele l-a ales pe cel mai bun, acesta este unicul comentariu pe care nu l-aș fi făcut niciodată.

— Da, suntem curajoși. Dar nu înseamnă nimic pe lângă

curajul pe care l-ai avut tu când ai făcut cunoștință cu Ele, cea foarte periculoasă...

Silvio o privește, îi zâmbește, își pune mâna peste mâna ei și o mângâie.

— Eram la o cină și am pălăvrăgit puțin, apoi ne-am revăzut acasă la un prieten care călătorește prin Italia, iar apoi, în altă seară, ne-am întâlnit la un restaurant și anume acolo am făcut schimb de telefoane.

Nu pot să cred, ne povestește pe bune, nu a înțeles replica.

— Desigur, de atunci a fost totul mult mai simplu, îmi închipui.

— Exact!

Și o privește cu o fericire de necrezut. N-ai ce-i face, n-are nicio șansă.

— Iată-ne! Scuzați pentru întârziere...

Vine Marcantonio însoțit de o fată foarte frumoasă, înaltă, slabă, cu părul lung, negru, ochi mari, buze cărnoase și zâmbește în timp ce mestecă gumă. Ne spune doar „salut”.

— Ea este Martina.

Toți o salutăm prezentându-ne. Ele firește că se uită cum e îmbrăcată.

— Ce mâncăm? Când mi-ați spus că venim la Giggetto, m-am bucurat foarte mult! N-am fost de mult timp pe aici, când am venit la Roma am locuit chiar pe această stradă.

Ele îl privește curioasă.

— Acum stai în Monti?

— Nu, nu, m-am mutat, stau în Prati. Nu departe de via Cola di Rienzo, e mai comod pentru Martina.

— De ce?

Marcantonio mă privește, știind că se poate întâmpla

ceva ireparabil.

— Merge la școală acolo, la Virgilio, iese din casă și e pe loc...

— Ah, desigur, iar tu studiezi împreună cu ea? Trebuie să fie o amintire frumoasă pentru tine, au trecut douăzeci de ani...

— Mai mult sau mai puțin. O revenire îți face bine mereu. Ele clatină din cap, sincer iritată de această diferență de vârstă.

Iau iPad-ul în mână și încerc să le distrag atenția.

— Au un meniu bogat aici...

Mă prefac a fi surprins ca să readuc totul la normalitate.

— Păi, ce facem? Comandăm?

Ele ia meniul de carton.

— Da, mai bine da...

Mă grăbesc și încep să citesc.

— Cine dorește friptură?

— Eu sunt vegană!

Martina zâmbește, ca și cum ar spune: parcă vă așteptați la altceva de la mine?

Ele, în schimb, exagerează intenționat:

— Iar eu sunt foarte mare amatoare de friptură, așadar pentru mine anghinare, două bocconcini de mozzarella și o burrata.

Silvio se alătură.

— Pentru mine două crochete de orez cu mozzarella și baccala fript.

— Și pentru mine.

Cel puțin în această privință putem să fim de acord.

Gin în schimb, în pofida secretului ei, crede că încă

trebuie să se limiteze.

— Pentru mine două flori de dovleac.

Și mergem mai departe așa, comandând pe iPad de toate câte puțin, margherita cu cașcaval și multe roșii, calzone, pizza albă cu mozzarella și ciuperci, și dacă n-ar fi fost o enormă salată mixtă pentru vegană, am fi avut o masă clasică.

Marcantonio este entuziasmat.

— Aici pizza este într-adevăr excepțională, subțire și crocantă, tocmai cum îmi place mie.

Ele îl privește surprinsă.

— Dar oare de ce noi n-am venit pe aici niciodată? Mergeam mereu să mâncăm la Montecarlo sau la Baffetto...

— Nu știi, uneori depinde de perioade, te fixezi într-un loc și mergi acolo întotdeauna, n-a existat niciun motiv anume.

— Da, e adevărat...

— Totuși am venit acum.

Își zâmbesc. Se pare că au depus armele. Apoi se mai privesc o dată și este o privire diferită, complice, răutăcioasă, care povestește o istorie, un trecut. Cine știe, poate acel zâmbet le-a revocat niște momente fiecăruia dintre ei. Ele își lasă ochii în jos. Marcantonio mă privește, îmi zâmbește și ridică din umeri. Păreau fericiți că s-au regăsit. Pe cât eram de îngrijorați de cum ar putea să meargă lucrurile între ei, acum ne îngrijorează contrariul.

— Păi, eu fumez o țigară.

Vegana pare să se plictisească deja.

— Mă mut de aici, înăuntru este o familie cu un cărucior și un bebeluș, chiar dacă stăm afară, n-aș vrea să-mi facă observație că fumez.

Și Silvio se ridică.

— Hai, te însoțesc, mi-a venit și mie dorință de a fuma.

Astfel rămânem noi patru la masă, exact ca atunci în timpul primei noastre transmisiuni televizate, când de-abia am cunoscut-o pe Gin și imediat după aceea Ele a făcut cunoștință cu Marcantonio.

— Hei, dacă stăm prea mult în tăcere încep să-mi fac griji.

Gin încearcă să spargă gheața.

— Dar nu mă întrebați detalii despre nuntă, pentru că sunt foarte stresată. La început e așa, ca o părere, te gândești că este ceva trecător, dar în schimb, puțin câte puțin, începi să te alarmezi, te apucă angoasele, începi să crezi că lucrurile ar putea să nu meargă exact cum ai vrea. Și ajungi să-ți imaginezi tot felul de grozăvii, cum ar fi că mirele ar putea să fugă cu o zi înainte cu vreo fostă sau cu vreo dansatoare de striptease de la petrecerea de burlaci.

Încep a râde.

— Îmi pare rău...

— Pentru ce?

— Știu deja că petrecerea mea de burlaci va fi foarte veselă.

— Ah, bine, bravo! Îmi vei face vreo surpriză sau ai s-o ștergi cu vreuna?

— Pentru moment, nu... Am să hotărâsc în ultima clipă, dar dacă ai să ajungi la biserică și acolo nu va fi nimeni, înseamnă că s-a întâmplat după cum spuneai.

— Adică?! Nu, așteaptă, așteaptă... Explică-mi mai clar. Mă faci să mă stresez atât pentru serbarea noastră, pentru că ar trebui să fie o serbare, la care tu ești sărbătoritul principal împreună cu mine și la care tu ai putea să nu vii? Ești nebun?

Spune-mi-o dinainte, bine? Aș evita toată oboseala aceasta inutilă.

— Okay, m-ai convins, voi veni.

— Bine, mă bucur! Să nu te răzgândești, okay? De altfel, de fiecare dată când mă duc pe la vreo nuntă, nu le înțeleg pe miresele care merg spre altar plângând. Unele de-a dreptul în hohote, de parcă ar merge spre eșafod! Eu cred că nunta trebuie să fie ceva frumos și vesel care să te umple de fericire.

O privesc cum vorbește și îmi pare atât de drăguță, are ochii strălucitori, umezi de emoție și un zâmbet atât de frumos. Entuziasmul ei te surprinde, e contagios.

Se uită, apoi se gândește puțin și până la urmă îi vine o îndoială.

— Ah, eu zic și zic, dar poate și eu voi plânge în hohote, vai...

Începem toți a râde.

— Am să-ți șterg lacrimile...

Gin se întoarce și brusc mă privește cu multă intensitate.

— Vor fi lacrimi de fericire... Să le ștergi cu săruturile tale.

Marcantonio se întoarce spre Ele.

— Drăcie, tu niciodată nu mi-ai spus ceva de-acest fel.

— Nu am avut timp!

— Dacă-mi spunei ceva de-acest fel, mă căsătoream cu tine.

Ele se întoarce spre Gin.

— Cum adică? Tu i-ai spus ceva asemănător ca să te ceară de soție?

— Nu, eu l-am amenințat.

— Și s-a speriat?

— Foarte tare.

Ele își face jocul și clatină din cap.

— De fapt... Știam eu că acest Step nu-i decât un bluf! Cred că el nici n-a bătut niciodată pe nimeni, totul este o legendă...

Încep a râde.

— E adevărat, m-au bătut pe mine.

— Vai, în sfârșit, în seara aceasta adevărul iese la iveală.

Ele îmi dă un cot, apoi se întoarce spre Marcantonio.

— Însă, te rog, explică-mi un lucru... De ce noi ne-am despărțit?

Marcantonio o privește uimit, apoi mișcă aprobator din cap.

— Dar știi că nici nu știi? Am început să nu ne mai vedem, pe urmă nu ne-am mai sunat...

— Ne-a fost frică atunci... Uneori nu avem curajul să trăim o viață frumoasă.

Rămânem așa, ca suspendați, cu această ultimă frază a lui Ele, la care Marcantonio nu știe ce să răspundă. Exact în acel moment, de departe apar Martina și Silvio care se întorc la masă. Ele își dă seama.

— Păi, o aflăm doar trăind... Acum gata, se întoarce badanta ta.

Gin fluieră.

— Hei, ai ochit drept în țintă!

Marcantonio sare cu replica:

— Dar al tău nu e un *toy boy*?

— Nu, învață la universitate.

— Hai, o fi într-o clasă cu badanta mea.

Iar când cei doi se întorc la masă, bineînțeles că toți își schimbă atitudinea.

Martina se așază curioasă.

— Despre ce vorbești? V-am văzut râzând.

Gin știe ce să spună.

— Despre nunta mea.

— Și despre cum va fi a mea, intervine Ele.

Martina o privește mirată.

— Și tu te căsătorești?

— Dacă găsesc un bărbat curajos, spune evitând să-l privească pe Marcantonio.

Martina în schimb continuă hotărâtă:

— Dar nu vă este frică de căsnicie? Toți spun că e mormântul dragostei! Poate mai târziu lucrurile nu funcționează pentru că se simte o constrângere, după părerea mea, până la urmă căsnicia este suportată cu greu pentru că are la bază un contract.

Silvio îi dă dreptate:

— Bravo. Eu cred la fel.

Marcantonio zâmbește și se uită la Ele.

— Vezi, se regăsesc. *Ce feeling...*

Ele ridică din umeri.

— Uneori carnea, pastele, pizza, bucatele pregătite sunt gustoase, că de altfel, ce viață mai e? Ca și friptura pe care ne-o aduc... Poate să-ți faci și rău, dar cât e de bună... La fel este și căsnicia. Pasul acela curajos dă savoare la tot restul. Și nu poate să-ți facă decât bine.

Și de parcă voind să sublinieze acest ultim gând, ia de pe farfurie o bucățică din ceea ce ne-au adus și mușcă cu poftă.

— Au, frige!

Marcantonio izbucnește în râs, în timp ce-și pune mâncare în farfurie.

— Vezi? Nu ai luat în considerație acest lucru. Acum n-ai să mai simți nimic, le-ai lipsit de sensibilitate pe cine știe câte dintre papilele tale gustative.

Martina râde fericită.

— Ei lasă, papile gustative! Ce amuzant, tocmai zilele astea le-am studiat la școală!

De această dată Marcantonio și Ele se privesc și râd împreună.

— Uite, întocmai.

Martina îi privește.

— Ce este? Ce-am zis? E adevărat, nu? Nu mint, chiar le-am studiat.

Cei doi râd și mai tare, nu se pot opri. Ne molipseșc și pe noi, începem a râde, ieșirea Martinei s-a transformat într-un moment foarte amuzant. Și râsul acela care, nu știu de ce, ne apuca pe vremea când eram la școală și care pentru mult timp nu se mai întâmplă, dar se poate întâmpla în situații dramatice, într-un moment de durere chiar, când încă este puțină speranță. Poate ești în fața unei persoane care se simte prost sau v-ați amintit împreună cu cineva de un moment trist din trecut, apoi se întâmplă ceva absurd și toți încep să râdă fără să se oprească, acolo, în mijlocul acelor râsete, chiar și ascunse, în realitate sunt și niște lacrimi, exact ca în viață. Marcantonio în sfârșit își regăsește respirația, eu și Gin la fel.

— Ah, mamma mia, mi se face rău.

— Și mie.

Ele începe să respire normal.

— Sunt foarte frumoase aceste râsete totuși, de o grămadă de timp n-am mai râs așa... N-ai ce face, trebuie să ne regăsim curajul.

— Da, da, sunt de acord, zice Marcantonio.

Silvio și Martina îi privesc, dar nu înțeleg acest cod secret. Vine salata, Martina adaugă sare și începe să mănânce fără să scoată niciun cuvânt. Silvio își pune crochete de orez cu mozzarella și baccala în farfurie. Eu cu Gin trecem deodată la friptură, apoi îmi iau partea mea de baccala și crochete cu mozzarella. Mâncăm în tăcere, sorbind bere din cea mai bună. Observ că Ele și Marcantonio se privesc din când în când și pălăvrăgesc cu noii lor parteneri râzând între ei, glumind, în timp ce Martina și Silvio nu știu că în replica despre curaj de mai devreme era de fapt ascunsă dorința lor de a face sex, de a se regăsi, poate chiar de a lua totul de la început. Dar ceea ce mă surprinde cel mai mult este cum oare s-au despărțit, dacă între ei mai există această dorință? Cum acceptă faptul că a trecut cineva prin paturile lor, printre picioarele lor, că buzele lor au sărutat pe altcineva? Da, acest lucru, în momentul în care doresc o femeie, mi s-ar părea inacceptabil. Dacă aș ști că într-o zi va trebui să suport toate acestea, n-aș vrea s-o mai cunosc.

— Gătesc foarte bine aici...

— Așa este.

— Am făcut bine că am venit.

— Da.

Spun numai „da” și pretind că urmăresc mersul discuției. Însă, de fapt, mă pierd sub privirile lor, în care, după fiecare vorbă spusă, oricum se caută. Îmi pare mult mai puternică atracția pe care o simt între ei, decât cea față de noile lor

cuceriri. Gin discută cu toți și se pare că nu-și dă seama de gândurile mele. Eu mă prefac că ascult, dar când mă uit la Ele o găsesc mereu fixându-i gura lui Marcantonio, îl privește vrăjtită, îi urmărește buzele. Nu știu dacă ascultă ceea ce spune el, dar îi zâmbeste și pare să fie de acord cu el, orice ar zice. Oare aceasta să fie revenirea lor acasă? Se gândesc din nou la vechea lor iubire, fiecare la fostul său, la faptul că s-au regăsit, la cum s-au petrecut lucrurile? Nu ar fi mai bine dacă ați continua să fiți împreună? Să aveți intimitatea voastră, să nu împărțiți nimic cu nimeni altcineva. Să fiți voi, voi și numai voi. Nu știu, știu doar că ei continuă să se privească, râd și glumesc, se doresc ca și cum ceilalți doi nici nu ar exista, nu le pasă de absolut nimic. Ori sunt nebun, ori e ceea ce-mi pare că văd foarte clar. Pe neașteptate îmi vine în minte povestea unui prieten de-al lui Gin, Raffaello Vieri. Era cu o fată foarte frumoasă, Caterina Soavi. Fata aceasta pleacă să fie hostess la Miami, la un mare festival, iar el, care trebuia să învețe, rămâne la Roma pentru o perioadă lungă. Însă își scriu, vorbesc la telefon în fiecare zi, discută mereu despre dragoste, își spun lucrurile acelea frumoase care îți vin numai când ești cu adevărat îndrăgostit, care sunt perfecte atunci când ești departe și te fac să te simți atât de fericit, încât persoana care este în depărtare și se pare că ar fi lângă tine. După aproape o lună de când era acolo, Raffaello hotărâște să-i facă o surpriză, vrea să plece la ea. Îi spune numai mamei sale, deoarece cu tatăl său avea o relație încordată și mama lui îi zice:

— Desigur, fiule, faci foarte bine, ai nevoie de ceva?

— Nu, mamă, mulțumesc, nu am nevoie de nimic, mâine îmi iau biletul.

Abia mama lui închide telefonul, și imediat le sună pe cele două fiice ale ei, Fabiana și Vallentina, surorile lui Raffaello, și stabilesc cât mai repede să se întâlnească. Mama lui Raffaello știe un lucru foarte important: Caterina Soavi, iubita fiului ei, are o poveste cu directorul festivalului. Surorile se simt foarte prost când aud noutatea și discută toată seara cu mama lor despre ce trebuie să facă, dar până la urmă hotărăsc toate trei să nu-i spună nimic lui Raffaello. Va trebui să meargă și să descopere totul singur, pentru că cele două surori și mama lor au ajuns la o concluzie dificilă: chiar dacă i-ar fi spus, el nu le-ar fi crezut. Și astfel, Raffaello pleacă la Miami. Nu știi prea multe despre ce s-a întâmplat acolo într-adevăr, cum a fost întâlnirea, dacă au făcut sex sau nu în acea zi, dacă au fost totuși fericiți că s-au regăsit. Tot ce știi e că în serile următoare Caterina era foarte ocupată, se scuza că avea multe treburi în oraș și că totuși ea era acolo ca să lucreze și deci, era firesc să fie mereu ocupată. În așa fel și Raffaello participa la festival, dar era întotdeauna singur. S-a împrietenit cu mai mulți oameni, printre care și o oarecare Irene, care exact ca și ceilalți care se aflau acolo, știa foarte bine cu ce era ocupată Caterina Soavi. Într-o seară însă Irene, văzându-l pe Raffaello iarăși singur și dându-și seama că toată lumea se amuza de el pe la spate, dar poate pur și simplu pentru că-i era simpatic, sau poate pentru că dorea să fie ea femeia iubită atât de mult de Raffaello, s-a apropiat de el și i-a spus:

— Nu-ți pare ciudat că ai venit tocmai aici pentru ea, dar ești mai mereu singur? Nu este niciodată pe-aici, toate celelalte fete care lucrează împreună cu ea sunt, iar ea nu-i... și nici directorul.

Raffaello, pentru o clipă, nu înțelege, devine palid la față apoi își revine și îi spune foarte simplu:

— Mulțumesc. Poate nici nu doream s-o văd.

Și dispare. Unii au spus că ar fi plecat la New York, că s-a dus să vadă niște spectacole pe Broadway și apoi să călătorească prin toată America, că l-au văzut la un concert al lui Bruce Springsteen și la altul al celor de la Supertramp, dar totul putea fi doar o legendă. Unicul lucru sigur este că i-a trimis un mesaj Caterinei: *Știu totul. Să nu mă cauți.* Și că nu i-a mai scris. Să nu mă cauți. Dar ce înseamnă „să nu mă cauți?” Să nu mă cauți acum? Să nu mă cauți mâine? Să nu mă cauți un an? Sau să nu mă mai cauți? Niciodată nu avem curajul să scriem „să nu mă mai cauți”, poate pentru că undeva în adânc credem întotdeauna că ar mai putea exista o ultimă speranță. Și fără să vreau îmi vine în minte Babi. Mi se pare că o văd așezată alături de mine, dar nu femeia de acum, ci Babi de odinioară, Babi a mea. Da, pentru că atunci era în întregime a mea. Însă când s-a terminat totul, eu i-am spus să nu mă mai cauți?

— Hei, la ce te gândești?

Gin apare brusc în gândurile mele.

— Ai o față...

— Mă gândeam la Caterina Soavi, la istoria pe care mi-ai povestit-o.

Gin mă privește surprinsă.

— De ce te gândeai? Ce legătură are?

În realitate mă simt vinovat, îmi pare că aproape am înșelat-o pentru că mă gândeam la Babi, imaginându-mi-o în acel mod atât de absurd și intens așezată alături de mine, și lucrul cel mai urât este că nici nu reușesc să-i spun despre

asta.

— Niciuna. N-are nicio legătură. Mă gândeam cât de mult m-a șocat ceea ce s-a întâmplat.

Și le-am povestit tuturor întâmplarea cu Raffaello, călătoria lui la Miami, descoperirea pe care a făcut-o și legenda că ar fi pornit într-o călătorie prin America.

— După aceea s-a întors în Italia, a întâlnit-o pe una, a lăsat-o însărcinată fără să vrea, dar a hotărât să se căsătorească, într-un fel încăpățânat și pentru a se revanșa în fața tatălui său care a părăsit-o pe maică-sa, pe el și surorile lui. A vrut să demonstreze că dacă cineva face un copil, nu trebuie să-l abandoneze, corect, Gin? Cel puțin așa mi se pare că mi-ai povestit.

— Da, e corect.

Atunci continui:

— Însă Caterina nu acceptă tot ceea ce s-a întâmplat, chiar dacă a fost vina ei, nu se poate împăca cu situația, ar vrea să oprească acea nuntă, să fie iertată, crede că ea și Raffaello ar fi perfecți, că ea a greșit, dar că nu se puteau despărți așa. Nu reușește și totul merge mai departe. Raffaello se căsătorește, are un fiu și, până la urmă, Caterina trebuie să se forțeze ca să accepte totul. Pleacă să trăiască peste hotare, poate fiindcă se gândește că ar fi mai puțin dureros, dar nu este așa. Se îngrașă, cade în depresie, se rade pe cap, devine de nerecunoscut și se pare că pentru o perioadă de timp nimeni nu mai are vești de la ea, poate doar vreo prietenă mai apropiată, dar care totuși nu divulgă nimic. Peste ceva timp Caterina cunoaște un bărbat și în cele din urmă se căsătorește și ea. Trec câțiva ani și într-o zi, din întâmplare, trebuie să meargă ambii la Londra din diferite motive. Urcă

în avion și se regăsesc așezați alături, unul lângă celălalt.

Îi privesc și rămân în tăcere. Toți sunt captivați de povestirea mea, sunt curioși, dornici să afle cum s-a sfârșit.

Martina cedează prima.

— Și? Ce se întâmplă atunci?

Zâmbesc. Mă uit la Gin, care zâmbește și ea. Ea cunoaște povestea.

— Se întâmplă că îi părăsesc pe respectivii și încep să trăiască împreună. Caterina n-a avut niciun copil și acum au patru, plus fiul lui Raffaello din prima căsătorie. Și încă sunt împreună.

— Frumoasă poveste.

— Da.

— Dar e adevărată?

Marcantonio mă privește un pic neîncrezător.

— Desigur că e adevărată.

— Foarte tare. Dar de ce ai căzut pe gânduri?

Gin mă privește curioasă să audă răspunsul.

— Da, de ce...?

Mijește un pic ochii, dar îmi pare calmă.

— Nu știi, poate pentru că i-am cunoscut când erau împreună, poate pentru că o dată am mâncat aici, în această pizzerie, înainte să se întâmple totul.

Martina ridică din umeri.

— Povestea aceasta îmi pare absurdă. Păi, nu era mai bine s-o ierte pe Caterina? Raffaello a făcut toată prostia, un copil cu alta și pe urmă se împacă. Numai a pierdut timpul.

Gin nu este de acord.

— Dar l-a înșelat.

— Atunci, dacă acesta era motivul, nu trebuia să se

întoarce la ea nici mai târziu, nu? Eh, scuze... intervine Silvio. Poate destinul așa a vrut. Acel avion, locurile alăturate, el a înțeles că a venit momentul să o ierte.

Martina îi zâmbește.

— Da, da, corect!

Dintr-odată se aprinde.

— Raffaello de fapt a înțeles că nu putea face nimic, chiar dacă fugea, el era încă și ar fi fost pentru totdeauna al acelei femei.

Îi place această teorie a ei.

Și intervine hotărâtă:

— Tu ai putea accepta o trădare?

Marcantonio își ia paharul.

— Iată, știam, eu urăsc castraveții și orice-aș face, tot se întorc la mine.

Bea din pahar în timp ce eu râd.

Martina se mai gândește un pic și răspunde:

— Mai degrabă nu, e urât, crede-mă.

— Știu acest lucru, am trecut și eu prin asta. Am avut un iubit cu care eram împreună de puțin timp și când am aflat, m-am simțit foarte prost, dar mai târziu am înțeles ceva: eu nu-l iubeam cu-adevărat, pentru că nu m-a deprimat cum ar fi trebuit să se întâmple. Adică, trădarea lui, în realitate, m-a făcut să înțeleg că eram cu el pentru că-mi plăcea, țineam la el, îmi era simpatic, dar aceea nu era dragoste cu „D” mare, ați priceput? De asta l-am părăsit, nu pentru că m-a înșelat.

Și deodată, peste masa noastră se lasă o tăcere. Din fericire, vine pizza.

— Margherita cu mozzarella de bivoliță și cu multe roșii?

— E a mea.

— Pizza albă cu ciuperci.

— A mea. Îmi aduceți încă o bere?

— Da, desigur.

Toți încep să mănânce, toți în afară de Martina, care și-a terminat de-acum salata. Discursul ei a lăsat un fel de semn de întrebare, sunt sigur că în adâncul sufletului ne întrebăm cu toții: oare Marcantonio este dragostea ei cu „D” mare? Îl privesc, bea din berea lui, îmi întâlnește privirea și pufnește, lasă berea pe masă și își șterge gura.

— Okay, okay, știi ce vreți să aflați. Bine, vă răspund eu. Nu sunt cu „D” mare, bine? Probabil cu „M” mare, odată ce mă cheamă Marcantonio! E adevărat, scumpețe?

Martina râde.

— Nu, nu, tu ești cu „D” mare, doar că ți-e frică.

Ele prinde mingea din zbor.

— Ah, sunt de acord cu tine, e un fricos!

Și nu mai zic nimic, sunt doar niște priviri, după care ne apucăm iar toți de mâncat. Se trece la alte subiecte, la ultimele filme vizionate, la ce se joacă nou la teatru, la o prietenă care s-a întors din vacanță, la o pereche abia formată, la alții doi care s-au certat. Eu îi ascult liniștit. Dar brusc îmi revine în minte fraza Martinei: „A înțeles că nu putea face nimic, chiar dacă fugea, el era încă și ar fi fost pentru totdeauna al acelei femei.”

Mi se strânge stomacul, de parcă m-ar fi străpuns un Mawashi-geri, acea singură lovitură care, după o lungă așteptare, l-a făcut pe un luptător să câștige mondialul numai cu o mișcare, dar de o violență nemaiauzită, tocmai cum e uneori iubirea. Mănânc în tăcere.

Marcantonio se ridică.

— Vreau să aleg o sticlă pentru mai târziu, vreau să încercați ceva...

— Eu mă duc la baie, spune Ele și astfel pleacă și ea.

— E totul în ordine?

— Da, mulțumim.

— Foarte bine.

Se îndepărtează. Eu mă aplec puțin înapoi și văd prin geam că Marcantonio și Ele s-au oprit în spatele sălii în interiorul restaurantului. Este puțină lume, unde și unde stă cineva la câte o masă murdară, abandonată de comeseni. Vorbesc, apoi încep a râde, Marcantonio devine serios și-i spune ceva, Eleonora lasă capul în jos, îl clatină, se jenează, nu a răspuns la ceea ce a întrebat-o el. Atunci Marcantonio o apucă cu mâna de bărbie, i-o ridică în sus și o sărută pe buze. Se sărută lung, de parcă ar fi numai ei, de parcă n-ar mai fi nimeni, nici în acel restaurant, nici afară, cu atât mai mult noii lor parteneri, de parcă nu s-ar fi despărțit niciodată. Apoi Marcantonio se dezlipește și se întoarce spre mine, abia reușesc să mă retrag. O clipă după aceea îi văd ieșind din restaurant, se așază din nou la masă și totul e ca mai înainte. Ele glumește cu Gin.

— Cândva mă însoțeai mereu la baie.

— Te-ai făcut mare.

Nu îndeajuns, aș vrea să adaug eu.

Marcantonio își pune șervețelul pe picioare și mă privește timp de o secundă.

— Eh, da...

Continuăm să mâncăm. Știe că i-am văzut. Puteam vedea imediat reacția Martinei, dacă dragostea lor este cu „D” mare sau nu. Nu știu dacă cina aceasta a fost o idee bună.

În timp ce ne întoarcem acasă, Gin este tăcută. O privesc din când în când în timp ce conduc, dar nu se întoarce spre mine, ascultă muzică și se uită la drum. Nu e liniștită. Știi foarte bine, când cunoști pe cineva care-ți este alături, dacă ceva nu merge, simți vibrațiile sale, simți tăcerea sau muzica neașteptată, simți fericirea sau tristețea, simți calmul sau neliniștea. Tu o simți. Iar Gin este ciudat de tristă. O simt.

— E totul în ordine? A fost bună cina...

— Da, foarte bună. M-am distrat, mi-a făcut plăcere să-i revăd pe Ele și Marcantonio împreună, mi-am amintit de vremurile de demult, când ne-am cunoscut.

— E adevărat, și mie.

— Știi ce m-am gândit? Că atunci când faci cunoștință cu cineva, totul este foarte frumos, ai multe de descoperit. Apoi, când mergi mai departe, unele lucruri nu sunt poate așa cum ți le-ai imaginat.

— Pentru că întotdeauna așteptăm ceva.

— E adevărat, ar fi bine să nu așteptăm nimic.

— Acum ești un pic nemulțumită.

— Da, poate. Mi-a plăcut să-ți cunosc viața dintr-o parte, totodată acum îmi vine să fac comparații, mă gândesc cum ți-a fost cu alta, poate, sau cât ai suferit pentru mama ta, sau cât de mult te-ai dezamăgit.

Continui să conduc cu grijă.

— Alaltăieri am trecut pe la ea.

— Pe la cine?

— Pe la mama mea. M-am dus la cimitir și nu era nimeni, era pustiu, în afară de cineva care stătea exact în fața mormântului mamei. Era amantul ei. Mi-am amintit cum i-am descoperit, când s-a întâmplat tot scandalul.

Gin mă privește surprinsă.

— Dar nu mi-ai spus nimic. Nu mi-ai povestit.

— Nu, scuze, nu știam cum vei reacționa, trebuia mai întâi să-i accept cuvintele. Am înțeles că acel bărbat era într-adevăr îndrăgostit, că amândoi erau, și mama mea era. Că tatăl meu a făcut-o să sufere și...

— Step... Oricum e în trecut, las-o baltă. N-aveai cum să știi. Nu puteai să-ți imaginezi nimic din toate acestea. Și apoi, cine știe dacă e adevărat.

— L-am găsit acolo, cu flori. Tatăl meu n-a fost niciodată pe acolo cu flori.

— N-ai cum să știi.

— Știu.

— Oamenii trăiesc diferit durerea morții. Lipsa cuiva ne poate face să ne pierdem încrederea.

Îi zâmbesc. Din când în când îi arunc câte o privire.

— Ce este? De ce mă privești așa?

— Pentru că ești frumoasă.

— Și ce legătură are asta acum?

— Ești frumoasă când iei apărarea cuiva. Dar tatăl meu este un dobitoc și basta. Cine știe cum o făcea să sufere.

— Nu știi dacă e adevărat. Poate tipul ți-a spus-o numai ca să se justifice. De ce să nu fie el un dobitoc?

Rămânem pentru un timp în tăcere. Deodată, la radio începe *Happy* de Pharrell Williams. E chiar vesel cântecul,

este o piesă foarte frumoasă, foarte ușor de reținut, dar acum nu are nicio legătură. Uneori muzica nu se armonizează cu viața noastră. Conduc în timp ce Gin mă privește.

— Despre acest lucru, de exemplu, nu mi-ai povestit.

— Cum să nu, ți-am spus acum...

— Da, dar puteai și să nu-mi povestești. Nu ai vrut să mi-l împărtășești imediat.

— Poate aveam nevoie de timp. Dar până la urmă am făcut-o. Acum știi și tu. Nu trebuie să te grăbești. Cred că uneori lucrurile au nevoie de liniștea lor.

— Pe aceasta unde ai auzit-o?

Încep a râde.

— Uff! Poate la Renzi.

— Ah, e până și filosof?

— E un pic din toate. Încă nu am înțeles bine ce nu știe să facă.

— Oricum îmi place.

— Și mie.

— Însă acum când am descoperit că nu cunosc ceva din viața ta, nu știu, mi-a creat un sentiment de solitudine. M-a făcut să mă gândesc că tu nu vei fi niciodată al meu...

— Gin? Iar începi? Ți-am povestit doar!

— Da, dar dacă mai sunt și alte lucruri care se întâmplă în viața ta și eu nu le știu? Lucruri care poate contează și pe care tu nu mi le spui.

— Gin, eu îți povestesc totul. Lucrurile importante și lucrurile mai puțin importante. Am fost la cimitir s-o găesc pe mama și l-am găsit pe amantul ei. Eu ți-am povestit, nu ai descoperit tu.

Rămânem un pic în tăcere. *Happy* acum pare amuzant

în absurditatea acestei discuții. Nu este nimic mai rău decât ceva ce ia o întorsătură ciudată și nu mai reușești să redrezezi situația.

Apoi Gin se întoarce spre mine și zâmbește.

— Ai dreptate, scuză-mă. Sunt puțin stresată, poate din cauza hormonilor, mă fac să-mi pierd starea obișnuită, mai mult sau mai puțin, echilibrul emoțional, sau poate e vorba de stresul căsătoriei.

Îi zâmbesc.

— Sau poate ambele.

— Da, acum și tu mă justifici un pic.

— Un pic mai mult.

Pharrell Williams cântă ultima strofă, acum în sfârșit piesa este din nou în armonie cu atmosfera din mașină.

Gin, zâmbitoare ca întotdeauna, îmi mai pune o întrebare:

— Tu ai putea să-mi povestești totul-totul? Dacă ai vorbit sau te-ai văzut cu vreo fostă de-a ta?

— Desigur, de ce nu?

— Dacă ai întâlni-o pe Babi, mi-ai spune?

Da, în astfel de momente ai foarte puțin timp la dispoziție, dacă aștepti prea mult, ai pățit-o. Dacă spui ceva greșit și în realitate ea intenționat te-a întrebat pentru că deja știe totul, ai pățit-o. Dacă, în schimb, nu știe nimic, iar tu îi spui pentru că vrei să fii sincer și în acest caz, ai pățit-o. Și timpul a expirat.

— Și ea este o fostă de-a mea.

— Da, dar nu mi-ai răspuns.

— Ți-am răspuns mai devreme, ți-am spus că dacă aș vorbi sau m-aș întâlni cu vreo fostă, ți-aș povesti.

— Fii mai exact, eu te-am întrebat: dacă tu ai întâlni-o pe

Babi, mi-ai spune?

— Da, ți-aș spune.

Și inevitabil simt cum inima îmi bate mai repede, îmi crește pulsul, îmi apare roșeață în obraji. Sper numai că în întunericul mașinii nu va observa. Gin râde.

— Însă ai avut nevoie de o groază de timp ca să-mi răspunzi la ultima întrebare.

— Nu-i adevărat. Am răspuns la aceea despre o fostă, nu înțelegeam ce anume doreai să spui.

— Ascultă, Mancini, eu ți-am spus deja, avem norocul să trăim un lucru splendid, foarte frumos, unic... să nu-l strici.

Am ajuns lângă casă. Din fericire, găsesc imediat unde să parchez, încetinesc și opresc motorul. Coborâm, bag cheia în broasca porții.

— Mancini!

— Da?

— Întoarce-te spre mine.

Gin mă fixează.

— Să știi că eu știu. Știu totul.

În acel moment simt că amețesc. Drăcie, de unde să știe? I-a spus proasta aceea de secretară ca să mai câștige niște bani? Nu, cineva care ne-a văzut la expoziție. Nu, Renzi, Renzi a vorbit! Nu, nu poate fi, nu cred, nu pot să cred, i-a spus Babi, Babi însăși! Imposibil. Oricum, indiferent de cine i-a spus, am pățit-o. Și acum? Cum să mă descurc acum? Să vorbesc vag, să neg.

— Ce știi? Nu-i nimic de știut.

— Ah, nu? Nu?

— Nu.

— I-am văzut și eu pe Marcantonio și Ele cum se sărutau!

râde amuzată. Ce nebuni mai sunt! Crezi că se vor împăca? Mi-ai fi povestit despre asta?

— Îți povestesc totul... Am nevoie numai de un moment potrivit.

Intrăm în ascensor și doar acum, privind-mă în oglindă, îmi dau seama cât sunt de transpirat.

61

Ora zece. Ziua următoare.

Când intru în biroul meu, observ câteva pachete pe masa mea și imediat mă îngrijorez.

— Ce se întâmplă? Cine a fost pe-aici?

Giorgio vine din hol, îmi pune o mână pe umăr și-mi zâmbește.

— Cornete, prăjitură cu cremă, maritozzo cu frișcă, cele mai bune lucruri pentru a începe dimineața cum se cuvine!

— Bine! Și cărei ocazii se datorează această frumoasă surpriză?

Mă duc să mă așez la masă și-mi dau seama că mai este și un termos.

— Iar acesta?

— Cappuccino abia pregătit, neîndulcit. Dacă vrei zahăr, sunt niște pliculețe.

— Giorgio Renzi, cu cât mai mult te cunosc, cu atât mai mult îmi plăci. Dar încă nu mi-ai explicat cărei ocazii se datorează toate acestea.

— Așază-te, ia dejunul, savurează un cornet sau ce preferi,

în timp ce eu îți pregătesc un cappuccino. Fără zahăr, așa-i?

— Exact.

M-a întrebat, dar cred că știe perfect și nu avea niciun dubiu. Uneori Giorgio mă face să cred că s-ar putea să greșească, dar știu că nu-i așa sau cel puțin așa îmi place să cred. În timp ce optez pentru un maritazzo fantastic, el îmi pune paharul dinainte. Îmi șterg gura și gust din cappuccino. Gust totul cu plăcere și văd cum Giorgio mă privește satisfăcut.

— Când vrei, sunt gata, îi zâmbesc. Dar orice ai spune, să știi că sunt cu adevărat mulțumit... Sunt momente în viață care sunt plăcute tocmai pentru că sunt neașteptate. Iată, acesta este unul din acele momente, mulțumesc.

— Mă emoționez mult, iar noutatea pe care o am s-ar putea să nu fie la înălțimea vorbelor tale!

— Semănăm acum cu doi îndrăgostiți.

— Nu, așa nu-i bine.

— Corect.

Râdem, apoi Giorgio se așază în fața mea, îți toarnă un pic de cappuccino și-mi spune noutatea:

— Suntem în lumea filmului. A fost acceptat noul nostru serial *Radio Love*, am reușit, îl facem pentru Rete și ne-au acordat douăzeci și patru de episoade, care vor ieși în emisie câte două în următorul sezon!

Eu scot o fluierătură.

— Fantastic! Asta da noutate! Dar de la cine ai aflat? Ești sigur? Cine ți-a spus că am trecut?

Giorgio ia o mapă și mi-o pune pe masă. O deschid în timp ce-mi explică.

— Contract semnat, împreună cu tot planul de producere,

putem începe filmările imediat ce vor fi gata scenariile.

Îmi arată o foaie.

— Aceasta este activarea contractului pentru a putea începe scrierea scenariilor.

Mă uit la cifre, nu pot să cred.

— Sunt peste șase sute de mii de euro pentru scenariu...

— Da, am cerut mult deoarece mă gândesc că subiectul este lucrul cel mai important. Dacă scrii o istorie bună, e greu să nu-ți placă, chiar dacă greșești regizorul. Dar dacă greșești scenariul, poți să-l ai și pe Fellini, oricum riști să nu faci un film bun.

Rămân perplex o clipă.

— Îmi pare totul de necrezut, am o singură îndoială: cum ai făcut?

— Aveam un produs foarte bun.

— Nu-i suficient.

Îmi zâmbește.

— Okay, am avut noroc. Grăsanul s-a retras.

— Cum adică s-a retras?

— Și-a retras proiectele, a hotărât să nu lucreze cu Rete anul acesta.

— Așa? Fără niciun motiv?

— Întotdeauna există un motiv, dar eu aș prefera ca tu să nu-l cunoști.

— De ce?

— Cu cât mai puține știi, cu atât mai bine. Tu n-ai făcut nimic și deci nu știi nimic, corect?

Îi zâmbesc.

— Nu știi despre ce vorbești, dar sunt bucuros.

— Bravo, așa te vreau.

— Trebuie să găsim cât mai repede cei mai buni scenariști, tocmai pentru ceea ce spuneai.

— Ai dreptate.

— E necesar să facem o selecție, să adunăm CV-uri, să vedem cine și ce a făcut, cine ar putea fi potrivit pentru acest serial.

Giorgio îmi pune pe masă o altă mapă.

— Ce e?

— Ceea ce tocmai ai cerut. CV-urile scenariștilor. Sunt opt, după părerea mea, vom avea nevoie de șase...

O deschid, încep s-o răsfoiesc în timp ce el continuă să vorbească.

— Sunt trei femei și cinci bărbați, unii au absolvit Școala Holden. M-am gândit că ar fi corect să luăm doi care au puțin sub patruzeci de ani, ceilalți pot fi un pic mai tineri.

— Aproape mă simt inutil.

— Nu, e datorită Viitorului și încrederii pe care mi-o oferi. Mi-o acorzi și acest lucru îmi aduce satisfacție, pentru că dacă va fi un succes, va fi într-adevăr al nostru.

După o clipă de tăcere, adaugă:

— Și va fi.

— Bine, sunt de acord cu tine. Atunci, când dorești, îi convocăm pe scenariști.

— Deja am făcut-o. Sunt în sala de ședințe și ne așteaptă.

— Spune-mi că într-o zi vei face vreo greșeală.

— Îți promit!

— Okay. Mă simt mai bine. Hai să mergem.

Giorgio mă întrece și deschide ușa de la sală.

— Bună dimineața, băieți, ce faceți? Ați luat micul dejun?

Văd că pe masa mare din sala noastră de ședințe stau

aceleași lucruri pe care le-am găsit eu pe masa mea.

— Da, mulțumim.

— Foarte bun.

— A fost într-adevăr gustos.

O fată cu părul ras pe lateral și un piercing mic în nas ține cu șervețelul o bucată de covrig în mâna stângă, iar cu dreapta ridică paharul de cappuccino ca și cum ar vrea să ciocnească.

— Eu nu știu dacă mă veți lua, dar dacă nu aveți nimic împotriva, aș vrea să iau dejunul aici în fiecare dimineață.

Eu râd.

— Okay, ești acceptată, dar numai pentru dejun!

Un băiat adaugă.

— Nu, nu e corect, cel puțin pentru dejun venim toți!

Acum râd toți amuzați. Giorgio instaurează disciplina.

— Eu vreau să vă spun că atunci când sunteți gata, veți avea o discuție cu șeful meu Stefano Mancini, care ar putea deveni și șeful vostru...

Și spunând aceasta, ieșim din încăpere.

— Să-i lăsăm în pace să-și termine dejunul.

— Da, apoi am să-i trimit în biroul tău câte unul, vezi cum îți par și la sfârșit, dacă-ți convin, îi angajăm.

— Îmi pare perfect.

Înainte de a intra din nou în birou, trec să-i salut pe toți.

— Salutare, Alice.

— Bună dimineața, doriți o cafea?

— Nu, mulțumesc, mă descurc cu termosul de cappuccino pe care-l am pe masă, însă dacă iei câte ceva din bunătățile pe care mi le-a adus Giorgio, n-ar fi rău, de nu, voi continua să mănânc!

— Bine!

— Ia ceva ce-ți place!

— Am făcut-o deja, mulțumesc. Renzi nu a economisit pe seama nimănui! Am mâncat două maritozzi, foarte gustoase, n-am mai mâncat niciodată atât de bune.

— Ah, da.

— Renzi întotdeauna alege ce este mai bun.

Roșește, poate pentru că, fără să vrea, își dă seama că s-a autopromovat.

— Nu am avut în vedere...

— Știu, nu-ți face griji, intră în biroul meu, te rog.

Mă duc la Simone și-i bat la ușă.

— Pot intra?

Nu aud niciun răspuns. Bat mai tare.

— Pot să intru?

Nimic, niciun răspuns. Până la urmă deschid ușa și văd că Simone scrie repede la calculator, cu căștile pe urechi. Când mă vede, zâmbește și le scoate.

— Ciao, bună dimineața!

— Am bătut de două ori, dar n-ai răspuns.

— Da, când scriu îmi pun mereu căștile, lucrez mai bine și reușesc să fac mai mult.

— Atunci pune-ți-le la loc. Ne vedem mai târziu. Am trecut să te salut. Ai gustat din dejunul lui Renzi?

— Am fost primul.

— Bine.

Ies din biroul lui Simone. Sunt mulțumit, înseamnă că între ei lucrurile merg mai bine. Mă așez la masa mea, îmi mai iau niște cappuccino, dar nu reușesc să-l beau că intră primul candidat.

— Salut, îmi permiteți?

— Te rog.

La loc și imediat se prezintă. Îl cheamă Filippo Verona. Îi iau CV-ul în timp ce vorbește și citesc. E tânăr, are douăzeci și unu de ani, dar a făcut deja foarte multe lucruri.

— Îmi place mult să scriu, în prezent scriu o carte, dar mi-ar plăcea și să lucrez la un scenariu. Se lucrează cu mai mulți oameni, trebuie să ții cont și de ideile altora...

— Și cum sunt ideile altora?

— Uneori bune, alteori amuzante, dar ale mele sunt cele mai bune.

E arogant, încrezut, totuși nu-mi displace.

— Ce crezi despre *Radio Love*?

— Cred că radioul n-a mai fost povestit așa, cu viața adevărată a oamenilor care lucrează acolo, să-i vezi la oficiu, apoi acasă. E un mod diferit de a vedea problemele și oamenii care încearcă să le rezolve. Îmi place. E o idee bună și o spun nu doar pentru că mi-ar plăcea să lucrez.

Al doilea este Alfredo Germani, are patruzeci de ani și multă experiență în domeniu. E simpatic, plăcut, nu-i pasă că poate fi judecat de cineva mai tânăr, nu-l împiedică să țină un discurs.

— După mine, cel mai important este să găsim câte un caz pentru fiecare episod. Eu am alcătuit câteva...

Îmi întinde foile și începe să mi le povestească.

— Și ideea de a avea un personaj comic, unul care până la urmă trece înaintea tuturor, care nu a avut niciodată șansa de a face radio și într-un final o obține, cred că este o idee bună...

Îl ascult și-mi plac ideile lui, a găsit material bun, divers,

care ar putea fi de folos pentru serial.

— Printre altele, îmi par perfecte liniile orizontale, povestea lungă de dragoste dintre doi protagoniști care se despart, se trădează, se împacă, se iartă. Aceasta le place oamenilor. Și-ar exprima părerea: „ar fi trebuit să se comporte așa, nu trebuia să-l ierte...” Oamenilor le place să discute problemele altora și nu înțeleg că și ei au probleme. Sau poate o fac intenționat ca să se distragă de la ale lor.

Rămâne perplex pentru o clipă.

— La asta nu m-am gândit...

Chiar ia în considerație acest ultim gând. Unul după altul îi cunosc pe toți potențialii scenariști, le ascult punctele de vedere, poveștile, lucrările făcute, cursurile la care au participat.

— Am mers la Holden și mi-a plăcut foarte mult. Chiar dacă la un moment dat m-au făcut să ascult o lecție a unuia care explica cum se gătește. Iar lucrul cel mai absurd este că anume aceasta n-am învățat. Cel puțin așa spune iubitul meu.

Este iarăși ea, fata cu părul ras într-o parte și cu piercing în nas. O cheamă Ilenia.

— Ca pe actrița din *Jeeg Robot*, care a câștigat premiul David de la Donatello.

De parcă aceste detalii ar face din numele ei ceva de neuitat.

— Numele tău era frumos de la început.

Râde.

— Totuși, eu cred că în serial ar trebui să fie și un personaj puțin non-conformist. Unul care vine la radio și-i face praf pe toți. Ați făcut personaje prea corecte. Nu e real, mai pe

scurt, după mine nu e adevărat...

— Ai dreptate.

Mă privește ușor mirată, așa că încerc s-o conving.

— Nu, nu, așa cred într-adevăr, serios. Este o sugestie potrivită.

— Ah, bine, mulțumesc.

— Ție îți mulțumesc, Ilenia, care te numești ca actrița din *Jeeg Robot*.

Râde.

— Eu sunt altfel.

O privesc curios o clipă.

— Ilenia mea începe cu „Y”, spune asta și iese cu un aer răutăcios.

Mai târziu intră Giorgio.

— Bine, i-ai cunoscut pe toți, cum îți par?

— Îmi pare dificilă alegerea. Sigur îl iau pe tipul de patruzeci de ani, pe femeia mai în vârstă, pe tânărul de douăzeci de ani un pic arogant, Filippo...

— Verona.

— Da, el e. Și încă unul foarte ordonat.

— Dario Bianchi.

Mă uit la numele pe care mi l-am notat.

— Da, el este. Aș lua și două fete. Sunt perfecte, una burgheză și alta anarhistă și rebelă, dacă nu se vor certa, vor face o treabă bună.

— Ar fi nevoie și de doi adulți care să mențină liniștea în interiorul grupului.

— Îmi pare corect.

— Atunci, dacă ești de acord cu mine, vreau să te duc undeva. E vorba de primul nostru contract important și așa

vrea să-ți ofer o zi de liniște. Mi-am permis să-i spun și lui Gin, dacă nu ai nimic împotriva. Dacă preferi să n-o implici, am deja scuza pregătită, o sun și-i zic că am uitat că avem o întâlnire.

— S-ar putea să nu te creadă. Ești prea ordonat și n-ar fi stilul tău, întâi s-o inviți și apoi să te răzgândești...

— A sunat-o Alice, studioul îți pregătește această surpriză. Alice s-ar putea să greșească, să nu știe despre întâlnire. Îți repet, dacă vrei, anulez.

Nu mă gândesc prea mult.

— Nu, îmi va face plăcere.

Când ieșim din oficiu, un Mercedes negru cu șofer ne așteaptă.

— Ai făcut totul pe picior mare.

— Nu, am cheltuit numai o sută douăzeci de euro pentru toată ziua, totuși mașina cu șofer face ca totul să pară mai important decât este în realitate.

Când ne apropiem, se deschide ușa și apare Gin.

— Iubitule, e foarte drăguț, ce bine că m-ai invitat!

Mă îmbrățișează strâns și ne sărutăm. Apoi mă privește entuziasmată.

— Ce sărbătorim?

— Ah, nu știi nimic?

Mă uit la Giorgio care ridică din umeri.

— Desigur că nu, ce puteam să-i spun eu? Aș fi stricat

surpriza!

— Mai pe scurt, nu vă eschivați. Îmi spune cineva ceva?
Îi zâmbesc.

— Sărbătorim prima noastră producție. Facem un film. Îți amintești de *Radio Love*, proiectul despre care ți-am vorbit?

— Desigur, cum să nu! Mi l-ai dat să-l citesc și ți-am spus că mi-a plăcut foarte mult.

— Vezi, l-a acceptat Rete, vom face douăzeci și patru de episoade pentru sezonul următor!

— Vai! Mă bucur foarte mult!

Mă mai îmbrățișează o dată.

— Bravo, iubitul!

Giorgio ne zâmbește.

— Era corect să sărbătoriți ori nu?

— Desigur că era corect!

— Hai să urcăm în mașină.

Giorgio se așază în față, eu și Gin urcăm în spate. Închidem ușile și șoferul pornește. Giorgio se întoarce spre Gin.

— Ai adus ce te-a rugat Alice?

— Desigur, am totul aici înăuntru.

Îmi arată un sac negru de gimnastică. Îi privesc.

— Hei, voi nu mi-ați spus totul, aveți multe secrete.

Gin îmi pune mâna pe picior.

— Le vei afla în curând.

Tocmai în timp ce cotim pe via Sabotino, îl văd pe Simone cum intră în barul Antonini. Continui să-l urmăresc cu privirea și observ că în întâmpinarea lui vine o fată blondă, înaltă, îmbrăcată spectaculos. Se salută și se sărută pe obraji.

E Paola Belfiore.

Și Giorgio a văzut-o.

— Nici nu mă îndoiam. Băiatul e un încăpățânat. Va trebui să ne certăm. Nu i-au servit la nimic cuvintele mele.

Încerc să-l liniștesc.

— Îi va trece.

— Îi va terciui creierii. Am aruncat în vânt banii noștri.

— Vom vedea, e încă devreme de spus, trebuie să mai cercetăm.

— Okay.

Gin ne privește uimită.

— Hei, pot să știi despre ce vorbiți? Îi va terciui creierii, am aruncat în vânt banii noștri, nu i-a fost de folos lecția. De parcă ar fi vorba despre droguri, dar nu este, nu?

— Nu, nu...

Rădem. Giorgio o privește amuzat.

— Dacă am fi numai noi, ți-aș spune despre ce fel de droguri este vorba. Dar să nu stricăm sărbătoarea, hai! Să ne gândim la altceva, odată ce aproape am ajuns.

Mercedesul accelerează, ajunge la capătul urcușului panoramic și o apucă pe via Alberto Cadlolo și în sfârșit apare Hilton în fața noastră. Mașina face o curbă și se oprește la intrare.

— Am ajuns.

Giorgio coboară din mașină.

— Mulțumesc, Marco, ne vedem mai târziu, după-amiază.

Și nu mai zice nimic, dar îmi zâmbește mie și lui Gin invitându-ne să-l urmăm.

— Pe aici.

Îl urmăm pe Giorgio în interiorul hotelului și luăm primul

ascensor care ne duce la etajul dedesubt. Ușile se deschid spre o grădină interioară, aproape tăinuită în comparație cu intrarea în Hilton, dar și mai frumoasă și îngrijită. O piscină mare, cu umbrele desfăcute și multe șezlonguri cu prosoape așezate deasupra.

Un responsabil ne vine în întâmpinare.

— Bună ziua.

— Bună ziua, sunt Renzi, am făcut o rezervare.

Verifică o foaie din interiorul unei mape.

— Da, domnule Renzi, desigur. Urmăți-mă, vă rog.

Ne duce în partea mai ascunsă a grădinii, unde sub un foișor este o masă joasă pe care stă o găleată cu o sticlă de șampanie și câteva pahare. Ne lasă acolo în timp ce se apropie un chelner.

— Domnule Renzi, bine ați venit!

— Mulțumesc, Pietro.

Își dau mâinile.

— Bună ziua și dumneavoastră, domnilor. Am pregătit somon proaspăt natural, tăiat în felii subțiri, icre de somon, două feluri de salată, una cu portocale siciliene, măslină grecești și finocchi și alta cu carne de pui, avocado și porumb, mai avem cireșe, fragi, struguri și piersici tăiate felii și stropite cu vin alb. Ați cerut și legume la aburi și pregătim morcovi, zucchini și cartofi, sper că totul va ieși bine.

— Gin?

Ea îi zâmbește lui Renzi.

— Da, perfect.

— Foarte bine, vă vor fi aduse imediat toate, legumele sunt deja puse la copt și ar trebui să fie gata în curând.

— Ne puteți aduce și apă minerală naturală?

— Da, desigur. Acolo, pe măsuță, sunt cheile de la cabina din spatele dumneavoastră, ca să vă schimbați, și mai este și un clopoțel, dacă aveți vreo solicitare, sunați-mă.

— Mulțumesc.

Chelnerul se îndepărtează. Gin deschide sacul de gimnastică.

— Păi, iată... Pur și simplu trebuia să-ți aduc costumul! Ți l-am adus pe acel negru, bine?

— Foarte bine.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, mă duc să mă schimb mai întâi, pentru că mor de căldură și aș vrea să fac imediat o baie.

— Desigur!

Gin dispare în cabină. Giorgio ia șampania și începe s-o deschidă.

Îl privesc amuzat.

— Să semnăm contractul pentru filmul serial mi se pare un lucru cu adevărat plăcut, sperăm să se întâmple deseori.

— Se va întâmpla foarte des și mereu voi inventa câte ceva pentru a sărbători.

— Cu arșița de azi alegerea mi se pare ideală.

— Și mie.

Tocmai atunci dopul sare cu un zgomot potrivit perfect cu euforia momentului. Spuma iese afară din sticlă, Giorgio o atinge cu arătătorul, apoi se apropie și mă atinge cu el la ureche. Mă asigură:

— Aduce noroc.

— Știu, știu...

Îi fac și lui același lucru, după care el umple paharul meu, pe al lui Gin și la urmă pe al său. Dar când îmi dă paharul,

auzim o voce la spatele nostru.

— Bine, bine, bine... Dar ce surpriză. Chiar azi, când am suferit un eșec, văd că sunt oameni care sărbătoresc.

E Gennaro Ottavi, tipul căruia Sara Mannino îi spune Grăsanul, însoțit de un bărbat în costum albastru. El, în schimb, poartă un costum roșu, un tricou alb, care reușește cu greu să-i acopere burta, iar în picioare are niște saboți vechi, îngălbeniți, cu partea superioară ușor uzată. Fumează o țigară și zâmbește într-o manieră obraznică.

Giorgio îl salută surprins.

— Salut, Gennaro, ce mai faci? Am aflat că te-ai retras și aceasta ne-a permis să ne înaintăm proiectul.

Grăsanul își schimbă expresia feței și încetează să mai fumeze. Bărbatul de la spatele lui ia repede o scrumieră de la o masă din apropiere, astfel ca el să poată să-și stingă îndată țigara.

— Nu m-am retras, am fost nevoit să mă retrag. Și cred că în spatele acestei chestii sunteți voi.

Giorgio se așază și zâmbește.

— Fii atent, Ottavi, cu o acuzație de acest fel ar trebui să existe și probe. Cum poți să crezi că noi suntem vinovați de orice s-ar întâmpla? Pentru că, mai întâi de toate... nici nu știu despre ce vorbești.

Se fixează în tăcere. Grăsanul mijește ochii.

— Am făcut atâtea pentru tine și tu așa mă răsplătești?

Giorgio nu mai râde.

— Tu n-ai făcut nimic pentru mine. Tot ce-am obținut în viață este numai meritul meu. Tu doar m-ai folosit.

Din nou tăcere.

Giorgio îi zâmbește iar.

— Am fost o unealtă pentru tine. Acum sunt aici, savurez această frumoasă zi cu soare, împreună cu noul meu director și imaginează-ți dacă aș putea avea vreo dorință să discut cu tine. Putem să-ți oferim un pic de șampanie.

În acel moment cabina de la spatele nostru se deschide și iese Gin, zâmbitoare și liniștită.

— Cum arăt în acest costum? dându-și seama că mai este cineva, își schimbă atitudinea. Ah, scuzați...

Ottavi nu binevoiește s-o privească.

— Nu vreau șampania voastră. Voi râdeți azi de mine, într-o zi va fi rândul meu să râd de voi și poate nu voi fi atât de manierat.

În acest moment mă ridic.

— Ascultați, eu nu știu despre ce vorbiți. Parcă ați folosi un limbaj codificat, dacă vreți să vă continuați discuția, puteți s-o faceți un pic mai încolo. Pentru mine azi este o zi plăcută de relaxare. Mulțumesc.

Ottavi vrea să-mi zică ceva:

— Oricum...

Mă întorc brusc.

— Poate n-ați înțeles. Discuția se încheie aici. Vrem să rămânem singuri, să facem o baie și să nu auzim de problemele voastre. Mulțumesc.

Gennaro Ottavi ne privește câteva secunde, apoi înțelege că nu e cazul să insiste și fără a mai spune un cuvânt, se întoarce și pleacă, urmat de garda lui de corp.

Îmi deschii cămașa.

— Mamma mia, ce tip greoi. Pe cât e de rotund, pe atât e de plecticos. Cât timp ai lucrat la el?

— Cinci ani.

— Prea mult. Eu n-aș rezista nici cinci minute.

— Suntem diferiți...

— Da, dar el e prost de-a binelea.

Giorgio râde și se apleacă să ia un pahar pentru Gin, unul pentru mine și pe al treilea îl ține în mână.

— Așadar... Pentru viitorul companiei, adică și pentru viitorul nostru, pentru fericirea și liniștea noastră, și pentru cea a Grăsanului... ca să nu ne mai sufle în fund!

Râdem și ciocnim paharele. În timp ce beau acel Cristal rece, foarte bun, îl văd în depărtare pe Ottavi, care vorbește la telefon și umblă nervos de colo-colo clătînând din cap.

— Păi, e foarte cald, dacă nu aveți nimic împotriva, eu mă arunc în apă.

Gin face câțiva pași apoi, ajunsă la marginea piscinei, își îndoiaie picioarele și, cu capul înainte și mâinile perfect unite, se aruncă în apă. Stă ceva timp sub apă și reapare în centrul piscinei.

Las paharul de șampanie abia golit pe măsuță.

— De necrezut, desigur, viața e plină de surprize. Azi reușim să-i smulgem proiectul serialului de sub nas lui Ottavi, venim să sărbătorim la Hilton și peste cine dăm? Peste Ottavi.

— Da...

Giorgio își bea șampania fără să mă privească.

— Adică.... Nu e întâmplător?

Giorgio se întoarce spre mine.

— Din când în când vine pe la Hilton, dar nu întotdeauna. Azi însă, Pietro, chelnerul amabil care ne pregătește masa, m-a anunțat că va veni. Și acum că a venit să ne salute... eu chiar jubilez!

Giorgio termină de băut toată șampania.

— Și va fi și mai frumos când serialul nostru va avea succes.

Îmi iau costumul.

— Oare de ce s-a retras? Ce i-ai făcut?

— Ce-a făcut el...

Îmi întinde telefonul și-mi arată niște poze cu o fată frumoasă, aproape goală.

— O cheamă Carolina, s-a îndrăgostit brusc de Grăsanul și el a crezut că o femeie atât de frumoasă îl dorește pe bune. A făcut dragoste cu ea pe ascuns de soția sa Veronica. Dar Carolina, nu știu cum, a făcut niște poze și o înregistrare video...

Continuă să răsfoiască imaginile din telefon și ajunge la Grăsanul gol, urât ca un vierme, cu Carolina, goală și ea dar frumoasă, executând niște poziții uimitoare în fața obiectivului.

— Apoi cineva a vrut să difuzeze înregistrarea și nu cred că soția Grăsanului s-ar fi bucurat. Mai ales pentru că anume ea, cu imperiul ei, îl finanțează. I-a permis să crească și să facă toate acele cadouri. Și el, e adevărat, știe cum să se miște, dar este prea arogant. Într-atât de arogant, încât devine prostănac. Cum oare n-a înțeles că dacă îi plăci unei frumoase ca aceea, este doar pentru că ea are un scop ascuns?

Las telefonul pe masă și îi torn de băut. Umplu și paharul meu.

— Și că a fost plătită bine, pentru ca să pretindă că-l place?

— Fiindcă e prea arogant.

— Exact.

Ciocnim din nou, după care mă îndrept spre cabină.

— Ai dreptate, nu-mi mai povesti nimic. Știu, cursele de motocicletă îmi plăceau mult pentru că exista posibilitatea de a câștiga, dar și de a pierde, nu aveai nicio certitudine. Urăsc oamenii care se bat cu cineva mai slab decât ei, în primul rând pentru că sunt niște lași, și apoi pentru că am crezut mereu că până la urmă se plictisesc, fiindcă au câștigat ușor. Cred că e frumos să învingi când la sfârșit înțelegi că ai fost cel mai bun.

— Nu-ți face griji. Îmi voi lua doza de satisfacție numai cu Grăsanul. Îi voi face jocul. Cu ceilalți, promit să fiu corect.

63

După ce l-am lăsat pe Giorgio la oficiu, împreună cu șoferul ne îndreptăm spre casă ca s-o însoțim pe Gin.

— Am petrecut o după-amiază frumoasă!

Gin se uită într-o oglindă.

— M-am și bronzat, așa voi arăta mai bine.

— Iubito, dar tu oricum arăți foarte bine, nu ai nevoie de soare. Chiar dacă e-adevărat că soarele...

— Îi sărută pe cei frumoși. Mereu mă iei peste picior!

Îl văd pe șofer cum râde.

— Nu, vorbesc serios. Dacă o femeie e frumoasă, e frumoasă, ce trebuie să spun? Să mă prefac că nu văd?

Gin clatină din cap resemnată.

— Bine, dar să știi că ai s-o pățești dacă te amuzi pe

seama mea.

— Nu, de ce spui așa, nu-i adevărat...

— Totuna m-am obișnuit deja și nu face nimic. Acum însă, răspunde-mi la o întrebare: cum e Renzi?

— Numărul unu.

— E într-adevăr atât de bun?

— Simplu, liniar, este cu un pas înaintea tuturor. Mai e și intuitiv, se mișcă din automatism...

— Hei, dar cum mai vorbești!

— Am evoluat datorită lui Renzi. În acest mediu, dacă nu te pricepi să vorbești, ieși din joc!

— Dar îți place munca pe care o faci?

— Foarte mult, a fost o descoperire. Îmi plăcea să fiu autor, dar tot ceea ce fac acum e ceva nou, diferit... e mai important, trebuie să ții cont de o grămadă de lucruri. Doar că nu poți da greș. Ideal ar fi să nimerești în țintă de fiecare dată.

— Desigur, ar fi bine.

— Cine știe... Unicul lucru sigur este că e o lume de relații continue și, aflându-mă în interior, trebuie să fiu persoana care poate rezolva probleme, ceea ce m-a surprins... Nu credeam că voi reuși, pe bune.

— Te cred.

Mașina se oprește și Gin mă sărută pe buze.

— Ce faci, te întorci și tu la oficiu?

— Da. Am să te sun.

— Okay. Sau ne scriem.

— Îți amintești că Pallina ne-a invitat la cină?

— Ah, da, mulțumesc.

— Ce faci, vii?

— Nu, iubitele, prefer să rămân acasă, dacă nu-i o problemă pentru tine, sunt un pic obosită. Și apoi, următoarele zile vor fi și mai complicate. Nu te superi?

Îi zâmbesc. Nu știu ce să cred, poate vrea să mă lase singur cu prietenii mei, cu trecutul meu, să fiu mai liber să spun lucruri prostești, să fiu nostalgic, cum deseori se întâmplă în astfel de ocazii, fără să ne dăm seama.

— Nu, fă cum vrei. Mulțumesc. Ne auzim mai târziu.

O mai sărut o dată și ea coboară din mașină. O privesc cum se îndepărtează, cu părul încă puțin ud și cu geanta ușoară pe umăr, intră grăbită pe poartă, fără să se întoarcă.

— Așteaptă o clipă înainte să pornești.

Rămân încă un pic s-o privesc. Se oprește în fața ușii și după ce a găsit cheia, descuie. Apoi brusc se întoarce, de parcă și-a amintit că aș mai putea fi acolo. De fapt așa și este. Îmi zâmbește larg, dar înțeleg că reflecția de pe geamul mașinii nu-i permite să vadă prea multe și astfel dispare după ușă.

— Putem pleca, mulțumesc.

— Să vă însoțesc la oficiul de unde am venit să vă iau?

— Da.

Apoi mă răzgândesc.

— Nu, scuze, puteți trece pe-o clipă pe via Cola di Rienzo.

— Desigur, unde mai exact?

— Nu-mi amintesc numărul, e pe la jumătatea drumului când vii dinspre piazza di Popolo, pe stânga.

— Perfect. Să-mi spuneți când să opresc.

— Da.

Mă relaxez pe bancheta din spate, îmi pun ochelarii Ray-Ban întunecați și închid ochii. Am făcut baie la Hilton,

am mâncat trufandale, am stat întins la soare alături de o femeie frumoasă, care așteaptă un copil de la mine și cu care mă voi căsători în curând. Am încheiat un contract important care face ca firma mea să fie mai sigură și care îmi va oferi un profit în următorii doi ani. Acum ar trebui să fiu capabil să răspund la întrebarea aceea obositoare: da, sunt fericit. Dar este o neliniște care mă agită. E un pic ca și marea, uneori o vezi liniștită, cu câteva valuri pe suprafață. Și totuși pescarii, urmărind zborul jos al cormoranilor, al unui simplu pescăruș, schimbarea unui curent sau un banc de pești care sar, știu să înțeleagă că peste puțin timp marea se va schimba. Vor urma deci zile cu furtună? Brusc îmi vine în minte Babi, zâmbetul ei, felul cum îl îmbrățișează pe Massimo, fiul ei, fiul nostru, felul cum închide ochii, de parcă ar vrea să respire iubirea acelei îmbrățișări, mirosul pielii fiului ei, de parcă s-ar agăța de unicul lucru pe care îl are, de parcă s-ar simți disperat de singură. Apoi zâmbesc. Dar cum îți vin în minte aceste lucruri? Tu faci un film, faci proiecția vieții unei persoane care nu mai este aceea pe care o cunoșteai. Nu știi ce s-a întâmplat în viața ei, ce simte cu adevărat, în ce constă fericirea ei, cum s-a schimbat lumea din jurul ei, ce fac părinții ei, sora ei, cum este relația cu soțul ei, ce se întâmplă în casa lor, ce-și spun, cum se sărută, cum dorm îmbrățișați, strânși și alături, sau departe unul de altul... Și se întâmplă ceva. Pe neașteptate am un spasm de durere în stomac, nu-mi ajunge aer. Gândul la ea, îmbrățișată de soțul ei, sub el, deasupra lui, întoarsă... Dar de ce cobori atât de jos, gândule? De ce nu renunți pentru totdeauna la aceste imagini cu ea și un altul, care, ca un tsunami neașteptat, ies la suprafață din când în când, cu o violență

de necrezut? Încet-încet îmi regăsesc respirația. Oprește-te, abandonează totul, gândurile. Ajunge. Nu mai este în viața ta. De mult timp. Ceea ce s-a petrecut a fost o întâlnire scurtă și întâmplătoare ce nu se va repeta. Acum viața ta ia o nouă direcție, va apărea un copil și pe urmă poate altul și vor fi familia ta, noua ta familie, nu va mai fi spațiu pentru ea, nu va mai fi o durere, o amintire atât de apăsătoare.

— Să-mi spuneiți când să opresc...

— Da, mergeți încă puțin înainte, e în față la Franchi, imediat după semafor. Iată, e acesta.

Mașina acostează.

— Mă așteptați o clipă?

— Desigur.

Cobor, mă opresc o clipă în fața magazinului și o privesc în vitrină. Acea pălărie de-un albastru-închis, acea Borsalino, am măsurat-o odată cu mama mea, am râs și am glumit despre cât de bine mi-ar sta și cât de matur mă face să arăt. Și ne-am înțeles că într-o zi mi-o va dărui ea. În acea perioadă ieșeam noi doi singuri la mijloc de săptămână, după-amiaza de miercuri era ziua noastră. Creșteam repede și din când în când îmi cumpăra câte ceva: niște pantaloni, o cămașă, pantofi noi. De aceea miercurea era ziua mea preferată. Însă mama nu mi-a mai cumpărat pălăria aceea, iar acum nu mai poate să mi-o cumpere. Intru în magazin, un domn stă după tejghea, o masă de sticlă sub care sunt băsmăluțe colorate și butoniere foarte frumoase.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, eu aș vrea pălăria albastră-închis din vitrină.

— Cred că e ultima, sper să fie potrivită măsura.

Deschide vitrina dinăuntru și se întinde s-o ia.

— Iat-o, probați-o.

Atunci îmi era largă, am râs pentru că mi-a coborât în jos, mi-a acoperit ochii sprijinindu-se de nas. Acum, în schimb, mi se pare că îmi vine perfect. Mă privesc în oglindă. O înclin puțin, ajustez marginea.

— Vă stă foarte bine.

Zâmbesc în oglindă auzind comentariul.

— Mulțumesc, așa îmi spunea și mama.

Mă privește un pic perplex, nu înțelege despre ce vorbesc.

— Okay, mulțumesc, o iau.

— Să v-o împachetez?

— Nu, mulțumesc.

— Vreți o cutie? O pungă?

— Nu, mulțumesc. Cât costă?

— Două sute optzeci de euro.

Plătesc și ies din magazin, mi-o pun pe cap și intru în mașină.

— Putem pleca.

— Unde să vă duc?

— Lasă-mă la Panteon.

O ia pe Lungotevere, nu este mult trafic și astfel, în scurt timp ajungem în piazza della Minerva.

— Opriți chiar aici.

— Să vă aștept?

— Nu, mulțumesc, voi lua un taxi.

— Mă scuzați, dar eu sunt la dispoziția dumneavoastră până la ora opt seara.

De fapt, odată ce-l plătesc eu, aș putea să-l fac să aștepte.

— Bine, atunci ne vedem în curând...

— Desigur, domnul Renzi mi-a spus să vă însoțesc până la sfârșit. Mi-a spus că această zi este un cadou din partea lui.

Mă îndepărtez. Vasăzică nu plătește Viitorul, a vrut să plătească totul din buzunarul său. Și pe Grăsanul a reușit să-l ducă de nas? Nu sunt ușor de găsit oameni ca el în ziua de azi. Cred că este și foarte onest, dar voi fi sigur de asta doar peste câțiva ani. A fost una dintre primele lecții de la Mariani. În lumea televiziunii toți pretind a-ți fi prieteni și ar face multe pentru tine, dar numai atunci când ai un insucces, înțelegi cine sunt prietenii tăi adevărați. Mi-ar plăcea să nu descopăr niciodată, dar dacă e să gândesc pozitiv, atunci, odată ce ți se întâmplă, trebuie să știi să tragi vreun folos din asta. Am citit o mulțime de lucruri despre insucces, ceea ce m-a impresionat cel mai tare e că numai dintr-un insucces înveți cu adevărat ceva. Michael Jordan a spus un mare adevăr: „Pot accepta eșecul, toată lumea nu reușește la ceva. Dar nu pot accepta să nu încerc.” Încercarea de azi a ieșit bine.

— Bună ziua, aș dori un parfe cu frișcă.

— Un euro cincizeci.

Scot din buzunar niște mărunțiș, număr monedele și i le dau, apoi iau cecul și mă duc la teigheaua din spate, pun cecul pe masă, iar deasupra lui douăzeci de cenți.

— Un parfe cu frișcă, puteți pune frișca până la fund, vă rog?

— Desigur.

— Mulțumesc.

Îl pregătește în câteva clipe, ia un pahar de plastic și cu o lingură de lemn pune un strat de frișcă, apoi scoate de

sub tejghea un bidon de cositor și cu o lingură lungă de fier răzuiește dinăuntru lui parfeul de cafea. Lasă jos bidonul și pune parfeul în pahar, trece pe deasupra cu lingura de fier până turtește frișca, ce se întrevește la fund. Ia din nou lingura de lemn, acoperă parfeul cu alt strat de frișcă și, ca să declare opera terminată, strecoară în mijloc o linguriță albă de plastic.

— Poftim.

— Mulțumesc.

Ies pe ușa de la spatele meu. E mereu un spectacol să vezi cum se pregătește parfeul aici, la Tazza d'Oro. Mă așez pe treptele havuzului din piazza della Rotonda, exact în fața Panteonului. Iau lingurița înfiptă, o încarc cum se cuvine cu parfe cu frișcă și o fac să dispară la mine în gură. Închid ochii. E un vis. Dulce și amar. Rece, încât frișca rămâne întreagă câteva secunde, ca apoi să se topească împreună cu tot restul. În cele mai diferite momente, mai triste sau mai vesele din viața mea, am venit să mănânc parfe aici, pe aceste trepte, de parcă într-un fel sau altul mă reseta în armonie cu viața.

Pe neașteptate îmi vine o amintire. Tocmai am făcut dragoste cu Babi, o privesc cum stă pe pat cu ochii ei strălucitori, încă emoționată, o fixez, o privesc în tăcere, îmi îndrept brațele ca să nu mă las peste ea, ameițit de gura ei întredeschisă.

— Ești cel mai frumos cadou din viața mea.

Ea îmi zâmbește, dar tace.

— Când sunt cu tine e ceva unic, minunat, e ceva ce nu reușesc să-ți explic, este ca și parfeul cu frișcă de la Tazza d'Oro.

— Drăcie, ai vorbit atât de frumos și pe urmă m-ai comparat cu o bucată de gheață!

Încep a râde.

— Dar nu. E perfect! Dulcele din frișcă, amarul și intensitatea cafelei sunt mai bune decât orice drog, la fel ca tine.

— Așa e mai bine.

Mă trage spre sine și mă sărută.

Îmi amintesc încă, perfect.

A doua zi am adus-o cu motocicleta exact aici, ca să luăm două parfeuri.

— Așteaptă, nu-l mânca acum. Trebuie să te așezi pe trepte.

Ne așezăm lângă havuz.

— Acum pregătește lingurița, parfeul și frișca împreună, uite-așa, și apoi pune-o în gură și închide ochii.

Babi îmi urmează fiecare instrucțiune și după ce gustă, rămâne cu ochii închiși, mișcă încet gura. O deschide și zâmbește.

— Fir-ar! E o nebunie! Oare într-adevăr sunt atât de bună?

— Când ne-o tragem, da!

— Cretinule!

Și firește că mă bate cu pumnii în spate, dar continuăm să râdem, să mâncăm parfe de parcă am fi doi turiști în orașul nostru, citând cântecul lui Battisti: *Chiedere gli opuscoli turistici della mia città... passare il giorno a visitar musei, monumenti e chiese parlando inglese... e tornare a casa a piedi dandoti del lei.*¹² Câte o frază fiecare, iar pe ultima o spunem

12 Cerând broșuri turistice ale orașului meu... petrecând o zi vizitând muzee,

în cor: *Scusi lei mi ama o no? Non lo so, però ci sto!*¹³

Da. Uneori amintirile vin așa, pe neașteptate, nu le poți opri și nu le poți șterge. Rămân să privesc paharul cu parfe aproape gol. E mai bun decât un drog. La fel ca tine. Dar acum s-a terminat. Trebuie să mă întorc la oficiu.

64

Când ajung la oficiu, Alice face ordine în niște hârtii.

— Renzi a plecat?

— Da, mi-a spus la revedere și a lăsat câteva proiecte de pus la loc după ce și-a făcut niște notițe pe ele.

Mă apropii să văd ce-a scris și Alice mi le transmite. Pe fiecare proiect stă un post-it cu o apreciere: *de revăzut, de folosit în cadrul unei transmisiuni, inutil, de cumpărat*, cu trei semne de exclamare. Citesc titlul ultimului proiect. *Figurine de aur*. Este ideea unui Monopoli televizat, la care participă personaje din viața publică, mai mult sau mai puțin cunoscute, din diverse domenii: politică, cinema, fotbal, televiziune, gossip. Concurenții trebuie să-și alcătuiască un album. Citesc fragmentele de pe tabel, eventuale întrebări despre viața diferitor personaje. Dacă jucătorul ghicește, își ia o figurină cu o anumită valoare, completând-și astfel albumul. Telespectatorii urmăresc concursul auzind adevăruri și minciuni despre multe personaje celebre. Nu-i rău.

monumente și biserici, vorbind în engleză... ne întorcem acasă pe jos adresându-ne unul altuia cu dumneata. (it.)

13 Scuze, dumneata mă iubești sau nu? Nu știu, dar sper! (it.)

— Bine, mulțumesc.

Îi înmânez totul lui Alice, care își reia munca de catalogare. Merg spre biroul meu, când îmi dau seama că la Simone lumina este aprinsă. Ușa este deschisă, mă opresc pe prag și bat. Lucrează la calculator cu căștile pe urechi, dar când mă vede, îmi zâmbeste și le scoate.

— Felicitări, am aflat despre contractul pentru serial.

— Da, suntem foarte bucuroși.

Închid ușa, iau un scaun și mă așez în fața lui.

— Am fost la piscina de la Hilton și am sărbătorit. Ne-au pregătit bucate la pergolă și n-a fost rău deloc, după care m-am plimbat singur și mi-am cumpărat aceasta... îmi pun pălăria. Îți place?

Simone mă privește amuzat.

— Păi, îți dă un aspect de boss... Dar tu chiar ești boss! Da, îți stă bine.

Îi zâmbesc satisfăcut, apoi mi-o scot și mă joc un pic, bat cu mâna peste boruri, făcând un fel de îndoitură și evit să-l privesc.

— Vezi, mi-ar plăcea să sărbătoresc cândva și succesul tău, ar fi frumos...

Ridic privirea și-i zâmbesc. Este puțin jenat.

— Da, desigur, mi-ar plăcea și mie.

— Da, dar dacă vei fi alungat de la Viitorul, e puțin probabil să se întâmple...

— Să sperăm că nu voi fi alungat.

— Nu te întreb cu cine te-ai văzut azi, pentru că dacă mă minți, va trebui să te concediez. Iar eu mă tem că tu ai putea face o prostie.

Se uită la mine cu o privire mândră, lipsită de

incertitudine, aproape amuzat.

— M-am întâlnit cu Paola Belfiore.

— Noi doar te-am rugam să nu te vezi cu ea.

— Am mâncat împreună.

— Nu contează ce-ai făcut și ce n-ai făcut. Renzi a fost clar. Tipa aceea e ca o bombă. E de-ajuns s-o atingi și sărim toți în aer.

— N-o ating.

De data asta eu îi zâmbesc.

— Ai douăzeci și trei de ani. Îmi amintesc perfect. Dacă mi-ar fi plăcut una ca ea și ea ar fi avut un interes cât de mic pentru mine, nu aș fi ascultat pe nimeni. Te înțeleg deci, dar să nu-mi spui prostii.

— Ascultă, Stefano, nu știi ce mi s-a întâmplat. La Civitavecchia eu am o iubită și ne înțelegem foarte bine, dar cu Paola ne-am găsit într-un mod incredibil. Ea îmi spune mereu ceea ce aș vrea să-mi spună, se comportă exact cum îmi imaginez...

Mă privește de parcă ar căuta în mine un prieten, un confident pentru o asemenea situație.

— Ți s-a întâmplat vreodată?

— Da.

— Vezi, înseamnă că mă poți înțelege. Și știi că nu e posibil să renunți la felul acesta...

— Ai dreptate, nu e ușor. În cazul meu, destinul a decis pentru mine.

— Și dacă nu s-ar fi întâmplat? Ai fi acceptat să hotărăști tu să n-o mai vezi sau ți-ai fi pierdut locul de muncă?

— Poate aș fi pierdut totul. Dar n-a fost așa. În schimb, pentru tine nu este un destin care să decidă. Trebuie să te

gândești tu. Așa că poți continua să lucrezi la noi sau poți să ne lași proiectul și să pleci să-ți faci munca în altă parte. Poate vei găsi alte ocazii, însă vreau să-ți spun un lucru. Paola Belfiore este iubită de mulți bărbați puternici. Oriunde te-ai duce să lucrezi, când vor vedea că porți după tine acest mic *optional*, se vor debarasa de tine. Ar fi ca și cum te-ai juca cu focul, oricum se va întâmpla, e doar o chestiune de timp.

Mă privește un pic în tăcere, apoi încuviințează.

— Okay.

— Ce înseamnă „okay”? Înseamnă că-i rămâi fidel iubitei tale din Civitavecchia și continui să lucrezi cu noi, ori înseamnă „okay, mă duc la Belfiore”?

— Înseamnă okay, continui cu voi.

Mă ridic de pe scaun.

— Eu nu sunt ca Renzi. Azi îți asumi o obligație în fața mea. Aceasta este ultima ta ocazie. Dacă descopăr că m-ai mințit, te concediez. Îmi pare rău, dar eu sunt foarte dificil. Așa că dacă vrei să mai reflectezi, spune-mi.

— Nu, e hotărârea mea.

Îi întind mâna și el mi-o strânge.

— Ne-am spus totul. Ești sigur, da?

Atunci Simone Civinini își ia telefonul, caută ceva, apasă pe un număr și rămâne să mă fixeze în timp ce telefonul sună. Aud că cineva îi răspunde, aud o voce veselă, bucuroasă că a fost sunată. Simone închide pe o clipă ochii, apoi începe să vorbească.

— Salut, Paola, da, și eu voiam să te-aud, dar din păcate trebuie să-ți spun ceva. Iubita mea este foarte geloasă, azi era prin zonă și ne-a văzut împreună la Antonini. S-a înfuriat foarte tare. I-am promis că nu vom mai vorbi și nu ne vom

mai vedea.

Rămâne o clipă în tăcere. Presupun că Paola îi spune ceva de la celălalt capăt.

— Nu, i-am promis.

Tăcere.

— Da, și mie îmi pare rău, foarte mult.

Iarăși liniște. Apoi Simone zâmbește.

— Da, desigur, asta ar mai lipsi, despre serviciu putem vorbi. Fii sigură că atunci când vor avea loc probele sau va începe transmisiunea despre care am vorbit, te voi suna.

O clipă de tăcere.

— Da, sper și eu.

Apoi închide. Mă privește, lasă telefonul pe masă și-și desface larg brațele.

— Acum mă crezi?

— Da, desigur. Dar nu cumva începând de mâine aici să aibă loc probe în fiecare zi, bine?

Râde.

— Nu m-am gândit... Sper că vom face multe emisiuni ca să mă pot justifica.

Mă duc în biroul meu, închid ușa și deschid dulapul. Găsesc o cămașă albă. Îmi scot cămașa cu care sunt îmbrăcat. Această scenă îmi amintește de una dintr-un film. Harrison Ford trebuie să meargă la o întâlnire importantă și în loc să se întoarcă acasă, are deja o cămașă curată în oficiu. Era filmul *Working girl* cu Melanie Griffith și Sigourney Weaver. Un film vesel în care o femeie, Melanie, își realizează visul și are succes cu un proiect de-al său. Îmi amintesc că are un final fericit. Melanie Griffith are o replică bună cu care îl pune la punct pe Harrison Ford: „Am un creier pentru

afaceri și un corp pentru păcate.” Mai este și ideea asta cu cămașa schimbată la birou, acum pot să mă duc direct la cina Pallinei fără să trec pe-acasă. Uneori, și un simplu film îți poate da o idee bună.

— Ciao, Alice, ciao, Silvia, ne vedem mâine.

Puțin mai târziu sunt deja afară. Scot lanțul de la motocicletă, bag cheia și o pornesc. Îmi închei casca și urc, cu viteză maximă trec într-o clipă de piazza Mazzini și sunt pe Lungotevere. În traficul serii motocicleta alunecă sprinten printre mașini. Cel puțin cinci sute douăzeci de euro, cheltuiți pentru mânerul forțat de acel hoț nemernic, n-au fost aruncați în vânt.

65

Când ajung lângă casa Pallinei, petrecerea e deja în toi. De la etajul patru se aude muzică, pe terasă sunt mai multe persoane, iar în fața ușii e plin de motociclete și motorete. Oare câți oameni a invitat? Nici nu m-am gândit că ar putea fi așa ceva. Clatin din cap în timp ce pun lanțul și-l fixează bine de un stâlp de-alături. Sun la interfon și aud că din boxe răsună *I Feel Good*. Un tip iese pe terasă și mișcă din mâini, ținând ritmul, imediat vin două fete și încep să danseze cu el. Nu reușesc să-l recunosc, nu-mi pare să fie vreunul dintre prietenii de demult. În aceeași clipă îmi deschide ușa, fără măcar să vrea să știe cine a sunat și astfel mă distrag de la această curiozitate. E o petrecere ca în vremurile de cândva, la care dădeau toți buzna și „curățau” casa. Sunt în ascensor.

Sper să nu i se întâmple și Pallinei. N-aș permite. Când ies la etajul al patrulea, ușa casei e deschisă. Un băiat și o fată, pe care nu-i cunosc, pălăvrăgesc veseli pe prag. El are un Beck's în mână, ea o țigară făcută sul, dar nu un joint, chiar dacă are un piercing în nas și părul adunat într-un fel de turban. Se dau în lături și-mi permit să fac un pas în salon, dar nu reușesc să intru.

— Uitați-vă cine a venit! strigă Pallina, ieșindu-mi în întâmpinare. Step!

— Ei, lasă!

Tipul de la console face muzica un pic mai încet. Îl recunosc, e Lucone. Întotdeauna i-a plăcut s-o facă pe DJ-ul, chiar și dacă nu-i prea ieșea.

— Marele Step, bine-ai venit, aceasta este seara ta! zice la microfon.

Declarația lui răsună din boxe de împrăștiate prin toată casa, astfel încât nu mai rămâne nicio îndoială că eu am venit.

Și unul după altul, din bucătărie, din ungherele salonului, din micul studio vine lumea, prieteni pierduți, dar niciodată uitați.

„Ce bine, Step”, „ce bine, frate”, „am aflat că te însori... condoleanțe.” Unii pufnesc în răs. De pe terasă vine tipul care dansa împreună cu două fete.

— Schello! Erai de nerecunoscut de jos!

Are părul scurt, e îmbrăcat elegant, până și bărbierit.

— Step! mă îmbrățișează.

E și parfumat. Pare a fi o clonă într-o variantă mai bună.

— Ce-ai pățit? mă privește surprins.

— De ce? Uff, poate am slăbit.

— Nu, n-ai înțeles, ori ai fost pe la Lourdes, ori nu poate fi un miracol natural această înfățișare!

Râde ca altădată și tușește, aproape pierzându-se în cea gâfâială, demonstrând că în această privință nu s-a schimbat, încă fumează foarte mult.

— Ce bine, frate... Ce surpriză!

Vin Hook, Sicilianul, Palombini, Marinelli și încă mulți alții, pe care i-am pierdut din vedere sau despre care nici nu-mi aminteam că există. Toți au ceva de spus, un zâmbet, o replică.

— Pe tine te-am întâlnit cu ceva timp în urmă... spune Sicilianul, ca și cum ar vrea să se laude în fața celorlalți că prietenia noastră nu s-a întrerupt.

Apoi mă îmbrățișează Pallina.

— Haideți, lăsați-l în pace, îl sufocați... Dacă pățește ceva, cine se va mai căsători cu el?

O fată, așezată pe canapeaua de-alături împreună cu câteva prietene, îi zâmbește.

— Se va căsători, se va căsători, lasă-l...

Doar acum o recunosc, este Maddalena, am fost împreună o perioadă, înainte s-o cunosc pe Babi, înainte ca ea să fie geloasă, înainte de încăierare, însă nu reușesc să zic nimic pentru că Pallina mă împinge în bucătărie.

— Privește, cine-i?

Un tip stă cu spatele, ocupat la aragaz, dar se întoarce zâmbindu-mi. Are un șorț negru cu un taur desenat pe el și cu inscripția MATADOR.

— Bună, Step, ce mai faci?

Bunny își șterge mâinile și se apropie, îmi întinde mâna dreaptă, mi-o răsucesște pe a mea și mă trage spre sine,

cum ne salutam cândva între noi. Mă bate pe spate și mă îmbrățișează de parcă am fi frați. Dar eu eram frate cu Pollo, iar tu ești Bunny și acum stai cu Pallina, care era iubita lui. Închid ochii. Dar Pollo nu mai este, în timp ce Pallina da, a organizat toată această petrecere pentru mine, pentru ea și pentru Bunny, ca să primească binecuvântarea mea, dar încă nu mi-a cerut nimic, însă într-un fel anume mi-o cere acum. Îmi pare că-l văd pe Pollo, care-mi zâmbește și încuviințează.

— Las-o baltă. Nu poți să nu fii fericit pentru alții. Eu nu mai sunt.

Mi se strânge inima, dar așa este. Mă desprind de el și-i zâmbesc.

— Hei, îmi pare gustoasă această aromă... Ce gătești?

— Îți place?

Bunny începe a amesteca cu o lingură de lemn într-o oală mare.

— E polenta. Oh, de la ora patru stau și gătesc. Transpir în fața aragazului de câteva ore. Azi, după ce termin de mâncat, sunt sigur că se va întrista cântarul!

Râde de această replică a lui și apoi mă privește și caută ceva în privirea mea, și pentru o clipă, doar pentru o clipă, ar vrea parcă să fie sigur că am acceptat alegerea lui. Dar poate e numai un gând, totuși Pallina are grijă să-mi înlătore orice dubiu.

— Hai, te duc acolo să îi saluți pe ceilalți.

Mă ia de subraț și abia ieșim din bucătărie, că își sprijină capul de umărul meu și-mi șoptește:

— Mulțumesc...

Eu îi zâmbesc, dar n-o privesc în ochi.

— Totuși arată bine, a slăbit.

— Într-adevăr?

— Da, arată mai bine.

Mă strânge mai tare de braț, de parcă, spunând această ultimă frază, le-am binecuvântat definitiv cuplul, ceea ce nu se cuvine tocmai din partea mea, dar au nevoie de zâmbetul meu, cum pot să neg? Și continuăm să salutăm invitații.

— Salut, Mario, salut, Giorgia.

Pallina îi observă pe câțiva la o masă cu paharele goale în mână, întorcând sticlele ca să vadă dacă mai curge ceva.

— Scuze, Step, dar s-a terminat băutura. Mă întorc imediat.

Fuge cu această din urmă asigurare, de parcă n-aș putea să mă mișc de unul singur.

Într-un colț stă Maddalena și-mi zâmbește, dar imediat Hook, care stă lângă ea, o strânge spre sine și o obligă să-l sărute, după care mă fixează ca și cum mi-ar spune: ah, acum îmi aparține mie. Nu-i dau importanță. Mă întorc în altă parte de parcă n-ar fi fost nimic. Ține-ți-o ție. Îmi torn și eu ceva de băut și, în timp ce beau un pic din Falanghina rece, mă uit în jur. Sunt băieții de altădată, aceia care participau la cursele de motociclete, la petrecerile improvizate, la diferite jafuri. Îmi pare că a trecut un secol, că totul e atât de îndepărtat. Râd, glumesc, își transmit o sticlă de bere, un joint. Aud unele discuții.

— Ei lasă... duce pizza la domiciliu, Dodo în schimb a găsit ceva tare, stă de pază la un garaj de la stația Termini.

— Nu mai spune!

— Da, o mie două sute pe lună, nu trebuie să se miște de acolo și o mulțime de turiste se zgâiesc la el.

Și râd de parcă acela ar fi fost scopul vieții lui, o aspirație dorită și în sfârșit împlinită. Îmi vine în minte cartea lui Jack London, *Martin Eden*. La începutul romanului el este marinar, dar devine scriitor de succes de dragul ei, de dragul lui Ruth, fata de care într-o zi, văzând-o pe pragul casei, se îndrăgostește fără nicio explicație, pentru că așa este dragostea. După ceva timp, când a devenit bogat și este un om de succes, se prezintă acasă la Ruth îmbrăcat elegant. Toți sunt fericiți, este bărbatul perfect pe care familia îl dorește pentru ea. Dar când Martin Eden o revede, acum că el a învățat să scrie și să citească, și o aude vorbind spunându-și gândurile, lucruri pe care mai înainte el nu era în stare să le aprecieze, de la înălțimea noilor lui cunoștințe, înțelege că Ruth, femeia pentru care a făcut totul, pentru care și-a schimbat viața, nu-i decât o proastă. Astfel se întoarce la grupul lui, între marinarii care deseori sunt amețiți și care nu știu nici să scrie, nici să citească. Dar tot ceea ce a făcut în viață, oamenii pe care i-a cunoscut, drumurile pe care le-a parcurs, l-au făcut să înțeleagă că prietenii lui de odinioară nu au nimic în comun cu el.

— Bună, Step, dar ce-i cu fața asta? Pari trist. Te gândești la nuntă, da?

Este Schello care saltă înaintea mea, încercând să mă facă să râd. Dar cu acel păr aranjat și cu acea eleganță neașteptată, pare și el căzut de pe lună.

— Nu, de fapt mă gândeam cât de mult s-au schimbat cu toții, mai ales tu.

— Te rog! Poate m-am schimbat din punct de vedere al statutului social... Slujba pe care o am, mașină frumoasă, un apartament închiriat la Parioli, mă îmbrac la modă, dar

înăuntru nu m-am schimbat niciun pic.

Râde cu râsetul găfâit și plin de guturai dintotdeauna. Da, e adevărat, în această privință nu se va schimba niciodată.

— Bine, mă bucur pentru tine. Cărui fapt i se datorează această incredibilă revoluție?

— Păi, știi tu, creștem, trecem prin experiențe noi.

Dă pe gât o înghițitură de bere.

— Și într-o anumită măsură ne schimbăm.

Râgâie zgomotos.

— Dar nu foarte mult! râde din nou.

Exact în acel moment din bucătărie, cu un talger mare plin cu polenta, pe margini cu sos aburind, bucățele de carne și cârnăciori, vine Bunny.

— Domnilor... a venit polenta!

Toți revin de pe terasă, se ridică de pe canapele, se întorc înăuntru de pe palier. Masa este invadată. Își transmit unul altuia farfuria, furculițe, un șervet, în timp ce Bunny se duce înapoi la bucătărie și iese imediat cu al doilea talger, de asemenea plin cu polenta, sos, cârnăciori și carne.

— Uite încă unul. Faceți-mi loc!

Câte unul se ferește, Hook și Maddalena se dau în fața mea, când pe neașteptate îl văd. Pare să se distreze, pălăvrăgește cu Palombini, își agită mâinile cu care ține farfuria de plastic și furculița. Dar cine e tipul? De ce mi se pare că-l cunosc? O străfulgerare. Durează o clipă. Este ca un film rebobinat repede și oprit cu încetinitorul la momentul potrivit, unde apare el. E nemernicul de hoț, care mi-a forțat mânerul, cinci sute douăzeci de euro cheltuiți pe Honda din cauza lui. Ce mult mă bucur că am venit la această petrecere. Îl opresc din mers pe Bunny care se întoarce de la bucătărie.

— Sandro, fă-mi o favoare, stai la spatele meu și nu lăsa pe nimeni să treacă.

— Desigur, Step. Nicio problemă.

Îmi zâmbește. Nu știe nimic, nu știe ce se va întâmpla, dar orice-ar fi, pe el nu-l deranjează. Ca în timpurile de demult, când era de-ajuns un semn, fără prea multe cuvinte. Așa că merg iute spre masă. Bravo, Pallina, îmi place alegerea ta, ai binecuvântarea mea. Tipul continuă să stea de vorbă cu Palombini, când vede că toți cei din fața lui se schimbă cu locul, unul după altul, ne împingem ușor în timp ce înaintăm. Atunci, curios, încheie discuția, apoi mă vede, mă privește în timp ce eu avansez iute, drept înainte, fără ezitare. Doar în ultimul moment face ochii mari, când oricum e prea târziu. Lasă să-i cadă farfuria și furculița, se întoarce și vrea să fugă, dar într-o secundă eu sunt lângă el. Îl prind de după guler, îl țin strâns cu dreapta, în timp ce cu stânga îl apuc de tot părul pe care-l are și-l împing spre prima ușă deschisă.

— Au, drăcie, au.

— Taci din gură, liniște.

Bunny e la spatele meu, îndată ce ieșim la balcon, el închide ușa. Văd cum cineva dinăuntru urmărește scena, dar repede își pierde interesul și își ocupă locul după polenta încă aburindă. Bunny mută două șezlonguri ca să închidă accesul spre acea parte a terasei unde ne aflăm. Cu mâna dreaptă îl împing pe tip cu fața spre perete și-l țin cu obrazul strivit, iar cu stânga îl blochez.

— Au, drăcie, mă doare!

— Nu-i nimic. Mă ții minte, nu?

Tipul, cu obrazul la perete, se agită bătând din picioare.

— Nici nu am cum să te văd!

— M-ai văzut mai devreme, când îți veneam în întâmpinare, m-ai recunoscut. Dar pot să-ți împrăpățez memoria: sunt acela căruia ai vrut să-i șterpelești motocicleta, dar ai reușit numai să-mi forțezi mânerul.

Acum și Bunny știe toată povestea. Îl văd cu coada ochiului cum își încrucișează brațele și își lasă capul pe-o parte ca să-l vadă mai bine pe tip. Clatină din cap de parcă ar spune: nu trebuia să faci asta, nu cu motocicleta lui Step.

Eu, cu ambele mâini, îl trântesc pe tip cu capul de perete.

— Acum îți amintești? Sau trebuie să-ți mai împrăpățez memoria?

— Au, da, da, scuze, nu știam că-i a ta, am făcut o prostie.

— Da, o prostie care a costat cinci sute de euro...

Spunând aceasta, continui să-l țin de păr cu stânga, iar cu dreapta încep să-l percheziționez. Tipul se agită.

— Cuminte, cuminte, stai cuminte...

Îl trag înapoi de păr cu putere, strângându-i-l în pumn. Scoate un țipăt.

— Ți-am zis să stai cuminte.

Continui să-l dibui până când, înăuntru gecii de blugi, îi găsesc portmoneul.

— Oh. Iată-l... îl scot. Cât e de umflat!

Îl deschid sprijinindu-mă cu o mână de perete și iau toți banii care sunt înăuntru. Apoi îl arunc jos.

— Ce-ai mai făcut? Ai reușit să plasezi vreo motocicletă, da?

Nu aștept să-mi răspundă. Îl împing cu mai multă putere spre perete și iute fac doi pași înapoi, dându-mă la o parte ca să număr banii.

— O sută, două, trei... șase sute. Uite-așa, cheltuielile

plus dauna morală. Nu-mi trebuie mai mult.

Las câteva bancnote de zece și de douăzeci de euro să cadă pe jos.

— Acum tu strângi totul și peste fix două secunde te duci, fără să-ți iei rămas-bun de la nimeni, ți-e clar? Dispari.

Tipul strânge repede portmoneul și banii, după care primește un șut puternic drept în fund.

— Au, drăcie!

— Aceasta încă nu-i nimic. Să nu-mi mai apari vreodată în cale. Mă enervează oamenii care strică lucrurile, mai ales pe ale mele. Mulțumește-mi că nu te-am aruncat cu capul în jos.

Mă privește o clipă, îl privește pe Bunny, apoi își strecoară portmoneul în buzunar și pleacă. Traversează iute salonul, îl urmărim cu privirea până când iese pe ușă și dispare în jos pe scări.

— Oh! Fir-ar, mi-a stricat motocicleta, dar cel puțin mi-am luat banii înapoi.

Pun bancnotele în buzunar.

— Nu știi de ce, dar am avut mereu senzația că l-am mai întâlnit, dar nu aici la Pallina. Cine știe cine naiba e.

Bunny râde ca un nebun.

— Ce este?

— Nimic. Acum mi-e clar totul, l-a adus Palombini, a spus că vrea să mi-l prezinte ca să facem împreună o afacere foarte bună.

— Despre ce era vorba?

— Palombini dorea să-mi propună să cumpăr o motocicletă!

— Ai înțeles că Palombo... Hai să vedem cum a ieșit

polenta, mergem!

— Da, da.

Îl las pe Bunny să treacă înaintea mea și-l lovesc cu palma pe umăr, el se întoarce și-mi zâmbeste.

— Mă bucur că ai venit, Step, pentru Pallina era foarte important. Și pentru mine.

— Și mie-mi face plăcere.

Se duce la masă, ia o farfurie, își pune niște polenta, adună sos cald de pe margini, o bucățiță de carne, un cârnăcior și mi-o transmite împreună cu un șervețel.

— Mulțumesc.

Se mută un pic mai în față, ia un pahar și toarnă în el niște vin roșu.

— Ține, Step. E un Brunello foarte bun.

— Da...

— Merg să văd dacă Pallina are nevoie de ceva.

— Okay.

Rămas singur, mă așez pe canapea, pun paharul pe masa joasă din fața mea și gust din polenta. Nu-i deloc rea. Tai cu furculița un cârnăcior și îl mănânc și pe acela. E cald încă, bine copt și nu e deloc gras. S-ar cuveni niște pâine. Mă uit în jur să văd dacă este pe masă, când mă strigă cineva de pe canapea.

— Oh! Iată-te aici!

Mă întorc.

— Guido!

— Bună, Step, ce mai faci?

Ne îmbrățișăm.

— Foarte bine, tu?

— Tot bine. Ești pregătit pentru mâine? Trec să te iau pe

la cinci, okay?

— Oh, te rog, fără prostii...

— Scuze, cum adică? Când te-am întrebat, mi-ai dat mână liberă pentru petrecerea ta de burlaci. Și acum, ai ceva împotriva? Drăcie, așa nu se face! Ori te distrezi, ori basta!

Îl privesc amuzat, iar el continuă:

— Ce ai? Ți-e frică? Parcă nu-ți stă în fire!

Îmi șterg gura cu șervețelul și beau un pic de vin roșu.

— Pe acesta l-am adus eu, cum e?

— Bun.

— Vezi? Furnizez numai lucruri de cea mai înaltă calitate, ai încredere în mine, va fi un banchet pe cinstel!

Încep a râde.

— Bine.

— Atunci am să trec să te iau pe la cinci. Oh, dar să te gălesc, să nu dispari! Poți să dispari a doua zi dacă vrei, numai nu mâine seară!

Se mai gândește puțin.

— Deși... N-ar fi rău! râde singur îndepărtându-se.

Clatin din cap și continui să mănânc polenta, cârnăciori și carne. Când termin, beau un pic de vin și-mi șterg gura.

— Salut, Step.

Mă întorc.

E Maddalena. Îmi zâmbește.

— Mă bucur să te văd.

— Și eu.

Se așază pe marginea canapelei.

— Eu mai mult, sunt sigură, râde. Eu mereu am fost mai îndrăgostită decât tine...

— Nu-i adevărat. Atunci eram la egalitate.

Îmi atinge brațul cu mâna, îmi mângâie cămașa.

— Arăți bine, știi? Ești mai frumos, ai mai mult farmec acum, poate pentru că ai crescut, te îmbraci elegant...

— Sunt mereu același.

Mă uit în spatele sălii, Hook pălăvrăgește cu Lukone, dar din când în când privește în direcția noastră. O atenționez pe Maddalena:

— Vezi că el s-ar putea înfuria.

— Nu are pentru ce, nu mi-a interzis să vorbesc cu oamenii. Și apoi, ești un prieten, te cunosc de mult timp...

— N-ai vrea să te cerți în seara asta.

Îmi zâmbește.

— Okay, acum plec. Poate ne mai vedem? Mi-ar plăcea să ies cu tine undeva...

— Mă căsătoresc.

— Știu, dar eu nu sunt geloasă...

Râde și se îndepărtează.

O privesc pentru o clipă în timp ce pleacă și văd că și observă, iar apoi mă distrag, că de altfel, seara aceasta s-ar termina cu scandal. Mă ridic, mai umblu prin casă în timp ce muzica se aude tot mai tare. Iau un pahar, îmi torn niște rom și ies pe terasă. Nici nu reușesc să mă sprijin de balustradă, că nu mai sunt singur.

— Step, ea este Isabel.

Schello îmi prezintă o fată frumoasă, brunetă, cu ochi albaștri, înaltă și slabă, cu o rochie care-i scoate la vedere toate formele, poate îmbunătățindu-le.

— Salut, sunt încântată.

Îmi dă mâna și zâmbește. Are niște dinți frumoși.

— Încântat.

— Uite, ea a făcut deja câte ceva în televiziune, dar numai lucruri mărunte, are nevoie de ceva mai serios. Din partea mea, ar putea face o treabă bună, are tot ce-i trebuie. Și încă ceva în plus! râde Schello, în timp ce fata îl reține.

— Te rog, Alberto.

Schello se adună.

— Bine, bine, glumeam, îi poți oferi ceva? Dar să fie serios...

— Facem numai lucruri serioase. Îndată ce vom începe să lucrăm la emisiune, îi spun cuiva care se ocupă de asta să te sune. Acum, scuzați-mă, dar trebuie să plec.

— Okay, mulțumesc, Step, ești un adevărat prieten.

— Pentru puțin.

Îi las pe terasă. O caut pe Pallina, o găsesc în bucătărie cu Bunny, termină de pregătit desertul.

— Ciao, mulțumesc pentru tot. Ne vedem în curând, vă aștept.

— Deja pleci?

— Da, am ceva de făcut pentru zilele următoare.

Pallina se luminează.

— Ah, da, ce emoționant.

Mă îmbrățișează cu putere. Apoi îmi spune încet:

— Nu m-a mai sunat prietena noastră, cine știe dacă știe... Nu mi s-a părut că ar fi cazul s-o invit azi.

Mă dezlipesc și-i zâmbesc.

— Bravo, întotdeauna ai cele mai bune idei!

Îmi iau rămas-bun și de la Bunny și plec, fără să spun nimic altcuiva.

Când ajung acasă, fac cât mai puțin zgomot posibil și merg în vârful picioarelor. Dar mi-e sete, vreau niște rom.

Zgomotul paharelor care se ating când iau unul o face pe Gin să se trezească.

— Tu ești?

— Nu, e hoțul.

— Înseamnă că tu ești. Mi-ai furat inima.

Intru în dormitor, e întuneric, iar ea este un pic adormită.

— Știi că spui lucruri frumoase când ești somnoroasă?

O văd zâmbind în semiîntuneric.

— Numai când sunt somnoroasă am curajul să le zic.

— Ești foarte șireată, te-ai salvat. Petrecerea a fost drăguță, dar un pic nostalgică și melancolică...

— Cine-a mai fost?

Simt vocea ei un pic încordată, dar mă prefac că nu pricep.

— Prietenii mei din trecut. Cineva arată mai bine, altcineva nu. Cineva nu a avut curajul să vină la petrecere, altcineva a avut probabil ceva mai bun de făcut. Vrei să afli o noutate bună și de necrezut? L-am prins pe tipul care a încercat să-mi fure motocicleta.

— Ei lasă, și ce i-ai făcut? Deja îmi imaginez...

— Te înșeli, s-a oferit să plătească prejudiciul și am ajuns la o înțelegere.

Se ridică în sus și se așază.

— Ce? Nu cred! Step s-a schimbat...

— Da.

— Ești bun de însurat, atunci.

Îi zâmbesc.

— Da.

— Îți dau o noutate proastă, însă. Mâine va trebui să pleci.

— Cum adică? Încă nu ne-am căsătorit și tu deja mă alungi? Nu mă crezi? Să știi că nici nu l-am bătut. În seara asta am fost perfect!

— Îmi închipui. Sărută-mă.

Mă apropii și mă așez alături de ea, o îmbrățișez și o sărut cu dulceață. Este caldă, parfumată, gingașă și dornică. Mă privește amuzată.

— Mâine trebuie să pleci, pentru că viitorii soți nu trebuie să se vadă în ajunul nunții. Totuși, în seara asta poți să rămâi...

— Bine.

— Și poți să profiți.

— Foarte bine.

În timp ce-și scoate cămașa de noapte, mă bucur că nu mă învăluie nicio fantomă din trecut. Astfel, ușor încep și eu să mă dezbrac.

66

Când mă trezesc, casa e cufundată în tăcere, în afară de o muzică la volum mic care se aude de la radio. A funcționat ca un deșteptător, este setată pe Ram power. Cineva o ține minte, altcineva o trăiește. Piesa care a hotărât să-mi înceapă ziua este *Meraviglioso*, a celor de la Negramaro. Îmi pare un semn bun. Mă uit la ceas, e ora zece. Drăcie, am dormit mult, când m-am întors, de fapt era deja târziu. A fost o noapte foarte frumoasă.

— Gin, unde ești?

Niciun răspuns. Trebuie să fi setat ea deșteptătorul. Bine că a făcut-o, de altfel cine știe când m-aș fi trezit. Mă duc la bucătărie, pe masă stă pregătit cel mai bun mic dejun. Sunt cereale, cașcaval Brie, un pepene galben deja tăiat, felii de pâine gata să fie puse în toaster și un bilet.

Salut, iubitele, dacă vrei, sunt și niște ouă în frigider pe care poți să le pregătești cum îți place, ochiuri cu jumări sau fierte... Mai pe scurt, ouăle, de bine, de rău, știi cum să le faci, așa că te vei descurca. Voiam să te felicit cu ocazia acestei zile speciale, adică, poate tu nu-ți amintești, dar aceasta este ultima ta zi de burlac. Așadar, relaxează-te, veselește-te și distrează-te! Îmi vine a râde, dar continui să citesc. Tradiția este ca înainte cu o zi, noi, viitorii soți, să nu ne vedem. Diseară, deci, poți merge la tatăl tău sau la vreun prieten sau unde vrei, dar îți mai amintesc o dată să nu te întorci aici pentru că poartă ghinion. Adică... Mâine poți să te întorci, dar numai după ce te căsătorești cu mine! Și încă două rugăminți. Nu ți-am văzut costumul, cum nici tu nu mi-ai văzut rochia și sunt foarte curioasă. Știu că tatăl tău ținea foarte mult să ți-l ofere cadou, știi că l-ai probat și că a fost adus la el acasă, deci să nu uii să ți-l iei, tot acolo am comandat să vină și inelele. Și ultima rugămintă. Știu că i-ai dat lui Guido mână liberă la organizarea petrecerii tale de burlaci. Sper să te distrezi... dar nu prea! Ca să nu te simți rău mâine, încât să nu poți să rostești cuvintele magice „da, o iau”. Pentru că asta trebuie să spui! Dacă din întâmplare, în timpul petrecerii de burlaci, în profunzimea nopții care, după cum se spune, este un bun sfetnic, sau apare vreo fată pe care prietenii tăi au ales-o ca să sărbătorești această ultimă zi, într-un cuvânt, dacă s-ar putea să fie ceva care să te facă să pui la îndoială tot ceea ce ne-am spus până ieri, anunță-mă imediat, sună-mă, trimite-mi un

mesaj sau un porumbel, un poștaș... Dar să nu mă faci să vin la biserică și să fie nevoie ca eu, nu tu, să te aștept, și până la urmă să nu vii. Nu ți-aș ierta-o niciodată. Restul nici atât, însă aș putea să trec peste asta. Oricum te iubesc și dacă totul va fi bine, mă voi căsători cu tine! Gin.

Închid scrisoarea și încep să mănânc. Cafeaua e caldă și laptele la fel, se vede că Gin, înainte să iasă, le-a pus să se încălzească. Împing butonul și pornesc toasterul și beau niște suc de portocală cât aștept. Pe masă este și *Corriere della Sera*, Gin s-a gândit la toate! Răsfoiesc ziarul fără grabă, citesc câteva noutăți în timp ce îmi torn cafeaua, adaug puțin lapte și aud cum sare toasterul. Iau pâinea, o pun pe farfurie și tai o felie de cașcaval Brie. Îmi place pentru că e delicat, nu are o aromă prea puternică așa cum are Camembert, pe care-l prefer ca aperitiv, seara, pe la șapte, cu un vin sau cu o bere rece. Gin mă cunoaște foarte bine, în detaliu, și nu ar fi încurcat Camembert cu Brie pentru micul dejun. Mănânc o felie de pepene verde, gustos, nici prea dulce și nici prea rece, într-un cuvânt, și acesta este perfect. Să cunoști ce-și dorește sau ce-i place cuiva, să știi să-i îndeplinești dorințele, să-i meriți încrederea, pot fi acestea calitățile unei persoane ideale? Persoana cu care să vrei să te căsătorești? Și chiar dacă ar fi așa, n-ar mai putea fi altcineva mai bun? Când intri într-un centru comercial și cauți ceva, vezi expuse multe produse, toate par foarte asemănătoare, dar până la urmă alegi ceea ce-ți convine după calitate și preț, sau pentru că i-ai văzut publicitatea și a reușit să te cucerească într-o oarecare măsură și te-a convins că este pentru tine, este mai bun. Și căsătoria e la fel? În cele din urmă, este un fel de filtru care te face să înțelegi că aceea este persoana

cea mai bună pentru tine? Iată cuvântul: cea mai bună. Îmi mai torn puțină cafea și observ că este și un pachet cu două cornete di Bonci. Rup o bucată ca să văd dacă a ghicit și asta. Da, e sărat! Bonci le face delicate... Sunt unice, coapte într-un mod excepțional, aș mânca întruna și nu știu când m-aș opri, sunt cele mai bune. Analizăm expresia „cea mai bună” referitoare la căsătorie. Gin este soluția cea mai bună? Cornetele di Bonci sunt și le-am făcut să dispară unul după altul, fără nicio îndoială și cașcavalul, și pâinea prăjită, și sucul, și cafeaua, și ziarul de pe masă. Dar toate acestea poți să ți le faci și singur, sau poate să ți le pregătească o persoană de serviciu, dacă-ți poți permite. Toate acestea pot fi înlocuite. O femeie, în schimb, trebuie să fie unică, specială, de neînlocuit. Cum te face ea să te simți, nu te face să te simți nimeni altcineva. Trebuie să fie o persoană pe care să n-o uiți niciodată, care, la bine și la greu, este mereu în mintea ta, pentru că este cineva care te emoționează. Uite-așa, te emoționează. E într-adevăr aceasta ceea ce-ți dorești? Știm despre cine vorbești. Mă simt învins, de parcă înăuntrul meu s-ar lupta doi oameni diferiți. Într-un anumit fel, vechiul Step, tipul de la cursele de motocicletă, foarte gelos, pasional, bătauș, fugar și rebel. Și pe de altă parte, Stefano Mancini, un băiat aproape bărbat, liniștit, sigur, care-și apreciază munca, creșterea a tot ce-l înconjoară, inclusiv a copilului pe care-l poartă femeia cu care se va căsători mâine. Dar vechiul Step are deja un copil! Oare n-ar fi mai bine să urce pe motocicletă, să trimită cât mai departe această căsătorie, să treacă să-i ia pe Babi și pe Massimo, să meargă până la aeroport, să lase acolo motocicleta, să renunțe la tot și să ia primul avion ca să ajungă nu se știe

unde? Poate pe Maldive, apoi în jurul lumii, pe alte insule, pe Seychelles, Madagascar și să continue să trăiască cu ea fără să mai piardă din viața pe care și-o împarte în două de prea mult timp... Mă uit la pachetul de Bonci, la fărâmiturile de pâine, la Brie în loc de Camembert, la paharul murdar de suc de portocală pe care l-am băut, la *Corriere della Sera* pe care l-am răsfoit, la scrisoarea lui Gin pe care am citit-o... Este numai un detaliu, Step sau Stefano, oricine ar fi, ar fi putut să se afle în acest moment pe una din acele insule, dar n-a fost așa. Și desigur nu pentru că tu nu ți-ai dorit, dar pentru că Babi te-a părăsit. Poate nu-ți amintești, dar ea este căsătorită, îl avea pe copilul tău sub inimă și, știind acest lucru, a făcut să pară că este al altuia și poate nici nu avea să-ți spună vreodată. Dar ți-a spus șase ani mai târziu, da, tocmai acum, și știi de ce? Fiindcă de această dată te căsătorești tu, pentru că așa este viața, când totul pare perfect, cărțile ți se amestecă iar, tot ce-ai construit se dărâmă, te face să-ți pui întrebări, se distrează pe seama ta, râde de tine și vrea să vadă cum te vei descurca. Da, însă cum ai să te descurci tu? Mă strecor sub duș, aplec capul și pornesc getul de apă caldă, mai caldă, mă las doborât și zâmbesc, încercând să înlătur orice îndoială. Cum am să mă descurc? Bine. Chiar foarte bine. Pune-mă la încercare cât vrei, nu mi-e frică, sunt solid, liniștit, sigur de hotărârea mea, mâine mă căsătoresc cu fata potrivită.

Puțin mai târziu sunt deja la tatăl meu.

— În sfârșit ai venit. Azi nu mă duc la birou. Paolo e pe drum, mi-a spus să-l sun îndată ce ajungi. Voia să te salute.

— De parcă aș pleca în America sau m-aș duce la război. Mă căsătoresc și gata...

— Păi, știi, căsătoria este un pic ca și războiul.

Începe să râdă prostește.

Îl privesc în tăcere. Despre ce vorbești, tată, despre aceea prin ce ai făcut-o pe mama să treacă? Care sunt lucrurile pe care nu le cunosc? Sau vorbești despre războiul cu imigranta? Pentru că, în acest din urmă caz, erai mai matur, nu? Știi încotro mergi.

Tata continuă să vorbească:

— În sensul că lucrurile sunt ușoare la început pentru că este pasiunea, dorința, plăcerea de a fi împreună, iar mai târziu lucrurile se pot schimba, dacă nu ești în stare să te schimbi tu.

Dar cum a fost cu mama? Aș vrea să te întreb. Nu s-a schimbat îndeajuns? N-a fost în stare? Nu era destul? Ce n-a mers bine cu ea, tată? Îmi părea perfectă, dar, bineînțeles, pentru tine nu era sau nu era îndeajuns. Și evident că nu-i spun toate aceste lucruri.

— O căsătorie este reușită atunci când ambii se schimbă.

Tocmai în acel moment sună cineva la ușă și tata se ridică. Aproape pare ușurat de această întrerupere, de parcă i-ar mai da ceva timp ca să se gândească mai bine și să spună cine știe ce altă prostie.

— A venit Paolo.

Se întoarce bucuros cu el alături.

— Salut, Sté!

— Salut!

Mă ridic și ne îmbrățișăm. Rămânem în tăcere și se simte un pic de încordare.

Paolo râde.

— Drăcie, azi sunt mai emoționat decât am fost la nunta

meal!

— Tu mereu te-ai entuziasmat mai mult pentru alții decât te-ai gândit la propriile tale emoții.

Paolo se așază pe canapea.

— Dar știi că Fabiola îmi spune mereu același lucru? Îți jur, și-mi mai zice: „Mereu găsești cuvinte ca să le spui lucruri frumoase altora pentru momentul adecvat, iar pentru noi niciodată!” Voi v-ați înțeles sau cum a fost?

Încep a râde.

— Da, de fapt mâine nu este nunta mea, ci mai degrabă e o scuză care să te învețe să spui lucruri frumoase la momentul potrivit... Ce minunat mai ești.

Tata râde, eu mă așez lângă fratele meu și-i ciufulesc puțin părul, aranjat ca întotdeauna.

— Vreți o cafea?

— De ce nu, tată, mulțumesc.

— Și tu, Step?

— Și eu, mulțumesc.

Astfel ne regăsim pe canapea pălăvrăgind, râzând, sorbind un pic de cafea, lăsând la o parte orice gânduri, iar tata se deschide puțin, ne povestește lucruri despre care n-a vorbit niciodată.

— Am cunoscut-o la o petrecere și când am însoțit-o acasă, mama voastră mi-a spus: „Ia-o pe-acolo, mergi pe via degli Orti della Farnesina, drumul acela e mai întunecos.” Eu mi-am spus: „Ei lasă, îi plac.” Apoi, când m-am oprit, m-a privit surprinsă. „Dar ce faci? Drept cine mă iei? Să știi că țip!” Așa că am mințit-o și i-am spus: „Nu, scuză-mă, mi-a căzut bricheta, îmi era frică să nu se ducă sub frână.” Și m-am prefăcut că iau ceva de jos și chiar i-am arătat pumnul

închis. „Iat-o aici!”, mi-am pus-o în buzunar și am pornit din nou. A trebuit s-o curtez trei luni ca să pot s-o sărut.

Paolo râde.

— Nu ne-ai povestit niciodată despre asta, tată.

Mie, în schimb, mama mi-a povestit în ziua în care am vizitat-o la spital.

— Trebuie să-ți spun un lucru pe care tatăl tău nu-l știe, niciodată nu a avut curajul să mi-l mărturisească. Când ne-am cunoscut, a încercat imediat să mă sărute, dar când l-am întrebat de ce a oprit mașina, s-a prefăcut că și-a pierdut bricheta. Într-una din zilele următoare, când eram cu el, mi-am scos o țigară și i-am spus: „Mi-o aprinzi, te rog?” Iar el: „Eu nu fumez! N-am brichetă!” Nici nu-și amintea. Așa a fost tatăl tău mereu. Spunea minciuni și uita că le-a spus.

Mă întorc printre ei. Încă râd. Tata povestește despre o seară cu prietenii și cu mama lui Piper, despre cum a venit odată Patty Pravo, iar mama era îmbrăcată ca și ea. Pe aceasta ne-a povestit-o de o mie de ori.

— Păi, eu plec...

Mă ridic.

— Așteaptă, așteaptă...

Tata se întoarce cu costumul meu într-o pungă.

— Unde pleci fără el?

Paolo mă privește amuzat.

— Nu mi-l arăți? Nu vrei să faci o defilare?

— Am s-o fac mâine cu muzică...

— Nu, tu așteaptă, ea va face asta! Tu chiar nimic nu știi...

— Ei bine, mă vei vedea mâine, oricum.

Brusc, Paolo devine curios.

— Unde vei dormi diseară? Gin este acasă, nu?

— Da, voia să fie liniștită și să aibă toate lucrurile ca să se pregătească... Am plecat eu.

— Vrei să vii la mine? Fabiolei îi va face plăcere.

În realitate am niște îndoieli, dar prefer să spun altceva.

— Diseară voi sta cu prietenii până târziu, mi-am luat o cameră la Hilton, așa că mâine aș vrea să fac baie în piscină înainte de a merge la nuntă.

— La nunta ta! Să nu încurci.

— Nu încurc nimic. Ne vedem mâine. Ține, Paolo, tu vei aduce verighetele, îi înmânez caseta. Cu siguranță mâine vei fi mai lucid decât mine.

Paolo se uită mândru la casetă, de parcă ar avea cea mai mare responsabilitate din lume.

Mă duc la Hilton, ajung la recepție, iau cheile și urc în camera mea de la ultimul etaj. Las costumul în dulap împreună cu pantofii și tot restul necesar pentru a fi un mire perfect, apoi mă întind pe pat, dar nu reușesc să mă relaxez, căci sună telefonul de lângă mine.

— Bună seara, sunteți așteptat de domnul Guido Balestri.

— Da, mulțumesc, spuneți-i că eu cobor.

Mă încălț iar, iau cheile, închid ușa și chem ascensorul. Cât aștept să vină, mă gândesc oare ce petrecere mi-au pregătit pentru noaptea aceasta și în timp ce simt cum îmi crește curiozitatea, am un fel de atac de panică. Este ultima mea zi de burlac. Mâine mă căsătoresc.

— Hei, dar ce-i asta?

Guido stă sprijinit de un Mercedes Clasa E, negru.

— Mașina care te va duce la o surpriză.

— Îmi place.

— Atunci urcă.

Urc alături de el, în față.

— Nu, nu, tu stai în spate. Azi eu o fac pe șoferul.

— Îmi place și mai mult.

Urc în spate și Guido pornește liniștit.

— Ți-am pregătit niște muzică, ascultă ce anume.

Introduce un CD în stereo și imediat din boxe se aude o piesă de Pink Floyd.

— Hei, nu-i rău, a început bine...

— Restul e și mai bun.

Îmi dă cutia de la disc. E semnată Schello.

— Ca să vezi. Mergem bine.

Citesc numele cântăreților pe care-i iubesc. Negramaro, Bruno Mars, Courtney Love, Bruce Springsteen, Lucio Battisti, Tiziano Ferro, Cremonini... Una după alta urmează piesele în timp ce mergem prin oraș, mașina nu face zgomot, stilul lui Guido este fără frânări bruște.

— Dar încotro ne îndreptăm? Pot să știu?

Guido îmi zâmbește în oglindă.

— E o surpriză. Mai bine ține, pune-ți asta.

Îmi întinde o mască neagră.

— Adică? Nu trebuie să văd unde mergem?

— Exact. Așa a ordonat șeful.

— Și cine-i el?

— E cineva care m-a ajutat să organizez totul, un prieten pe care-l cunoști și care ne-a pus la dispoziție o lume pe care nici nu ți-o imaginezi...

Mă prefac că mă tem.

— Vreau acasă!

Guido râde.

— E prea târziu! Ești prizonier. Pune-ți masca și gata! Vei vedea că n-ai să regreti.

— Așadar, trebuie să am încredere?

— Ca întotdeauna.

Nu-i spun nimic, dar judecând după rezultatul ultimei petreceri, mai degrabă n-ar trebui să am încredere! Dar sunt aici, am o mască pe ochi și hotărâsc să mă distrez. Pe de altă parte, te căsătorești o dată în viață, nu? Cel puțin așa cred.

— Hei, dar cum e șeful acela? Ai spus că e cineva pe care-l cunosc... E un tip tare? Bărbat? Femeie? Adică vrei să-mi spui la ce să mă aștept? O seară de beție, droguri, femei, muzică, nebunie?

Îl aud pe Guido cum râde, dar nu-l pot vedea.

— Mai mult chiar!

— Drăcie, îmi place!

Mă las dus pe bancheta Mercedesului, în timp ce Guido apasă pe accelerator și, ca un semn prevestitor, din stereo pornesc în acel moment cuvintele lui Lucio: *Mi ritorni in mente bella come sei, forse ancor di più...*¹⁴ Mă las purtat, închid ochii sub mască și ascult acest cântec încă incredibil de

¹⁴ Îmi revii în minte frumoasă cum ești, poate și mai frumoasă... (it.)

modern. *Ma c'è qualcosa che non scordo... Un sorriso e ho visto la mia fine sul tuo viso. Il nostro amor dissolversi nel vento.*¹⁵ Ai cântat fiecare moment de durere al iubirii noastre, Lucio, într-un mod atât de perfect și complex. Câte ai simțit din toate pe câte le povestești cu muzica ta? Dar știi că întrebarea aceasta va rămâne fără răspuns. Tu ești, Lucio, însoțitorul nostru ideal al fiecărui „de ce” care nu-și găsește răspuns. Iubirea se naște și moare fără vreun motiv, și acesta este misterul său cel mai frumos, și aceasta este durerea care încă mă însoțește. Am nevoie de aer, deschid puțin geamul, o adiere ușoară și simt că ceva s-a schimbat. Deschid gura și respir cu plămânii, simt gustul vieții. Îl recunosc.

— Hei, mergem spre mare...

Îmi imaginez cum Guido mă privește în oglindă.

— Așa nu merge, ți-ai scos mască!

— N-am nevoie să văd, eu am simțit.

Continui să adulmec aerul. Respir vântul, mireasma valurilor, aroma aceluia infinit, îmi imaginez albastrul care mă însoțește dintotdeauna. Îl simt la stânga, mă întorc ca să-l caut și căldura soarelui mă asigură că am dreptate.

— Da, mergem spre mare.

— Nu-ți pot spune nimic.

Continuă să cânte muzica. Ligabue, *Certe notti*, Vasco, *Un senso*. Și apoi din nou Lucio, cu acele note inconfundabile și acea coincidență magnifică. *Si, viaggiare*. Și în zgomotul lent și repetitiv al mașinii, cu urcușurile și coborâșurile de-a lungul autostrăzii, care parcă mă leagănă, eu adorm.

Ceva mai târziu, nu știi peste cât timp.

15 Este ceva ce nu pot să uit... Un zâmbet și mi-am văzut sfârșitul pe chipul tău. Iubirea noastră dispărând în vânt. (it.)

— Am ajuns. Scoate-ți masca.

Fir-ar, nu știu cât am dormit, dar când mi-o iau de pe ochi, soarele aproape că asfințește.

— Suntem în port.

— Da, și ne așteaptă o barcă.

Cobor din mașină și sunt la Yachting Club din portul Santo Stefano.

— Drăcie, am călătorit până aici?

— Da, și tu ai dormit tot timpul. Din când în când mă uitam la tine în oglindă, aveai un zâmbet fix...

— Era călăuza ta.

— Ei, lasă... Erai distrat! Cine știe ce-ai făcut aseară...

— Nimic deosebit.

— Da, da, hai, urcăm în barcă, șeful ne așteaptă.

Urcăm pe un Tornado 38 care se desprinde iute de chei și pornește în larg, departe de port, tipul care îl conduce apasă două butoane ajungând repede la treizeci de noduri, face o curbă largă, trece de fosta vilă Feltrinelli așezată sus pe stânci și continuă așa, cu viteză mare, spre insula Rossa și tot înainte fără să se oprească. Acum marea este liniștită, urma lungă lăsată de Tornado creează două adâncituri mari. Ne îndreptăm spre Ansedonia, în timp ce soarele s-a scufundat în mare și în fața la Feniglia este numai un iaht mare, bine iluminat.

— Iată-l...

Este incredibil. La aceasta nu mă așteptam. Puțin câte puțin ne apropiem și devine mai mare. Când suntem aproape, Tornado încetinește îndreptându-se spre pupă. Apar doi marinari în uniformă albastră care ne aruncă o funie, pe care barcagiul nostru o prinde din zbor și apropie

barca cu motor de iaht. Nici nu reușim să punem piciorul pe navă, că începe o melodie frumoasă la saxofon, care sună pe notele din *Love Theme of Blade Runner*. Deasupra punții își fac apariția toți.

— Iată-! Ce bine!

Îi văd pe Lucone, Bunny, Schello și pe toți ceilalți. Este și Marcantonio și încă niște prieteni. Mă uit la Guido uluit.

— Scuze, dar cât de mare e nava aceasta?

— Are patruzeci și doi de metri.

— Și cum ai căpătat-o?

— Dar ce-ți pasă? Bucură-te!

— Nu ne vor aresta pe toți?

Guido râde.

— Nu, nu, stai liniștit. Este o favoare din partea unui om onest. Suntem doisprezece în total, plus tu.

— Parcă ar fi cina cea de taină. Și-mi vine în minte altă întrebare: cine-i trădătorul?

Îmi zâmbește.

— Nu-i nimeni. Pentru că nici tu nu ești Mesia, ești un păcătos de rând! Distrează-te, fir-ar să fie, și nu te gândi la nimic. Nu vor fi probleme, la sigur nu ne vom certa între noi...

— De ce?

— Pentru că suntem doisprezece, iar eu am invitat cincisprezece fete!

Când ajung pe punte, muzica e asurzitoare, câțiva chelneri trec cu talgere pline cu pahare de șampanie. Guido ia două din mers și-mi dă mie unul.

— În cinstea ta!

Ciocnește cu putere paharul său de al meu.

— Pentru ca tu să fii fericit în seara aceasta și în fiecare zi ce va urma!

— Îmi place. Și ca tu să fii cu mine.

Bem șampania dintr-o răsuflare, e rece ca gheața și e plină de bule, e perfectă.

— Scuze?

Guido oprește o chelneriță frumoasă, cu părul strâns și ten întunecat, care întorcându-se, ne zâmbește frumos. Guido lasă paharul pe talger și ia altele două. Îl lasă și eu pe al meu în timp ce Guido îmi întinde următorul pahar. Chelnerița se îndepărtează. Guido mă îmbrățișează.

— Ce mult mă bucur, Step! Distrează-te.

Apoi împreună începem să ne plimbăm pe navă.

— Are trei punți. Se numește *Lina III*. Vino, haidem sus.

Urcăm mai sus, totul e acoperit cu sticlă, mai sunt și niște canapele mari. Două fete pălăvrăgesc, beau un cocktail azuriu asortat cu țesătura draperiilor lejere, care acoperă parțial acel roșu lăsat pe cer de soarele de curând apus. Guido le salută.

— Salut, el e Step, sărbătoritul.

Amândouă se ridică. Sunt frumoase, înalte, cu sâni nu prea mari, dar cu părul lung. Una e blondă, cealaltă brunetă. Se apropie de mine și mă sărută pe obraz.

— Felicitări!

— Ne bucurăm că suntem aici.

— Știi că lucrezi la televiziune și faci o mulțime de lucruri interesante. Ne inviți într-o zi să vedem cum se face o transmisiune?

— Desigur.

— E foarte frumoasă nava, e a ta?

Intervine Guido:

— Ce de-a întrebări! Vino, Step... Desigur că-i a lui. Are și două vile în Caraibe și poate vom face o petrecere și acolo.

Mă trage după el. Abia reușim să le auzim răspunsul:

— Suntem deja cu voi! Oriunde veți hotărî să mergeți!

Ajungem la capătul punții.

— Privește ce spectacol...

Suntem în largul golfului din Argentario. Străbat cu privirea plaja lungă din Feniglia, acolo, unde eu cu Babi ne-am sărutat prima dată. Și mai sunt și niște coline cu tot felul de case. Unele, mai bune decât altele, au până și panta lor privată până la mare, câte una cu geamuri mari în care se reflectă golful, are piscină în curte. Continui să le privesc una după alta, de la un capăt al plajei la celălalt. Uite, acolo este vila perfectă, cea mai înaltă, construită pe stânci cu o pantă ce duce direct la mare. În casa aceea pentru Babi a fost prima oară.

— Ești fericit?

— Foarte fericit.

— Încât să atingi cerul cu degetul?

— Mai mult, cel puțin trei metri deasupra cerului.

— La ce te gândești?

Guido pătrunde așa, în mijlocul acelei amintiri.

— La cât de frumoase sunt vilele de-acolo.

— Dacă totul va fi în regulă, într-o zi îți vei cumpăra una.

Doar îți merge din ce în ce mai bine! Poate chiar vila din vârful.

— Da, poate.

— Totuși te uitai zâmbind.

Exact în acel moment auzim sirena bărcii.

— Ce e? Ne scufundăm?

— Nu.

Guido râde.

— Le-am zis să ne cheme când totul va fi gata.

Coborâm. În sala mare băieți și fete și-au ocupat deja locurile. Râd, glumesc, unii se îmbrățișează din când în când, euforie totală. Chelnerii trec și adună paharele, în timp ce alții doi așază sticlele de șampanie de-a lungul mijlocului mesei. Sunt șapte sticle de Moët & Chandon și suntem în total douăzeci și opt. Răsună o piesă foarte frumoasă de-a lui George Michael: *Roxanne*.

— Guido, cine a oferit toate acestea, pot să știu sau nu?

— Cineva care te iubește la maximum! Noi! Pot să-ți spun un singur lucru, băuturile sunt din partea fraților Chandon în persoană.

— Clar, tu nu știi altceva decât să mă iei peste picior.

— Scuze, dar nu te-am dus mereu la petreceri magnifice?

Mă gândesc la petrecerea după care m-am ales cu un fiu.

— Desigur, e adevărat.

— Și atunci credeai că nu voi putea organiza o sărbătoare minunată pentru tine, tocmai acum, când te căsătorești? Ei lasă!

Ca la un semnal, încep să intre chelnerii cu talgere mari pline de pește crud, crabi, creveți, homari și servesc mai întâi fetele. Le văd frumoase, deja bronzate, râd și vorbesc în timp ce chelnerii le toarnă șampanie în pahare, iar ele zâmbesc și neapărat le mulțumesc, de parcă obișnuiesc în fiecare seară să ia astfel cina.

— Scuze, Guido...

Mă apropii încet de el.

— Da, spune-mi...

— Sunt escorte?

— Ce?

— Da, mai pe scurt, sunt prostituate?

— Nu! pufnește în răs. Toate sunt fete care vor să apară la TV sau în filme. Le-am spus că va fi o seară cu treisprezece producători. Cum putea să le scape o asemenea ocazie? Sunt gratis aici!

Mă uit la toți cei doisprezece producători: Bunny, Lucone, Schello și toți ceilalți. Fetele vorbesc cu ei, se distrează, râd, cel puțin așa mi se pare. Două îndeosebi sunt atente la ceva ce le spune Lucone. Dar... Dar Lucone singur nu înțelege ce spune!

— Îmi permiteți?

Un chelner mă întreabă dacă vreau să gust ceva, altul îmi umple din nou paharul, din boxele ascunse în perete se distinge vocea Arisei care cântă *L'amore e un'altra cosa*. În fața mea, în depărtare, văd toată Ansedonia colorată în portocaliu.

Atunci mă apropii iarăși de el.

— Okay, mai mult nu te deranjez, dar spune-mi un singur lucru, Guido... În ce constă șmecheria?

El râde.

— Crezi că ar fi?

— Da.

— Depinde. Șmecheria va fi poate mâine!

— Ah. Bună replică.

Dar nu m-a făcut să râd.

Încet se lasă noaptea, iar între timp bucatele continuă să vină, doi pești mari în sare, salate de languste, garnitură de cartofi și pulpe. Și iarăși crabi, creveți și calmari la grătar, midii și cartofi copti.

— Tot peștele este foarte proaspăt, a fost pescuit azi-dimineață... ne asigură căpitanul.

Noi îl credem și mâncăm cu mare poftă. Urmează sorbetto de mango, ceai verde, pepene roșu, kiwi, totul însoțit de sticle de șampanie. Și în sfârșit desertul: semifreddo cu ciocolată, alune, gălbenuș de ou și amestec de fructe.

Cineva se ridică de la masă, cineva se duce la proră, alții își aprind câte-o țigară, își iau câte-o cafea, vreun pahar cu băutură alcoolică tare, în timp ce de undeva apare un DJ, cu mica lui consolă și pornește o muzică splendidă, iar la spatele lui apare un saxofonist scund, cu un pic de barbă și degetele lui alunecă pe saxofon cu o măiestrie incredibilă. Cântând, urcă pe punctul cel mai înalt al prorei, pe o bancă acoperită cu o pânză. E acolo, cu saxofonul lui îndreptat spre cer, ca și cum i-ar face curte lunii care, plină și nemișcată la spatele lui, îi conturează profilul. Câteva fete încep să danseze, altele li se alătură, formează un grup, se mișcă în tempoul acelor note. Alții, ținându-se de mână, preferă să asculte muzica undeva mai sus, la pupă, pe canapele în semiîntuneric sau retrăgându-se în vreuna din numeroasele cabine de pe această navă mare.

Marcantonio, Guido, Lucone și Bunny au găsit o ruletă sau poate au adus-o cu ei, totuși au organizat un adevărat cazinou în mijlocul sălii, pe masa mare pe care chelnerii au șters-o deja. Joacă veseli, înconjuțați de unele dintre fetele frumoase, mă apropii și eu și schimb niște bani.

Lucone strigă distrat, adăugând o franceză macaronică:

— Haideți, mizați, mizați, în curând veți rămâne *avec rien!*

Cineva râde amuzat, altcineva nici nu-l ia în seamă. Mizez pe optsprezece, știind că oricum, chiar dacă aș câștiga, n-aș vedea niciun euro.

— Un picior de femeie... șapte!

Râd și beau șampanie, iar cineva câștigă, dar cei mai mulți pierd, unii mai schimbă niște bani, iar muzica răsună în boxe.

— Salut. Știi că am fost la tine la oficiu? Mi-a plăcut foarte mult.

Mă întorc. Este ea și mă privește surâzătoare. E bronzată, are ochii verzi, părul scurt, negru, o gură cărnoasă și zâmbet răutăcios, cu dinți albi, perfecți. Poartă o rochie roșie-cireașă, cu o deschizătură largă la gât, care-i scoate la vedere umerii eleganți. Trebuie să fie vreo sportivă, are brațele puternice. Mă privește încrezută.

— Mă cheamă Giada și aș vrea să te ating.

Rămân surprins de aceste cuvinte, de felul cum mă privește, serioasă și expresivă.

— Dar...

Pentru o clipă rămân suspendat, nu găsesc nimic ce să-i spun. Iar ea izbucnește în râs.

— Lasă, glumeam! Mi-ați făcut un interviu stupid. Un

oarecare Civinini mi-a spus: „Încearcă să spui ceva ce m-ar face să mă simt jenat!”, și eu i-am spus ceea ce ți-am spus ție acum... Doar că asupra ta a avut efect, iar asupra lui nu.

Râde, apoi devine serioasă, își înclină capul pe-o parte și mă privește curioasă.

— Ce e? Te-ai înfuriat? Glumeam...

Îmi zâmbește, apoi ridică din umeri de parcă ar spune: nu contează, iar cu bărbia îmi indică o sticlă de șampanie.

— Îmi torni puțin de băut?

O privesc serios.

— Toarnă-mi tu, eu sunt cel sărbătorit.

Ridică sprânceana, mă fixează un pic și apoi pufnește în râs.

— E adevărat, ai dreptate, dar apoi facem pace?

— Desigur! Între timp tu toarnă de băut.

Giada se îndepărtează și se duce spre sticlă. O privesc și ea știe că este urmărită, ține spatele drept, dar nu merge prea legănat, apoi se întoarce, ia sticla de șampanie, două pahare și vine spre mine. Mă privește în ochi, nu-și lasă privirea în jos. E frumoasă și știe. Îmi dă unul din pahare și începe să toarne. O privesc în timp ce face asta, iar ea continuă să zâmbească.

— Așadar, mâine te căsătorești.

— Da.

— Ești sigur?

— Da.

— Crezi că va fi pentru totdeauna așa cum vei promite?

— Nu știu.

Și-a umplut și paharul său, lasă sticla și mă privește mirată.

— Cum adică nu știi?

— Nu sunt singur, știi, căsătoria se face între două persoane.

— Desigur! Dar aveam în vedere ce crezi tu din partea ta, va dura pentru totdeauna?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

— Dar dacă ți-ai pierde memoria, ca în filmul *The Vow*, cu Channing Tatum? L-ai văzut?

— Da, e foarte frumos. Am plâns.

— Și tu plângi ușor?

— Dacă este o dramă bună, s-ar putea să mă tulbure, dar în viață plâng foarte rar. Odată am plâns foarte mult din cauza cuiva care m-a făcut să sufăr. Din acel moment am jurat că nu voi mai plânge din cauza vreunui bărbat.

— Dar nu se știe niciodată.

— Da, e adevărat.

— S-ar putea să plângi din cauza mea.

Mă privește surprinsă.

— Din cauza ta?

— Desigur. Dacă acum îți rup un braț, cu siguranță vei plânge.

— Cretinule, hai să ciocnim!

Tocmai când ne unim paharele, se aude din nou sirena sunând. Guido, care cunoaște scenariul conform căruia se întâmplă totul în această seară ciudată, le dă indicații tuturor.

— Ieșim, ieșim afară.

Ne ducem spre parapet, sub cerul înstelat, scăldați de razele lunii. În infinitul cerului de un albastru perfect, încep

să explodeze focuri de artificii. Roșii, galbene, verzi, violete, unul înăuntrul altuia, unul după altul, fără oprire. Se ridică de la nivelul mării, tot mai sus, deasupra capetelor noastre, la treizeci-patruzeci de metri și se deschid ca niște umbrele mari și nu reușesc să dispară, că sub ele explodează altele mai mici, care se fărâmițează în jos și coboară spre mare. Își schimbă încontinuu culoarea: roșu, portocaliu ce se transformă în cascade albe și verzi. Unul după altul, într-o explozie fără sfârșit. Giada își trece brațul pe sub al meu, mă strânge și-mi spune fără să mă privească:

— E foarte frumos.

Își sprijină capul de umărul meu și mă strânge tot mai tare. Iar eu o privesc mirat. Și-a lăsat la o parte pornirile bătaioase, acum pare gingașă și supusă. Aceste schimbări mi se par atât de ciudate, îmi vine să cred că poate a fost plătită. Focurile continuă pe mare. Uitându-mă mai departe, la vreo sută de metri depărtare de noi, văd o plută. Pe ea se află crenelul de pușcă cu țevi mari și mici orientate spre cer, iar puțin mai departe plutește în întuneric o barcă de lemn cu doi oameni la bord. Îmi închipui că ei au pornit tot acest spectacol de bombardament. De pe plută, din țeava centrală iese un foc de artificii. Se oprește la o înălțime de vreo douăzeci de metri și explodează cu un vuiet, al doilea vine imediat după acesta, îl întrece cu aproximativ zece metri și are aceeași intensitate, al treilea le întrece pe primele două, se oprește în mijlocul cerului și cu o bubuitură enormă și o cascadă de scânteie, încheie focurile.

— Bravo! Foarte frumos! Minunat!

Câțiva fluieră și toți aplaudă, aud cum sare dopul de la încă o sticlă de șampanie, de parcă ar fi Revelionul. Trece

un chelner și ne umple la toți paharele. Giada îmi zâmbeste și, privindu-mă în ochi, își ciocnește din nou paharul de al meu.

— Pentru tot ce vrei, pentru dorințele tale...

— Și pentru ale tale...

— Nu, tu ești sărbătoritul. În seara asta poți să-mi ceri tot ce dorești.

— Și această frază ai utilizat-o la interviu?

Izbucnește în râs.

— Nu, nu, pe aceasta am improvizat-o acum.

Ne privim. Își ține paharul lângă gură, apoi bea lent fără să-și dezlipească privirea de la ochii mei. Nu-i rea deloc această Giada. E frumoasă, e bronzată, e zâmbitoare, e senzuală, e îndrăzneată...

Sună din nou sirena, de data aceasta de două ori. Giada termină de băut și-și lasă paharul pe masa de-alături.

— Trebuie să mergem. Păcat.

Se întinde spre mine, mă sărută ușor pe buze și se îndepărtează.

— Unde te duci?

— Așa ne-au spus să facem. După focurile de artificii, când sirena sună de două ori, toți trebuie să plecăm de pe navă...

Mă privește pentru ultima dată și-mi zâmbeste, dar o face într-un mod ciudat, aproape trist.

— E adevărat, ai dreptate. Poate pentru tine aș plânge și fără să-mi rupi o mână.

Se duce la pupă împreună cu ceilalți. Îi văd pe Lucone, Schello, Bunny, fetele, pe Marcantonio, pe unii care se îmbrățișează, dar nu-i recunosc cine sunt, pe unul care

se clatină de amețit ce-i, văd cum două fete încearcă să-l sprijine pe Hook.

— Ține-te pe picioare, ce greu mai ești!

— Ce vorbești, sunt în formă... Vă pot face fericite pe amândouă.

Toți încep să urce pe bărcile care tocmai au venit. Unii merg pe scară, alții sar direct de pe platformă. Una după alta, bărcile cu motor se îndepărtează de iaht. Unii îmi spun la revedere, alții se sărută. Cine știe ce viitor de actriță i-a promis Lucone acelei fete, judecând după cum se poartă cu el, ar trebui să aibă un viitor frumos. Păcat că el e un nimeni în lumea cinematografeii, a avut niște apariții pe care le-a făcut doar ca să mai câștige niște bani și să încerce și acolo să mai agațe vreo fată.

Guido se apropie de mine.

— Hei, ți-a plăcut sărbătoarea?

— Foarte mult.

— Bine, mă bucur.

Mă îmbrățișează, apoi se îndreaptă și el spre scară. Vreau să-l urmez, dar el mă oprește.

— Nu, nu, îmi spune zâmbind. Tu, căpitanul și echipajul rămâneți aici. Bucură-te de acest iaht de patruzeci și doi de metri, ai și o cabină unde să dormi. A fost deschisă doar acum, nu a mai intrat nimeni în ea.

— Dar nu mi-ai explicat nimic, cum adică, de ce anume această navă... și apoi mâine?

Guido îmi zâmbește și urcă în barcă.

— Savurează ultima sticlă în cabină. Mâine, când te vei trezi, o barcă cu motor te va duce la mal. Dacă vei dori...

Și el, fără să mai adauge ceva, pleacă în larg. Barcagiul

acelerează, face o curbă amplă și dispăre în noapte.

Îl văd pe căpitan care îmi strigă de departe:

— Noapte bună.

Și dispăre și el în cabina lui.

Liniște, singurătate. Iahtul este pustiu, au dispărut cu toții. Trebuie să fie cel puțin opt marinari, nu mai este nimeni altcineva. Au făcut curat peste tot, nava este din nou într-o ordine perfectă, au fost foarte rapizi, pricepuți, discreți, s-au mișcat neîncetat, însă fără să le fie observată prezența.

Mă uit spre uscat. E noapte adâncă. La unele vile se vede câte o fereastră deschisă, dar nu-i aprinsă nicio lumină. Luna a devenit roșie, acum numai ea și un vânt ușor au rămas pe mare, s-a lăsat o liniște incredibilă. Se aude cum valuri mici se lovesc continuu de chila acestui vas mare și o mângâie.

Intru înapoi în sală și merg încet spre ultima cabină din fund. Coridorul are lumini mai slabe, nava aceasta e perfectă până în cele mai mici detalii. Pe ușă văd inscripția SUITE. O deschid. Cabina este enormă, ocupă toată partea din spate a prorei, în mijloc se află un pat mare matrimonial, sunt și două canapele deschise, una din ele este mai lungă, în fața ei stă o masă joasă de cristal cu marginile laminate. Într-un ungher este un șezlong bej, în spatele lui se află o bibliotecă, iar în ea sunt încorporate două boxe mari Bang & Olufsen. Pe o măsuță, în fața unei oglinzi moderne stă o găleată cu o sticlă de șampanie înăuntru. Alături de ea este un trandafir și lângă el un bilet. *Pentru tine.*

Îl iau în mână, îl răsucesc, nu scrie nimic altceva, nu recunosc scrisul. Brusc, luminile se micșorează, din stereo pornește un cântec care inundă toată cabina. *Through the Barricades.* Reflectată în oglinda din fața mea, o văd pe ea.

— Am bănuیت pentru o clipă că în spatele la toate acestea ai putea fi tu... Dar a fost doar o clipă.

— Ai sperat să fie așa?

Babi îmi zâmbește. S-a oprit lângă stereo. Are o rochie argintie cu paiete, care la cea mai mică mișcare a ei se umple de luminițe. Are părul negru, cu breton, ochii ei albaștri, machiați impecabil, sunt și mai expresivi.

— Nu, nu am sperat. După ce m-am gândit, am exclus ideea, oricum n-ar fi avut niciun sens.

Poartă tocuri înalte, rochia îi ajunge până mai sus de genunchi.

— Îți amintești cântecul acesta?

— Da.

— Eram în casa de acolo.

Arată spre Ansedonia, în întunericul profund, pe colină ard câteva lumini, ea este acolo.

— A fost prima oară când am făcut dragoste și a fost foarte frumos.

— Da, Babi, a fost foarte frumos și a fost cu foarte mult timp în urmă.

Acum se mișcă lent.

— Îți place nava?

— Foarte mult.

— Mă bucur. E a soțului meu. Eu nu vin niciodată aici. În seara această însă, am fost foarte fericită s-o pot folosi...

— Ce i-ai spus?

Se apropie, mă atinge ușor, apoi ia sticla de șampanie.

— Așază-te, Step, îți torn de băut.

Mă duc spre canapea în timp ce ea începe să deschidă sticla.

— I-am spus că vreau să dau o petrecere. Nu m-a întrebat de ce, nu m-a întrebat cu cine, în calitate de soț este ideal. În acest moment se află în celălalt capăt al lumii, ca aproape tot timpul, de fapt.

Destupă sticla și toarnă șampanie în două pahare. Se apropie și-mi oferă unul. Mă privește, îmi zâmbeste și ridică paharul.

— Pentru fericirea noastră, oriunde ar fi.

Nu spun nimic, ating delicat paharul ei și, privindu-ne în ochi, bem amândoi câte un pic.

— Îți plac cu părul acesta întunecat? La început nu m-ai recunoscut, nu-i așa? rămâne în tăcere, zâmbindu-mi. E o perucă. Mi-am pus-o de dragul tău, voiam să semăn cu ultima ta iubită, ultimul tău sărut de burlac...

Continuă să mă privească, în timp ce eu îmi termin de băut paharul de șampanie și îl pun pe măsuță. Ea se ridică, ia sticla și le umple din nou pe ambele, apoi îmi dă paharul.

— Îmi permiți?

Arată spre locul de lângă mine pe canapea, vrea să se așeze alături, vrea să mă seducă.

— Nava e a ta.

— Dar dacă nu-mi permiți, nu fac nimic.

O privesc în tăcere, pare senină, liniștită, pe bune ar urma fiecare indicație a mea, probabil. O invit să se așeze alături de mine.

— Te rog.

Se apropie, se așază, mai bea puțină șampanie. Apoi ia o telecomandă, micșorează luminile, face muzica mai tare. Apoi se apleacă, își descheie încet curelușele de la pantofi, îl scoate pe primul, pe al doilea, rămâne cu picioarele goale.

— Ah, acum mă simt mai comod. Mi-am pus perucă fiindcă în seara asta nu vreau să fiu Babi, aş vrea să fiu o oarecare, mi-ar plăcea foarte mult să nu-mi rezिști și să hotărâști să petreci cu mine o noapte specială. Îmi faci acest cadou?

Mă privește intens cu ochii ei languroși, gura ușor deschisă, mă uit la buzele ei, la dinții ei, la zâmbetul care se întrezărește în întuneric. De câte ori am visat această gură, de câte ori am lovit cu pumnii în pereți și dulapuri pentru că nu mai erai a mea, Babi.

— Mâine mă căsătoresc.

Îmi pune mâna pe piept și alunecă în jos pe burta mea, mă trage spre sine și se apropie de fața mea. Deschide gura aproape de a mea și respiră odată cu mine, de parcă ar vrea să trăiască împreună cu mine. În acel moment îmi apare Gin, ochii ei mari și buni, zâmbetul ei, scrisoarea și dejunul de azi-dimineață, părinții ei, don Andrea, alegerea bisericii și a meniului, cuvintele spuse și promisiunile făcute. Mă simt vinovat, inculpat, aş vrea să fiu puternic și să mă îndepărtez, dar nu fac nimic, doar închid ochii. Am băut mult... Și parcă aud cum cineva râde, nu, e adevărat, ai dreptate, nu este suficient pentru o explicație. Dar are o perucă, este alta, e un adio spus burlăciei ca multe altele, e o ultimă partidă de sex, nimic mai mult... Da, așa este. Însă știi că nici acest lucru nu-i adevărat. Babi îmi ia mâna dreaptă și o ghidează pe picioarele sale, mai sus, sub rochie, mă face să simt că mă dorește, apoi urcă deasupra mea și e și mai aproape.

— Iubește-mă, iubește-mă încă o dată, numai în această noapte. Ca atunci, mai mult decât atunci...

Și ne pierdem, sărutându-ne.

Aud o sirenă sunând. Mă trezesc, deschid ochii, sunt în întunericul cabinei. Deschid draperia, afară e ziuă. A fost o navă care a plecat în depărtare. Oare cât o fi ora? Mă uit la ceasul de pe comodă. Este 10:30. Nu-i nimic. Mă luase frica. Mă uit în jur prin odaie, mă duc la baie, nu-i nimeni. Poate am visat. Apoi o văd, pe măsuța de lângă oglindă, agățată pe găleata unde zace o sticlă goală de șampanie, peruca ei neagră, iar alături un bilet. *Ai grijă tu, te rog.* Iau biletul și-l rup bucățele, îmbrac halatul de baie și ies. Parcurg repede coridorul și la capătul lui îl întâlnesc pe căpitan.

— Bună dimineața, ați dormit bine? Dejunul este pregătit.

Îmi arată spre o masă aranjată, plină cu mâncare. Sub un capac de sticlă sunt niște ochiuri calde încă, se poate ghici după sticla aburită, pâine prăjită ascunsă sub un șervețel de pânză, asortat perfect ca mușamaua, niște croasanți, unt, prosciutto crud, cașcaval Brie. Tot ceea ce-mi place. Tot ceea ce n-a uitat.

Căpitanul îmi zâmbește și poate intuiește următoarea întrebare.

— Nu-i nimeni pe navă. După ce veți lua micul dejun și veți dori să plecați, o barcă vă va duce pe uscat. E nevoie de douăzeci de minute pentru a ajunge în port, acolo este o mașină care vă așteaptă și în maximum două ore veți fi la Hilton. Cel puțin această adresă mi-au dat-o.

— Da, mulțumesc.

— Acum vă las în liniște. Sunt și niște ziare în colț.
Se îndepărtează.

Iau ibricul și-mi torn cafea în ceașcă, apoi iau un toast și tai o felie de Brie, în același timp mănânc puțin și din ouă. Prosciutto, în schimb, nu-mi place. Aseară am băut mult. Observ că mai este și suc de portocale într-un pahar mare acoperit. Iau capacul și beau. E perfect. A fost filtrat, nu are semințe sau pulpă. A fost făcut de curând și portocalele trebuie să fi fost ținute la rece. Mănânc încet, beau cafeaua, încă o felie de Brie, apoi croasanții sărați. Îmi șterg gura cu un șervețel și mă ridic de la masă.

Mă întorc în cabină, fac un duș și mă îmbrac cu hainele pe care le-am avut în seara precedentă. Iau telefonul. Se descarcă, dar reușesc să citesc mesajele. Primul este de la Guido.

Te-ai distrat? Sper că da. Eu m-am distrat foarte mult. Tu poate și mai mult, odată ce ai petrecut noaptea cu o escortă! Drăcie, numai tu poți găsi o escortă atât de bogată! Una care în loc să fie plătită, plătește ea totul! Ca de obicei reușește să mă facă să râd. Dar imediat după aceasta citesc un alt mesaj.

Salut! Ce zici? Cum a fost ultima ta noapte de burlac? Te-ai distrat? Am încercat să aflu măcar ceva de la Guido și de la alți invitați, dar nimeni n-a spus nimic! Solidari până la moarte! De altfel, cântecul vostru preferat și motto-ul vă este: Nu ceda niciodată! Totuși, rămân la ideea mea: sper că te-ai distrat, dar nu prea mult! Și mai ales, sper să te văd în biserică! Te sărut... Și te iubesc!

Mă uit la mesajul lui Gin și închid ochii pentru o clipă. Revăd câteva imagini. E ca un fulger, mici fragmente ale

unui vis. Da, a fost doar un vis, o ultimă partidă de sex, cum zice Guido, cu o escortă foarte bogată. Îmi strecor telefonul în buzunar și ies pe punte. Căpitanul mă așteaptă la pupă. Mă salută zâmbindu-mi și-mi întinde mâna.

— A fost o plăcere să vă avem la bord, chiar dacă eu și echipajul meu nu v-am mai văzut niciodată până acum.

Râd.

— Mulțumesc pentru intimitate.

Îmi dă un pachet.

— Este pentru dumneavoastră. E ultimul lucru pe care trebuia să vi-l înmânez. O zi bună.

— Mulțumesc.

Fac ultimii pași pe scară și urc în barcă. Marinarul așteaptă să mă așez ca să poată porni cu toată viteza. Mă întorc. Căpitanul se sprijină cu mâinile de balustradă. Ridică mâna dreaptă în semn de rămas-bun. Eu fac la fel. E bun tipul. Are ochi albaștri-închis și fața plină de riduri lăsate de soare și de mare. Trebuie să cunoască bine arta navigării. Acum, când suntem mai departe, îmi strâng puțin ochii, soarele reflectat de mare mă irită, iar *Lina III* îmi pare enorm de la această distanță. E înalt cât o casă. Hotărâsc să deschid pachetul. Îl desfac cu grijă, atent să nu zboare hârtia în mare. Este o cutie și când o deschid, rămân fără cuvinte. Sunt ochelari Balorama Ray-Ban, vintage, din aceia de care purtam cândva, de care nu se mai produc de ani de zile, dar sunt nou-nouți. Este și un bilet. *Numai pentru tine*. Mă uit în interiorul ochelarilor, la brațe. Sunt numerotați: 001. Îi pun pe ochi. Acum ochii mei se simt mai bine, dar nu și inima mea. Mă las mângâiat de vânt, încerc să nu mă gândesc, să nu mă simt vinovat. A fost doar o petrecere, nici mai mult,

nici mai puțin, o petrecere ca multe altele. Mă conving singur pe mine. Sper să cred la fel și mâine. Barca merge cu viteză maximă și ajungem la mal exact în timpul prevăzut de căpitan. Mă așteaptă o mașină, dar nu este Guido la volan. Urc în spate, șoferul se întoarce spre mine căutând o confirmare.

— Bună ziua, la hotelul Hilton din Roma, corect?

— Da...

Mașina pornește și fără să mă urmărească vreun gând, și alungându-mi sentimentul de vinovăție, mă pierd în căldura soarelui care pătrunde prin geam și adorm. Dorm liniștit și nu știu cât, până mă trezește o frână a mașinii. În mașină răsună *Fast Love* de George Michael, transmis de un post de radio. Sunt în față la Hilton. Mă sprijin mai bine de spătar, îmi ating părul, mă scarpin la ceafă, încerc să-mi ordonez gândurile, dar nu-mi amintesc ce-am visat cât am dormit. Cu siguranță am visat ceva, m-am gândit la ceva, dar n-am cum să știu. Poate creierul meu a analizat niște ipoteze, a judecat, luând în calcul ceea ce s-a întâmplat și ce urmează să se întâmple. Poate a schițat o strategie, a înțeles rațiunea unei alegeri în favoarea alteia, și chiar dacă mintea și inima mea au luat vreo decizie pentru mine, eu nu știu nimic despre acest lucru. Poate într-o zi va apărea rezultatul acestui somn de aproape două ore, sper doar să fie o decizie corectă.

— Am ajuns, îmi spune șoferul, crezând probabil că eu încă dorm.

— Mulțumesc.

Ies din mașină și intru în hotel, iau cheile și puțin mai târziu sunt în camera mea. Mă arunc pe pat în pantofi și cu

ochelarii pe ochi. Cu brațele în părți, în sfârșit mă relaxez. Rămân așa puțin, apoi mă uit la ceas. E 13:30. Mă duc la baie, deschid cutia și scot aparatul de bărbierit Braun. Încep să mă rad în timp ce merg. Din când în când mă opresc în fața oglinzilor pe care le găsesc și mă uit cum îmi stă. Las aparatul, verific cu mâna stângă dacă gâtul și obrajii sunt netezi, apoi mă rad iar împingând aparatul mai tare pe pielea mea. Mai târziu sunt în ascensor, îmbrăcat în halat, ies discret la piscină. Mă dezbrac, fac un duș, îmi scot sandalele și mă scufund. Străbat aproape tot bazinul sub apă și când ies la suprafață, sunt deja în celălalt capăt, lângă doi băieți care stau pe saltele.

— Ce faci mai târziu?

— Mă gândesc să merg la un film cu Simona, dar tu?

— Eu și Paola vrem în seara asta să luăm cina la Ghetto.

— Mai bine veniți cu noi! Mergem la filmul de la opt și apoi luăm cina.

— Ce vreți să vedeți?

Continuă să pălăvrăgească și pare a fi o sâmbătă italiană obișnuită, iar ce-a fost mai rău a trecut, cum se spune în cântec. Dar în realitate, dacă m-ar întreba pe mine: „Tu ce faci după asta?..”

— Eu? Păi, nimic, mă căsătoresc.

— Ah...

Ca și cum totul încă trebuie să se întâmple. Însă cântecul mai spune că: *L'oroscopo pronostica sviluppi decisivi*¹⁶. Mai străbat o dată piscina. Chiar dacă nu-mi pot imagina prea bine ce va urma. Ies din apă, îmi îmbrac halatul și mă întorc în cameră. Comand un ceai verde rece, aștept să vină și

16 Horoscopul prezice evenimente decisive. (it.)

apoi mai fac un duș. Mă usuc și beau ceaiul pe terasă. Sunt îmbrăcat numai în boxeri, iar soarele este cald, perfect. Mă uit la ceas. Este 15:15, în curând va veni tatăl meu să mă ia cu mașina. De fiecare dată când cifrele orei coincid cu cele ale minutelor, se întâmplă ceva. Ca în acel film. Dar nu bate nimeni la ușă, nu vine nicio invitație pentru cine știe ce expoziție, nu vine niciun pachet, nu pornește niciun foc de artificii, nicio sirenă. Nu, mi se pare că de data asta nu se întâmplă nimic. Încep să mă îmbrac, când deodată sună telefonul. Răspund un pic tensionat.

— Da...?

— Bună ziua, recepția, domnul Mancini vă așteaptă.

— Ah, mulțumesc, spuneți-i că imediat cobor.

Totuși s-a întâmplat ceva, tatăl meu nu a întârziat ca de obicei, a venit mai devreme de ora fixată. De necrezut.

Când cobor, îl găsesc cu frumosul lui Jaguar albastru-deschis metalizat, foarte curat. Poartă un chipiu albastru cu cozoroc și-mi zâmbește vesel.

— Iată-mă aici, sunt șoferul tău, se vede? Își atinge cozorocul cu degetul mare și cel arătător. Mașina a fost spălată azi-dimineață cu ocazia marelui eveniment.

— Perfect.

Vreau să urc în față.

— Nu, nu, așază-te în spate.

Pufnesc, iar el continuă.

— Mă amuză.

— Bine.

Urc în spate, în timp ce el urcă la volan și apleacă un pic oglinda retrovizoare ca să-mi întâlnească privirea.

— Vă duc la Bracciano, nu-i așa? Aveți același gând?

— Se află în San Liberato, ca să fim mai exacti. Ai putea să încetezi să-mi spui dumneavoastră.

Tatăl meu râde.

— Bine, am intrat prea tare în rol.

Iese lent cu Jaguarul din parcare de la Hilton. Din când în când mă privește din oglindă, ca și cum ar vrea să-mi spună ceva, dar nu-i ajunge curaj. Până la urmă hotărăște să înceapă discursul.

— Ai văzut? Am reușit s-o trimit pe Kyra împreună cu Paolo, Fabiola și copiii lor. M-am gândit că ai nevoie de puțină liniște.

Se uită la drum și din când în când își aruncă privirea în oglindă.

— Cum a fost aseară?

— Bine.

— Bine și atât? Sau foarte bine?

— Foarte bine și atât.

Râde.

— Drăcie, nu te schimbi niciodată, nici tatălui tău nu i te destăinuie.

Cu ochelarii mei Balorama pe ochi, continui să mă uit afară prin geam și surâd în sinea mea. Crede că i-aș putea povesti despre Babi deghizată în escortă, despre iahtul de patruzeci și doi de metri, despre femeile invitate și despre „producătorii” prezenți.

— Știi, și eu când m-am însurat cu mama ta am făcut o petrecere de burlaci cum se cuvine!

Îl ascult și mă întorc spre el.

— Cum se cuvine? Cum e o petrecere de burlaci cum se cuvine?

Hotărăște să-mi satisfacă această curiozitate.

— Adică au fost toți prietenii mei, prietenii de atunci, am mers la Ambra Jovinelli și am văzut un spectacol de striptease.

Pentru o secundă își desprinde mâinile de pe volan ca să-mi explice mai clar.

— Era una cu niște țâțe uite-așa! Apoi ne-am dus la o vilă de pe Tiburtina unde era un bufet, îmi amintesc însă că nu era mâncare bună.

Mă gândesc la șampania, la cruditățile și la peștele de pe navă.

— Apoi prietenii mei au plătit o prostituată, una brunetă, înaltă, cu picioarele lungi, dar pieptul, pieptul era mic.

O spune cu regret, de parcă ar fi motivul unei mâhniri.

— Îmi amintesc că o chema Tania. M-am dus cu ea într-o cameră a vilei. Am făcut-o atât de repede, încât unul dintre prietenii mei a spus că încă nu i-a expirat timpul, ca într-un joc unde introduci o anumită sumă de bani, și că putea s-o folosească și el. Și s-a dus, eh!

Râde, povestindu-mi această istorie.

— Dar mamei tale nu i-am spus niciodată nimic. Multe lucruri nu i le-am putut povesti, dar cred că oricum le-a înțeles. Nu ți-am spus niciodată, dar o dată ea nu voia s-o facem, eu în schimb am rugat-o și până la urmă a făcut-o de dragul meu...

— Tată, nu mi-ai povestit în toți acești ani, de ce îmi spui tocmai acum? Nu are nicio legătură.

— Ai dreptate. Totuși a fost un joc nevinovat, am fost în aceeași cameră cu un alt cuplu, dar n-am făcut schimb de parteneri, ne priveam, doar atât...

Nimic. N-a făcut-o. E mai tare decât el. Când trebuie să facă sau să spună ceva, se comportă așa, nu rezistă. Tatăl meu e un laș.

— Aș vrea foarte mult ca azi să fie și mama ta, ar fi fost frumos să poată participa la ceremonia de la biserică.

Mi-o spune foarte lejer, fără să ia în considerație, fără să se gândească la ce mi-a povestit mai devreme. Un moment de-al lor atât de intim, atât de privat, despre care nu se povestește unui fiu. Iată, acesta este tatăl meu. Îl privesc în timp ce conduce, poartă un costum întunecat, iar pe cap are un chipiu de șofer. Aprinde radioul și bate cu mâna pe volan în ritmul unui cântec atât de întâmplător, dar care este perfect după părerea lui: *Y.M.C.A.* al celor de la Village People. Cântă cu glas tare, ghicind un cuvânt, iar două nu, habar nu are despre ce este cântecul.

— Tată, îți place acest cântec?

— Foarte mult!

— Știi despre ce-i?

— Păi, da... Dansează ciudat ridicându-și mâinile deasupra capului...

Pentru o secundă lasă volanul și, fredonând, imită acea mișcare, apoi apucă iar volanul înainte să zburăm de pe drum.

Râd.

— Da, așa e dansul, iar cuvintele sunt o invitație de a frecventa sala de sport *Y.M.C.A.*, pentru a întâlni tineri homosexuali. Aici se spune așa: „E vesel să mergi la *Y.M.C.A.*, poți să te speli, poți mânca bine, poți să-ți petreci timpul cu băieții, poți să faci cu ei tot ce vrei...” Mai pe scurt tu, în acest moment, cauți bucuria de a fi gay.

— Ah...

Mă privește din oglindă și încetează imediat să mai cânte.

— Serios?

— Da.

Schimbă postul, căutând altceva. Oricum ar fi, mi-a readus buna dispoziție. Găsește *Sailing*, o piesă de-a lui Christopher Cross. Ce ciudat, pe aici, prin Bracciano sunt numai cântece din anii '80, de parcă radioul ar fi rămas în urmă.

— Acesta e bun? mă întreabă tatăl meu privind-mă în oglindă.

— Da, dacă-ți place, e bun, nu face nicio aluzie...

— Îmi place.

Acum conduce mai liniștit, echilibrul lui psihic nu este pus la încercare. Dar ce am eu de la tatăl meu? Ce legătură am cu el? Ce-am moștenit de la el? Dar ce-a găsit mama mea la el? Ce a fermecat-o, ce cuvinte i-a spus, cum a convins-o să se căsătorească cu el? Îl privesc. Ochii lui reflectați în oglindă, mâna lui care acum bate lent pe volan. Tata zâmbește ascultând *Sailing*. În realitate, pentru el totul a mers mai departe de parcă nu s-a întâmplat nimic, nu a suferit prea mult după dispariția mamei, poate n-o mai iubea, poate de-acum era cu cineva.

— Tată?

— Da?

— Ce crezi că a găsit mama la tine? Ce a făcut-o să se îndrăgostească?

Mă privește și rămâne uimit, nu se aștepta la o asemenea întrebare. Stă un pic în tăcere. Apoi îmi răspunde într-un mod aproape naiv, ca un băiețuș prins în timp ce mănâncă

Nutella dintr-un borcan care nu este al lui.

— Vrei să-ți spun adevărul? Nu știu.

Încearcă totuși să găsească un răspuns.

— Eram foarte tineri... Ne plăceam, ne simțeam bine împreună.

Continuă să conducă în tăcere, poate se mai gândește care putea să fie adevăratul motiv, dacă l-a uitat, dacă întâmplător mama nici nu i l-a spus. Dintr-odată se luminează, da, se pare că a găsit ceva. Îmi întâlnește privirea în oglindă, este mulțumit de ceea ce are de gând să-mi spună.

— Îmi spunea că o făceam să râdă.

Încuviințez. Pare satisfăcut de răspunsul pe care l-a găsit. Lăsăm în urmă Braccianese și mergem pe malul lacului. Este 16:40. Parcurgem aproape un kilometru și intrăm în San Liberato. Când coborâm, tata înconjoară mașina și vine să mă îmbrățișeze, mă strânge cu putere și timp de câteva secunde rămânem în tăcere. Când se desprinde de mine, are ochii strălucitori, mă apucă de umeri, mă scutură puțin și zice:

— Asta e.

Dă din cap și nu mai spune nimic altceva.

Imediat după aceasta, în jurul nostru vin o mulțime de oameni. Unul după altul mă îmbrățișează, mă lovesc cu palma peste umăr, îmi fac complimente.

—Arăți foarte bine! Cât ești de elegant!

Zâmbesc, însă cu unii dintre ei nici nu știu ce fel de rude suntem.

— Ești foarte frumos! Ce te-ai mai dichisit.

Acesta este unul din provincie, dar nici nu-mi amintesc dacă l-am mai văzut vreodată, pe altul, în schimb, îl recunosc,

dar nu știu cum îl cheamă.

— Felicitări!

— Mulțumesc.

Cu toate că credeam că nu se felicită înainte de ceremonie. Văd oameni îmbrăcați foarte diferit, pentru că eleganța, mai ales la nuntă, e un lucru subiectiv. Îi văd pe Bunny și Pallina, Hook, Schello, Sicilianul, Lucone și toți ceilalți care au participat la petrecerea de ieri-seară, îmi zâmbesc șmecher, dar nu este nicio fată de pe navă, așa cum niciunul dintre ei nu este producător. Încă niște verișori, unchi și mătuși, apoi cineva care mă îmbrățișează și se emoționează.

— Mama ta ar fi fost foarte fericită să te vadă acum. Ești foarte frumos...

Zâmbesc, sperând să nu mai spună nimic.

Intru în biserică și găsesc un pic de liniște. Văd altarul. Se află la un nivel mai ridicat decât restul, poți ajunge acolo urcând treptele laterale. Totul se va desfășura mai sus decât locurile invitaților. E frumoasă această idee, la fel de frumoase sunt și florile albe, care decorează fiecare colț al bisericii și care umplu aerul cu un parfum delicat.

— Ești gata?

E don Andrea care vine spre mine. Își ridică sutana albă ca să nu se împiedice, mă strânge tare cu ambele mâini, dar nu spune nimic. Mă privește în ochi și zâmbind, încuviințează. De parcă ar spune: bravo, dacă ești astăzi aici, înseamnă că ai depășit orice îndoială. De fapt, și eu aș vrea să fie anume așa.

Don Andrea se îndepărtează și în liniștea bisericii, fără vreo avertizare, începe să răsune muzică clasică. Am o senzație ciudată, mă simt singur, iar vocile oamenilor de afară îmi pare că s-au îndepărtat pe neașteptate. Închid ochii și simt de parcă plutesc, sunt alături de ea, de Babi. Îmi zâmbește, își scoate peruca, o lasă să cadă jos, mă îmbrățișează cu putere.

— Mi-ai lipsit atât de mult.

Rămâne un pic la pieptul meu, în tăcere, dar își dă seama că eu n-o ating.

Atunci se dezlipește de mine, se ridică, mă privește cu lacrimi în ochi și clatină din cap.

— De ce nu înțelegi? De ce o faci pe băiatul rău? Cum poți să nu înțelegi cât de mult te iubesc? Eu n-am încetat să te iubesc și te voi iubi întotdeauna.

Plânge, iar eu nu știu ce să fac, rămân s-o privesc, aș vrea s-o strâng, aș vrea s-o îmbrățișez, aș vrea să-i mângâi părul, să-i șterg lacrimile, dar nu pot, nu pot să mă mișc, de parcă aș fi înmărmurit. Atunci ea își dă părul pe spate, își șterge lacrimile și aproape începe a râde.

— Scuze, ai dreptate...

Se apropie de mine cu tandrețe, vine deasupra mea, își sprijină mâinile de umerii mei și mă privește zâmbind.

— Ascultă atent, Step, acum trebuie să ți-o spun.

Și ea, care a fost mereu tăcută, se dezlănțuie ca un râu

înpumat.

— Sunt a ta cum n-am fost niciodată a altuia, eu simt pentru tine ceea ce n-am mai simțit pentru nimeni. Cât de mult mă bucur, te simt, trăiesc plăcerea cu tine, ca pe ceva unic și minunat. Nu am mai simțit așa o plăcere cu nimeni altcineva, mă crezi? Ca și cum corpul meu a refuzat, n-a vrut să simtă nimic. Dar tu nu ai cum să înțelegi. Eu nu mai vreau să pierd ocazia de a fi fericită. Iar fericirea mea ești tu, ești numai tu. Te rog, iartă-mă, iartă-mi fiecare greșeală din trecut, lasă-mă să te fac fericit, să regăsim împreună acea iubire unică și specială, care ne-a dus la trei metri deasupra cerului. Aceste lucruri se întâmplă o singură dată în viață și dacă tu hotărăști să le pierzi, renunți la ceva minunat. Mi-a fost frică, i-am dat ascultare mamei mele, eram prea tânără ca să am curajul să fiu fericită. Iar acum nu mă pedepsi, fi generos, lasă la o parte ura acestor ani, fă să renască iubirea noastră, dă-ne încă o șansă, te rog, sunt sigură că de această dată vom reuși. M-am schimbat, sunt conștientă de ceea ce vreau. Și pe cât e de minunat că am un fiu, fiul tău, viața mea oricum este pustie fără tine. Îmi lipsește zâmbetul tău, îmi lipsesc ochii tăi buni, dar, mai ales, îmi lipsești tu, numai tu, mereu m-ai făcut să mă simt fericită. Acesta a fost cadoul tău cel mai frumos, capacitatea ta de a mă face să mă simt importantă, unică, specială. Așa cum m-am simțit iubită de tine, nu m-am mai simțit iubită de nimeni altcineva. A fost o clipă, la începutul poveștii noastre, când m-am simțit aproape vinovată de frumusețea acelei iubiri pe care o simțeai pentru mine. Mai apoi am invidiat-o și până la urmă m-am lăsat dusă și te-am iubit și eu așa... Și poate te-am depășit...

Rămân în tăcere și o privesc în ochi, sunt plini de furie pentru toată durerea acumulată în timp ce aș vrea să strig:

— Dar tu unde ai fost toți anii aceștia? În timpul singurății în care m-ai abandonat? Când îmi zgâriam cu unghiile pielea de pe obraji ca să nu te caut, ca să-mi opresc fiecare încercare disperată de a te suna, de a te vedea, de a te avea din nou. Când te-am văzut în mașină, în fața casei tale ieșind cu altul, da, eu am murit în acea clipă și m-am rugat lui Dumnezeu să te îndepărteze de orice eventual sărut străin, să te facă să-ți amintești ceva din trecut, un oarecare moment din acelea pe care le-am trăit împreună, momentul cel mai frumos, mai vesel, un zâmbet, un sărut, o privire, orice te-ar fi putut face să te gândești la noi și să refuzi atingerea altuia, sărutul blestemat care nu-i al meu.

Gândindu-mă numai, în același timp dispar și iarăși cresc furia și pofta și simt cum îmi apare o dorință absurdă, confuză, zăpăcită. Simt cum îmi reacționează corpul și într-o clipă mă eliberez din mâinile tale și sunt deasupra ta și-ți desfac picioarele și te am din nou. Tu mă privești cu ochii tăi albaștri, atât de frumoși, larg deschiși și mă implori.

— Iubește-mă, te rog, iubește-mă, iubește-mă ca atunci, fără ură, fără furie...

Într-o clipă ești a mea, înăuntrul tău, închid ochii și te îmbrățișez strâns, îmi duc brațul stâng după capul tău până te apuc de umăr cu mâna și te trag spre mine. A mea, condamnată să fii a mea, Babi, împing mai tare, dar oricum nu mi-e de-ajuns. Nimic din tine nu mi-e de-ajuns. Aș vrea să mă afund, să te am toată înăuntrul meu, în mine, cu mine, ca să fiu sigur că nu te voi mai pierde niciodată. Și tocmai în acel moment aud marșul nupțial. Și totodată aud cuvintele

tale:

— Îmi place foarte mult, numai cu tine îmi place, iubitele.

Lumea intră în biserică, iar acea ultimă privire a ei, ochii ei albaștri care mă roagă:

— Te implor, nu mă pedepsi, nu ne pedepsi din nou, nu te căsători, să plecăm amândoi, eu și tu, și fiul nostru, să nu ne pierdem din nou fericirea...

Muzica răsună mai tare, oamenii își ocupă locurile, biserica se umple. Pe ușa bisericii scaldată în lumină, o văd pe Gin intrând la braț cu tatăl ei. E foarte frumoasă, zâmbitoare, în rochie albă, cu umerii dezgoliți, cu voal lung. Fericirea ei mă rănește, mă doboară, îmi alungă orice îndoială, orice incertitudine. A fost doar o escortă bogată, o ultimă partidă de sex, un adio spus burlăciei cu multă șampanie și dorință de distracție. În schimb, aceasta este viața ta. Gin continuă să meargă printre oameni, le zâbește tuturor, e bucuroasă, iar muzica pare aproape asurzitoare și totul este perfect. Da, acum sunt în stare să răspund la întrebarea pe care insistau toți să mi-o pună: sunt fericit. Sunt foarte fericit. Cel puțin aceasta este ceea de ce vreau să fiu convins.

SFÂRȘITUL PĂRȚII I

În pregătire:
Federico Moccia - De trei ori tu
Partea II

FEDERICO MOCCIA

Romanul poate fi comandat online pe
www.bestseller.md | www.libris.ro

Bestseller Internațional
Roman tradus în 14 limbi
Peste 12 milioane de exemplare vândute

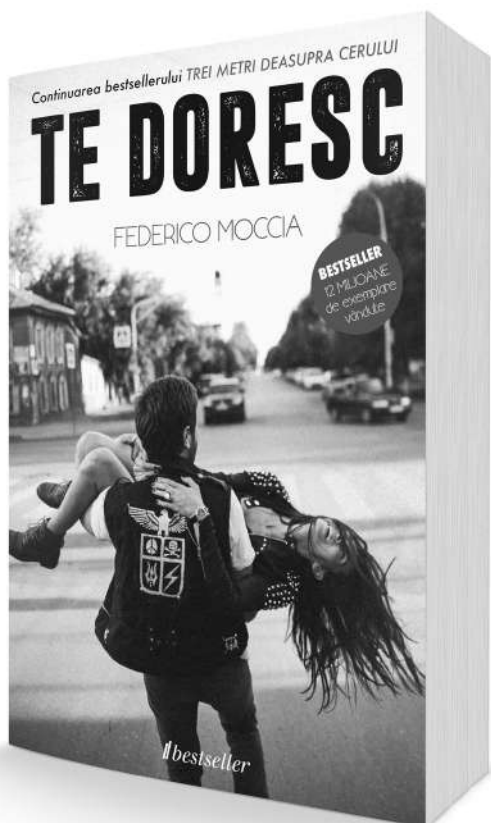
Ea este o elevă model și o fică perfectă. El este un tip violent și dur. Provin din două lumi diferite. În ciuda la toate, între ei se naște o poveste de dragoste pe cât de frumoasă, pe atât de controversată. O relație pentru care cei doi trebuie să lupte mai mult decât se așteptau. Step și Babi sunt ca Romeo și Julieta contemporani, într-un cadru ce pare să fie creat pentru iubire.

O mare poveste de dragoste. Pe de o parte tinerii, viața de grup, motocicletele și cursele, pe de altă parte incertitudinile și tăcerile unor familii nefericite. Un microcosmos de vieți furioase care încearcă să se desprindă de la pământ.

„Federico Moccia este un autor care redă sentimente și stări de spirit. Descrieri actuale, amintiri sau trăiri în care nu poți să nu găsești o mică parte din tine.”

— Maria Cristiana Tudose, autoarea romanului
„Eu sunt femeie”

FEDERICO MOCCIA

Romanul poate fi comandat online pe
www.bestseller.md | www.libris.ro

Continuarea bestsellerului „Trei metri deasupra cerului” de Federico Moccia.

„Voi reuși vreodată să mă întorc acolo, unde doar îndrăgostiții trăiesc, la trei metri deasupra cerului?”

După ce a trăit doi ani la New York, Step revine la Roma. Amintirea cu Babi l-a însoțit tot timpul și îi este frică de momentul când se va reîntâlni cu ea. Deodată, își dă seama că lucrurile s-au schimbat și puțin câte puțin va trebui să-și reconstruiască viața în Italia: să-și facă prieteni noi, să se angajeze, să înceapă o viață nouă...

Când o cunoaște pe Gin, o fată veselă și frumoasă, își dă seama că poate să se îndrăgostească din nou. Dar nu este ușor să o uite pe Babi, iar când o revede, simte că toată lumea lui se dezechilibrează... Merită să încerci să retrăiești o poveste de dragoste trecută sau e mai bine s-o uiți pentru totdeauna?

În volumul „Te doresc”, partea a doua a romanului „Trei metri de asupra cerului”, Federico Moccia ne captivează cu un roman savuros care ne vorbește despre dorințe, dragoste și vise.

Urmărește-ne pe Snapchat!

Scanează acest snapcode!

Caută-ne: [bestseller.md](https://www.snapchat.com/add/bestseller.md)

Urmărește-ne online:

facebook.

🔍 Bestseller

Instagram

🔍 @bestseller_books

wattpad

🔍 Editura Bestseller

You Tube

🔍 Bestseller

WordPress

🔍 www.citesc.blog

Pinterest

🔍 Bestseller

twitter

🔍 @bestsellermd

LinkedIn

🔍 Bestseller

tumblr.

🔍 bestseller-books

